

Quán Cơm Nhỏ

Contents

Quán Cơm Nhỏ	2
1. Chương 1: Khi Lần Đầu Tiên Tiếng “ba Ba” Từ Điện Thoại Truyền Đến Bên Tai, Anh Đã Không Thể Thờ Ơ Với Chủ Nhân Của Giọng	2
2. Chương 2: “chú Đừng Khóc Nữa Nha, Sủi Cảo Của Tiểu Mãn Tặng Cho Chú Ăn, Có Được Hay Không Nào?”	9
3. Chương 3: Lễ Nào Tôi Họ Tô Cũng Là Tôi Sai?	16
4. Chương 4: “ba Ba, Ba Ba Cười Rất Đáng Sợ!” Trình Tiểu Mãn Nằm Sấp Lên Lưng Ba Ba, Cố Súc Rút Thân Mình Lại, Không Lẽ Ba Ba L	25
5. Chương 5: “sư Tử Cái Nhớ Chú Lắm, Mỗi Lần Nhớ Lại Khóc, Mỗi Lần Khóc Lại Ngược Đãi Anh...”	30
6. Chương 6: Ăn Miễn Phí Cả Đời, Một Tương Lai Mới Đẹp Đẽ Làm Sao!	37
7. Chương 7: Tiểu Tân Có Một Con Chó, Gọi Là Tiểu Bạch. Đại Tân Có Một Em Trai, Gọi Là Đại Bạch...	43
8. Chương 8: “tiêu Thực, Tản Bộ, Chăn Tiểu Mãn.”	52
9. Chương 9: Đi Bar, Thử Một Lần Xem Thế Nào!	60
10. Chương 10: “đừng Nói Là Đàn Ông, Dù Ngày Nào Đó Chú Mang Về Một Con Tinh Tinh, Bọn Anh Cũng Tung Hoa Chúc Mừng.”	67
11. Chương 11: Háo Sắc – Bản Năng Gốc Của Con Người	75
12. Chương 12: Muốn Có Con, Cũng Muốn Cả Thân Tinh... “bê Cong Anh Ta.” – “anh Nếu Là Thằng, Tôi Sẽ Bê Cong Anh. Nếu Anh Cong Sẵn R	83
13. Chương 13: “ông Già Noel Ơi, Ôm Ba Ba Một Cái Ôm Ba Ba Một Cái.”	91
14. Chương 14: Chỉ Có Người Đó, Có Thể Cho Mình Một Mái Ấm; Cũng Chỉ Có Người Đó, Nguyên Ý Cho Mình Một Mái Ấm	97
15. Chương 15: “chẳng Lẽ Vị Này Thuộc Loại Quỷ Súc Trong Truyền Thuyết?”	105
16. Chương 16: “tôi Muốn Cùng Đứng Ngang Hàng Với Anh, Có Sự Nghiệp, Có Tôn Nghiêm, Không Để Bất Luận Ai Coi Thường, Không Để Bấ	115
17. Chương 17: “anh Tiểu Mã Ơi, Anh Làm Vợ Bé Của Em Nhé.”	125
18. Chương 18: “anh Cứu Vợ Một Mạng, Vợ Phải Lấy Thân Báo Đáp.” Chủ Quán Của Tôi, Anh Nói Tôi Là Vợ Anh, Vậy Anh Yêu Tôi Chưa?	135
19. Chương 19: Thối Bóng Bay...	145
20. Chương 20: “vợ Cả, Chờ Tiểu Mãn Lớn Lên Kiếm Tiền Nuôi Vợ Cả Có Được Không Nào?”	153
21. Chương 21: Yêu... Yêu Ừ? Không Yêu Ừ? Yêu... Là Gì?	161
22. Chương 22: “vợ, Nếu Vợ Dám Ngoại Tình, Anh Sẽ Lập Tức Cho Vợ Làm Quỷ Hồn Nhà Họ Tản Luôn.”	170
23. Chương 23: Ngoại Truyện 1 - Kể “nghệ Thuật Vườn”	180
24. Chương 24: Ngoại Truyện 2 - Khanh Bản Giai Nhân	183
25. Chương 25: Ngoại Truyện 3 - Chuyện Xưa Của Giáo Sư Tản	186
26. Chương 26: Ngoại Truyện 4 - Tình Anh Em	190
27. Chương 27: Ngoại Truyện 5 - Trưởng Thành	194

Quán Cơm Nhỏ

Giới thiệu

Edit: Cục Phẩm. Thể loại: trọng sinh, hiện đại, hài, nhất thụ nhất công, trung khuyến thê nô công, nữ vương thụ (là th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-com-nho>

1. Chương 1: Khi Lần Đầu Tiên Tiếng “ba Ba” Từ Điện Thoại Truyền Đến Bên Tai, Anh Đã Không Thể Thờ Ơ Với Chủ Nhân Của Giọt

Lồm cồm bò dậy, quan sát cảnh vật xung quanh, ngó ngó vào gương, lại nhìn nhìn lên lịch, Tần Ly rút cuộc xác định, anh vừa chạy theo mốt - sống lại rồi.

Gian phòng rất đơn sơ, tầm khoảng ba mươi mét vuông. Một giường đôi, một tủ quần áo, một cái bàn ăn dạng gấp, một cái ghế. Chẳng còn gì nữa, thế nhưng gần ấy thứ cũng đã xếp đầy không gian nhỏ nhoi này.

Nhặt mấy viên thuốc trợ tim rơi lả tả trên sàn, đây là nguyên nhân cố chủ ngủm ha! Sờ sờ ngực, nhịp tim rất ổn định, thật tốt.

Ký ức của thân thể này vẫn còn, Trình Lâm, hai mươi sáu tuổi, tốt nghiệp cấp ba, làm công cho một quán cơm nhỏ, có một con trai bốn tuổi. Hai cha con đều ở tình trạng độc thân, sống bữa nay lo bữa mai.

Tần Ly .

Tần Ly, nam, ba mươi hai tuổi, giáo sư trẻ nhất học viện, chuyên ngành văn học cổ điển, có nhà có xe, cha mẹ mất trong một tai nạn máy bay hai năm trước, hôm nay trên đường tảo mộ gặp tai nạn ô tô liên hoàn, sau đó, đến đây.

Thân là phần tử trí thức cao cấp, Tần Ly luôn tin thuyết vô thần vật, thế nhưng hiện tại đến lượt bản thân va phải chuyện này cho nên khẩn cấp củng cố chính sách ký lai chi tác an chi[1]. Ừm, thật ra thì duy tâm cũng có cái hay.

[1. Việc gì phải đến sẽ đến, cũng có thể hiểu là tùy cơ ứng biến.]

Lật sổ tiết kiệm, thấy bốn con số trên đó, Tần Ly lắc đầu, tính xem liệu khả năng về thành phố S lấy được di sản là bao nhiêu phần trăm. Họ Tần ba đời đơn truyền, thân thích rất ít. Bên họ ngoại cũng chỉ có một cậu, lại đã di dân mấy năm. Tần Ly vẫn độc thân, không hút thuốc, không rượu chè, không chơi bởi, thu nhập cũng khá nhưng tiền gửi ngân hàng không có bao nhiêu, nhìn phòng sách thì biết nguyên nhân. Mình cứ thế mà treo, sách lưu trữ trong nhà khẳng định bị lão Mã nhét vào thư viện khoa hết rồi. Về phần sáu con số tiền lương trong thẻ, chắc không thể chờ mong gì. Khả năng duy nhất có thể trông đợi là cái thẻ mua sắm trên mạng hồi trước lấy chứng minh thư của mẹ làm. Tài khoản mạng của thẻ này còn khoảng năm, sáu vạn, có cơ hội phải lấy về mới được.

”Tĩnh tình tang...”

Đang chìm trong suy tính, một hồi chuông lanh lảnh vang lên, dọa Tần Ly giật nảy mình. Đào trong túi ra một cái điện thoại di động. Nokia đen trắng, thuộc hàng đồ cổ khó tìm. Nhấn nghe.

”Ba ba, mấy giờ mới tới đón con?” m thanh mềm mềm non nớt, thoáng cái đã trối được trái tim anh già ba mươi hai tuổi Tần Ly.

”Ba ba”, đây là xưng hô tốt đẹp biết bao! Tần Ly cảm thấy mình đang bay lên. Ha, chẳng trách lần đầu nghe con gọi ba ba, lão Mã nhất định lôi mình ra để bắn pháo hoa chúc mừng cho bằng được. Cảm giác này, thật không phải tuyệt vời ở mức bình thường!

”Ba đến ngay, ngoan, vào phòng cô giáo chờ ba ba!” Tần Ly mềm giọng, cấp tốc tiếp nhận nghề nghiệp mới tinh này!

~*

~ Nhà trẻ cách đó không xa lắm, vừa bước qua cổng đã thấy đứa con trên danh nghĩa nọ, bạn nhỏ đáng yêu tên thật Trình Thiên Tường, nhũ danh Tiểu Mãn. Đứa bé ngoan ngoãn ngồi xổm bên bồn hoa, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, cái miệng be bé hơi chu ra, nhìn thấy Tần Ly liền thoát cái nhảy dựng lên.

Tạm biệt cô giáo, một tay nhắc con trai lên vai, một tay xách túi sách của con, Tần Ly xoay chân bước từng bước hăng hái.

"Ba ba, hôm nay ba ba đến thật là muộn!" Nhóc con làm nũng hờn dỗi.

"Xin lỗi con, sau này sẽ không thế nữa. Cục cưng, nhớ ba ba không nào?" Tần Ly ôm con yêu mềm nhũn vào lòng, nháy mắt hạnh phúc tột cùng, ngay cả tình cảnh thê thảm hiện tại cũng không thềm lo tới, bắt đầu thích ứng triệt để với thân phận "ba ba" hoàn toàn mới này.

"Nhớ ạ." Nhóc con chớp chớp mắt, hôn thật kêu lên má Tần Ly, "Nếu ba ba đưa con đi ăn KFC sẽ càng nhớ!"

"Được, ăn KFC!" Tần Ly vung tay, kẹp con vào nách chạy thẳng về phía nhà hàng KFC cạnh đó. Nhóc con hưng phấn không ngớt, banh cổ họng hét vang sung sướng, bàn tay nhỏ nắm chặt vạt áo Tần Ly.

Cho đến lúc ngồi vào đó, gương mặt nhỏ nhắn của bé vẫn còn đỏ ửng, đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm cái đùi gà vàng rục trong tranh.

"Cục cưng, muốn ăn cái gì thì đi gọi nào!" Tần Ly ngắm đứa con tặng kèm mới nhận, đúng là càng nhìn càng yêu, càng xem càng thích.

"Ba ba, con không phải là trẻ con nữa, không được gọi cục cưng, con có tên đó." Nhóc con đứng thẳng tắp, ngược khuôn mặt nho nhỏ, nghiêm túc tranh luận về quyền sử dụng cho cái tên của mình.

"Phì!" Tần Ly nhin không nổi liền bại trận, vươn tay nắn bóp má con một trận, "Được được được, bạn Trình Tiểu Mãn, bây giờ đi gọi đồ ăn được chưa?" Trình Tiểu Mãn gật đầu, lon ton chạy đi xếp hàng gọi đồ.

Tần Ly chọn chỗ ngồi ngay đối diện quầy, những người bên cạnh đang dùng bữa đều dừng lại nhìn bạn nhỏ nghiêm trang xếp hàng như người lớn, mấy người đứng phía trước đều tự động tách ra nhường chỗ.

"Chú ơi, cháu muốn một hamburger gà ạ!" Trình Tiểu Mãn kiễng chân, nỗ lực khiến mình cao thêm một chút.

Mọi người đều biết cái quầy phục vụ của KFC rồi đấy, không cao lắm, nhưng đối với một nhóc bốn tuổi mà nói, đó là một độ cao không thể vượt qua, phục vụ bên trong chỉ thấy hai bàn tay béo múp bám ở trên mép quầy thôi.

"Một hamburger, bạn nhỏ, còn lấy gì nữa nào?" Người phục vụ hơi vươn người, thấy tình cảnh thương đẽ nhỏ gần như treo lên quầy cũng nhin không được, cười ra tiếng.

Trình Tiểu Mãn lắc đầu, "Thôi ạ, một hamburger là đủ rồi ạ."

Tần Ly nghe thấy vậy, lập tức không thể đè nén chua xót trong lòng. Trình Lâm trước đây vốn không có nhiều tiền để đưa con ra ngoài ăn, cho dù thỉnh thoảng có đưa đi KFC cũng chỉ gọi một cái đùi gà hay một cái hamburger gì đó. Con nhà nghèo sớm biết lo việc nhà, hiển nhiên đứa nhỏ bốn tuổi này so với bạn đồng lứa thì hiểu chuyện hơn nhiều lắm.

Tần Ly bước lên, ôm ngang người con trai, gọi thêm hai cái cánh gà cay, một phần gà rán truyền thống, một phần gà quay tiêu, một phần khoai tây chiên lớn, một phần khoai tây chiên nghiền, một cây kem cone.

"Ba ba, mua nhiều thế, ăn không hết thì làm sao?" Trình Tiểu Mãn mút khoai tây nghiền, ghé sát tai Tần Ly thì thào.

"Không sao, ăn không hết thì ném đi." Tần Ly bóp mũi nhỏ của con, gói mấy thứ còn lại trên bàn về.

Trình Tiểu Mãn vừa liếm kem vừa nhẩn nha bước, thỉnh thoảng dừng lại quay đầu nhìn xem ba có đuổi kịp mình không. Tần Ly một tay xách cặp con, một tay ôm đống đồ KFC mang về, chăm chậm đi đằng sau, chăm chú nhìn vật thể bé bỏng phía trước, thở dài, bắt đầu dự tính cho ngày sau.

Lúc đi ngang qua quán net, Tần Ly tranh thủ vào xem một chút, thấy trên trang chủ của trường học đã báo tang, trên diễn đàn của trường có rất nhiều bài hồi tưởng của sinh viên. Chỉ là, tất cả những thứ này đều thuộc về Tần Ly đã chết kia, cùng với một "Trình Lâm" còn sống này, không có một chút quan hệ.

Tần Ly tuy là giáo sư trẻ nhất học viện song với công việc này của anh cũng không quá nhiệt tình hay yêu thích đặc biệt. Nhưng không thể không nói, giáo sư đại học là một công việc tương đối nhẹ nhàng, thu nhập lại không thấp. Hiện tại, Tần Ly chân chân chính chính gặp khó khăn rồi đây. Thân thể này chỉ có bằng tốt nghiệp trung học, lại đeo bông một đứa con rơi, muốn đổi việc cũng không dễ dàng, xem ra đời này phải chia tay với công việc dạy học quen thuộc.

Cho nên, vấn đề khó khăn tới rồi đây.

Hiện tại Trình Lâm làm chân chạy việc vặt trong một quán cơm nhỏ, là cái loại công việc chỗ nào cần chỗ ấy kêu tới. Mà Tần Ly, lại là một người từ nhỏ đến lớn chưa từng làm việc nặng.

"Ba ba, tới tắm cho con." Trình Tiểu Mẫn cởi sạch trơn, trên cổ quàng chiếc khăn lông, đứng ở cửa phòng tắm vung tay béo vẩy vẩy.

Tần Ly ngẩn người, mày đang nhăn nhú cũng giãn ra. Đúng, vấn đề lớn nhất, chính là "cục nợ" đáng yêu muốn chết này.

Bạn nhỏ Trình Tiểu Mẫn ngồi ngoan ngoãn trong bồn tắm, tay cầm một con vịt cao su nhỏ, ngẩng cằm béo cho ba kì cái cổ, kết quả bị kì ngứa, vừa cười hì hì vừa giãy giụa vùng vẩy.

Tần Ly một tay giữ vật nhỏ cứ vặn xoắn như cái bánh quẩy đang nhích tới nhích lui, lưu loát kì cọ như rửa củ cải. Ôm cục cứng đã tắm rửa sạch sẽ thơm tho dễ ngủ, bản thân anh cũng nằm xuống.

Làm cha của một đứa trẻ bốn tuổi vốn không phải là chuyện anh muốn. Nhưng Tần Ly biết, lần đầu tiên tiếng "ba ba" từ điện thoại truyền đến bên tai, anh đã không thể thờ ơ với chủ nhân của giọng nói non nớt ấy.

~*

~ Sáng sớm, Tần Ly rời giường vào bếp, sau khi tỉ mỉ nghiên cứu, xác định mình không phải đối thủ của bọn nội nội xoong chảo, đành xuống lầu mua bánh rán, bánh quẩy, sữa đậu nành. Về nhà thấy đứa con trai đã mặc quần áo gọn gàng, Tần Ly sửng sốt. Một đứa nhỏ bốn tuổi, không cần người lớn gọi tự rời giường, tự mặc quần áo gấp chăn, tự đánh răng rửa mặt, còn chuẩn bị quần áo cho cha mình đặt ở đầu giường. Trẻ em bốn tuổi đều là thế này sao?

Cho nên, Tần Ly hạ quyết tâm, anh muốn nuôi hư con mình!

Ăn xong bữa sáng, đến lúc đưa con trai đến trường. Khóa cửa, Tần Ly rất tự nhiên thuận thực ngồi xổm xuống, Trình Tiểu Mẫn cũng rất quen thuộc trèo lên. Nhà trẻ cách đó một quãng, đi bộ mất khoảng hai mươi phút, Trình Lâm trước đây không nỡ để con đi bộ xa, Tần Ly hiện tại càng không nỡ. Một đường công con hớn hớn hờ hờ bước, Tần Ly đi không nhanh, vừa kịp thời gian vào lớp, bên tai nghe con lú lo hát thật là một kiểu hưởng thụ.

Tới nhà trẻ, Trình Tiểu Mẫn trượt xuống, đeo cặp sách, thơm một cái thật kêu lên mặt Tần Ly rồi mới tung tăng chạy vào lớp.

Tần Ly sờ sờ nơi con vừa thơm lên, cảm thấy mỹ mãn, nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của con khuất sau cửa lớp mới xoay người đi làm. Có con, thật tốt.

~*

~ Tiệm cơm này rất nhỏ nhưng vị trí đẹp, cạnh đó là một tòa nhà văn phòng nên tình hình làm ăn cũng tốt lắm, nhất là giờ cơm trưa. Bởi quán nhỏ nên chủ yếu đưa cơm đến tận nơi là chính, riêng nhân công đưa cơm đã có năm, sáu người. Trình Lâm làm ở đây hơn một năm, không có phân công vị trí rõ ràng, trên cơ bản là chân chạy việc vặt. Thường ngày Trình Lâm chủ yếu hay ở sau bếp phụ việc nên Tần Ly tới nơi liền thay đồ vào bếp.

Vừa đi vào, trước hết là một cái cau mày thật mạnh. Cho dù là nhà hàng cao cấp đến đâu thì trong bếp sẽ vẫn bừa bộn hơn chỗ khác chứ đừng nói tới quán nhỏ như vậy. Trong bếp rất lộn xộn bừa bãi, mà đại giáo sư Tần Ly của chúng ta, lại có tình yêu sạch sẽ rất nghiêm trọng.

Nhưng mà, miếng ăn quan trọng hơn.

Cho nên, Tần Ly chỉ nhíu mày một chút rồi giãn ra ngay, bắt tay vào việc.

Một sọt khoai tây đã gọt vỏ ngâm trong nước, trắng trắng mịn mịn, bắt đầu Tần Ly có hơi lúng túng. Thái khoai tây, có vẻ còn khó hơn cả giảng bài ấy. Nói đến đây, phải mô tả đại gia đình Tần Ly một chút.

Nhà Tần Ly, cha mẹ anh đều nằm trong nhóm sinh viên đầu tiên sau khi khôi phục chế độ thi vào đại học, tốt nghiệp đều làm trong ngành giáo dục. Ba Tần mang tư tưởng nam giới làm việc lớn, kiên trì ý của cổ nhân "quân tử xa nhà bếp". Mà mẹ Tần, lại là một điển hình của phụ nữ Giang Nam, dịu dàng hiền lành, chăm nom cho một lớn một nhỏ trong nhà rất đầy đủ thỏa mãn. Tần Ly từ nhỏ đã dính người, thích nhất bám lấy mẹ, ngay cả lúc mẹ bận rộn bếp núc cũng dính chặt không tha. Đương nhiên, chuyện này cũng có liên quan tới tay nghề nấu nướng tuyệt hảo của mẹ Tần. Bếp, chính là một nơi rất thuận tiện để ăn vụng. Nhìn mãi, những việc trong bếp cũng coi như quen mắt, thế nhưng chỉ là quen mắt mà thôi, anh chưa từng động tay một lần.

Thái khoai tây là một việc cần kỹ thuật, hiển nhiên không phải việc mà người như Tần Ly có thể làm. Cho nên, Tần Ly một tay cầm dao, một tay cầm củ khoai, ngăn người đứng bên cái thớt, cứ lật qua lật lại củ khoai tây tội nghiệp đến thâm lại mà vẫn không biết nên hạ dao ở chỗ nào.

"Đại Lâm, ngây người gì đó? Tay chân nhanh chút, bếp đang chờ đấy." Trời đang tĩnh lặng bỗng nổi sấm, cách đó không xa, ông chủ kiêm bếp chính gõ gõ nổi rống lên.

"Xong ngay đây!" Tần Ly run run tay một cái, chém xuống, bập bập bập, rất nhanh, một chậu khoai tây liền biến thành chậu sợi khoai tây. Nhìn đám sợi khoai tây thái rất nhỏ rất đều trước mắt, Tần Ly ngây người. Kỹ thuật này, vốn là của Trình Lâm, không phải của Tần Ly.

Lẽ nào, cổ chủ còn ở đây? Hay chỉ là bản năng của thân thể này? Tần Ly choáng váng. Cả ngày dờ dẩn, cứ như có quỷ ám vào, làm việc lưu loát nhanh nhẹn, thậm chí lúc ông chủ bận quá còn tự đứng bếp xào nấu một chảo tiêu xanh với thịt.

"Đại Lâm, sao cứ ngây người ra thế, còn không mau đi đón con đi!" Ông chủ bỏ việc trên tay xuống, đi tới đập mông Tần Ly một cái.

"A, dạ, đi ngay đây!" Tần Ly cuối cùng cũng phản ứng, đã hơn bốn giờ, nên đi nhà trẻ đón con thôi! Lại nói, chủ quán rất tốt tính, mỗi ngày cứ tới giờ lại đuổi nhân viên đi đón con tan học, cho dù lúc ấy đang là lúc bận rộn chuẩn bị cơm tối.

Cho đến khi ôm con trai mềm mềm trong lòng, Tần Ly mới xác định, Trình Lâm đã thực sự ra đi, trong thân thể này chỉ còn lại ký ức của cậu ấy mà thôi.

"Ba ba, hôm nay con được thưởng một bông hoa[2] đấy!" Bọn nhỏ Trình Tiểu Mãn ưỡn ngực, lắc lư khoe với cha mình bông hoa cài trên ngực áo.

[2. Phần thưởng tương tự phiếu bé ngoan.]

"Thế cơ à? Tiểu Mãn làm thế nào đấy?" Tần Ly buông con xuống, nắm bàn tay bé bước đi, không muốn mùi khói dầu trên người làm con khó chịu.

"Giờ học đàn dương cầm hôm nay con đàn được hết bài 'Tiểu đình dương', cả lớp chỉ có mình con đàn được hết đấy." Trình Tiểu Mãn kiêu ngạo không thôi.

"Tiểu Mãn thật lợi hại nha!" Tần Ly vịn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con, trong lòng lại nổi lên một ý. Nhóc con thích hát, không ngờ còn biết chơi đàn dương cầm, ừm, dành dụm mua đàn cho con đi! Nhớ tới trước đây nhà có cây đàn dương cầm xịn chỉ để trong góc phòng hứng bụi, lại nhớ tới sổ tiết kiệm bốn con số của mình hiện tại, Tần Ly nhin không được cẩn thận.

Vừa vào tới cửa quán, Tiểu Mãn đã bị bà chủ quán chờ trước cửa ôm lên, một lớn một nhỏ vòng qua Tần Ly đi tới quầy thu ngân chơi tiếp.

”Chị Vương, làm phiền chị!” Tần Ly sờ sờ đầu con, gật đầu với bà chủ quán, lại bắt tay vào việc. Chủ quán là người ngoại tỉnh, kết hôn đã hơn mười năm nay vẫn không có con, hai vợ chồng thích Tiểu Mãn lắm, mỗi ngày bạn nhỏ tan học về đây đều do bà chủ hầu chơi.

”Tôi thích Tiểu Mãn còn không đủ đây, phiền toái gì đâu!” Bà chủ quán cười tủm tỉm, bế Tiểu Mãn lên, vừa nhanh nhẹn chào mời khách vừa cầm mấy món ăn vặt đi ra.

Buổi tối thưa khách hơn trưa, giờ hầu như không có khách nữa, dầu sao cũng không phải khu dân cư, khách ăn cơm chủ yếu là người đi làm ở gần đây.

Ôm con từ trong tay bà chủ còn đang lưu luyến không rời, Tần Ly cũng tan tầm. Có thể nói, sống hơn ba chục năm, đây là lần đầu tiên Tần Ly làm nhiều việc nặng như vậy. Về đến nhà còn phải dọn dẹp, chăm con trai, mệt chết đi, thật không biết Trình Lâm trước đây làm thế nào! Tần Ly bóp bóp vai, cầm quần áo bẩn đi giặt. Trình Tiểu Mãn cũng bắt chước theo vào, cầm chậu con hứng nước ngồi giặt bát tất. Đứa nhỏ bốn tuổi, sao mà hiểu chuyện, sao mà đáng yêu như thế! Trong nháy mắt, Tần Ly nghĩ, dù có mệt hơn cũng đáng. Chắc hẳn Trình Lâm trước đây cũng nghĩ thế nhỉ?

Giặt đồ xong, Tần Ly nằm ườn trên giường không muốn động. Trình Tiểu Mãn ngồi trên sàn nhà vừa nghịch một bộ xếp hình bằng gỗ, vừa trộm ngắm cha mình đang nằm trên giường giả chết, nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ chút rồi cũng bò lên giường, nắm nắm tay nhỏ đắp vai cho Tần Ly.

Tần Ly dở khóc dở cười. Con trai bảo bố hầu như hoàn toàn nằm bò trên lưng mình, đắp đắp vai cái liền úp sấp ngay ở đó, cùng ba ba giả chết.

Bữa sáng hôm sau, Tần Ly tự tay làm. Cháo kê, trứng ốp-la, bánh rán hành. Tiểu Mãn không kén chọn, ăn rất hăng. Tần Ly ăn càng hăng hơn. Kiếm không một thân thể, kiếm không một con trai, lại còn kiếm không một tay nấu nướng, cuộc sống, thật tốt đẹp biết bao!

Đưa con đến nhà trẻ, cả buổi Tần Ly đều cười híp mắt, đến nỗi ông chủ quán mấy lượt truy hỏi có phải anh đang quen bạn gái hay không?

Có hai người giao hàng xin nghỉ, buổi trưa không đủ người đưa cơm, Tần Ly thấy việc liền nhận đi.

Tay trái sáu hộp cơm, tay phải ba suất canh, mục tiêu là lầu hai mươi sáu tòa nhà Huy Thiên Đại Hạ. Vào sảnh tiếp khách, anh đang định đi tới thang máy đã bị một bảo vệ ngăn lại. Bảo vệ không thềm nói gì, chỉ hất hàm về phía cầu thang bộ. Tần Ly nhú nhú mày, xoay người đi về phía đó. Thì ra, người đưa cơm đến tư cách đi thang máy cũng không có!

Lầu hai mươi sáu, Tần Ly thở hồng hộc, nhưng vẫn cắn chặt răng, chờ thấy được con số hai mươi sáu xinh đẹp kia thì hai chân đã nhũn ra. Vừa thở ra một hơi, đang muốn quẹo vào thì thấy một bóng người vội vã vọt tới. Tốc độ của người kia rất nhanh, Tần Ly không kịp thu chân, cho nên, không cần lo lắng, hai người liền đụng vào nhau. Tần Ly phản ứng coi như nhanh, đúng lúc giữ vững hạ bàn đồng thời giơ cao hai tay lên, đồ trên tay đương nhiên bình an vô sự. Người đối diện chỉ quay người bỏ đi, vừa đi vừa vỗ vỗ quần áo, như là va phải thứ gì đó bẩn lắm không bằng!

Tần Ly nổi giận.

Đụng vào người khác, đến câu xin lỗi cũng chưa thềm nói, thôi thì cho qua, dù sao chỉ là ngoài ý muốn, hai bên đều có trách nhiệm. Thế nhưng cái động tác vỗ quần áo, trông quen mắt như vậy, rõ ràng là chê bẩn! Giáo sư Tần luôn yêu sạch sẽ, vậy mà lần này bị người ta giành phần khinh bỉ trước, thực sự là, quá đáng ghét rồi!

Kiểu người gì vậy, bộ dạng đạo mạo giống người, thì ra là thứ ếch ngồi đáy giếng! Tần Ly vừa oán giận vừa đếm tiền mới nhận, bước vào thang máy.

Toàn bộ buổi trưa, Tần Ly đều chạy đưa cơm bên ngoài, vừa chạy ngược chạy xuôi vừa nguyên rửa người đàn ông mặc đồ Armani kia.

Bên kia, Tô Bạch, luật sư nổi tiếng của "Văn phòng luật sư Bách Xuyên", chính là người mặc đồ Armani nọ, sau khi hắt xì cả buổi trưa, dùng đến cái khăn giấy cuối cùng lau nước mũi, rốt cuộc khẳng định mình bị cảm rồi.

Đứng ở ven đường, Tần Ly nhìn nước bắn bắn lên người, nhìn cái vũng nước be bé cạnh đó, lại nhìn nhìn về phía người đàn ông đạo mạo nghiêm trang mặc đồ Armani vừa lái chiếc ô tô Honda lướt qua như tên bắn, hít sâu một hơi, hạ quyết tâm, từ nay về sau, ghét đồ của Armani, ghét tất cả những kẻ mặc đồ Armani!

Đón con yêu về nhà, hai cha con tắm táp xong xuôi rồi đi ngủ. Kết quả tối qua ngủ sớm, sáng nay năm giờ Trình Tiểu Mãn đã rời giường, nhảy nhót khắp nhà. Hôm qua Tần Ly vừa leo mấy chục tầng, ngủ một giấc dậy cảm thấy hai chân rã rời, nằm trên giường không muốn nhúc nhích, cứ ườn ra đấy nhìn con nhảy nhót múa may. Con trai trắng trẻo mũm mĩm, khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm trông như quả trứng gà luộc mới lột vỏ, cho nên Tần Ly thò tay chụp con lại, nhắc lên giường, sau đó há miệng nhắm ngay gương mặt nhỏ của con, cắn một miếng.

"Hu, ba ba..." Trình Tiểu Mãn ngẩng đầu bụm mặt nhỏ, nước mắt lưng tròng, "Ba ba, thịt người không ăn được mà!"

Tần Ly vui vẻ, đè đầu con lại vò lấy vò để, sau đó nhìn cái ổ gà do mình chế tạo, hớn hở, "Ai bảo thế, Tiểu Mãn nhà ta vừa trắng vừa mềm, ngon miệng nhất!"

"Ba ba, đừng ăn Tiểu Mãn mà, Tiểu Mãn ngoan nhất, nghe lời nhất mà!" Trình Tiểu Mãn bò lên giường, vắt chân nhỏ, ngồi lên lưng Tần Ly, nắm nắm tay béo đằm lưng cho ba ba. Ba ba muốn ăn thịt của Tiểu Mãn, thật đáng sợ!

"Được, vậy không ăn thịt của Tiểu Mãn nữa!" Tần Ly trở tay bóp mặt con trai, tùm tùm cười nói, "Chờ nuôi béo lên mới ăn!" Hưởng thụ con trai ân cần nịnh nọt, Tần Ly đắc ý lảng lảng. Có con như vậy, còn mong gì nữa!

Buổi trưa đi đưa cơm như lệ thường.

Nhìn bộ Armani trước mắt, Tần Ly ròi. Liên tục hai ngày đưa cơm cho một địa chỉ, liên tục hai lần đều tại đúng chỗ này và phải cùng một người, có phải quá là có duyên hay không? Lần này Tần Ly đứng lúc lui nửa bước, đồ trên tay không bị ảnh hưởng, thế nhưng Armani không được may mắn như hôm qua, nhìn thấy giấy tờ tứ tán trên mặt đất thì biết. Armani như cũ liếc Tần Ly một lượt, sau đó cúi người nhặt đồ. Nhớ tới hôm qua bị xe người này hất cho bắn hết cả người, lại nghĩ tới người này vừa quan sát mình, trong mắt ánh lên vẻ kiêu căng và cả coi thường, Tần Ly híp mắt, sai bước, sau đó, một chút "không cẩn thận", có hai trang giấy liền in hai dấu giày mềm.

Thù lớn đã báo, tâm tình thật tốt, Tần Ly huyết sáo ra khỏi Huy Thiên Đại Hạ. Ở bên này, luật sư Tô Bạch "Armani", tinh anh của tinh anh trong giới luật, đang lại tư liệu, lần thứ hai hắt hơi một cái rõ to.

Nhắm ngày, Tần Ly đã làm ở tiệm cơm này gần một tuần. Không phải không tính đến chuyện lấy lại tiền trong tám thẻ cũ, song lâu quá không dùng, Tần Ly bị thẩm phát hiện, mình đã quên mất mật mã. Thế nghiệm cuộc sống thất lưng buộc bụng đối với giáo sư Tần, đây là lần đầu tiên. Dù thế nào, đây cũng không phải kể lâu dài, Tiểu Mãn ngày càng lớn, ở nhà trẻ không tốn bao nhiêu nhưng một, hai năm nữa bé sẽ đến tuổi đi học tiểu học. Hộ khẩu của cha con Trình Lâm vẫn ở quê cũ, học ở đây chỉ có thể dự thính, phí dự thính không nhỏ đâu.

Cuối tuần, Tiểu Mãn được nghỉ, Tần Ly cũng xin nghỉ làm, hai cha con ngồi trong phòng chơi với nhau. Trình Tiểu Mãn ngồi nghịch bộ xếp gỗ, món đồ chơi duy nhất của bé, do bà chủ tiệm cơm tặng. Nhìn vẻ thỏa mãn của con trai, Tần Ly chưa xót trong lòng, bế con lên, đi thẳng đến công viên trò chơi.

Ngồi trên bậc thang bên ngoài, Tần Ly thở ra một hơi, ánh mắt lại luyến tiếc rời khỏi con trai. Lần đầu thấy cục cưng cười vui vẻ đến thế, lần đầu thấy nó chơi thỏa mãn đến thế, cho dù chỉ là trò đâm xe.

"Ba ba, chơi vui lắm!" Trình Tiểu Mãn chạy ào vào lòng Tần Ly, hai mắt long lanh hạnh phúc.

"Có muốn chơi lần nữa không nào?" Tần Ly móc khăn tay lau mồ hôi trên trán con.

"Thôi Ạ, dắt lắM Ạ." Trình Tiểu Mẫn lắc đầu, lưu luyến nhìn mấy cái xe bên trong, "Chúng ta đứng ngoài này nhìn là được rồi."

Tần Ly không nói gì, bế con đứng dậy một lần nữa ra xếp hàng mua vé, đẩy con vào chơi lần thứ tư. Bốn tuổi, mình lúc bốn tuổi mới chỉ biết nắm áo mẹ khóc lóc om sòm ăn vạ thôi! Cục cưng của ba, kỳ thực con có thể không cần hiểu chuyện như thế! Bạn đang ?

Lúc ra khỏi công viên trò chơi, Trình Tiểu Mẫn đã buồn ngủ đến ngáp liên tục, nhanh chóng bò lên lưng cha ngủ chấy nước miếng, không còn biết trời trăng gì nữa.

Công con chậm chậm về nhà, Tần Ly càng lúc càng nhúu chặt mày. Muốn cho con yêu một cuộc sống tốt nhất, thế nhưng lực bất tòng tâm. Con còn nhỏ quá, không thể rời người lớn, trẻ em lớn lên trong một gia đình không đầy đủ vốn rất cần mẫn, Tần Ly tuyệt không thể giao con cho người khác mà đi làm xa. Trình Lâm tuy không có bằng cấp, khó tìm việc nhưng Tần Ly không phải vậy, dù không thể làm giáo sư nữa nhưng bằng vào bốn ngoại ngữ của mình vẫn có thể tìm được một công việc lương cao. Chỉ là sợ công tác quá bận, không thể chăm lo việc nhà, đứa con đáng yêu như vậy, Tần Ly sao đành lòng ném cho người khác trông?

~*

~ "Sao vắng vẻ thế Ạ?" Tần Ly bước vào quán, không gặp một người làm nào, chỉ thấy ông chủ quán ngồi ở quầy thu ngân cười thật xán lạn.

"Đuối cả rồi, không làm nữa, ha ha!" Ông chủ quán vẫn cười híp mắt nói.

"Anh Hoàng, có chuyện gì vậy?" Tần Ly không đoán ra nỗi, lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ cười vui như vậy.

"Anh làm cha rồi, chị cậu có thai rồi!" Ông chủ quán lấy ra một túi kẹo sữa, ném lên quầy, miệng càng toét ra lớn hơn, "Ồi chào, bọn anh kết hôn mười mấy năm vẫn chưa có động tĩnh gì, hồi ấy đi xem bao nhiêu bác sĩ, đông y tây y thử đủ cả mà mãi vẫn chưa có gì."

Ông chủ rời khỏi quầy, lôi Tần Ly ngồi xuống, "Cậu chờ chút, anh đi làm mấy món, anh em mình vừa uống vừa tâm sự!"

Tần Ly nhộn nhạo trong lòng. Hai vợ chồng chủ quán đều lớn tuổi, nhất là bà chủ quán đã gần bốn mươi mới có thai, nhất định muốn về nhà an thai, nghe ý tứ của ông chủ cũng là định đóng cửa quán, xem ra mình sắp thất nghiệp rồi! Nhưng ông chủ đuổi mọi người về hết, chỉ giữ lại mình, chắc là có ý khác!

Ông chủ quán nhanh chóng bưng ra bốn món nhắm, hai chay hai mặn, thêm chai rượu trắng.

"Anh Hoàng, chúc mừng anh!" Tần Ly rót cho ông ta một chén, thành tâm chúc mừng.

"Ừ, cũng vui!" Ông chủ uống một ngụm, loa cũng mở luôn, "Lúc đó Ạ, bọn anh cũng không nghĩ nhiều, không có con thì thôi, hai người cũng có thể sống cả đời với nhau! Nhưng mà ở quê, không có con là không có địa vị, đến cãi nhau cũng bị người ta chỉ vào mũi mắng là đồ tuyệt hậu vô phúc, ông bà già trong nhà cũng vì thế mà không thích chị cậu. Sau đó bọn anh nhất trí, ra ngoài làm việc. Hồi mới ra đây cái gì cũng thiếu thốn, chị cậu đi theo anh chịu khổ không ít, cho đến lúc mở quán cơm này mới tạm ổn định."

Tần Ly không chen lời, chỉ im lặng nghe, thỉnh thoảng rót thêm rượu cho vị sắp làm cha đang vui đến không biết đâu là nam đâu là bắc kia.

Ông ta gấp mấy đũa, lại toét miệng với Tần Ly, "Đại Lâm Ạ, còn nhớ lúc cậu mới đến đây không? Lúc ấy bọn anh đã tuyển đủ người, vốn không định tuyển thêm cậu!" Tần Ly nhướng mi, chẳng lẽ có ẩn tình gì?

"Ngày đó, cậu mang theo Tiểu Mẫn đến." Ông chủ quán gõ gõ trán, hơi ngượng ngùng, "Khà khà, nói thật ra, bọn anh lúc ấy để ý tới con cậu. Ông bà già trong nhà gọi ra, bảo bọn anh nhận một đứa về nuôi[3], không biết chừng một thời gian sau sẽ có mang. Chị cậu không muốn, bảo là không thể để con người ta thiệt thòi. Kết quả bà ấy vừa nhìn thấy Tiểu Mẫn đã thích, bọn anh tính đợi đến lúc quen thuộc rồi xin nhận con nuôi. Cậu biết đấy, hơn một năm nay, chị cậu mỗi ngày cao hứng thế nào, cậu xem, nhoáng cái liền có rồi, anh cũng được làm cha."

[3. Một kiểu nuôi tạm mượn phúc trẻ.]

Nhìn ông chủ của mình mặt mũi rạng rỡ, Tần Ly thật muốn vung một quyền lên giao tiếp, thế mà, thế mà dám có ý định lợi dụng con ta!

Ông chủ lúc này lại nghiêm túc, "Đại Lâm, có muốn nhận lại quán này không?" Tần Ly sửng sốt.

"Tôi qua kiểm tra ra có, gọi về nhà, các cụ hạ lệnh về nhà an thai ngay! Chị cậu cũng không còn trẻ, bọn anh định về rồi không quay lại nữa. Hồi ấy anh ký hợp đồng ba năm, giờ còn hơn một năm, cậu có muốn nhận lại mà làm không? Ở đây mọi thứ đều sẵn, anh để lại cả cho cậu."

Ông chủ quán là người thẳng tính, đến thời gian để Tần Ly cân nhắc cũng không cho, lời luôn đi làm thủ tục, còn nói đi nói lại là cho con nuôi đấy nhé. Từ chối không được, Tần Ly đành nhận lấy, vừa cảm động vừa hận đến nghiến răng.

Vợ chồng ông chủ dọn dẹp một chút rồi đi luôn, trước khi đi buộc Tần Ly chụp thật nhiều ảnh của Tiểu Mãn, bảo là muốn dán đầu giường mỗi ngày nhìn để sau này cũng sinh được một cục cưng đáng yêu như thế.

Cứ như vậy, Tần Ly liền mơ mơ hồ hồ biến thành ông chủ nhỏ, tuy chỉ mới là chủ của cái vỏ không.

2. Chương 2: “chú Đừng Khóc Nữa Nha, Sủi Cảo Của Tiểu Mãn Tặng Cho Chú Ăn, Có Được Hay Không Nào?”

Tần Ly chuyển nhà.

Tiệm cơm có một căn gác, diện tích chừng bằng căn phòng hiện tại cha con anh ở, bình thường chỉ dùng để đồ lặt vặt. Vừa lúc phòng thuê đến kỳ, Tần Ly liền thu dọn căn gác, mang con trai chuyển vào ở.

Kinh doanh một tiệm cơm như thế nào, Tần Ly không có kinh nghiệm, tuy Trình Lâm đã làm ở đây một năm nhưng Tần Ly vẫn có cảm giác không biết bắt đầu từ đâu. Lại thêm một vấn đề nan giải, không đủ tài chính. Tuy ông chủ cũ để lại toàn bộ đồ dùng cho anh nhưng vài đồng bạc trong tay Tần Ly còn không đủ vốn lưu động!

Rồi lại đến vấn đề người làm, người làm cũ bị ông chủ sa thải hết rồi, cần một lần nữa tuyển người. Tần Ly suy tính một chút, quyết định trước tiên bắt tay vào bữa sáng đã. Dù sao thì Tiểu Mãn đã nghỉ hè, không cần đưa đón con trai, thừa thãi thời gian.

Trong bếp còn không ít nguyên liệu, Tần Ly lại chạy ra chợ mua đầy đủ những đồ cần dùng, rửa sạch sẽ, tót đó mặc giáp ra trận.

Muối dưa chua, đây là tuyệt kỹ của mẹ Tần. Tần Ly nhìn nhiều lần rồi, bây giờ mới phát huy. Một vò cải bắp, một vò cải củ, một vò cải thảo rất nhanh đã ngồi chồm hổm ở góc bếp, chờ ngày mai là có thể ăn.

Bốn giờ sáng dậy nhào bột làm bánh bao, ngày đầu không biết tình hình thế nào, Tần Ly chỉ làm hai vỉ bánh bao, ba vỉ bánh chay, lại ninh một nồi cháo kê vàng óng.

Bánh bao một đồng một cái, cháo năm xu một bát, dưa chua miễn phí.

Không ngờ lần này đồ ăn bán chạy quá. Rất nhanh, phía trước cửa hàng nho nhỏ đã đầy người ngồi, những người chưa có chỗ còn quy củ xếp hàng. Nhân viên ở tòa nhà văn phòng cao cấp có khác, ý thức quả thật rất tốt, Tần Ly liếc về phía mấy người xếp hàng, thấy có vài người đã tới sát giờ làm đành phải tiếc nuối bỏ đi, tâm tư đảo vài vòng, nảy ra chủ ý mới.

Bận suốt buổi sáng, rốt cuộc xong xuôi. Trình Tiểu Mãn đã tự rời giường, tự đánh răng rửa mặt, thay đồ xong, ngồi bên bàn lắc lư chân nhỏ ăn bữa sáng. Tần Ly tiễn đám khách cuối cùng, mới phát hiện quên phần mình một suất rồi. Trình Tiểu Mãn chớp chớp mắt, múc hơn phân nửa bát cháo của mình ra, lại nhéo một cái bánh bao nhỏ đặt vào bên cạnh, hào phóng mời cha cùng mình dùng cơm.

Con tôi sao mà đáng yêu đến thế! Tần Ly lại bắt đầu nhộn nhạo, ôm con yêu nhào nặn một phen, sau đó lôi bữa sáng của con lại, ăn sạch. Trình Tiểu Mãn mắt húng, cắn cắn đôi đũa bấu bấu cái miệng nhỏ. Ba ba xấu quá, lại đi ăn sạch bữa sáng của Tiểu Mãn.

Xoa xoa đầu con, Tần Ly vào bếp làm bữa sáng cho cục cưng. Múc hai muôi bột mì, một ít nước, hai quả trứng gà, thêm ít muối, đánh lên, lại thêm một ít hành băm nhỏ vào trộn đều, đun nóng chảo, đổ dầu vào đun lên, thả từng thìa bột vào, lấy xẻng xúc lên đảo mặt, món bánh rán trứng gà nóng hổi ra lò. Đun nóng chảo, lại lấy ít dưa chua, thêm vài giọt dầu ớt, bạn nhỏ Trình Tiểu Mãn ăn không ngẩng đầu.

Tần Ly thu dọn bên ngoài cửa hàng xong, bắt đầu dọn dẹp trong quán, sau đó nhìn một đồng bát đĩa bẩn mà phát sầu. Rửa bát, loại chuyện kinh dị nhất đấy!

Đang tính xem tuyển người rửa bát ở đâu, trong quán lại có khách.

"Ông chủ, còn cái gì ăn không?" Thanh âm trầm thấp đầy từ tính, người đã chọn một chỗ ngồi xuống.

"Ngài tới không đúng lúc, chúng tôi vừa..." Tần Ly nhanh nhẹn quay người lên tiếng, sau đó nửa câu còn lại bị nghẹn trở về. Tới, chính là cái tên Armani bị anh nguyên rửa bao lần kia.

"Đóng cửa rồi!" Tần Ly ném ra ba chữ, quay đi thu dọn cái bàn cuối cùng, không thèm để ý đến Armani nữa.

Nhìn ông chủ trẻ ném khách một chỗ mà chạy, Tô Bạch đầu óc mờ mịt. Sao lại có người như thế chứ!

"Xin hỏi, chữ trên đây là chữ gì?" Đại luật sư Tô lần đầu bị người không thèm nhìn, rất là khó chịu, đứng dậy chìa bảng chữ treo bên ngoài cửa thủy tinh, bảng chữ viết, "Đang bán hàng" ba chữ sáng loáng chói mắt.

"Lẽ nào anh không biết chữ?" Tần Ly kinh hãi, cấp tốc quan sát khách tới vài lượt, cuối cùng gật đầu xác định, mình đúng phải anh mù chữ rồi.

Tô Bạch hít một hơi sâu, chỉ vào khay đồ ăn của Tiểu Mãn, lạnh lùng mở miệng, "Tôi muốn thứ kia, nhanh lên một chút!"

Trình Tiểu Mãn nóng nảy, vươn tay nhỏ lôi khay thức ăn vào lòng ôm chắc, vẻ mặt đề phòng nhìn chăm chăm người lạ muốn cướp miếng ăn của mình, trông hết như cún nhỏ bảo vệ khúc xương.

Lại còn muốn cướp đồ ăn của trẻ con! Tần Ly liếc nhìn Armani một cái, ánh mắt... rất là khinh bỉ.

Tô Bạch nghĩ mình thật đáng thương. Vì một vụ án bạn sứt đầu mẻ trán, đầu tiên là bạn đến suốt đêm, sau đó lại vội vàng chuẩn bị lên tòa, đến bữa sáng cũng chưa được ăn. Không biết có phải bị quản lý đô thị cần quét dữ quá không, bình thường mấy gánh hàng điểm tâm có thể thấy nhan nhản, hôm nay một cái cũng không có, thật vất vả tìm được một quán, lại còn phải xem sắc mặt ông chủ, xem sắc mặt người khác không nói, tự dưng còn bị người khinh bỉ, thật là, thói đời gì thế không biết!

Cho nên, Tô Bạch rất là khí phách quyết định, lui quân.

Nhưng ông chủ Tần chưa cho anh cơ hội này.

"Hai mươi đồng!" Tần Ly đặt khay xuống, tăng giá.

Bánh rán trứng gà vàng tươi, hương vị thơm ngào ngạt lại nóng hằm hấp vô cùng hấp dẫn, sau đó bụng Tô Bạch không chịu thua kém, bắt đầu hát vang.

Tô Bạch thật muốn nhanh nhẹn vênh vào quay đi, thế nhưng cái bụng không chịu phối hợp. Anh nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa phiên tòa sẽ mở, năm phút ăn sáng, hai mươi phút lái xe, còn năm phút chuẩn bị. Đồng chí Tô Bạch này có cái tật huyết áp thấp, lúc đói bụng sẽ khá là nóng nảy, điều này không có lợi cho một luật sư lúc lên tòa, cho nên trước mỗi lần lên tòa anh thường nhồi đầy bụng mình, lần này nếu không phải trợ lý đột nhiên xin nghỉ sẽ không đến nông nổi lưu lạc trên đường kiếm cơm bị người ta thệt.

Nhìn.

Bánh rán béo ngậy, nước cháo ấm ấm, dưa có vị chua chua cay cay ngon miệng, hương vị miến bần. Đại luật sư ăn rất mãn nguyện, trả tiền cũng nhanh nhẹn, không có chút bất mãn tiếc tiền nào, chỉ là lúc đi thì ánh mắt miết sang ông chủ Tần thấy thế nào cũng ra vấn đề.

Quay về với đồng bát đĩa đợi rửa, Tần Ly rầu rĩ vô hạn.

”Ba ba, có muốn con giúp không nào?” Trình Tiểu Mãn chậm rãi cọ tới, ngồi xổm xuống bên chân cha mình.

”Ngoan, tự đi chơi đi!” Thơm cục cứng một cái, Tần Ly xắn tay áo bắt đầu cuộc đại chiến với đồng bát đĩa.

Đợi rửa xong xuôi, xếp vào tủ tiêu độc, Tần Ly cuối cùng thở ra một hơi, đặt quyết tâm phải nhanh chóng thuê một nhân viên chuyên rửa bát.

”Tiểu Mãn, trưa nay muốn ăn gì nào?” Tần Ly rảnh rang, cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi.

”Sủi cảo ạ.” Trình Tiểu Mãn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại thêm một câu, ”Sủi cảo thật nhiều thật nhiều thịt thịt ấy!”

Con trai muốn ăn sủi cảo, Tần Ly bước vào bếp hòa bột làm vỏ bánh. Sủi cảo Tần Ly trước đây không hay ăn, mẹ Tần là người phía nam, mì là thứ bà không am hiểu, cũng không học được cách làm sủi cảo. Thế nhưng Trình Lâm là người đông bắc, tay nghề có thể nói rất cao.

Thịt bò, rau hẹ, một ít muối, mì chính, ít dầu ăn, đập vào một quả trứng, không cần gì nữa, hoàn toàn theo phong cách truyền thống. Làm rất nhiều. Tần Ly định bỏ vào tủ lạnh để ăn dần, mỗi lần làm cũng khá phiền toái mà.

Luộc ba mươi cái, sủi cảo trắng trẻo béo múp còn bốc hơi nóng được xếp lên đĩa. Bưng lên, chan thêm dấm chua băm gừng tỏi, lại thêm một đĩa cải bắp muối xối đỏ rực ớt, hai cha con ăn hăng hái từng bưng. Tiểu Mãn ăn được cay, cái miệng nhỏ cay đến hồng hồng vẫn không chịu buông đĩa, đành phải hé miệng hà hơi gấp gấp.

Thấy con bị cay, Tần Ly đứng dậy vào bên trong rót chén nước lạnh mang ra. Sau đó phát hiện trong quán có thêm một khách không mời, Armani sáng nay.

Quay ra nhìn cửa thủy tinh, xác định không có treo biển ”Đang bán hàng”, người này, chắc không phải vì vụ lọt hồ sơ sáng nay mà đến gây sự đi? Tần Ly vừa cho con uống nước vừa oán thăm. Mà Trình Tiểu Mãn, từ lúc người nọ bước vào cửa hàng, bé đã lén lút đẩy đĩa sủi cảo vào góc trong cùng của cái bàn.

Tô Bạch rất lấy làm lạ trước thái độ thù ghét của ông chủ quán, cẩn thận kiểm điểm bản thân một phen, xác định trước đây mình chưa hề gây thù chuốc oán với ông chủ này, cho nên Tô đại luật sư điềm nhiên ngồi xuống, dự định gỡ chút mặt mũi đã văng từ lúc sáng về.

”Quý khách, ở đây chúng tôi chỉ bán bữa sáng thôi.” Tần Ly gấp cho con một cái sủi cảo, thổi thổi nguội bớt, bận rộn luôn tay vẫn cố lấy chút thời gian giải thích với Armani nọ.

”Ừm” Tô Bạch gật gù, nhìn xung quanh một lượt, ra vẻ hài lòng với tình trạng vệ sinh nơi này.

Sau đó, Tô Bạch bị thẩm phát hiện mình lại mắc sai lầm lần nữa.

Đại luật sư Tô bị huyết áp thấp, trước khi lên tòa phải nhồi đầy bụng, đây cũng là nguyên nhân khiến sáng nay Tần Ly có thể thịt anh một mẻ ngon xoi. Vốn là luật sư nổi nhất sở luật, các vụ án anh nhận đương nhiên cũng là những vụ khó nhất, cho nên cũng cực kỳ hao tâm tổn trí, cực kỳ tiêu hao thể lực. Vì vậy, lúc Trình Tiểu Mãn cắn ngập răng vào cái sủi cảo nọ thì, hương thơm lan tới mũi Tô Bạch thành chất dẫn nổ lần thứ hai gây ra một trận ”sóng biển sục sôi”.

Thơm như vậy, khẳng định là nhân rau hẹ với thịt bò rồi. Tô Bạch âm thầm nuốt nước bọt.

”Ông chủ cho một phần sủi cảo, nhân rau hẹ thịt bò.” Tô Bạch cười tùm tùm tự rót một chén nước, nhìn ông chủ quán ngồi cách đó không xa đang vận khí công gần xanh đây đây.

Đồ hẹp hòi! Nhìn tên mặt người dạ thú rõ ràng là đến gây sự, Tần Ly cố lên xuống niềm kích động muốn một cước đạp tên nọ bắn ra cửa, lần thứ hai hung hăng khinh bỉ Armani một phen, sau đó mỉm cười, ”Thưa ngài, quán chúng tôi chỉ phục vụ bữa sáng, không bán cơm trưa.”

Tô Bạch tháo mắt kính, dụi dụi mắt, sau đó... nước mắt ào ào chảy xuống. Chết rồi, tay này vừa mới mân mê một lọ nhỏ trên bàn, hình như là lọ ớt...

Tần Ly vui vẻ, còn thật săn sóc rút một chiếc khăn giấy đưa cho khách, nhưng mà nụ cười bên khóe miệng, lại không thể che nổi. Đáng đời!

Trình Tiểu Mãn chớp chớp mắt to, tụt xuống ghế chạy tới, len lén kéo góc áo cha mình, khẽ hỏi, "Ba ba, sao chú ấy lại khóc? Thèm sủi cải quá à?"

Tần Ly nhướn mày, nắn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của con yêu, cũng hạ giọng nói khẽ, "Chú thèm sủi cải đến phát khóc rồi, Tiểu Mãn bảo phải làm sao bây giờ?"

Trình Tiểu Mãn nhìn chú lạ mặt đang cầm khăn giấy không ngừng lau nước mắt, lại nhìn nhìn sủi cải nóng hầm hập thơm ngào ngạt trên bàn, phát cáu rồi. Mình mới ăn hai cái, ba ba còn chưa có ăn, tiếc lắm ý, nhưng mà chú đã thèm đến phát khóc rồi, làm sao bây giờ đây? Vặn vẹo tay nhỏ nhỏ khổ não một hồi, giống như hạ quyết tâm thật to, Trình Tiểu Mãn kiễng chân vỗ vỗ vai Tô Bạch, "Chú đừng khóc nữa nha, sủi cải của Tiểu Mãn tặng cho chú ăn, có được hay không nào?"

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy chờ mong của Tiểu Mãn, Tần Ly như bị mê hoặc, cục cựa, con trai của ba ba, đáng yêu biết bao, thiện lương biết bao, hiểu chuyện biết bao!

Còn Tô Bạch lúc này, đến tâm tư muốn chết ngay cũng có rồi!

Mất mặt quá đi!

Rõ ràng chỉ muốn ra oai một chút, lại không ngờ bôi ớt lên mắt, bị ông chủ nhỏ nọ chửi đều cho một chập không nói, còn bị một đứa nhỏ ba, bốn tuổi xấu xa như cha nó thương hại, chuyện này mà đồn ra ngoài thì cái mặt già có còn lại mẩu nào không nữa đây?

Tần Ly nhìn trò vui một lát, đi lấy khăn ướt cho người ta lau mắt, duy trì hình tượng tốt đẹp trước mặt con trai là chuyện rất quan trọng đó!

Cho đến lúc mở được mắt ra, Tô Bạch không soi gương cũng biết một con mắt đã đỏ hồng. Nhìn cái bát nhựa có hoa văn thỏ nhỏ xếp đầy sủi cải trắng trẻo mập mạp trước mặt, nhìn nhìn vào đứa bé xấu xa đứng bên cạnh chớp chớp mắt to lộ vẻ mặt thương hại lẫn lưu luyến, Tô Bạch lại liếc ông chủ nhỏ đứng cách đó không xa đang hắt hàm nhìn về bên này, vươn đầu gấp sủi cải lên, một cái một miếng, rất nhanh sáu cái sủi cải bị tiêu diệt sạch sẽ, sau đó đứng lên dự định mau chóng chuồn khỏi cái nơi xung khắc với mình.

Đi được hai bước, bị chặn lại.

Thấy ông chủ quán nháy mắt đen mặt, Tô Bạch đột nhiên phát hiện mình đã quên làm một chuyện gì đó rất quan trọng, là gì nhỉ?

"Đến câu cảm ơn cũng không biết nói hả?" Giọng ông chủ quán rất lạnh.

Tô Bạch nghẹn họng. Đúng rồi, quên cảm ơn cậu bé! Ăn đồ của trẻ con, thế mà đến câu cảm ơn cũng chưa nói đã muốn đi, Tô Bạch, mi bị ớt cay làm hỏng đầu rồi phải không?

Tô Bạch vừa hung hăng phỉ nhổ bản thân vừa ngồi xổm xuống chuẩn bị nói lời cảm ơn, kết quả bàn tay vừa vươn ra nửa chừng đã bị gạt phắt đi.

"Đừng có chạm vào con tôi!" Tần Ly nghiêng răng nghiêng lợi, cấp tốc ôm lấy con lùi lại ba bước. Lại dám mơ tưởng chạm vào con người ta, anh đã rửa tay chưa hả? Tần Ly nổi giận.

Đã từng gặp nhiều kẻ che chở cho con, chưa từng gặp ai che chở con đến thế, Tô Bạch hết chỗ nói rồi.

~*

~ Ngồi trong phòng làm việc, Tô Bạch mở hồ sơ, nỗ lực ném nửa giờ chạt vật khờ tởm kia ra sau đầu, đặt quyết tâm sau này phải tránh xa ông chủ quán có bát tự[1] tương khắc với mình.

[1. Tám chữ về giờ, ngày, tháng, năm sinh theo quan niệm xem bát tự thể hiện toàn bộ tính cách và cuộc đời mỗi người.]

Nhưng mà, sủi cảo nhà ấy quả là rất ngon, nhân rau hẹ với thịt bò, vừa tươi mới vừa thơm phức, mỗi tội hơi ít. Tô Bạch liếm liếm môi, sau đó phát hiện - mình quên ăn trưa mất rồi.

Về phần Tần Ly, ăn no uống đủ, ôm con trai đi nghỉ trưa, thật vất vả dỗ nhóc con ngủ, anh cũng nằm xuống tính toán chuyện thuê người làm. Tài chính trong tay không đủ, cũng không có chỗ xoay sở vay, thôi thì cứ bắt đầu từ làm bữa sáng, thuê người làm theo giờ vậy. Nghĩ xong liền làm ngay, Tần Ly ngồi dậy viết tờ thông báo tuyển dụng dán lên cửa kính.

Buổi chiều phải đi mua đồ ăn, không có ai trông con giúp, Tần Ly đành dắt con theo ra chợ. Một người không chạy được nhiều, bữa sáng chỉ làm vài món, nguyên liệu cũng chẳng cần mua gì ngoài thịt trứng rau dưa linh tinh.

Trở lại tiệm cơm, Tần Ly sững sốt. Thông báo tuyển dụng dán trên cửa kính đã không còn, cạnh đó có một nam sinh cao to đang đứng đợi. Nhanh như vậy đã có người tới xin việc?

Tần Ly liếc nhìn cậu bé từ đầu tới chân một lượt, giày thể thao, áo phông quần jean, tầm mười tám, mười chín tuổi, trên tay còn cầm tờ thông báo của anh.

Lý Tranh, năm hai đại học S, quê ở vùng núi tây bắc, nghỉ hè xin ở lại trường làm thêm kiếm tiền trả học phí.

Cậu bé rất chịu khó, sáng sớm đã tới, so với giờ quy định của Tần Ly là tám giờ sáng thì còn sớm đến một tiếng. Công việc từ tám đến mười giờ sáng, tiền công ba mươi đồng cộng bữa sáng, giá này đối với công việc làm theo giờ mà nói đã là hợp lý, kết quả cậu bé này còn ôm luôn vụ rửa bát đĩa, Tần Ly dứt khoát giao thêm cho cậu ta hai mươi đồng dự định trả cho công việc này, thuận tiện bao cả cơm trưa.

Năm mươi đồng cộng bao hai bữa cơm, gần bằng tiền công cả ngày của Trình Lâm trước đó, đối với cậu sinh viên nghèo này, Tần Ly chỉ có thể giúp đến đó. Lý Tranh rất có khả năng, tay chân lưu loát khiến Tần Ly thoải mái hơn nhiều, không luống cuống như ngày đầu. Chưa tới chín giờ đã dọn quán, so với hôm qua nhiều hơn hai trăm đồng.

Tần Ly ngồi ở phía trước tính toán sổ sách, Lý Tranh ở sau bếp rửa bát đĩa, Trình Tiểu Mẫn ngậm một cái bánh bao nhỏ chạy tới chạy lui, đối với anh lớn mới đôi ra trong nhà hoan nghênh dị thường.

Buông bát, thở dài. Không tính vốn, một ngày có thể kiếm tầm bốn trăm đồng, một tháng hơn một vạn, còn thiếu nhiều lắm, xem ra phải nhanh chóng lo cả vụ cơm trưa, nhưng hiện tại tiền vốn vẫn còn quá ít. Có lẽ phải tìm cách lấy lại số tiền trước đây mới phải.

"Ba ba có mệt không?" Trình Tiểu Mẫn chạy tới, bò lên chân cha mình, hôn trái hôn phải rồi rít.

"Không mệt, có Tiểu Mẫn, ba ba không mệt chút nào!" Tần Ly ôm chặt Tiểu Mẫn, đặt cằm lên vai mềm mềm toàn thịt của con trai, lòng thỏa mãn vô cùng. Có con trai đáng yêu như thế, sao mà mệt được!

"Anh Đại Lâm." Lý Tranh xoa xoa tay đi ra, cười cười với Tần Ly, lộ ra lúm đồng tiền ở một bên má.

"Cậu nghỉ ngơi chút đi, không còn việc gì đâu, dắt Tiểu Mẫn ra ngoài tản bộ cho thoải mái!" Tần Ly đứng lên đặt Tiểu Mẫn xuống đất, vỗ vỗ vai cậu bé vẫn còn ngượng ngùng câu nệ, "Anh đi làm cơm, trưa nay chúng ta thử ăn món đông bắc."

"Úi chà!" Lý Tranh hưởng ứng, dắt Tiểu Mẫn đi ra. Cạnh đó có một bãi đỗ xe lộ thiên, chắc hai đứa dắt nhau đi xem xe rồi.

Thịt viên tẩm bột sốt, thịt lợn xào miến, địa tam tiên[2], sa lát dưa chuột, canh cà chua trứng, đều là các món thông thường. Lúc bốn món ăn một bát canh đã lên mâm sẵn sàng, một lớn một nhỏ còn chưa về ăn cơm. Tần Ly đành ra ngoài tìm người, sau đó, gặp xui rồi.

[2. Món xào gồm khoai tây, cà tím và ớt xanh, thuộc món ăn Đông Bắc Trung Quốc.]

Trước mặt là một chiếc BMW, trên thân xe có vài vết xước, hung khí là một chiếc chìa khóa, vẫn đang bị bạn nhỏ Trình Tiểu Mẫn nắm chặt trong tay. Lý Tranh sợ quá, kéo tay Tần Ly mếu máo sắp khóc. Đây chính là một con BMW số lượng có hạn, phá sản cũng không đủ tiền đền đâu!

Lực tay của Tiểu Mãn nhỏ, vạch không sâu lắm, nhìn qua không rõ ràng. Tần Ly ôm con dao sắc ngó xung quanh, đang định tính nếu không có ai liền dẫn con chuồn gấp, sao đó, cửa sau của xe mở ra.

Thấy người bước xuống xe, Tần Ly biết, mình đã từ xui xẻo chuyển thành đại bi kịch rồi!

Tô Bạch vòng đến phía trước, vươn tay sờ sờ mấy vết xước trên thân xe, ngẩng đầu nhe răng vui vẻ cười với Tần Ly, "Ông chủ quán, lâu quá không gặp!" Tâm trạng của Tô Bạch lúc này rất tốt.

Vừa mới đổi xe, BMW kiểu mới, số lượng có hạn, mất rất nhiều công phu mới moi được từ túi ông anh trai nổi tiếng vất cổ chày ra nước, chưa nói đến đẳng cấp cao hơn chiếc Honda cũ bao nhiêu, chỉ riêng chuyện thành công nhổ lông trên mình con gà sắt nọ[3] đã khiến anh kiêu ngạo hình mũi. Vậy nên ngày hôm nay anh liền lái xe mới đi làm.

[3. Nhổ lông trên mình gà sắt: lấy được đồ trong tay kẻ keo kiệt.]

Chỉ ngả lưng ở ghế sau chớp mắt một chút, mở mắt ra đã thấy một lớn một nhỏ lượn tới lượn lui quanh xe mình mà chảy nước miếng, Tô Bạch nhanh mắt phát hiện cậu nhóc con kia trông rất quen, nhớ tới ơn "tặng" một bữa cơm, anh ngồi dậy tính xuống xe bắt chuyện với "ân nhân nhỏ". Đang định mở xe, chợt thấy một cánh tay bụ bẫm ra sức vạch mấy cái lên đầu xe, trên tay nó là một cái chìa khóa sáng long lanh, mà thanh niên đứng bên cạnh không kịp ngăn cản, nháy mắt tái mặt.

Tô Bạch hít một hơi lạnh. Xe mới của tôi! Muốn xuống kiểm tra tình trạng thương tật của xe yêu, ông chủ quán số khác với anh đã tới rồi, thấy anh ta lén lút ôm con định chạy trốn, Tô Bạch cảm thấy thật vui vẻ.

"Ông chủ quán, lâu quá không gặp!" Đẩy cửa bước ra, cười âm hiểm, đại luật sư Tô sờ sờ cằm, khoe ra nụ cười tám răng tiêu chuẩn.

Tần Ly muốn cào tường!

Tiểu Mãn à, con cào cái gì không cào sao lại muốn cào xe! Cào xe ai cũng được, thế nào lại cào vào xe tên kia a? Cục cưng ơi, lần này con rước họa lớn về cho ba rồi! Nhìn tên này mà xem, mặt trắng mắt hí, hệt như Tào Tháo, tuyệt đối không phải thứ gì lương thiện.

Thế nhưng lúc này Tần Ly chỉ đành kiên nhẫn bắt chuyện, "Trưa qua chúng ta mới gặp nhau mà, con tôi còn mời anh ăn sủi cảo đó."

Tô Bạch cười cười, "Hôm nay con anh vừa cào xe tôi."

Tần Ly trừng mắt nhìn Tô Bạch, mặt cứng đờ, không nhúc nhích.

Tô Bạch nhìn Tần Ly, mặt vẫn treo nụ cười, khí độ ung dung.

Lâu sau, Tần Ly cắn môi, nhét Tiểu Mãn vào lòng Lý Tranh, lôi từ túi sau ra một sổ tiết kiệm đưa qua. Tô Bạch không hề khách khí nhận lấy, mở ra, thấy ba con số trên đó, khóe miệng không nhịn được liền run rẩy, tiền này, số lẻ cũng chưa đủ!

"Còn có, hai đứa này," Tần Ly chỉ hai người phía sau, "Anh xem người nào đáng giá thì xách bán đi!"

Theo ánh mắt Tần Ly, Tô Bạch nhìn sang. Một thanh niên còn đi học, tầm mười tám, mười chín tuổi, nét mặt bất an. Một viên thịt hồng hào mồm mỉm, chớp chớp đôi mắt tròn xoe, rõ ràng là không biết đang xảy ra chuyện gì nữa!

"Buôn bán người là phạm pháp đấy!" Tô Bạch thu hồi tầm nhìn, "Anh muốn tôi biết luật còn phạm luật?"

Hai người đó, lớn - không biết, không cần nói, nhỏ - Tô Bạch tin tưởng, nếu mình dám chạm một đầu ngón tay vào nó, ông chủ quán bụng dạ hẹp hòi trước mặt này nhất định xách dao phay liều mạng với mình. Tội đâu phải chê mình mệnh dài quá! Tô Bạch âm thầm bấu môi, dựa vào đầu xe nhướng mày liếc nhìn Tần Ly cũng đang hắt hàm với anh.

"Vậy anh muốn thế nào?" Tần Ly nhìn chằm chằm túi áo Tô Bạch, nghiêng răng nghiêng lợi. Trong đó còn có sổ tiết kiệm ba con số của nhà mình.

"Tôi bảo này, liệu chúng ta có nên tìm một chỗ ngồi xuống, từ từ nói chuyện không?" Tô Bạch giơ tay che trán, mặt trời giữa trưa hè thế này, đúng là không phải chối chang bình thường.

"Cũng đúng." Tần Ly xoay người sang bên Lý Tranh, sai cậu, "Tiểu Tranh, đưa Tiểu Mãn về ăn cơm, đồ ăn trên bàn, cơm trong nồi điện ấy. Anh nói chuyện với vị này một chút!"

"Nhưng mà anh Đại Lâm..." Lý Tranh vẫn chưa chịu đi, sợ ông chủ của mình chịu thiệt.

"Không việc gì, đi đi, chiều nay cậu còn có ca dạy kèm, đừng lỡ giờ. Thịt viên bột sốt để nguội ăn không ngon, đi nhanh đi, cơm nước xong còn thời gian thì đỡ Tiểu Mãn ngủ trưa, bất cứ để đẩy anh rửa." Tần Ly phát tay đuổi hai đứa đi, đối phó với tên này vẫn là chuyện quan trọng hơn cả.

Bị người không thèm nhìn, mà lại không phải lần đầu, cho nên Tô Bạch rất không vừa lòng. Híp mắt nhìn bên kia đẩy tới đẩy lui, đại luật sư bị nằng làm hoa mắt càng muốn hôn mê, "Đi thôi, cùng nhau ăn đi, tôi cũng thích thịt tẩm bột sốt."

Tần Ly hết chỗ nói rồi, đành dẫn người về cửa hàng ăn trưa, ai bảo mình đuổi lý cơ chứ!

Tần Ly đi vào bếp mức canh, Lý Tranh theo vào xới cơm, lúc hai người đi ra phát hiện bên ngoài đã khởi công rồi. Tô Bạch và Trình Tiểu Mãn ngồi đối diện nhau, một cầm đũa một cầm thìa, hai người ăn trông đến là vui vẻ.

Chờ đến lúc ngồi xuống, Tần Ly phát hiện, có vấn đề rồi đây. Bốn món thêm một canh, lượng đồ ăn cho hai người rưỡi ăn không hết, nhưng hiện tại lại thêm một người, nhất là kẻ dôi ra này lại có lượng cơm không giống người thường.

Một miếng cơm một gấp đồ ăn, mỗi đũa đều đầy, mỗi đũa đều ít nhất một miếng thịt, thịt tẩm bột sốt và thịt lợn xào miến luân phiên nhau, rau dưa, một đũa không chạm. Lý Tranh ngơ ngác ngồi một bên, bị kiểu ăn này làm cho chần động. Bạn Trình Tiểu Mãn đang cầm thìa nhỏ tác chiến với một sợi miến trơn trượt, đĩa thịt tẩm bột đã ngót một nửa.

Động vật ăn thịt! Tần Ly nhin không được tặc lưỡi.

Một lát, rốt cuộc nhận ra không khí bất ổn, Tô Bạch dừng đũa, lúc này mới ý thức được đây không phải là phòng làm việc của mình, mà anh cũng không phải đang ăn cơm hộp riêng, nháy mắt, động tác nhả nhận hẳn lên.

"Hồi trước đi bộ đội, ăn phải đúng giờ, mọi người đều cướp ăn, quen mất rồi." Tô Bạch giải thích một câu, lại nhắc đũa.

Tần Ly bắn khoăn. Bây giờ vào bếp làm thêm món nữa hay ở lại đây tranh vài miếng thịt cho con mình và Lý Tranh? Trình Tiểu Mãn luôn vừa ăn vừa nghịch, đến bây giờ một sợi miến cũng chưa vào miệng, mà Lý Tranh là ngày đầu làm việc, cũng là bữa đầu ăn ở đây, cậu nhóc vốn còn ngại ngùng, hiện tại càng không được tự nhiên.

"Tôi đi làm thêm món nữa." Tần Ly đút cho con ăn sợi miến nọ, gấp vài miếng thịt vào bát Lý Tranh, suy nghĩ một chút, đứng lên.

"Có thể chọn món không?" Tô Bạch sáng cả mắt, nắm lấy thời cơ yêu cầu phúc lợi cho chủ nợ.

"Không." Tần Ly trừng mắt với Tô Bạch, "Thịt bò xào hành tây, trứng xào cà chua, hai món này làm nhanh."

Bưng hai món ra, đồ ăn trên bàn dường như chưa hao hụt thêm, hai người lớn đang nói chuyện, bé đang phần đầu quên mình với sợi miến thứ hai. Lần này Tô Bạch ăn rất nhả nhận, còn Tần Ly lại hoàn toàn không có hình tượng gì, vừa đút cho con ăn vừa gấp đồ cho Lý Tranh.

Ăn uống no đủ, Lý Tranh đi dạy thêm, Tiểu Mãn ôm gối nhỏ về phòng ngủ, hai người bắt đầu ngồi xuống đàm phán.

"Hai lựa chọn." Đại luật sư Tô lười biếng tựa vào lưng ghế, áo vest ném qua một bên, áo sơ mi cởi đến cúc thứ ba. Ông chủ quán cũng keo kiệt quá đi, ngày nóng thế này còn tiếc không chịu mở điều hòa.

"Nói." Tần Ly nhìn chủ nợ mới ra lò ngồi đối diện đang bị nóng đến khó chịu, đóng cửa lại mở điều hòa, cửa hàng đúng hướng gió, rất mát mẻ, nhưng mà vẫn cần lấy lòng chủ nợ.

"Hoặc là bồi thường một lượt theo pháp luật, hoặc là trả tiền định kỳ, chúng ta..." Tô Bạch chưa nói xong đã bị cắt ngang.

"Trả tiền định kỳ!" Tần Ly cấp tốc chọn kiểu thứ hai.

"Được, tôi sẽ nhanh chóng đem giấy tờ đến cho anh xem qua. Vậy nhé, thời gian tối, ba bữa cơm của tôi tạm thời giao cho... À, ông chủ tên gì nhỉ?" Đạt được mục đích, Tô đại luật sư phát giác mình còn chưa biết tên đối phương, đây là một sai lầm lớn.

"Trình, Trình Lâm." Tần Ly nhin không được đen mặt, "Anh thì sao? Mặt khác, quán chúng tôi chỉ phục vụ bữa sáng, không cung cấp cơm trưa cơm tối."

"Lúc này không phải anh nên nói 'miễn trình tên họ' sao?" Tô Bạch nhướn mày, "Tô, Tô Bạch. Ba bữa cơm trừ thẳng tiền trên hóa đơn, bao gồm cả phí đưa cơm."

"Tôi chỉ là một kẻ thất học, chấp nhận với tôi làm gì? Hơn nữa cũng không nói 'miễn trình tên họ'." Tần Ly nhún nhún vai, "Không thành vấn đề, có thể gọi món, sau này tôi đưa thực đơn cho anh."

Dây dưa mãi vấn đề miễn hay không miễn hỏi tên họ này là chuyện không sáng suốt, anh bỏ qua tôi sẽ bỏ qua, thế nhưng, người ta nói thẳng rồi, chỉ là kẻ thất học, lẽ nào mình cũng tự nhận theo người ta là thất học? Tô Bạch xoắn xuýt.

Thỏa thuận đạt thành, thấy thời gian không còn sớm, đại luật sư của chúng ta bỏ lại danh thiếp rồi vỗ mông chuồn mất, đương nhiên, sổ tiết kiệm vẫn nằm trong túi áo họ Tô.

Tiền mở tiệm cơm còn chưa kiếm được đã thu về một món nợ kéch xù, chủ nợ còn là cái tên lòng dạ hiểm độc bụng đầy âm hiểm ác liệt một cây nọ, giáo sư Tần và tấm danh thiếp có viết thực đơn bữa tối ở mặt sau, nghiêng răng nuốt giận.

3. Chương 3: Lẽ Nào Tôi Họ Tô Cũng Là Tôi Sai?

Con nợ là to nhất. Điều này không phải luôn đúng trong mọi trường hợp, nhất là khi bạn nợ tiền một luật sư. Cả buổi chiều đó, Tần Ly đều rất phiền muộn, phiền muộn đến trình độ Trình Tiểu Mẫn bỏ lên đùi anh hát mấy bài thiếu nhi mà anh vẫn cười không nổi. Thế nhưng, cơm tối vẫn phải ăn, cái gì đến sẽ đến.

Lúc cơm nước bày lên bàn, Tô Bạch cũng đứng đỉnh đến, đầu tiên liếc nhìn bàn ăn một cái, canh đậu phụ đầu cá và cà tím kẹp thịt chiên giòn mà mình "khâm điểm" thì gật đầu, ý là rất thỏa mãn.

"Ba ba, chú kia lại tới rồi!" Tiểu Mẫn thấy người quen, quay đầu về phía phòng bếp hô to với cha mình.

"Chú nào thế?" Tần Ly bưng hai món cuối ra, hỏi.

"Cái chú hay khóc nhè ấy à!" Trình Tiểu Mẫn tụt xuống khỏi ghế chạy lại phía sau ba ba, dùng bàn tay nhỏ bé mồm mím quét qua cái mặt nhỏ nhắn trắng mềm mình họa, chú lớn tướng rồi còn khóc nhè, xấu hổ xấu hổ.

Tô Bạch ngậy người. Thời khắc lịch sử siêu cấp mất mặt đã nỗ lực quên đi nay lại lùi về não, sao mà giống nhấp chuột một cái là hiện ra thế không biết, điều then chốt là, hình như mình vừa thêm một biệt danh, chú khóc nhè...

Thằng nhóc xấu xa không biết điều, nên tha ra ngoài đánh đòn... Nếu là con mình, hừ hừ...

Đặt hai đĩa thức ăn xuống bàn, giả bộ không thấy được vẻ mặt căm tức của người nợ, Tần Ly ôm con lên đùi, dẫn dắt từng chút, "Tiểu Mẫn chào chú chưa? Bé ngoan không thể quên lễ phép nha."

"Cháu chào chú khóc nhè à!" Trình Tiểu Mẫn ngoan ngoãn khoanh tay chào.

Chú khóc nhè... Quả nhiên...

Tô Bạch thật muốn đập đầu vào tường.

Tần Ly khẽ nhíu mày, biệt danh này tuy vô cùng vừa ý cha nó nhưng trẻ nhỏ không nên tự ý đặt biệt danh cho người khác, thói quen này không tốt lắm.

"Tiểu Mãn, gọi chú Tô, không được vô lễ!" Tần Ly hơi nghiêm mặt.

"Tô tô[1]..." Tiểu Mãn nỗ lực phát âm từng từ nhưng vẫn không nói được chính xác.

[1. Tô - đọc là sù, chú/thức - đọc là shù, Tiểu Mãn không phân biệt được cách đọc hai từ này.]

"Chú Tô..." Tần Ly lặp lại lần nữa.

"Chú chú..." Tiểu Mãn vẫn không đọc rõ, trán đã toát mồ hôi.

Tô Bạch nhìn hai cha con phía đối diện đang quần quýt vì một câu gọi, hết chỗ nói rồi.

Tần Ly nổi giận, dám làm con tôi đọc cần phải lưỡi, cái họ xấu xí!

"Gọi chú Đại Bạch." Tần Ly chỉ một ngón tay vào Tô Bạch, mắt phi đao nhỏ là tả tơi.

"Chú Đại Bạch!" Tiểu Mãn gọi rất nhanh nhẹn, giọng trẻ con giòn tan lại ngây ngô, nghe đáng yêu vô cùng.

Tần Ly thỏa mãn.

Tô Bạch.

Chú Đại Bạch... Đại Bạch... Lẽ nào tôi họ Tô cũng là tôi sai?

Liếc mắt cảnh cáo vị họ Tô đang muốn kháng án, Tần Ly lạnh lùng mở miệng, "Hay là anh muốn con tôi gọi anh là chú Tiểu Bạch?"

Tiểu Bạch[2]...

[2. Chỉ những người ngốc nghếch.]

"Chỉ gọi là chú thôi không được à?" Tô Bạch rất bất mãn.

"Chúng ta không thân thiết như vậy." Tần Ly cự tuyệt thẳng thừng.

Nhìn viên thịt nhỏ đang ngược mắt chờ đáp lời, bên cạnh là ông chủ quán vô lương đang khó chịu ra mặt, nhìn đĩa cá chiên mình mong đợi đã lâu, Tô Bạch vô cùng không có khí phách mà nuốt phực.

Ăn uống no đủ, đến lúc tính sổ rồi.

Tần Ly đưa hóa đơn ra, "Tôi thạo các món đông bắc hơn, cho nên dựa theo đơn giá của nhà hàng phía đông bắc định ra, anh xem xem có ý kiến gì không."

Tô Bạch tỉ mỉ nhìn hóa đơn một lượt, "Các món đông bắc lượng lớn thực dụng, giá cả này rất hợp lý, một phần ba cũng không đáng bao nhiêu."

Tô Bạch tính toán rất chi li, ăn ở đây không phải mình mình, đương nhiên không phải thanh toán toàn bộ, bản thân rất có lợi.

Tần Ly không đáp, chỉ khinh khỉnh nhìn tinh anh mặt người dạ thú trước mặt, người này, sao mà vô sỉ đến thế!

Tô Bạch bị nhìn đến khó chịu, ho khan một tiếng, không chịu thua kém mà nhìn lại, sau đó, mặt mặt nữa rồi.

"Một phần ba?" Tần Ly nhìn về phía con trai đang bò sấp ra bàn học làm họa sĩ, mỉm cười.

Tô Bạch bị điệu cười ấy làm cho sồn da đầu, nhìn theo ánh mắt người ta phát hiện mình lại mắc sai lầm lớn lần thứ hai. Ở đây, đâu giống chỗ anh và đám đồng nghiệp thường cùng nhau ra ngoài ăn, không thể theo quy củ chia đầu người. Lại định áp dụng chia đều với một đứa bé bốn tuổi, đầu anh bị cửa kẹp hỏng mất rồi sao?

"Thực đơn tối nay, cà tím kẹp thịt chiên giòn mười tám đồng, thịt thái sợi xào tương Bắc Kinh hai mươi sáu đồng, đậu đũa hầm sườn ba mươi hai đồng, gỏi nấm kim châm mười bốn đồng, canh đậu phụ cà hai mươi tám đồng, tổng cộng một trăm mười tám đồng." Tần Ly dừng một chút, nói tiếp, "Tiểu Mãn nhà tôi ăn bát cơm, non nửa bát canh, một miếng cà tím, một miếng sườn, một đĩa thịt thái sợi, một đĩa nấm kim châm. Về phía anh, riêng cơm tẻ đã ăn bốn bát đây."

"Hai phần ba đi, tôi nhớ anh ăn hai bát cơm." Tô Bạch cấp tốc kéo lại mặt mũi. Để người khác biết mình ăn cơm với một đứa trẻ bốn tuổi còn định chia đều tiền thì cái mặt già này không cần ra đường nữa.

"Được, tổng cộng bảy mươi tám đồng sáu hào bảy, kí tên đi." Tần Ly nhanh chóng đẩy sổ về phía Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn mấy con số chính xác đến từng số lẻ, khóe miệng giật giật, ký tên mình vào, đồng thời hoài nghi độ đúng đắn của quyết định chực cơm trước đó.

~*

~ Việc kinh doanh của tiệm cơm dần dần đi vào quỹ đạo. Tần Ly thuê thêm ba người, các món ăn sáng đa dạng hơn nhiều, không chỉ có bánh bao và cháo kê, bản thân anh có thể tự tay làm thêm mấy thứ đặc biệt nữa.

Tần Ly làm thêm bánh cuộn. Đây là món anh ăn nhiều nhất khi còn bé. Lúc còn nhỏ, Tần Ly bú sữa bình vô cùng, ăn bữa cơm cũng làm người ta bận bịu, mỗi bữa mẹ Tần đều phải cầm bát đuổi ở đằng sau mãi mới được một miếng. Sau này, mẹ Tần bận công tác, ba Tần biết không thể cứ chiều con mãi được bèn quyết định để con đói vài bữa cho chừa. Mẹ Tần không nỡ để con chịu đói, vội giờ làm nên thường làm sẵn mấy cái bánh cuộn cho con ăn dần, không ngờ lại được hoan nghênh nhiệt liệt. Kết quả bánh cuộn thành món không thể thiếu trên bàn cơm bữa sáng nhà Tần Ly.

Tần Ly đưa bàn làm bánh cuộn ra ngoài cửa hàng, món này chủ yếu phục vụ những người không có thời gian ngồi xuống ăn cơm. Đối với thành phần tri thức ở các tòa nhà văn phòng, vệ sinh là yêu cầu hàng đầu, thứ hai mới là mùi vị. Tần Ly rất chịu khó đầu tư cho mục này, không dùng bếp than tổ ong như mấy quán vỉa hè mà dùng bếp điện từ.

Bật nắp nhỏ, nhiệt độ thấp, trên mặt chảo đổ một lớp dầu ăn, rót một muống bột dàn đều, dày hơn vỏ bánh rán một ít, như vậy lúc ăn mới mềm, phía trên đập một quả trứng, lấy xẻng lật lên cho chín, rắc một muống nhỏ thịt băm, một ít rau dưa rồi cuộn lại. Thịt băm trộn dầu ớt xào với tương, thơm mà không ngấy. Rau dưa có hơn mười loại, đều là rau đang mùa, thái mảnh, hoặc rau sống trộn hoặc xào chín, tùy ý khách chọn. Một buổi sáng Tần Ly chỉ đứng ở đó làm bánh cuộn, nhào một chậu bột bị dùng sạch lại phải nhào thêm chậu nữa.

Tiểu Mãn nhìn ba ba làm thì rất tò mò, vui vui vẽ vẽ lòi ghế nhỏ đến bên cạnh, vừa cạp cái bánh ba ba làm riêng cho mình vừa cầm hộp đựng tiền đóng vai thu ngân. Hộp có hai ngăn, một ngăn là tiền một đồng, một ngăn là đồng năm xu, khách đến mua tự thanh toán tự lấy lại tiền lẻ.

Cũng có người tay chân không nề nếp, thấy Tiểu Mãn đáng yêu muốn thò tay bóp mặt cậu bé một cái, lúc này cái xẻng của ông chủ liền vung tới.

"Mua bánh cuộn miễn phí tham quan. Tiểu Mãn, chỉ được nhìn không được sờ." Tần Ly quơ xẻng ngăn một cái tay mất nét.

"Chị gái thật là xinh đẹp!" Tiểu Mãn nhìn về phía cô gái mặc quần lụa trắng cười ngọt ngào, tức thì manh chết một đám khách trẻ tuổi sức đề kháng kém, giúp cha mình kéo một đám khách hàng thân thiết.

"Cục cưng đáng yêu quá!" Cô gái mặc quần trắng lập tức sáng mắt lên, chờ ông chủ quán phân tâm lại thò tay véo má Tiểu Mãn một cái rồi thỏa mãn trả tiền, cầm bánh đi khỏi.

"Đúng, cục cưng đáng yêu thật." Người đàn ông phía sau nhận bánh của mình, cũng thừa cơ véo má Tiểu Mãn.

"Chú cũng rất đẹp trai ạ!" Trình Tiểu Mãn một tay cầm bánh của mình, một tay bưng má ngược về phía chú lạ mặt nọ khoe ra hai hàng răng trắng tinh, làm cho cha già của mình gấp gáp muốn đem giấu biệt con đi.

"Còn dám véo mặt con tôi, tôi cho ớt gấp đôi đấy." Tần Ly tàn bạo uy hiếp đám khách đang xếp hàng, khiến cho mọi người hiểu ý, cười ồ lên.

"Tiểu Mãn, ngoan, trốn phía sau ba ba." Bị véo mấy lần, mặt bạn nhỏ Trình Tiểu Mãn đã đỏ lên, thấy con cưng thường thường đưa tay xoa mặt, Tần Ly rút cuộc bạo phát, tay rung một cái, thả hai cái thìa thịt băm cho suất bánh đã dọn không thêm ớt nọ. Thịt băm, cay lắm...

Từ đó về sau, dân văn phòng quanh đó đều biết cửa hàng đồ ăn Trình Ký, nhà đó có một cục cưng siêu đáng yêu có cái miệng siêu ngọt, cũng biết cục cưng có một ba ba rất dễ bị chọc phát điên...

"Kinh doanh có vẻ tốt đấy!" Tô Bạch đứng đĩnh đi tới.

"Cũng tạm." Tần Ly ngồi xuống bóp bóp cái vai mỗi nhừ.

"Sáng nay tôi đã gọi cho anh mười mấy cuộc điện thoại." Đại luật sư bất mãn.

"Có việc gì?" Tần Ly lấy cái bánh cuộn còn lại phân nửa trên tay Tiểu Mãn, vài miếng liền tiêu diệt sạch.

"Tôi nhớ là trong thỏa thuận của chúng ta hình như có cả dịch vụ đưa cơm." Tô Bạch nhìn bốn phía, thu dọn sạch rồi, đến một mẫu căn bánh bao cũng không còn, tình hình kinh doanh nhà này tốt thật! Tô Bạch đột nhiên thấy mình càng thêm đói bụng.

"Úi..." Tần Ly rút cái di động cổ lỗ sĩ từ túi sau ra, màn hình hiển thị có mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Tô Bạch nhướng nhướng mày.

"Các cuộc điện thoại của anh tập trung vào thời gian từ tám giờ mười lăm đến tám giờ năm mươi, lúc ấy đông khách nhất." Tần Ly nhún nhún vai, chẳng thêm hồi lỗi. Anh coi mình là ông lớn chắc, hừ!

"Cho nên anh mới không nhận điện thoại?" Tô Bạch ngồi xuống, cẩn thận suy nghĩ tới chuyện nói với ông chủ này rằng mình muốn đổi địa phương giải quyết ba bữa cơm, cứ dần vặt nhau thế này, thể xác và tinh thần đều bị tàn phá nặng nề!

"Thật ra thì, tôi không biết có cuộc gọi đến, tôi đặt chế độ rung." Tần Ly đưa điện thoại ra cho Tô Bạch xem cái hình chuông trên màn hình.

"Tôi nhớ là, anh để điện thoại ngay trong túi quần." Tô Bạch càng tức giận, di động nhét ngay mông mà còn không biết nó rung?

"Đúng vậy." Tần Ly gật đầu, giọng vô cùng thành khẩn, "Nhưng mà, cái điện thoại này còn lớn tuổi hơn cả Tiểu Mãn, anh biết đấy, có tuổi rồi, nhiều lúc không muốn nhúc nhích."

Tô Bạch hết chỗ nói rồi. Anh không có bất luận tư cách gì mà bắt người khác thay điện thoại, nhưng bị bỏ đói cả buổi sáng thế này khiến người ta thấy ngọt ngọt quá đi!

"Tôi làm cho anh một đĩa sủi cảo nhé!" Tần Ly đứng lên, cũng hơi đói rồi.

"Nhân rau hẹ thịt bò, ba mươi cái đấy!" Tô Bạch cấp tốc cải biến lập trường, muốn đi sinh sự với người thì phải no bụng mới có sức.

"Sáng bánh mắt, sao ăn lắm thế?" Tần Ly nhíu mày, ba mươi cái, heo à?

"Anh mà còn đứng đĩnh một lúc nữa thì đã là giữa trưa rồi đấy!" Tô Bạch chỉ chỉ đồng hồ đeo tay, "Người xưa dạy, bữa sáng phải ăn no, bữa trưa phải ăn ngon."

"Thế mà cả cơm tối anh cũng không ăn ít đi miếng nào." Nghĩ đến thảm trạng trong bữa cơm mấy ngày nay, Tần Ly cấp tốc bồi một câu.

"Đang trong giai đoạn phát triển thân thể, cần bổ sung dinh dưỡng." Tô Bạch nhìn về phía phòng bếp, muốn dùng hành động biểu thị với chủ quán, tôi đang bức thiết muốn bổ sung dinh dưỡng đến cỡ nào.

"Đang phát triển..." Tần Ly nhìn cái bản mặt không sao tính là trẻ trung nọ, vô lực gật đầu, "Vâng, ngài vẫn còn xuân gồm."

Đổi nồi lớn, luộc năm mươi cái sủi cảo. Mọi người đều ăn no cả rồi, còn chứa lại mỗi mình đói bụng, hai mươi cái, không nhiều lắm đâu nhỉ, mình cũng chưa già mà...

Tần Ly một tay vớt bánh một tay sờ nếp nhăn rả mờ bên thái dương, không coi là già đâu, nhỉ...

Tô đại luật sư ăn rất sung sướng. Anh luôn thích ăn sủi cảo, nhất là loại nhân rau hẹ thịt bò này, một miếng một cái, ăn quên mình luôn.

Người này, không sợ nóng à? Nhìn tư thế ăn "oai hùng" của tên kia, Tần Ly sợ luôn rồi. Tô Bạch cũng chẳng để tâm đến chủ quán đang tròn mắt nhìn mình, tay cứ tự nhiên đổ tương ớt lên dưa chua, chan cho đủ rức, một miếng sủi cảo một gắp dưa chua, ăn đến khi thể ngất trời, mồ hôi như tắm.

Môi hồng răng trắng.

Nhìn đôi môi bị cay đến hồng hồng của Tô Bạch, Tần Ly nghĩ đến cụm từ ấy.

"Đường Trường Sa có một nhà hàng bán sủi cảo, ăn bao giờ chưa?" Tần Ly bình thản hỏi. Nhà hàng bán sủi cảo kia cách đây không xa, chừng mười phút đi xe thôi, xem trình độ yêu thích của thằng nhóc này với sủi cảo, hẳn là từng tới đó.

"Ừm, ngon hạng nhất." Tô Bạch lúng búng một miệng đầy thức ăn.

"Mùi vị so với bánh nhà tôi thế nào?" Tần Ly gắp một cái sủi cảo thổi cho bớt nóng, chậm rãi ăn.

"Không khác bao nhiêu." Tô Bạch luôn luôn thành thật với đồ ăn.

"Vậy thì tốt rồi." Tần Ly bưng lọ dấm, đổ một ít vào bát mình, "Sủi cảo ở đó bán hai mươi chín đồng nửa cân, ở đây tôi tính giá hữu nghị cho anh, bốn mươi đồng một cân. Bánh tôi làm khá to, nửa cân chỉ có mười bốn cái, anh ăn ba mươi cái, tính tròn một cân đi, còn dư hai cái coi như ăn thử."

Một cái sủi cảo mắc trong họng Tô Bạch khiến anh suýt nghẹn thở. Nhìn quyển sổ nhỏ được đẩy đến trước mặt mình, Tô đại luật sư thật vất vả mới điều hòa được hơi thở mà ký tên.

Một bữa sáng bốn mươi đồng, thật mẹ nó quá đắt...

Nếu quy ra bánh bao, bốn mươi đồng, được một đồng bánh bao to tướng đó...

Tần Ly thu sổ lại, tủm tỉm cười, ăn tiếp. Năm mươi cái sủi cảo, bỏ vốn làm hai mươi đồng, trừ chỗ mình ăn, vẫn còn lãi kha khá. Vụ làm ăn này được đây!

"Cơm trưa nhớ đưa đến nơi, mười hai giờ, không được sớm, không được muộn!" Tô Bạch bỏ lại tờ giấy ghi thực đơn hôm nay và địa chỉ của mình rồi bỏ đi.

Buổi trưa, theo thường lệ chỉ có ba người. Cười cười nhìn một lớn một nhỏ ngoài cửa hàng chơi trò tung hứng người, Tần Ly lắc đầu đi vào nhà bếp. Quả tim của Trình Lâm không được khỏe, trước đây chưa từng cùng Tiểu Mãn chơi trò này. Lý Tranh cao to, hồi ở nhà còn từng làm việc nặng, lực tay khá lớn, có thể dễ dàng tung Tiểu Mãn lên cao rồi đón được, không ngờ cậu bé phụ bếp này vẫn chưa hết tính trẻ con.

Cá cay, gà xào ớt khô, thịt lợn Tứ Xuyên, canh chua cay, đây là thực đơn bữa trưa của Tô Bạch, quả nhiên là động vật ăn thịt, Tần Ly lần thứ hai tặc lưỡi.

Giờ cơm trưa, vì trời quá nóng nên đa số nhân viên công sở đều gọi cơm mang tới công ty, vào phòng họp ăn với nhau.

Mười hai giờ, chuông cửa kêu vang, Lý Tranh xách giỏ xuất hiện trước cửa.

"Xin chào, đây là cơm trưa của ngài Tô." Lý Tranh gật đầu với Tô Bạch.

"Ừm." Tô Bạch nhìn đồng hồ trên tay, không sai lệch một giây, hơn nữa không phải ông chủ quán đến, không tiện kiểm chuyện, đành thả người vào.

Lý Tranh theo ý khách mang giỏ vào phòng tiếp khách bày cơm canh ra.

"Quý khách, đây là cá cay, gà xào ớt khô, thịt lợn Tứ Xuyên, canh chua cay ngài gọi. Ông chủ bảo chỉ ăn mỗi thịt không tốt cho cơ thể nên tặng kèm một đĩa rau muống xào. Ngài xem nếu không có vấn đề gì thì ký tên giúp ạ!" Lý Tranh vừa nói vừa móc sổ đưa ra.

Tô Bạch nhìn bốn món ăn một tô canh đã gia tăng lượng trên bàn, lại nhìn hộp cơm đầy ắp, dùng đầu gối cũng tưởng tượng ra vẻ mặt ghê gớm của ông chủ quán bụng dạ hẹp hòi khi sắp hộp đồ ăn này. Thế nhưng cậu bé trước mắt cười quá nhã nhặn khiến cho một bụng tức của anh không có chỗ phát, đành phải cho người ta biến đi.

"Cảm ơn quý khách." Lý Tranh thu sổ lại, sau đó lấy từ trong giỏ ra một bình giữ nhiệt, "Thời tiết nắng nóng, ông chủ chúng tôi có nấu nước đậu xanh, đã ướp lạnh, tặng miễn phí cho khách, bình thì để lần sau sẽ lấy lại ạ."

Những người ăn trưa quanh đó đã sớm ngừng đưa nhìn bên này, đã biết từ trước là đại luật sư Tô nhà họ bụng to, nhưng mà lượng lớn thế kia thì thật là... vừa tặng món ăn thêm vừa tặng nước, lại còn cho ký sổ, ông chủ tốt bụng quá!

"Ấy ấy, em trai à, chờ chút, cậu là nhân viên quán nào thế? Có thực đơn không, cho chị một cái?" Một cô gái đeo kính viền đen gọi Lý Tranh, đôi mắt sau kính lại liếc bình nước đậu xanh trong tay Tô Bạch.

"Chào chị, em là Lý Tranh, ở quán Trình ký gần đây ạ." Lý Tranh xách giỏ trên tay, mỉm cười nói, "Chỗ em hiện nay mới phục vụ bữa sáng thôi, cơm trưa thì tới thứ Tư tuần tới mới bắt đầu phục vụ. Hay là thế này, lần sau em tới sẽ đem thực đơn đưa chị, nếu chị thích món gì có thể nói cho em, lúc về em sẽ hỏi ông chủ xem có không, nếu không có thì ông chủ có thể cân nhắc thêm vào."

Tô Bạch phì cười nhìn đồng sự đang bao quanh cậu bé đưa cơm, nhìn nhìn lại bình nước đậu xanh đã bị nữ đồng nghiệp chia nhau sạch cùng với đĩa cá cay bị nam đồng sự cướp đi quá nửa, đột nhiên nghĩ ở đây quản lý lỏng lẻo quá rồi, cấp dưới "phong cách" vượt trội không hẳn là chuyện tốt nhỉ?

Về quán, Lý Tranh nói lại chuyện này làm Tần Ly nảy ra chủ ý mới. Xưa Lý Tranh đi ăn cơm, Tần Ly ngồi làm xong thực đơn.

"Lý Tranh, em cầm cái này, đưa cho người ta đánh máy, in một tờ to dán ở cửa hàng, tờ nhỏ thì in thành kiểu tờ rơi hai mặt nhiều màu sắc, làm nhiều một chút, mấy ngày này tích cực tuyên truyền một ít." Tần Ly đưa thực đơn đã soạn xong cho Lý Tranh, lại mở cửa sổ ra, bây giờ vốn đã khá, có thể làm to một chút.

Tần Ly không thuê người đi rải tờ rơi mà đặt thành xấp trên quầy ăn sáng, hơn nữa cũng dán một áp-phích thật to trong cửa hàng, hiệu quả khá tốt, ngày đầu khai trương đã có khá khách.

Ba người thuê trước đây cũng giữ lại, hai cô bé một cậu nhóc. Hai cô bé ở ngoài sảnh đón khách, ghi thực đơn và tiếp điện thoại gọi cơm, cậu nhóc cùng Lý Tranh đi đưa cơm.

Trong bếp cũng tuyển hai người nữa, một là đầu bếp chuyên món cay Tứ Xuyên, một là phụ bếp, thêm Tần Ly coi như đủ. Chỉ khổ hai cậu bé đưa cơm, vừa mệt vừa nóng vừa khát, mỗi lần về cửa hàng là vọt tới bên tủ lạnh làm một cốc nước đậu xanh đã.

Một giờ chiều là thời điểm bắt đầu an nhàn hơn, hai cậu bé đưa cơm cũng đã có thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi. Tần Ly tính sơ sơ thu nhập hôm nay, trừ tiền nguyên liệu và tiền công, lãi cũng khá.

Quán cơm chỉ phục vụ bữa sáng và cơm trưa, không bán cơm tối. Bữa tối ở đây không còn nhiều khách lắm, đa số đã tan tầm về nhà, mặt khác, Tần Ly ngại quá mệt. Tiền kiếm càng nhiều thì càng tốt nhưng Tần Ly vẫn lo lắng thân thể này, anh chưa quên chủ nhân thân thể này vì sao mà ngủ. Mình cũng đã bốn giờ sáng rồi giường mười giờ tối đi ngủ, thời gian buổi chiều cứ nghỉ ngơi nhiều một chút đi!

Việc kinh doanh chậm rãi mở rộng, Tần Ly lại tuyển thêm mấy người đưa cơm, toàn là sinh viên ở trường Lý Tranh, mùa hè lưu lại trường học làm thêm, đều tầm hai mươi tuổi, đang độ tuổi phấn chấn hào sảng. Mấy cậu nhóc làm việc cường độ cao thời gian lại ngắn, Tần Ly cũng không trả lương cố định mà dựa theo sản phẩm, một suất cơm một đồng. Ngày trước làm thực đơn Tần Ly đã nâng giá lên một đồng chính là vì dự định cho chuyện này. Hiệu quả khá tốt, mấy cậu nhóc hăng hái tích cực lắm, dọc đường đưa cơm đều là chạy.

Kinh doanh của tiệm cơm tốt ngoài dự kiến của Tần Ly. Tần Ly biết, nguyên nhân trực tiếp là mấy cậu đưa cơm. Khách đặt cơm ở Trình ký đều biết, tiệm này có đội ngũ đưa cơm phục vụ tận tình nhất. Không nói đến tốc độ nhanh nhất, chỉ riêng ngoại hình thanh xuân khỏe khoắn, hiểu ý lại nói năng có duyên, ai mà không thích! Lại thêm ông chủ hay tặng kèm đồ uống, nước đậu xanh này, nước ô mai này, mát lạnh tay, dùng bình giữ nhiệt ủ, mỗi người một bát nhỏ, phòng làm việc có người không gọi cơm cũng được tặng luôn.

Nhìn thời gian, đã tới giờ đưa cơm cho chủ nợ. Cơm trưa của Tô Bạch chủ yếu do Lý Tranh đưa đi, nhưng hôm nay nhiều khách quá, Tần Ly đành cời tạp dề tự mình ra trận.

Theo thường lệ, Tô Bạch gọi ba món mặn một món canh, Tần Ly cũng theo thường lệ cho thêm một món rau. Dù sao rau dưa mùa hè cũng rẻ bèo, món Tần Ly cho thêm lại là món rẻ đến không thể rẻ hơn, tỉ như rau muống một đồng một đĩa to, hay như dưa chuột non một đồng mấy quả thái đầy một bát bự...

"Ba ba, ba ba đi đâu vậy?" Trình Tiểu Mãn thấy ba ba định ra ngoài bèn nhanh nhẹn lủi tới, túm chặt tay cha mình, từ hồi ba ba bận lên, Tiểu Mãn bị nhốt trong nhà, thật lâu thật lâu chưa có được ra ngoài chơi.

"Ba ba đi đưa cơm, Tiểu Mãn nghe lời, chờ ba ba về sẽ mua kem ly cho con được không?" Tần Ly ngồi xổm xuống ôm con trai vào lòng, ngực cảm thấy nhức nhối khó chịu quá.

"Ba ba, cho Tiểu Mãn đi cùng có được không? Tiểu Mãn sẽ rất ngoan rất nghe lời, không chạy lung tung đâu." Trình Tiểu Mãn ôm chặt cổ cha mình, nói gì cũng muốn đi theo. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhìn đôi mắt sưng nước của con trai, Tần Ly không thốt ra được lời cự tuyệt. Trời khá âm u, nắng không quá chói chang, Tần Ly cân nhắc một chút liền mang con ra ngoài.

Một tay xách giỏ, một tay dắt con, nhìn thang máy, lại nhìn hai bảo vệ cứ liếc qua chỗ cha con anh liên tục, Tần Ly thở dài bước về phía cầu thang bộ. Tầng hai mươi sáu cơ. Ông chủ Tần thương con, không muốn con chịu mệt nên đành bế con lên.

"Ba ba, sao mình không đi thang máy?" Trình Tiểu Mãn ôm lấy cổ cha mình, vươn tay mồm mĩm lau mồ hôi cho anh.

"Bởi vì ba muốn rèn luyện thân thể!" Thơm lên má con yêu, Tần Ly cười cười bắt đắc dĩ. Bởi vì ba ba, không được phép sử dụng thang máy con à!

"A, Tiểu Mãn cũng muốn rèn luyện thân thể!" Trình Tiểu Mãn nghiêng cái đầu nhỏ nghĩ nghĩ, sau đó giẫy giụa muốn xuống.

"Ngaoan," Tần Ly suýt tuột tay không ôm được con, vội vã xốc lên, "Con còn nhỏ, chờ lớn lên rèn luyện cũng được. Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng đưa cơm lên cho chú Đại Bạch, nếu không chú Đại Bạch sẽ bị đói bụng đó."

"Dạ, vậy ba ba nhanh lên nhé, nếu không chú Đại Bạch bị đói bụng sẽ khóc nhè." Trình Tiểu Mãn gật đầu.

Bò được tới tầng hai mươi sáu, buông Tiểu Mãn, Tần Ly nhũn cả tay chân. Già thật rồi! Nhìn bọn Lý Tranh xem, cả ngày chạy tới chạy lui đưa cơm mà vẫn không thấy than mệt, không phục không được!

"Úi chà, hôm nay ông chủ tự mình đưa cơm nha." Một thanh niên ngậm điều thuốc tựa lên cửa kính thủy tinh nói, ánh mắt lại lia tới chỗ

Tiểu Mãn quết tới quết lui.

Tần Ly thực . Anh nhớ kĩ người này.

Thời gian lui lại, lui lui đến buổi sáng đầu tiên bán bánh cuộn.

"Còn véo con tôi, tôi cho ót gấp đôi đấy!" Thấy con trai bị véo má đỏ bừng, Tần Ly nổi giận, tàn bạo vùng xềng uy hiếp khách xếp hàng.

"Ha ha, ông chủ quán, ai bảo con anh đáng yêu thế làm gì." Một thanh niên ăn mặc khá thoải mái, trong miệng còn ngậm một điều thuốc, vươn hai tay song song véo mặt Tiểu Mãn.

Tần Ly hừ lạnh một tiếng, bánh cuộn trong tay thêm vài thìa thịt băm, cuộn lại thả vào túi. Thanh niên thu bàn tay đang tàn sát bữa bãi trên mặt Tiểu Mãn lại, nghênh ngang bước đi như thể vừa chiếm lời nhà người ta, lại không nhìn thấy hàng loạt ánh mắt thương hại phía sau.

Thanh niên đang vội vã lên tòa, thời gian ăn điểm tâm chỉ có năm phút, nội dung chỉ có một cái bánh cuộn. Bánh cuộn thêm vào mấy thìa thịt băm. Thịt băm, cay lắm. Thanh niên, chưa bao giờ ăn cay...

Thanh niên ăn ngấu nghiến như hổ đói. Thịt băm không trải ra, không ngoài ý muốn một miếng vào miệng, ngay lập tức, trong miệng như bị lửa thiêu, đang định phun ra, tài xê bên cạnh lại đập phanh thật mạnh một cái, sau đó, nuốt xuống rồi.

Đây là lần lên tòa chật vật nhất của Mục Triết Viễn. Không nói đến chuyện đứng biện hộ mà rút hết hai bình nước, cũng chưa nói tới cái miệng bị cay đã sưng lên như hai cái lạp xưởng, chỉ riêng nói cái dạ dày lúc ấy cuộn lên như điên cùng với cảm giác bức thiết muốn trao đổi chất, quá giày vò! Biện hộ thì thắng rồi, thế nhưng Mục Triết Viễn mất mặt vô cùng. Biện hộ xong chạy WC vô số lần, đồng nghiệp nam thì bảo anh ta bị trĩ, đồng nghiệp nữ lấy Vương Diệu Diệu đứng đầu cho rằng anh ta...

"Xin chào, đây là cơm trưa của anh Tô." Tần Ly cũng không tiếp lời, chỉ mỉm cười đáp lại. Hiển nhiên là anh chàng ngậm thuốc lá này không phải loại tử tế gì, lần trước cho anh ta một vố, phỏng chừng người này còn mang thù đi! Tần Ly không biết ngày ấy mấy thìa thịt băm tạo thành hiệu quả oanh động thể nào, nhưng mà vật hợp theo loài, cùng một ổ với tên luật sư lòng dạ hiểm độc kia thì lấy đâu ra thứ tốt!

"Đưa vào phòng làm việc của tôi." Tô Bạch mở cửa phòng làm việc, bước tới dắt tay Tiểu Mẫn đi vào, đồng thời liếc cảnh cáo Mục Triết Viễn một cái.

"Đừng động anh ta, anh ta là thẳng[3]." Đi sát qua Mục Triết Viễn, Tô Bạch khẽ nói.

[3. Thẳng (straight): dị tính luyến, thích người khác giới. Cong (homosexual): đồng tính luyến - thích người cùng giới.]

Mất tôi kém thế sao? Mục Triết Viễn .

"Chú Đại Bạch." Trình Tiểu Mẫn nhìn chằm chằm bàn tay to của Tô Bạch đang nắm lấy mình, phân vân ghê gớm. Ba ba nói, không cho chọt, không cho thơm, không cho sờ, ngoài ba ba và chú Lý Tranh ra, ai mà chạm vào mình thì trước tiên cứ cào cho một phát rồi nói sau, hiện tại dùng móng vuốt, lớn lên dùng nắm đấm. Như vậy hiện tại liệu có cần cào vào cho một phát không? Nhưng mà, chú Đại Bạch cũng phải cào sao?

Nghe được thanh âm, Tần Ly quay đầu liền thấy cái tay mất nét của Tô Bạch đang túm tay con mình, lập tức dao trong mắt phi tới.

"Tôi rửa tay rồi." Tô Bạch cả kinh, vội vã giơ tay thanh minh cho mình.

Vừa nói chuyện, Tần Ly vừa bày cơm ra, Tô Bạch cũng nhắc đùa bắt đầu chiến đấu. Ngồi trên sofa, Tần Ly lật qua lật lại giấy tờ Tô Bạch vừa đưa, tỉ mỉ tự hỏi nên giết chính mình hay giết tay luật sư này! Nhẹ nhàng cào vài cái, thế mà thành tám ngàn đô la, tương đương bảy vạn nhân dân tệ.

"Đang nghĩ gì thế?" Tô Bạch kết liễu một miếng sườn nhỏ, nhìn ông chủ quán ngồi đối diện đang đổi sắc mặt, tâm tình phần chần.

"Nghĩ xem nên làm thế nào để tiêu diệt chủ nghĩa tư bản." Tần Ly trả lời.

"Tôi cho là, lấy trình độ hiện nay của lực lượng sản xuất mà nói, muốn thay đổi quan hệ sản xuất sẽ gặp khó khăn nhất định." Tô Bạch nghiêm trang nói.

"Cho nên, tôi nghĩ, với sức của tôi, có vẻ như tiêu diệt anh sẽ đến đích nhanh hơn thì phải?" Tần Ly siết chặt tay, các khớp ngón kêu răng rắc.

Tô Bạch kinh hãi, liếc nhìn đối phương giấy lát, ối chà, sát khí đằng đằng, bèn cẩn thận tự hỏi một chốc rồi mới dè dặt, "Hiện tại, với vai trò một luật sư, tôi có trách nhiệm tư vấn cho anh, giết người là phạm pháp."

"Ừm, biết, hay anh cho gợi ý khác xem?" Tần Ly gật đầu, ra vẻ sâu sắc, "Luật sư các anh chẳng phải là người am hiểu nhất chuyện lách luật hay sao?"

"Anh sai rồi, luật sư là những người giữ gìn công bằng của pháp luật, là một nghề cao thượng." Tô Bạch nghiêm mặt nói.

"Thế cơ à, tôi còn tưởng quan tòa mới là người giữ gìn công lý chứ." Tần Ly bĩu môi, "Trùng mắt cái gì, chẳng phải tôi thất học sao! Mà con mắt của anh ấy, có trùng nữa cũng chẳng to bằng mắt Tiểu Mẫn nhà tôi đâu."

Trình Tiểu Mẫn nghe được cha mình khen mắt mình to, vui vẻ lắm, chớp chớp thật lực, ngẩng đầu lên nhìn chú Đại Bạch còn khoe răng trắng. Mắt chú Đại Bạch, thật nhỏ thật nhỏ quá đi...

Tô Bạch thở dốc kinh ngạc, tay siết mạnh, đưa gậy cái "rắc".

Tần Ly lấy đôi đũa dự phòng duy nhất trong giỏ ra, lắc lắc, "Lấy không? Một đồng thôi." Tô Bạch cố nhìn xuống mong muốn một quyền đánh bay người nợ, nhận đũa, ký tên mình lên sổ, càng nghĩ càng thấy ngày ấy đầu mình bị nước vào hay sao mà muốn người ta trả tiền bằng cơm.

Bảy vạn đồng! Cho dù lấy phương pháp chém ác liệt như hiện nay thì cũng phải nuôi cơm người ta đến hai năm, Tần Ly cảm thấy khoảng thời gian trước mắt đến là tầm tối.

"Tiểu Mãn, về nào!" Tần Ly ôm con ra ngoài, trong lòng hận đến muốn xả tên luật sư lòng dạ hiểm độc nợ thành tám miếng.

"Tạm biệt chú Đại Bạch." Trình Tiểu Mãn vẫy vẫy tay mồm mỉm cười với Tô Bạch, giọng vừa giòn vừa vang. Sau đó, bên ngoài vang lên từng trận ho khan sặc sụa. Sau đó nữa, toàn bộ sổ luật biết thủ lĩnh của họ có biệt danh "Đại Bạch".

Nhớ tới cảnh cáo của Tô Bạch, Mục Triết Viễn nhìn theo hai cha con nợ đang ra khỏi cửa, phát ra một vòng khói tròn, môi khẽ nhếch lên.

Lúc Tần Ly đưa con về đến cửa hàng, bên trong chỉ còn vài khách ăn cơm, nhàn nhã hơn nhiều. Tần Ly ngồi xuống một bàn trống, nghĩ đến tờ giấy nợ bảy vạn kia, lại nghiêng răng nghiêng lợi tiếp.

Trình Tiểu Mãn cầm một cây kem, gặm gặm lại liếm liếm, rất là mỹ mãn ngồi trong lòng cha mình. Lý Tranh biết ông chủ đang có chuyện cần suy nghĩ nên không quấy rầy, chỉ lấy khăn giấy lau mặt lau tay cho Tiểu Mãn.

Buổi chiều Lý Tranh không đi dạy thêm, ở lại chơi với Tiểu Mãn, Tần Ly một mình lang thang tới chợ. Trong cửa hàng có người chuyên đi mua nguyên liệu nấu ăn, ông chủ Tần này chỉ là tranh thủ lúc rảnh rỗi tản bộ tới đây.

Lượn vài vòng, đang muốn vẫy taxi về bỗng nhiên một chiếc BMW trở tới, cửa kính hạ xuống, lộ ra bản mặt vô cùng gọi... đôn, "Ông chủ quán, muốn đi nhờ không?"

Tần Ly rất muốn một cước vào cái bản mặt nhìn thế nào cũng không vừa mắt kia, đương nhiên chỉ là trong ước muốn mà thôi. Đi, không đi cũng phí.

Tô Bạch hỏi hận.

Chỉ thấy người nợ đứng bên đường bắt xe, lại không nhìn ra hai cái túi bụi chẳng đặt cách đó một đoạn, mà lúc này, hai cái túi bụi chẳng biết có sạch sẽ hay không ấy đang nằm chình ịch ở ghế sau.

Tần Ly ngồi ở ghế phụ, thoải mái thở ra một hơi, quay đầu tìm tìm nhìn bác tài họ Tô, "Cảm ơn nhé."

Tô Bạch ra sức nhìn chằm chằm hai cái túi kia, nỗ lực đoán nội dung dựa vào hình dạng căng phồng của nó, lại nhìn nhìn ông chủ quán vô lương đang lim dim chớp mắt, oán hận đạp chân ga.

"Củ cải." Tần Ly không mở mắt, bình thản nhả một câu.

"Cái gì?" Hiên nhiên Tô Bạch chưa bắt kịp nội dung.

"Tôi nói đó là củ cải, củ cải trắng." Tâm trạng Tần Ly lúc này rất tốt.

Tay Tô Bạch run lên, xe đánh vòng một chút.

Củ cải... Em xe BMW số lượng có hạn yêu dấu của tôi, bị trưng dụng chở củ cải...

Về đến cửa hàng, Tần Ly xách một túi củ cải vào trước. Tô Bạch nhìn cái túi còn lại, nhìn xuống dòng lệ chưa xốt thò tay xách ra. Nặng, nặng quá! Không ổn rồi, Tô Bạch không dùng đủ khí lực, cả túi củ cải té nhào xuống đất, mấy âm thanh giòn giã vang lên, chắc là có vài củ bên dưới bị gãy.

Tần Ly lộn trở lại, nhắc cả bao củ cải tầm bốn mươi cân lên vai, nửa cười nửa không liếc Tô Bạch một cái, bước vào cửa hàng. Đại luật sư đi sau lưng người ta nhẹ nhàng múa vuốt một lúc, gật gù, tôi là người lao động trí óc, không khỏe bằng kẻ thất học tứ chi phát triển nhà anh...

Lý Tranh nghe thấy tiếng động, dắt Tiểu Mẫn xuống nhà. Hai đứa không biết chơi trò gì mà người đầy mồ hôi. Thấy cục cứng mặt mũi đỏ bừng, Tần Ly không nhịn nổi, ném túi củ cải ôm lấy con yêu gặm mấy miếng khiến nhóc con nước mắt lưng tròng mới thôi.

”Ba ba, thịt Tiểu Mẫn không ăn được thật mà!” Trình Tiểu Mẫn ôm cái mặt bị cắn trớn ra phía sau Lý Tranh, chỉ lộ ra chòm đầu nhỏ, ”Ba ba, ăn thịt chú Lý Tranh, ấy không, ăn thịt chú Đại Bạch ấy, đừng ăn thịt Tiểu Mẫn với chú Lý Tranh được không?”

Tần Ly nhìn con trai dở khóc dở cười.

Lý Tranh hạnh phúc, ôm Tiểu Mẫn vào lòng xoa bóp một trận.

Tô Bạch hết chỗ nói rồi. Lớn vô lương tâm, nhỏ càng vô lương tâm!

Không chọc vào được thì chuồn thôi, Tô Bạch buông tha dự định chực cơm tối, hầm hừ bỏ đi. Nhóc con vô lương tâm, nếu mà là con mình thì mỗi ngày phải ăn ba bữa độn vào mông ấy chứ! Nhớ tới robot biến hình mình mua cho thằng bé, Tô Bạch ngứa ngáy cả hàm răng.

Củ cải được rửa sạch, thái sợi, kê bàn ngoài cửa tiệm để phơi khô. Mấy hôm nay thời tiết khô ráo, phơi chừng vài ngày là được. Thịt ba chỉ xào củ cải khô, món Trình Lâm thích, cũng là món ưa chuộng của Tần Ly. Vậy mà món ăn gia đình bình thường này lại dẫn tới một người ngoài dự kiến.

4. Chương 4: “ba Ba, Ba Ba Cười Rất Đáng Sợ!” Trình Tiểu Mẫn Nằm Sấp Lên Lưng Ba Ba, Cố Sức Rứt Thân Mình Lại, Không Lẽ Ba Ba L

Khai giảng, ngoại trừ thêm việc đưa đón con trai, sinh hoạt của Tần Ly vẫn như xưa, con số trên sổ tiếp kiệm duy trì tốc độ tăng trưởng, tầm cuối thu có thể mua một cây đàn dương cầm cho Tiểu Mẫn.

Mấy cậu sinh viên giờ chỉ còn lại mình Lý Tranh thỉnh thoảng tới làm thêm, mà cũng là cậu nhóc này đem tới đây một tai họa. Đúng vậy, tai họa.

”Anh Đại Lâm, có người tới kiểm chuyện.” Lý Tranh lùi vào bếp, chỉ ra bên ngoài tổ với ông chủ mình.

Tần Ly ngẩn người. Hơn bốn giờ chiều, không phải giờ cơm, nhìn nhìn người bên ngoài đại sảnh đang quan sát chung quanh, Tần Ly nhú chặt mày, hít mạnh một hơi.

Lão Mã!

”Giáo sư Mã nói các món anh làm khó ăn chết được.” Lý Tranh không nhìn ra biểu tình của ông chủ mình, dốc một bụng oán giận, ”Hôm qua anh cho em mấy món mang về, bạn cùng lớp em tổ chức tiệc sinh nhật, em định mang theo thêm món. Sau đó đụng phải mấy bạn bên khoa tiếng Trung mời giáo sư Mã đi ăn, đều quen nhau cả nên dọn bàn ăn chung. Giáo sư Mã ăn mấy món em mang đến, vừa ăn vừa chê, lại còn ép em đưa đến đây. Rõ ràng là đồ ăn anh Đại Lâm làm ngon như vậy mà!” Lý Tranh càng nói càng thấy uất ức.

Để sinh viên mời cơm, áp bức sinh viên, không biết xấu hổ đến như vậy, đúng là tác phong của lão Mã. Tần Ly cười lạnh một tiếng, rửa tay, bước ra ngoài.

Mối quan hệ của Tần Ly với lão Mã - tuyệt đối xứng danh nghiệt duyên. Bạn Tần này đời trước sống ba mươi hai năm, trong đó có tới mười sáu năm lộn cùng tên kia, nói về tình cảm đó, đúng là chuẩn mực của cụm từ ”người chết ta sống”, ”có ông không có tôi”.

Về chuyện này, phải bắt đầu từ ngày xưa ngày xưa.

Mã Lực, bản thân vốn là một cậu nhóc nông dân chính cống, theo lời anh ta thì nhờ các cụ trong nhà phù hộ nên thi đỗ đại học. Nhưng mà cậu nhóc này ở nhà vất vả sớm tối quen rồi, lên thành phố, ngoại trừ việc học thì chẳng còn gì để làm, cả đồng tinh lực trong người không có chỗ phát tiết, bản thân lại là người không thể ngồi yên nên mỗi ngày dậy thật sớm ra sân thể dục chạy việt dã.

Kết quả, đụng phải một người.

Là giáo sư khoa văn học tiếng Trung - Tần Kiến Nghiệp, cha của Tần Ly.

Ba Tần ngủ ít, mỗi sáng sớm đều dạo bộ qua sân thể dục, nhiều ngày đều gặp Mã Lực đi chạy, cho nên bắt chuyện, cùng chơi cờ, tản bộ tâm sự. Một người nghĩ cậu thiếu niên này thật biết điều, ngoan hơn nhiều so với thằng con quậy tung trời nhà mình, một người ngưỡng mộ vị giáo sư nổi tiếng này nên khiêm tốn thỉnh giáo, cuối cùng hai người thành bạn vong niên. Sau đó, ba Tần bàn với người hướng dẫn Mã Lực, xúc cậu nhóc về dưới trướng mình, sau nữa, nhắc luôn về nhà mình.

Tần Ly khi đó mới là một học sinh trung học mười sáu tuổi non nớt đáng yêu, một ngày tan học về nhà chợt phát hiện trên bàn cơm có thêm một tên lạ hoắc là huơ. Điều này cũng bình thường, ba mẹ thỉnh thoảng vẫn mang học sinh về nhà dùng cơm. Thế nhưng, chân giò thủy tinh cậu yêu nhất bị đặt ở chỗ kia là rất không bình thường, ba mẹ cả bữa đều cười cười nói nói với tên lạ lại càng không bình thường. Nhất là, lão ba luôn chỉ hướng dẫn nghiên cứu sinh nay lại nhận hướng dẫn một sinh viên đại học chính là điều không bình thường nhất trong số những điều không bình thường.

Cho nên, Tần Ly có lý do ghét cái tên Mã Lực kia.

Đối với loại ranh con không hiểu chuyện kiểu Tần Ly này, Mã Lực không ưa nổi. Trong nhà cậu, cậu là đại ca, ba đứa em đều lớn lên dưới nắm đấm của cậu, đứa sau ngoan hơn đứa trước. Cho nên, khi Tần Ly lần đầu đánh lén, cậu tuyệt không nhẹ tay, một phát đá bay luôn thằng ranh này.

Một cước này khá mạnh, eo Tần Ly xanh tím mấy ngày. Bạn Tần chưa bao giờ là cục cưng ngoan của mẹ, lập tức hô hào mấy đứa bạn tiến hành phục kích lần thứ hai. Lần này Mã Lực mất thời gian hơn một chút, bốn thằng nhóc, bốn phát đập, tốn thời gian gấp bốn lần đầu.

Tần Ly coi như chữa, ngay hôm đó đi đăng ký một lớp tán đả[1], từ đó bắt đầu cần cù luyện tập bất kể nắng mưa, rốt cuộc ba năm sau đánh gục tên họ Mã đáng ghét kia. Khi đó, Tần Ly đã thi vào trường cha mình dạy, trở thành đàn em dưới khóa Mã Lực, là đồ đệ cuối cùng của lão ba mình.

[1. Còn gọi là tán thủ, là loại võ chiến đấu tay không tự do, ra đời ở Trung Quốc, chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa.]

Vốn trước đó Tần Ly chưa từng nghĩ tới chuyện thi vào trường này và trở thành một thầy giáo dạy văn, ý định bắt đầu của cậu chỉ là muốn lại gần tên kia một tí để còn mau chóng đánh gục hắn ta nhằm báo mối thù thiếu niên.

Đánh nhau mới thành anh em, hai người này, trông mặt nhau là thấy ghét, nhìn đối phương thế nào cũng ngứa mắt, vậy mà cả hai đều rất giỏi đóng kịch, trước mặt người khác thì kẻ vai sát cánh một vẻ anh em hòa thuận, sau lưng thì... ai biết được họ có đánh đến sứt đầu mẻ trán hay không!

Mà hiện tại, cái tên đáng ghét nọ đang chấp tay sau mông ưỡn cái bụng bia thông thả dạo quanh cửa hàng, ánh mắt kia, đến là soi mói, đến là... gọi đòn!

"Quý khách, hiện tại chúng tôi không kinh doanh, xin hỏi ngài cần gì ạ?" Tần Ly đứng sau lưng lão Mã, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Chữ kia anh viết? Xấu quá!" Lão Mã không quay đầu lại mà chỉ hất cằm về phía bức tranh chữ trên tường.

Tần Ly nuốt thì tung một cước qua.

Trên bức tường cũ vốn quét một lớp sơn trắng, có một mảng bị bong ra, nếu quét đè lên thì lại sợ không khớp màu nên Tần Ly liền dán một bức tranh chữ lên đó, giấy A3, tùy tiện viết vài chữ, tùy tiện tự bôi tranh, nghĩ tiệm cơm nhỏ xíu này chẳng ai để ý.

Chữ Tần Ly xấu không? Đương nhiên không. Thực ra lão Mã cái gì cũng giỏi, các mặt đều không thua Tần Ly, chỉ có chữ là kém xa. Hồi lão Mã mới vào học, chữ viết xấu như gà bới, ba Tần nắm tay dạy viết được một gian mới nhìn được một chút, thế nhưng sao có thể so với chữ Tần Ly đã cầm bút lông từ năm bốn tuổi. Trình độ hai bên chênh lệch một trời một vực, đây cũng là điểm lão Mã đồ kỵ nhất.

Song tên họ Mã này, tính cách tuyệt đối có vấn đề, nhất là hồi làm chủ nhiệm khoa mấy năm trước. Khoa tiếng Trung lúc nào cũng nghèo, khi đó, vì câu tiền mua thiết bị mới cho khoa, lão Mã không từ thủ đoạn gì. Hồi ấy Tần Ly cũng nhàn, thỉnh thoảng rồi rảnh liền viết mấy bức đại tự, vẽ vài bức tranh thủy mặc, nhưng thường viết xong liền xếp xó, vài ngày sau đã chẳng thấy tăm hơi, ra là bị lão Mã lén lút đem bán. Chuyện

này lão Mã làm tương đối bí mật, Tần Ly mãi đến lúc có danh trong giới thi họa bị người ta tìm đến tận cửa xin chữ mới biết, mình bị chơi một vỏ rồi. Đương nhiên sau đó không thể thiếu một trận quyền cước giữa hai người, đánh đến biến dạng mới bị ba Tần dùng bạo lực trấn áp.

Lại nói, hai đứa nhỏ này đến là không may, bị ba Tần đánh cho không ít, gây đến vài cái thương tổn, nhưng mà bên ngoài, hai đứa giả bộ rất giỏi. Theo như lời mẹ Tần thì hai tên này "khoác đồ lên thì giống tri thức, trông ra dáng như ai; lột bỏ lớp ngoài liền thành lưu manh, chỉ nhớ ăn không nhớ đòn."

"Tôi thấy chữ ấy đẹp đấy chứ, ngay ngắn khí thế." Tần Ly mắt húng.

Lão Mã cấp tốc quay đầu, nhìn Tần Ly một lượt từ đầu đến chân. Người này, không biết chữ hả, lối viết thảo[2] mà lại dùng "ngay ngắn khí thế" để hình dung?

[2. Còn gọi "thảo thư", là thể chữ viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét.]

"y dà, lão ngài cứ từ từ thưởng thức, tôi phải đi đón con đây!" Tần Ly không chờ người ta đáp lời đã kéo ngay Lý Tranh lại, "Tiếp đón thầy giáo của em cho chu đáo, rảnh rồi thì thái giúp anh cây cải thảo, tối nay ta làm một nồi sủi cảo nhé."

Lão ngài... lão... lão...

Mã Lực kinh ngạc, tôi già lắm à? Mới ba mươi sáu thôi mà...

Mã Lực gắng sức hóp cái bụng bia, trong đầu chỉ quanh quẩn mấy chữ: lão... lão... lão...

Đón con trai về đến nhà, Tần Ly lại nhớ tới một việc. Lúc mới viết bức đại tự kia, Lý Tranh ở ngay bên cạnh, chưa biết chừng lúc này đã bị lão Mã moi hết tin tức rồi. Sống lại một lần, không phải Tần Ly chưa nghĩ tới đi tìm lão Mã, tình cảm anh em mười sáu năm đầu phải hời hợt, tuy có chéch vào con đường hơi ác liệt một chút. Nhưng mà Tần Ly thuộc loại trời sinh không hợp với các con số, số điện thoại di động hay số văn phòng của lão Mã, một cái anh cũng chịu, không nhớ nổi.

Hiện tại lão Mã mò đến nhà rồi, kiểu gì cũng dẫn mình một trận như xương đây!

Tuy lão Mã theo thuyết vô thần, thế nhưng nếu dám không tiếp thu chuyện kỳ cục này thì đừng trách đây không khách khí, hừ hừ!

"Ba ba, ba ba cười rất đáng sợ!" Trình Tiểu Mẫn nằm sấp lên lưng ba ba, cố sức rứt thân mình lại, không lẽ ba ba lại định ăn thịt Tiểu Mẫn sao, đáng sợ quá.

"Hà hà." Tần Ly cười hài lòng, lôi con mình ra phía trước gặm vài miếng, con tôi sao mà đáng yêu thế chứ!

Ôm con trai về đến nhà, nghe trong bếp truyền ra tiếng dao thái liên tục, mà ôn thần họ Mã kia đang lười biếng ngồi bên cạnh cửa sổ uống trà. Trà Tĩnh Long Tây Hồ, tên này đi đến đâu cũng không quên mang theo lá trà, ra về ta đây!

"Ông chủ quán còn chưa trả lời tôi đâu, chữ đó ai viết thế? Trông rất giống chữ tiểu sư đệ tôi." Mã Lực đặt ly trà xuống, nhấn nha đánh giá ông chủ quán đang bước vào cửa, "Còn nữa, không biết liệu có thể gặp đầu bếp nhà các cậu một chút không, món thịt ba chỉ xào củ cải khô ở đây có vị giống hệt sư mẫu tôi làm."

Tần Ly nhần mặt, đuổi Tiểu Mẫn đi chơi chỗ khác, bước tới ngồi vào phía đối diện với lão Mã, hai bên nhìn nhau chăm chăm, chẳng nói chẳng rằng.

"Lặng yên không nói, lệ tuôn rơi... Nhìn nhau tay nắm, chẳng nên lời..." Một giọng âm u quái gở vang lên.

Hai người cùng quay sang, thấy một người mặc u phục trắng đứng tựa cửa, trên miệng còn ngậm một điếu thuốc. Là Mặc Triết Viễn.

Tần Ly huyết sáo một tiếng. Quen thấy người này tùy tiện lông bông, lần này ăn mặc tử tế vào trông cũng không tệ lắm, kéo ra ngoài bán nhất định kiếm được một khoản kha khá.

Mặc Triết Viễn nhượng nhượng mày, cảm thấy ánh mắt hai người kia có vẻ không bình thường lắm, ừm, trông cứ đều đều thế nào ấy.

"Sếp chúng tôi bảo, tối nay ăn cá, hấp hay kho tàu đều ok, trước bảy giờ nhé." Mục Triết Viễn gõ gõ vào bên cửa lôi sự chú ý của hai người lại.

"Không có cá đâu. Tối nay chúng tôi làm sủi cảo, anh về hỏi anh ta xem có ăn không, coi như tôi mời." Tần Ly còn đang "đánh giá" Mục Triết Viễn.

"Mời à?" Mục Triết Viễn nổi hứng. "Có thể mang theo người nhà không?" Tần Ly nhìn thanh niên ngậm thuốc lá từ trên xuống dưới một lượt, sợ luôn.

Tên họ Tô kia có thằng con lớn tướng như vậy từ bao giờ...

"Có thể." Tần Ly gian nan gật đầu, ánh mắt nhìn Mục Triết Viễn càng lúc càng kỳ quái.

Mục Triết Viễn bị hai người trừng cho tê cả da đầu, nhưng mà có lợi không chiếm là thằng ngu, cho nên ba chân bốn cẳng chạy về báo ngay với sếp. Mục Triết Viễn biết ông chủ quán này có quan hệ bất thường với sếp mình, mỗi lần chiếm thượng phong đích xác là sếp, mà mỗi lần bị chọc tức chết cũng là sếp luôn, ổng bút trong phòng thủ trưởng từ hồi đó đến giờ phải thay mấy cái rồi, nguyên nhân hồng... là do có tiếp xúc thân mật với mặt đất...

"Cậu cứ làm việc của cậu đi, tôi ngồi chơi chút thôi." Lão Mã ý bảo Tần Ly không cần để ý đến mình, tự nhiên rót trà ngắm cảnh.

Đây đúng là tác phong của lão Mã. Tần Ly không thèm phản ứng lại, đứng dậy vào bếp.

Lại nói lão Mã, từ khi nhìn thấy ông chủ quán này đã cảm thấy là lạ, hỏi Lý Tranh chỉ moi được một cái tên: Trình Lâm. Lão Mã dám chắc trước đây mình chưa từng gặp người này, vậy mà không hiểu sao cậu ta lại cho anh cảm giác rất thân thiết.

Nếu không phải trường kỳ buôn bán tranh chữ của sư đệ nhà mình, lão Mã sẽ không có cảm giác gì đối với mấy cái chữ chẳng ra làm sao trên tường kia, nhưng mà chữ ấy, cực giống chữ đứa em bất hạnh của anh. Nếu không phải trường kỳ đến chợ cơm nhà thầy cô, anh sẽ không vì ăn một món bình dân nọ mà gây cả người rồi không để ý đến thân phận, cưỡng ép con tin đến tận đây tìm hiểu. Mà người kia, tất cả mọi động thái, từ tư thế ngồi đứng đi, thậm chí cả cái cách nheo mắt nhìn người ta, đều cực kỳ giống tiểu sư đệ.

Nghĩ đến một loại khả năng, lão Mã toát mồ hôi lạnh đầy lưng.

Thế nhưng, người kia cũng có nhiều điểm bất đồng.

Tiểu sư đệ nhà mình, tính ưa sạch sẽ tuyệt đối có thể khiến trời đất cảm phần, sao có thể chui vào một quán cơm bé xíu như thế này! Cái kẻ chỉ biết uống cà phê Blue Mountain[3], trà Đổng Đình Ô Long[4], sao có thể cầm một cái ca dùng chung mà ừng ực uống nước trắng! Cái kẻ chưa từng làm chút việc nặng, luôn luôn "quần tử xa nhà bếp" nọ sao có thể cầm chày cán bột hai tay cán vỏ bánh thạo như vậy!

[3. Một trong những loại hạt cà phê Arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới, có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.]

[4. Loại thượng hạng của trà Ô Long.]

Lão Mã rối bời, cái mặt nhăn nhúm vặn vẹo như quả mướp đắng, quay lưng lại thấy bên kia có thằng nhóc mập mạp nồn nà đang nhảy nhót nghịch ngợm, nhin không được bèn tay véo một cái.

Sau đó, trên mặt thêm vài vệt đỏ.

Lão Mã hít một hơi lạnh, đứa nhỏ này, móng vuốt đến là độc!

Trình Tiểu Mãn lùi lại phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn "bác già đáng khinh" trước mặt, móng vuốt nhỏ lần thứ hai rục rịch, người này, chính là "bác quái dị" mà ba ba nói ha!

Lý Tranh lao tới, cười cười xin lỗi với lão Mã, kẹp Tiểu Mãn bỏ chạy. Tiểu Mãn à, không phải ai cũng thò móng vuốt ra được đâu...

Trình Tiểu Mãn bị kẹp dưới nách, giẫy ra một cánh tay chỉ thẳng vào mặt lão Mã, "Bác quái dị!"

Lý Tranh khóc không ra nước mắt rồi. Giáo sư Mã ấy, trường học vất vả lắm mới mời tới được, không thể chộc vào đâu...

"Sao vậy?" Tần Ly vừa bao bánh vừa hỏi han.

"Anh Đại Lâm, Tiểu Mãn vừa cào thầy Mã, chảy máu luôn rồi." Lý Tranh khó khăn nói.

"Không sao đâu, cứ yên tâm." Tần Ly chẳng thèm chú ý, chỉ cào có một cái thôi mà, trước đây mình còn đánh cho tên kia vào viện luôn ấy chứ!

Ông chủ nói không sao chắc là ổn cả thôi, song Lý Tranh vốn là học sinh ngoan bèn cầm urgo đưa tới.

Lý Tranh ôm Tiểu Mãn ra ngoài tản bộ, lão Mã nhân cơ hội chui vào trong bếp.

Hà hà! Nhìn phòng bếp, lão Mã nở nụ cười. Phòng bếp các hàng cơm luôn hỗn loạn nhưng bếp nhà này lại sạch sẽ đến kỳ cục, đồ đạc để gọn gàng, không hề có một hạt bụi. Cái này nói lên điều gì? Chỉ có thể là ông chủ quán mắc bệnh ưa sạch sẽ!

"Lão Mã, rốt cuộc muốn nói gì?" Tần Ly bao xong một vỉ bánh, bỏ vào xúng[5], lại tiếp tục bao vỉ mới.

[5. Vỉ dùng để hấp.]

"Cậu gọi tôi lão Mã?" Lão Mã nhướn mày. Những người anh biết chỉ gọi anh là thầy Mã, giáo sư Mã, gọi "lão Mã" chỉ có vài người.

"Chẳng phải vẫn gọi thế à?" Tần Ly tiếp tục bao sủi cảo.

"Tiểu Ly?" Tay trái lão Mã bắt đầu run lên.

"Ừ." Tần Ly gật đầu.

"Tiểu sư đệ tôi coi như khá nổi tiếng, muốn biết chuyện của nó cũng không khó. Làm sao cậu chứng minh được cậu là Tiểu Ly?" Giờ thì đến tay phải của anh cũng run rẩy.

"Mã Lực, nam, ba mươi sáu tuổi, học trò Tần Kiến Nghiệp..." Tần Ly bỏ vỏ bánh trên tay xuống.

"Đừng có chỉ đọc mấy thứ tư liệu ai cũng biết này." Hai tay lão Mã bắt đầu cùng nhau run.

"Bí mật?" Tần Ly nhếch mép, "Được thôi, bí mật của ông... trên mông có dấu răng? Sợ nhất là vợ? Lần đầu là bị 'cường bạo'? Còn..."

Tần Ly chưa dứt lời, một nắm đấm đã vung đến mặt. Gian nan tránh thoát, lùi lại phía sau phòng thủ, đánh lén - đúng là tác phong của lão Mã, quả nhiên vẫn giương cao ngọn cờ mất dạy như năm nào.

"Thằng hư đồn, thằng khốn nạn, không chết sao không đi tìm ông?" Lão Mã nhào tới phía sau Tần Ly, bóp chặt cổ anh.

Tần Ly bị siết tí nữa thì tắt thở, lão Mã này quả nhiên vẫn hung hãn như xưa, ra tay chẳng lưu tình tí nào.

Đang định phản kích, Tần Ly chợt cảm thấy trên người bỗng nhẹ hẫng, sau đó 'bịch' một tiếng, lão Mã bị người ta đá bay. Hai bên anh là hai cái chân chưa kịp thu hồi, một của Tô Bạch, một của Mục Triết Viễn. Không hổ là đồng bọn hợp tác lâu năm, đá người cũng phối hợp đẹp mắt như vậy.

Tần Ly, trở mắt nhìn hai luật sư "giáng trần" đại diện công lý, chẳng hề nghi ngờ hai người này muốn tống lão Mã vào nhà lao ngồi bóc lịch.

Lão Mã bò dậy, nhìn hai cái bóng một đen một trắng che trước mặt tiểu sư đệ nhà mình, choáng váng rồi, hắc bạch song sát này định làm gì mình?

Tần Ly giật giật khóe miệng, vạn phần thương cảm lão Mã, hai người kia đều đi giày da mũi cứng đấy...
Nguồn :

"Khụ khụ, hiểu lầm, hiểu lầm rồi, xin phép giới thiệu," Tần Ly đẩy song sát ra, đứng vào bên cạnh lão Mã, "Mã Lực, anh tôi, dạy học."

Lão Mã không nói gì, anh mày tốt xấu gì cũng là một giáo sư, một trưởng khoa, mày giới thiệu ngắn gọn vậy...

”Tô Bạch, luật sư.” Tần Ly chìa chìa vào Tô Bạch, nhìn về phía Mục Triết Viễn, ghen lời luôn.

”Mục Triết Viễn, luật sư.” Mục Triết Viễn tự giới thiệu, con mắt muốn bốc hỏa phừng phừng rồi. Tên chủ quán đáng ghét kia, đến tên tôi cũng không thèm nhớ, rõ ràng đã đưa danh thiếp rồi còn gì!

5. Chương 5: “sư Tử Cái Nhớ Chú Lắm, Mỗi Lần Nhớ Lại Khóc, Mỗi Lần Khóc Lại Ngược Đãi Anh...”

Khi bữa tối trình làng, Tô Bạch sững sốt. Vốn hí hứng tới ăn ké sủi cảo, nhìn đi nhìn lại, đúng là sủi cảo thật, chỉ có điều to thật là to. Tần Ly lần này làm sủi cảo loại lớn, nhân rất đơn giản, cải thảo, thịt lợn, rau họ, cộng thêm bì lợn đông hãm cả buổi tối hôm trước, vỏ mỏng nhân dày, ăn vào miệng... ái chà chà, thơm ngon tuyệt vời mà lại không ngấy. Ăn kèm hành tây, tương đậu, đúng là món thường ngày theo phong cách nông thôn đông bắc.

Ăn uống no đủ, Tần Ly xếp một hộp đầy cho Lý Tranh mang về, Tô Bạch và Mục Triết Viễn cũng chào rồi lui quân.

”Tên kia là ai thế? Nó dựa vào đâu mà khoa tay múa chân với chú?” Lão Mã luôn luôn thiên vị người nhà, nhìn tên đàn ông mặc đồ đen kia cực kỳ không vừa mắt.

”Chủ nợ đấy.” Nhớ tới bảy vạn đồng kia, Tần Ly tức giận rằng.

Lão Mã bó tay rồi. Nói đến tiền thì anh đành chịu. Tiền lương của anh không thấp, thỉnh thoảng còn làm một cú đầu tư ngắn hạn vào cổ phiếu, thu nhập cũng khá, nhưng mà, trong nhà có cạp mẹ. Nói đến vợ lão Mã thì chỉ cần đề cập vài câu. Người lão Mã sợ nhất là vợ mình, mà người Tần Ly sợ nhất trên đời cũng là vợ lão Mã. Người phụ nữ kia, hung tàn số một!

Phương Sanh – vợ lão Mã, vốn là học trò mẹ Tần, một lần gặp thanh niên điển trai trẻ trung Mã Lực tại Tần gia liền trúng tiếng sét ái tình, sau đó bắt đầu hành trình theo đuổi dữ dội chông gai. Thế nhưng lão Mã không ưa Phương Sanh. Không thể trách lão Mã không nhìn được người ta, Phương Sanh có một đồng tật xấu của bao cậu ấm cô chiêu con một thời bấy giờ, mà lão Mã lại lớn lên dưới bàn tay mẹ Tần. Mẹ Tần là ai, đó là điển hình của phụ nữ vùng sông nước Giang Nam, dịu dàng tú lệ, vừa đảm đang tháo vát vừa nhã nhặn lịch sự, lại thêm ngón đàn tuyệt hảo...

Không nói cái khác, chỉ nói hai người – lão Mã và Tần Ly, tuổi trẻ gây không ít rắc rối, ngay cả nhà nhận như ba Tần đều vùng vức không ít lần, thế mà chỉ cần mẹ Tần ngồi xuống, rưng rưng đôi mắt, hai anh em thổ phỉ liền hạ vũ khí đầu hàng. Mẹ Tần là thủ phạm khiến tầm mắt hai tên này cao vài bậc.

Phương Sanh cũng không phải tay vừa, theo đuổi năm, sáu năm không có kết quả liền trối ngay người lại, chuốc rượu, “cường bạo”, sau đó vác bụng kết hôn. Phương Sanh cũng hiểu ằng, muốn chinh phục trái tim đàn ông cần chinh phục được dạ dày người ta trước, nhưng dạ dày Mã Lực đã sớm bị mẹ Tần chinh phục rồi, làm gì còn thêm để ý đến mấy món vật Phương tiểu thư làm kia chứ! Cho nên Phương Sanh thay đổi chiến thuật, để nắm được trái tim đàn ông, trước tiên cần nắm được hầu bao của anh ta đã...

Hồi hai người còn đang trình diễn hoạt cảnh đuổi bắt, Tần Ly gây không ít chuyện thêm vào, lúc thì thò tay đẩy một cái, lúc thì vươn chân ngáng cho ngã bổ ngã, tóm lại, chuyện xấu chuyện tốt số lượng ngang nhau. Còn nhớ lúc Phương Sanh tóm được người rồi, áo cưới còn chưa kịp cởi đã quay đầu cho Tần Ly một quyền. Tần Ly cú lắm, lại không dám ra tay với phụ nữ có thai, đành tìm dịp thanh toán với lão Mã, sau đó lại bị Phương Sanh dẫn một trận, bị đánh vài tháng mới cho ra kết luận: sư tử Hà Đông họ Phương quá uy vũ, tiểu sinh Tần gia chộc không nổi...

Lão Mã nhăn mặt lại như quả mướp héo, bảy vạn đồng không phải số nhỏ, nếu trình bày với cạp mẹ, dùng đầu gối nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra thời gian tới phải sống trong nước sôi lửa bỏng thế nào, nhưng nếu không nhờ, để sau này cạp mẹ biết Tiểu Ly đang ở đây chịu khổ, khó mà đoán được liệu mình có thể thấy ngày mai hay không!

Tần Ly rất thích nhìn cảnh lão Mã bị hành hung nhưng lại không muốn thay đổi cuộc sống hiện tại, thấy Tiểu Mãn dụi mắt ngáp ngáp dài liền đứng dậy ôm con lên phòng. Phòng ngủ trên lầu diện tích rất nhỏ, đồ đạc đều hết sức đơn giản, một cái giường mét hai, trên đó xếp hai cái gối một lớn một nhỏ, một cái khăn phủ giường. Sát tường kê một cái bàn vuông nhỏ, một chiếc ghế con con, là “đồ chuyên dụng” của Tiểu Mãn. Ngoài ra không còn gì khác, mà cũng chẳng còn không gian để sắp xếp thứ khác. Bên cạnh phòng ngủ là một phòng vệ sinh nhỏ, có gắn một vòi sen chỉ tắm được nước lạnh, bên dưới là một cái bồn nhựa thật to – “bồn tắm chuyên dụng” của Tiểu Mãn.

Tần Ly xách nước nóng từ dưới nhà lên tắm cho con, xong xuôi liền ôm cục cưng lên giường ngủ, đỡ Tiểu Mãn ngủ rồi liền nhận ra điều bất thường, nhìn lại mới phát hiện lão Mã đang ngồi trên cái ghế duy nhất trong phòng tí tách rơi nước mắt nha.

Tần Ly chỉ cảm thấy tê cả da đầu, trước giờ lão Mã vốn luôn cầu thả chứ đâu phải người đa sầu đa cảm, vậy mà lúc này lại ngồi trước mặt anh thút tha thút thít. Tần Ly cũng không định vuốt vuốt cùng một anh già trung niên bèn quẳng lão Mã ở lại, bản thân chạy xuống lầu. Còn nhiều việc lắm, dưa chua hơi ít, phải muối thêm vại nữa.

Thằng nhóc kia ngủ rất say, tiểu sư đệ xuống nhà rồi, lão Mã nhìn nhìn không gian hẹp đến đáng thương lại không nhin nổi chua xót trong lòng. Từ bé đến lớn Tần Ly đều được sống trong ruộng chiều, học tập và công việc đều xuôi chèo mát mái. Trong ấn tượng của anh, hình ảnh về tiểu sư đệ có thể mặc Đường trang bằng lụa chơi đàn, hoặc là ôm sách đọc thâu đêm suốt sáng, hay cũng có thể là cầm tách trà ngồi trên ghế bập bênh ngắm bình minh ngắm hoàng hôn, hoặc là đứng trên bục giảng “hại người” không biết mệt, chưa bao giờ tưởng tượng được một con người ưu tú, đẹp đẽ, quý phái như vậy lại chui rúc ở đây, đeo tạp dề bận rộn luôn tay bên bếp, lại còn tha theo một đứa con riêng, oằn lưng gánh món nợ thật lớn, giãy giụa tìm kế sinh nhai. Anh vẫn cho rằng, người như tiểu sư đệ nhà anh chỉ thuộc về thế giới của sách, không thể một ngày thiếu sách, vậy mà hiện tại trong phòng này, ngoại trừ mấy quyển sách bằng tranh cho trẻ em với vài bản thực đơn, tuyệt không tìm thấy thứ gì có chữ nữa.

Nhà họ Tần cũng coi như sung túc. Trước giải phóng, họ ở trong một biệt thự lớn có hoa viên, trong tay lại sở hữu không ít đồ cổ vát vả bảo tồn từ nhiều thế hệ. Hiện tại trong thư viện của khoa, hơn trăm đầu sách quý độc bản đều đến từ Tần gia. Thư viện nhà họ Tần có gần mười vạn đầu sách. Năm ấy Tần Ly còn mua lại toàn bộ căn hộ dưới lầu bao gồm bốn phòng ngủ ba phòng khách, sửa lại làm thư viện riêng, đương nhiên, những sách này nay đều bị dọn vào thư viện khoa.

Hậu sự của Tần Ly đều do một tay anh lo liệu. Tần gia không còn nhiều thân thích, chỉ có một cậu ruột đã di dân. Người cậu phải chịu cảnh người đầu bạc tiền người đầu xanh, lại biết quan hệ của Mã Lực với nhà họ Tần nên giao toàn bộ di sản cho anh. Anh không tham, bán toàn bộ bất động sản và cổ phiếu của Tần gia, cộng thêm lật tung bàn hiệu trưởng kiếm được một khoản, xây cho khoa một tòa nhà nữa, lấy tên ba Tần. Số tiền còn lại dùng để lập một quỹ học bổng, lấy danh nghĩa mẹ Tần.

Hiện tại anh hối hận vô cùng, sao ngày ấy không lưu lại chút ít, dù chỉ một chút thôi em anh cũng sẽ không phải chịu khổ nữa rồi! Càng nghĩ càng phiền muộn, càng nghĩ càng đau lòng, Mã Lực rút một điều thuốc, tay run run châm lửa rồi rít mạnh một hơi, nhớ tới mười sáu năm lớn lên cùng tiểu sư đệ, ngực lại càng thêm đau đớn.

Hồi mới quen biết, giống như Tần Ly không ưa Mã Lực, Mã Lực cũng không thích Tần Ly. Khi đó Tần Ly mới mười sáu tuổi, hoàn toàn là một thằng nhóc bị nuông hù, muốn mọi thứ đều phải quay quanh mình cho nên luôn tìm Mã Lực gây sự. Một lần lại một lần đánh ngã Tần Ly, sau đó Mã Lực nhận ra một ưu điểm của cậu nhóc, rất kiên trì. Nhóc con kia, cứ ba ngày lại tới khiêu chiến với anh một lần, mỗi lần thất bại lại càng thêm chịu khó rèn luyện.

Lần đầu bị đánh ngã, xác thực là một sỉ nhục đeo đẳng suốt đời. Khi đó Tần Ly đã luyện tán đả ba năm, hai người hầu như không phân thắng bại. Cuối cùng cả hai cùng đánh theo kiểu “loạn chiến”. Sau đó, bị kịch xuất hiện. Tiểu sư đệ nổi giận dùng đến vũ khí nguyên thủy – răng, vừa vặn Phương Sanh đi ngang qua xem chiến bỏ lại một cái vỏ chuối, tiểu sư đệ vừa vặn đạp một cước lên đó, ngay sau đó Mã Lực bị kéo ngã. Hôm đó anh mặc đồ thể thao, kết quả “soạt” một cái, quần bị kéo xuống, mà tiểu sư đệ lại không thu thể được, một ngụm đóp tới. Vì vậy Mã Lực thu hoạch được một dấu răng người trên mông cùng với việc bị Phương Sanh cười nhạo nửa đời.

Thực sự quý mến tiểu sư đệ là vào kỳ nghỉ hè năm nhất của Tần Ly. Khi đó còn chưa phát sinh sự kiện “dấu răng trên móng”, thầy cô xuất ngoại giảng dạy, Mã Lực mang theo Tần Ly về quê mình nghỉ hè, đứng dịp tiễn em gái lớn đi lấy chồng.

Em gái lớn Mã Lộ là con thứ hai trong gia đình, xong cấp hai liền nghỉ học đi làm hỗ trợ cha mẹ nuôi anh trai và hai em nhỏ đi học. Một gia đình có dạng phổ thông ở thôn thôn, nuôi ba đứa con ăn học, trong nhà vất vả thế nào mọi người có thể hình dung. Khi đó nông thôn đang lưu hành tặng của hồi môn ba món trang sức vàng – tức nhẫn vàng, vòng cổ vàng và hoa tai vàng. Gia đình nào có điều kiện sẽ tặng con gái một, hai món làm hồi môn, gia đình nào khá hơn sẽ cho cả ba món. Nhà họ Mã, đừng nói là ba món trang sức vàng, ngay cả ba đồ vật quan trọng là TV, tủ lạnh, máy giặt cũng không thể. Lúc đó Mã Lực đang làm nghiên cứu sinh, chuẩn bị bảo vệ tiến sĩ, thầy Tần dùng người lại nghiêm khắc vô cùng. Mã Lực căn bản không có thời gian làm thêm, trợ cấp của trường chỉ đủ sinh hoạt.

Có thể nói, trong bốn đứa con nhà họ Mã, Mã Lộ thiệt thòi nhất.

Mã Lực vẫn nghĩ có lỗi với em gái, về nhà mấy ngày chỉ ủ rũ vùi đầu vào làm việc, không để ý đến người khách mình mang về. Vậy mà tiểu sư đệ lại làm một chuyện khiến anh kinh hãi.

Tần Ly lượn vài vòng quanh nhà họ Mã, từ kinh ngạc ban đầu đã nhanh chóng trở lại bình tĩnh. Trước hôn lễ là ngày đưa đồ cưới, do nhà trai phái người đánh xe tới nhận, nhà gái chịu trách nhiệm đãi tiệc. Hôm đó, sáng sớm Tần Ly đã chạy đầu mất dạng, đến chạng vạng mới về Mã gia.

Lúc đó Mã Lực đi tìm cậu đã sắp phát điên, gặp người về liền không nói không rằng đánh luôn, đương nhiên hai người lại quần lấy nhau ẩu đả. Ăn xong cơm tối, Tần Ly ném cho Mã Lực một cái hộp rất tinh xảo, trên nắp hộp còn khắc tên của một tiệm vàng nổi tiếng nhất thành phố.

“Vốn định tặng cho ông, nhưng mà ông đánh tôi, không cho nữa! Tính là cho ông mượn, sau này cả vốn lẫn lãi đều phải trả đủ đó.” Lúc ấy Tần Ly vênh mặt nói như vậy.

Tần Ly vào thành phố, không chỉ mua nguyên bộ ba món trang sức vàng mà còn thuê một bộ áo cưới, mua một đôi giày cao gót màu hồng, thuê thợ chụp ảnh và thợ trang điểm.

Hôm sau, hôn lễ thật long trọng. Khắp nơi xa gần, đây là cô dâu đầu tiên mặc áo cưới, cũng là nhà đầu tiên mời thợ chụp ảnh, của hồi môn nguyên bộ ba món trang sức không nói, còn mời cả thợ trang điểm làm đầu cho cô dâu.

Ngày đó Tần Ly tiêu mất gần hai vạn đồng, quẹt cho cái thẻ ngân hàng cậu mang theo cạn sạch không còn một đồng. Ông bà Mã vừa vui cho con gái vừa đau lòng cho con trai, Tần Ly đưa những thứ này dưới danh nghĩa Mã Lực, hoàn toàn giấu được cha mẹ cô dâu.

Mã Lực cũng đau lòng, đau lòng vì vừa đánh tiểu sư đệ sưng cả mặt.

“Em gái kết hôn là chuyện cả đời, phải làm long trọng chứ. Tiền ba món trang sức kia cho ông mượn, nhớ phải trả lại tôi!” Tần Ly vênh cằm bảo.

“Em gái cái gì? Mã Lộ còn lớn hơn chú hai tuổi đấy!” Mã Lực gõ gõ đầu tiểu sư đệ, sau đó xin tiền cha mẹ mua hai vé ngồi cứng về trường.

Tần Ly năm ấy mới chỉ mười tám tuổi. Rất nhiều năm sau này, Mã Lực vẫn còn nhớ rõ hình ảnh tiểu sư đệ bướng bỉnh vênh vênh cái cằm đầy đắc ý cùng với khóe miệng vẫn còn mang theo vết xanh tím, bảo mình nhớ trả tiền.

Tần Ly chỉ gọi Mã Lực là “anh” một lần trong đời, một lần, đủ để Mã Lực nhớ cả đời.

Ngày giỗ thầy cô, suốt dọc đường đi tảo mộ, anh luôn thấp thỏm lo âu, cảm giác có gì đó bất thường xảy ra, mở đài, vừa lúc nghe được tin tức về tai nạn xe cộ liên hoàn. Mà con đường ấy, là con đường duy nhất từ Tần gia tới mộ địa.

Gọi máy bàn, không ai nghe. Gọi di động, không bắt máy.

Phóng như bay suốt một đường tới hiện trường vụ tai nạn, đẩy cảnh sát giao thông ra, tìm từng chiếc xe. Xe đã bị chèn biến hình, người nọ gục trên ghế lái, suốt từ ngực trở xuống máu me bết bết, gương mặt lại

sạch sẽ vô cùng, chỉ là đã tái nhợt phát sợ. Người nọ hơi mở mắt, nhìn Mã Lực qua cửa kính vỡ nát, môi nhẹ nhàng giật giật, sau đó, hai mắt nhắm lại, không bao giờ mở ra nữa.

Động tác rất khẽ, thế nhưng Mã Lực vẫn nghe thật rõ ràng bên tai.

“Anh.”

Lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng trong đời.

~*

~ Tần Ly chuẩn bị xong hai vò dưa chua mới lên lầu, vừa đến cửa phòng đã ngửi thấy mùi thuốc lá liền vội vã bước tới dập tắt điều thuốc thứ n trong tay lão Mã, sau đó lấy quạt hương bồ ra sức quạt không khí.

“Dám hút thuốc trước mặt con tôi, lão Mã, ông chết chắc rồi!” Tần Ly tức giận, lại dám để con tôi hít khói thuốc của ông, dám để đứa con bốn tuổi nhà tôi hít khói thuốc của ông!

Nhìn người trước mặt đang giương nanh múa vuốt, lão Mã vừa rưng rưng nước mắt vừa buồn cười. Đúng vậy, cho dù đã thay đổi vỏ ngoài nhưng đây vẫn cứ là tiểu sư đệ của anh, mặt trước quân tử mặt sau lưu manh, không khác xưa chút nào!

“Này, một đồng tuổi rồi, đừng có suốt mướt như thế có được không hả?” Tần Ly chưa kịp tránh đã bị người ta ôm chặt lấy. Ừ thì thôi, ôm thì ôm đi, nhưng mà có cần vừa ôm vừa vỗ vỗ sau lưng như với trẻ con thế không, ừm, giống như vỗ an ủi con mình ấy!

Lão Mã ôm tiểu sư đệ còn sống sờ sờ vào lòng, tâm tình chậm chậm bình tĩnh lại. Tỉnh táo lại rồi, chuyện cần giải quyết cũng nên đối mặt, nghĩ đến cộp mẹ trong nhà, mặt anh lại nhăn nhúm vào một chỗ. Không nắm kinh tế trong nhà nên cần tiền thì phải nhờ “thủ quỹ gia đình” chi, bà chủ nhà anh cứ gặp dịp là phải tìm có “sữa chữa” anh, lần này chắc chắn sẽ khiến anh chết rất khó coi. Nhưng nếu không nói cho bà ấy, để sau này bà ấy biết mình giấu chuyện của Tiểu Ly hoặc là nhìn Tiểu Ly gặp khó khăn mà không giúp được, anh khẳng định mình sẽ sống không bằng chết.

“Tiểu Ly, tài sản trong nhà chú, anh bán hết mất rồi, quyền cho khoa xây phòng học và tạo quỹ học bổng, lấy tên thầy cô.”

“Thư viện cũng xây dựng thêm, anh không dám lấy tên chú, biết chú không thích những thứ hư danh này, chỉ treo trong phòng sách cổ một bức tranh chữ của chú. Tự nhiên một chốc đã thêm mười vạn đầu sách, cộng thêm bao nhiêu độc bản sách quý, chú không biết viện trưởng Hoắc vênh vào thế nào đâu, chỗ đó đã thành phòng tiếp khách của ông ấy luôn đấy.”

“Tiền bảo hiểm của chú anh chưa lấy, à, người hưởng là con anh, bao giờ có anh sẽ mang đến cho chú.”

“Sư tử cái nhớ chú lắm, mỗi lần nhớ lại khóc, mỗi lần khóc lại ngược đãi anh, thôi, đi theo anh về nhà, anh nuôi chú.”

“Còn cháu trai chú, sinh nhật năm nay của nó chú chưa tới, tiền lì xì còn đang nợ đấy...”

Lão Mã vừa đi phía sau Tần Ly vừa lải nhải luôn mồm, như thể muốn đóng gói mang người về ngay lập tức.

Nhẫn nhẹn nghe lão Mã nói nhảm nửa ngày, Tần Ly cũng bắt được trọng điểm, thảo nào trước đây cảm thấy có gì đó không ổn. Đúng vậy, bảo hiểm! Tần Ly không hiểu biết chuyện này lắm, những chuyện lật vật trong nhà trước đây đều do lão Mã một tay xử lý, hiện tại tự mình thu xếp mọi chuyện cũng không nhớ tới.

Xe của họ Tô kia, BMW số lượng hữu hạn toàn cầu, sao lại không có bảo hiểm! Bấy vạn đồng sửa xe, trừ bảo hiểm đi sẽ không còn bao nhiêu mới đúng, luật sư, đúng là lòng dạ hiểm độc!

Tên mặt người dạ thú kia...

Trên mặt Tần Ly treo lên nụ cười quen thuộc, bàn tay lại vặn gãy đôi đũa đang cầm.

Bên này, đang thức đêm tăng ca xử lý tài liệu, đại luật sư Tô rừng mình một cái.

Dỡ gánh nặng trong lòng xuống, Tần Ly cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Về chuyện cùng lão Mã quay về, Tần Ly chưa từng nghĩ tới. Anh không có gì bất mãn với công việc hiện tại, tuy có hơi mệt nhưng kiếm

tiền khá nhanh, ít nhất cũng phải bám ở đây đến khi hết hạn hợp đồng thuê nhà đã. Hơn nữa, quay về anh cũng không tìm được vị trí thích hợp cho mình. Với bằng cấp của Trình Lâm, anh không thể xin được công việc dạy học quen thuộc. Trừ việc làm chủ quán, anh chỉ sợ hiện thời mình không thể tìm được công việc có thời gian thuận tiện như vậy. Việc chăm sóc con trai, anh chưa từng nghĩ đến chuyện nhờ người khác.

“Con tôi trông đáng yêu không?” Nhìn cục cưng nằm ngang giường ngủ say sưa, nước miếng đầy khoe miệng, Tần Ly mỉm cười tủm tỉm cắt đứt dòng lải nhải của lão Mã.

“Cũng được, chỉ kém con anh chút xíu.” Lão Mã vênh váo.

Con mình vợ người lúc nào cũng tuyệt nhất, Tần Ly hiểu chân lý này nên không tranh cãi, lấy một cái chăn ra trải chỗ nằm cho lão Mã.

Sớm hôm sau, nhìn tiểu sư đệ nhà mình đeo tạp dề đứng bên ngoài làm bánh cuộn, lão Mã đột nhiên cảm thấy như vậy cũng rất tốt. Nhìn thì có vẻ như bị nhiễm khói bụi trần tục song chính vì thế trông tiểu sư đệ mới có nhân khí hơn trước đây, tựa như kẻ xa cách hồng trần cuối cùng cũng nhuốm khói lửa nhân gian, sống động hơn nhiều. Lão Mã rất hài lòng, gọi điện thông báo cho cốp mẹ trong nhà rồi đi làm.

~*

~ Cơm trưa của Tô Bạch hôm nay do Lý Tranh đưa tới.

Lý Tranh luôn lễ phép lại khéo nói, mỗi lần tới luôn bị mấy người trong phòng làm việc túm lại nói đôi ba câu chuyện. Lần này cậu nhóc lại không hề rảnh rang tán gẫu mà chỉ nói với Tô Bạch một câu rồi đi.

“Ông chủ bảo tôi hỏi ngài, tiền bảo hiểm lúc nào thì có?”

Lộ rồi.

Tô đại luật sư cầm đĩa ngồi thờ người, trong đầu chỉ ong ong hai từ.

Ông chủ quán này không dễ đối phó, Tô Bạch cũng không định gian lận người ta, ban đầu chẳng qua chỉ định chỉnh người ta chút thôi, ai biết loại chuyện này làm mãi cũng sẽ nghiện cơ chứ? Hơn nữa, đùa dai quá, Tô Bạch cũng thực sự nghĩ ông chủ độc miệng kia nợ mình bảy vạn mà quên mất vụ bảo hiểm.

Cơm trưa của Tô Bạch luôn luôn do Tần Ly làm, bốn món thức ăn một canh, ba mặn một rau, nước và món rau là tặng kèm, không khác gì thường ngày, song hôm nay Tô đại luật sư không có hứng thú thưởng thức.

Cơm lạnh, đồ ăn cũng lạnh cả rồi. Luật sư Tô lần đầu tiên ăn mà không biết mùi vị, thật lãng phí lương thực.

Vất vả tha theo tâm trạng phấp phỏng đến cuối ngày, mang ý niệm sớm muộn gì cũng chết, Tô Bạch hiên ngang lăm lệt ra trận.

Từ xa xa, anh đã thấy ba cái bóng lắc lư theo hình răng cưa trên đường, hai lớn một nhỏ. Nhỏ là cục cưng bảo bối của chủ quán, lớn, một là cậu phụ việc, một là ông anh Mã gì đó.

Tô Bạch dừng lại nhìn một lúc, thấy ba người kia đi tới đi lui, vòng qua vòng lại mấy lượt. Đây là, tản bộ? Đè một bụng hồ nghi xuống, Tô Bạch bước tới đẩy cửa quán.

Tình huống gì đây?

Một phụ nữ, dáng vóc bốc lửa, tay cầm cái chảo, chân dẫm lên ghế. Chủ quán đang lúi vào mãi tận góc tường, vẻ mặt sợ hãi.

Nháy mắt, trong đầu Tô Bạch xẹt qua vô số ý tưởng. Thông cảm đi, người ta là luật sư, các loại bi hài kịch của cuộc sống đều đã được chứng kiến, tự nhiên sức tưởng tượng nở rộ bất thường.

Tô Bạch còn đang phỏng đoán quan hệ của hai người, chủ quán bỗng sáng rực hai mắt, nhanh nhẹn nhảy tới sau lưng người đẹp bốc lửa kia, thê thọt đầy đáng thương, “Chị, tên này bắt nạt em! Hắn lừa em bảy vạn đồng liền, lại còn bắt em làm trâu làm ngựa cho hắn! Thậm chí hôm qua hắn còn mang đồng bọn đánh lão Mã nhà chị, đi giày tây để cứng đá đẩy, mạnh lắm!”

Chưa kịp phản ứng, đầu Tô Bạch đã trúng hai đay chảo, thấy máu, hôn mê. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lần thứ hai mở mắt là ở trong bệnh viện. Kỳ thực anh không bị thương nặng lắm, chỉ khâu ba mũi, choáng do mất máu mà thôi.

Tô Bạch trừng mắt nhìn ông chủ quán vô lương. Ừ thì tôi trêu anh nhưng anh cũng không thể bảo người ta động thủ thể chứ, cái này gọi là cố ý gây thương tích rồi đấy!

“Nếu không phải anh, nằm đây sẽ là tôi.” Tần Ly vô tâm bấu môi. Sư tử họ Phương kia ra tay chưa bao giờ lưu tình. Nhớ có lần anh đánh nhau với lão Mã khiến lão phải vào viện, ngay hôm sau liền bị cộp mẹ này cho một trận vào đoàn tụ với anh em luôn, xuất viện về nhà còn bị cha phạt úp mặt góc tường ba tiếng liền. Ba Tần luôn chủ trương không phạt thể xác, trước giờ nghiêm phạt hai đứa con luôn là úp mặt vào góc tường, trên đầu đội một cái đĩa, trong đĩa bỏ một quả trứng...

“Anh, anh...” Tô Bạch giận điên lên, bắt đầu lắp bắp.

“Tử đạo hữu bắt tử bản đạo[1], hơn nữa, anh cũng chưa tính là đạo hữu của tôi kia mà.” Tần Ly cầm một quả táo, “rộp rộp” cắn một miếng, chẳng để ý tới vị luật sư không may đang xì khói vì tức giận kia.

[1. Đại ý là thà bạn chết còn hơn mình chết.]

Nếu không phải đang vắng đầu, Tô Bạch nhất định sẽ xông đến xách cổ người kia quăng ra ngoài cửa sổ. Đây là tự tác nghiệt bất khả hoạt[2] trong truyền thuyết sao? Song Tô Bạch bắt đầu lo lắng, chuyện bị người ta đánh cho nhập viện nhất định không thể để anh cả biết. Giống chủ quán có một bà chị siêu cấp bệnh em, anh cũng có một ông anh như vậy. Có điều, chị của chủ quán thì lấy chảo đập méo đầu người ta, anh trai anh là kiểu người sẽ lấy tiền ném chết người ấy, ném chết xong lại còn muốn thu hồi tiền...

[2. Tự làm bậy tự lĩnh hậu quả.]

Hôm sau, Tô Bạch xuất viện, chính thức giải hòa với Tần Ly, chỉ có điều, lúc xé tờ giấy nọ, đại luật sư vô cùng không cam lòng. Trợn mắt nhìn từng cục thịt thơm ngào ngạt đàn đàn lũ lũ già biệt mình, luật sư Tô lòng đau như cắt.

~*

~ Anh cả nhà họ Tô vẫn cứ tới rồi.

Tô Hâm[3], người cũng như tên, chỉ thích tiền, từ hai mươi lăm tuổi tiếp nhận công ty Tô thị là bắt đầu đâm vào đồng tiền, cả ngày chạy khắp trời nam biển bắc, đến thời gian lấy vợ cũng tiếc, cho nên đến nay đã ngoài ba mươi vẫn nằm trong diện hộ độc thân.

[3. Hâm: giàu có, thịnh vượng, thường dùng làm tên người hoặc cửa hàng.]

Tô Bạch luôn cảm thấy gia đình nhà mình không được bình thường.

Gia cảnh Tô Bạch gồm có: một đôi cha mẹ từ khi về hưu chỉ biết bay tới bay lui khắp thế giới, chơi bởi ăn uống chẳng quản việc nhà; một ông anh cả là gian thương chẳng quan tâm việc gì ngoài kiếm tiền; một anh hai là nhà sinh vật học quanh năm suốt tháng rúc trong rừng nguyên sinh, râu và tóc dài như nhau. Chỉ có mình anh bình thường, an an ổn ổn lớn lên, lén lút thi một trường đại học trong nước, đến năm thứ hai đúng dịp quân đội tới trường tuyển người liền tạm nghỉ học hai năm, chuẩn đi làm lính, xuất ngũ lại quay về học tiếp ngành luật. Cuộc sống bình thường, thật tốt!

Khi Tô Hâm tới, Tô Bạch còn đang chèo kéo Tiểu Mãn, mua một đồng to nào là xe, nào súng, nào thuyền, tất cả chỉ nhằm phụ vụ mục đích đáng thẹn là tiếp tục chực cơm...

Trình Tiểu Mãn mở to cặp mắt tròn xoe đảo đảo trên đồng đồ chơi mới tinh, đôi tay be bé lại nắm sau lưng, sờ cũng không thèm sờ lấy một cái. Ba ba bảo, không có việc gì mà tự đến xun xoe chính là chuyện các bác các cô quái dị thường làm, mật ngọt chết ruồi, không thể lấy. Trình Tiểu Mãn động động đôi móng vuốt sau lưng, ngoẹo đầu nhỏ cẩn thận lo lắng, có nên vung một phát tới không nhỉ?

Dưới hướng dẫn của trợ lý Tô Bạch, Tô Hâm tìm được quán cơm nhỏ kia, chỉ thấy thằng em không tiền đồ của mình đang tìm mọi cách lấy lòng một đứa bé trai tầm ba, bốn tuổi trông rất đáng yêu, trong phòng khách của quán có ba người lớn đang giằng co gì đó...

Đang định vỗ vỗ vai em trai thì đột nhiên một vật thể bay đen thui lù tập kích. Vung tay tóm gọn, ra là một cái nghiên mực. Đang định phát hỏa, chợt lại một vật dài dài mảnh mảnh bay tới, lần này không chụp kịp, cái hộp rơi xuống đất liền bung ra.

Ba người bên trong ngơ ngác nhìn Tô Hâm, sau đó một người đàn ông ưỡn cái bụng bia chạy tới, giật lấy nghiên mực bên dưới kiểm tra một lượt mới an lòng.

“Nghiên mực Đoan Khê[4] của thầy, may mà chưa vỡ, may mà chưa vỡ!” lão Mã lau mồ hôi rồi rít cảm ơn Tô Hâm.

[4. Nghiên mực Đoan Khê: còn gọi là Đoan nghiên, là nghiên mực làm từ vùng Đoan Khê, Quảng Châu, đây là loại nghiên mực tốt nhất.]

Trình Tiểu Mãn vốn đang dồn lực chú ý lên đồng đồ chơi mới, thấy cái hộp gỗ rơi bên cạnh lại nhanh nhẹn nhặt lên. Hộp gỗ đã rơi nắp, Tiểu Mãn vừa nhấc lên thì một cuộn tranh nhanh như chớp trải ra đất.

Sau đó, mắt Tô Hâm trợn thật to.

Trước tiên anh nhìn thấy một con dấu. Con dấu kia rất quen mắt, hai bức tranh treo trong phòng làm việc của anh đều có con dấu này, đó là bút tích thực của nhà thư họa quá cố nổi tiếng Tần Ly. Tranh Tần Ly không nhiều, khó tìm, anh ta lại mất sớm, có lẽ sau này càng khó tìm được. Thế mà ở đây lại có một bản bút tích thực!

Tô Bạch ngây ngô nhìn anh mình. Anh cả nhà họ Tô còn đang tròn mắt nhìn chằm chằm bức tranh kia, theo đó thấy được một đôi chân nhỏ, đôi chân xỏ giày xăng-đan da, cứ thế giẫm lên trung tâm bức tranh, sau đó giậm giậm một cái, đặt móng ngồi xuống.

Đây, đây, đây là con nhà ai thế hả? Sao còn chưa kéo ra ngoài đánh đòn?

Tần Ly cau mày một cái, đi tới ôm con lên, vỗ nhẹ vào móng bé vài cái, răn dạy, “Tiểu Mãn, chỗ không sạch sẽ sao cứ ngồi bừa xuống thế? Lần sau không được như thế nhé.”

Tô Hâm mở mắt trừng trừng nhìn người kia ôm con bỏ đi, không thêm để ý chút nào với vết chân trên bức tranh, lòng muốn chảy máu luôn. Tần Ly chưa bao giờ biết tranh của mình trị giá bao nhiêu, trước đây mỗi lần lão Mã bán xong liền giữ lại một phần cho khoa, còn lại sẽ gửi trực tiếp vào tài khoản của Tần Ly, ai biết được lão Mã giỏi làm marketing thế chứ!

Nhìn bức Tuế hàn tam hữu đồ[5] bị người ta xem như rác rưởi vứt chỏng chơ trên đất, Tô đại gian thương lòng đau như cắt, đây, đây đúng là quá đáng mà! Hai cha con nhà này đều nên bị kéo ra ngoài đánh đòn đi!

[5. Tranh vẽ ba loại cây gọi là “tam hữu”: tùng, trúc, mai. Đây là ba loại cây chịu được giá rét mùa đông, biểu thị ý tôn vinh sự cứng cỏi vượt qua thử thách khắc nghiệt. Tranh có thể có ba loại hoặc chỉ vẽ tùng và mai.]

Phương Sanh nổi giận, cho anh em nhà kia một cái lườm rách mắt, bước tới nhặt bức tranh, lấy khăn tay lau qua vết chân trên đó, cuộn cuộn vài cái rồi ném vào rương hành lý dưới chân. Trong đó là một ít đồ trước đây Tần Ly hay dùng cùng với vài món di vật của thầy cô.

Đối với tranh của Tần Ly, quan điểm của lão Mã và vợ rất thống nhất. Trước đây cho là người đã chết nên thu về làm vật kỷ niệm, treo khắp nơi trong nhà. Hiện tại người còn sống, loại đồ vật này giờ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu thôi, không cần nâng niu làm gì!

Tô Bạch kéo áo anh trai, không động đây, lại chợt chợt thất lưng anh, cuối cùng cũng lôi được sự chú ý của anh trai gian thương lên người mình. Tô Bạch rất sợ ông anh này. Nhớ năm đó, ba Tô mẹ Tô vứt lại tất cả cùng nhau đi du lịch, Tô Bạch mới có mười bốn tuổi, cứ thế bị quảng cho ông anh trai hơn mình mười một tuổi này. Anh cả có biết chăm sóc người khác bao giờ đâu, giao em trai cho quản gia và bảo mẫu xong là không để ý đến nữa, chỉ thỉnh thoảng nhớ tới mới “quan tâm dạy dỗ” một trận. Mười bốn mười lăm tuổi là thời kỳ nổi loạn của thiếu niên, lại thiếu khuyết quản giáo, khi đó Tô Bạch còn là một cậu nhóc cứng đầu cứng cổ, anh trai lại thiếu kiên nhẫn nên bị ăn đòn không ít. Chính vì vậy, Tô Bạch mới đội một áp lực thật lớn lên lút thì một trường đại học trong nước, lại chọn chuyên ngành chẳng liên quan chút gì đến kinh doanh là pháp luật...

Lại nói, ước vọng lớn nhất của tam công tử nhà họ Tô chẳng qua chỉ là người một nhà sum vầy đông đủ hạnh phúc bên nhau, đương nhiên, ước vọng chỉ có thể là ước vọng mà thôi. Đây cũng là nguyên nhân khiến đại luật sư Tô mặt dạn mày dày đến nhà Tần Ly chực cơm. Lần đầu tiên thấy người kia cẩn thận tỉ mỉ đút cho con ăn, Tô Bạch chợt nhớ tới cảnh tượng ấm áp thật lâu trước đây, người nhà anh cũng quây quần dùng cơm bên nhau...

“Anh cả, sao anh lại tới đây? Trước khi đến thì báo một tiếng cho em, để em chuẩn bị cho anh đón gió tẩy trần có hơn không?” Tô Bạch liếc nhìn sắc mặt anh mình, sau đó lại vụng trộm liếc sang Tần Ly, quyết định tốt nhất là nên trấn an ông anh nóng nảy đã...

Tô lão đại không trả lời, vít đầu em trai xuống, nhìn trái nhìn phải, ngó trên ngó dưới một lượt, thấy ngoài chỗ bị khâu mấy mũi thì không còn vết thương nào khác mới yên tâm. Sau đó, ngón tay cái của anh sờ sờ miệng vết thương rồi ấn mạnh một cái, lập tức nghe thấy tiếng đứa em gào lên như bị chọc tiết. Ừ, âm thanh còn vang dội lắm, tốt...

“Ai làm?” Tô lão đại nhìn mấy người nhà kia một lượt, không giận mà uy.

6. Chương 6: Ăn Miễn Phí Cả Đời, Một Tương Lai Mới Đẹp Để Làm Sao!

Nói đến thứ gọi là khí thế này thì ai cũng có, khác nhau chỉ là độ mạnh yếu mà thôi. Vợ chồng lão Mã không cần bàn, một thô tục một hung hãn. Tô Bạch, trông bề ngoài thì còn ổn, âu phục giày da ra dáng như ai, nhưng lúc này ngồi trước mặt anh cả nhà mình trông yếu đuối đáng thương thế nào ấy. Về phần Tần Ly, nói theo kiểu của lão Mã, khi cùng cậu ta đánh nhau hay chịu phạt ngồi xồm úp mặt vào tường đội đĩa trứng thì anh nghĩ cậu ta ngay bên cạnh anh, đến khi cậu ta đốt hương nâng cầm hay ngồi lì trong thư phòng đọc sách chỉ có thể từ xa xa nhìn mà không dám tới gần. Cái con người đang thờ lúc này trông mới có chút sức sống, hay nói khó nghe một chút là, còn giống con người...

Nói cách khác, những người ngồi đây, khí thế mạnh nhất, không ai ngoài đại ca nhà họ Tô.

Lão Mã xắn tay áo, bước lên che trước mặt Phương Sanh, hừ, muốn động đến bà xã tôi hả, không có cửa đâu!

Tần Ly nhìn lão Mã, hơi nhú mồm. Trước đây không ít lần cùng lão Mã ra ngoài đánh nhau nhưng chỉ ít hai người cũng giả trang một chút, lại chọn lúc trời tối nên chưa từng làm xấu hổ cái danh giáo sư đại học, tuy rằng về đến nhà vẫn bị phạt ngồi úp mặt vào tường đội trứng. Phần tử trí thức cao cấp mà, tốt khoe xấu che.

“Tội phạm lừa đảo, giết sạch không tha.” Tần Ly nhét Tiểu Mẫn vào tay Phương Sanh, bước lên cùng lão Mã, bắt đầu bẻ đôi tay răng rắc.

Tô Bạch nghe được vài tiếng răng rắc danh gọn đã cảm thấy lông mày nhảy loạn, lập tức hạ quyết tâm: nhất định phải ngăn anh cả lại! Vì đại nghiệp chực cơm của mình, nhất định không thể để anh ấy nổi nóng ở đây, cái chương ngại vật “bất tự xung khắc” còn chưa vượt qua được đâu, nếu lại thêm anh cả quấy rối ở đây, mình vốn đã bị người ta kỳ thị, nhất định sẽ càng bị ghét hơn nữa đó!

Vì vậy, anh em nhà giáo kia đã bày xong tư thế chuẩn bị nghênh địch lại đành trơ mắt nhìn anh chàng hơn mét tám bị người ta tha như tha củ cải ra cửa, cơ hội giãn gân cốt sống mái một phen cứ thế chết non...

Tần Ly chỉnh trang lại, quay về ôm Tiểu Mẫn, lờ tịt ba vết máu trên mặt Phương Sanh.

“Đi quái dị!” Trình Tiểu Mẫn nhào vào lòng cha mình, chỉ tay về phía Phương Sanh, gương mặt nho nhỏ vo thành một nắm. Đi quái dị, tự dừng lại đi, lại đi sờ móng người ta!

Phương Sanh không hiểu, một tay quàng ngang lưng, một tay đỡ hông, đây là cách bế rất bình thường mà, sao tự nhiên lại bị cào mặt, bị biến thành đi quái dị rồi? Đứa nhỏ này, ai dạy thế không biết, rất không đáng yêu!

Lão Mã nhìn vết xước trên mặt bà xã nhà mình, đau lòng quá, lại nhớ tới ba vết trên mặt mình, thật muốn bóp chết tiểu sư đệ ngu ngốc!

Tần Ly vờ như không thấy vẻ mặt đôi vợ chồng kia, một tay ôm con, một tay vung vẩy chi phiếu đứng đĩnh bước ra cửa, tiền lãi của tiệm cơm thời gian qua, “di sản” trên thẻ cũ, cộng với tiền lão Mã bán tranh lần cuối cùng, tổng cộng tầm hơn hai mươi vạn đồng rồi, nên đi chọn đàn dương cầm cho Tiểu Mãn thôi...

Tần Ly không hiểu về đàn dương cầm nhưng ánh mắt cũng khá, tiện tay chọn một cái đã hơn mười vạn. Lão Mã đứng phía sau tặc lưỡi, nhớ tới cái đàn dương cầm đắt thái quá mà số phận lại long đong lận đận đến nỗi phải nằm ở góc phòng cho bụi phủ, lúc ấy anh nhanh chóng quyết định dọn nó sang trường học mà không hề chớp mắt một cái.

Trước đây tiểu sư đệ không ưa đàn dương cầm, chỉ thích học đàn cổ với sư mẫu, hiện tại thằng nhóc xấu xa này mới được bốn tuổi, có cần mua cái đàn đắt đến thế không? Ừ thì chú không quan tâm đến giá cả, cũng phải nghĩ xem thằng nhóc ngán một mẫu này liệu có dùng được cái đàn to dùng ấy không chứ? Mà dù có dùng được, cái cửa hàng bé bằng bàn tay của chú có chỗ nào chứa được nó?

Tần Ly không phải chưa từng nghĩ tới chuyển chỗ ở khác nhưng chuyển nhà sẽ sinh ra rất nhiều vấn đề mới. Mỗi sáng anh dậy lúc bốn giờ, khi đó Tiểu Mãn còn đang ngủ, mà Tần Ly chắc chắn không bao giờ nghĩ đến chuyện để con ngủ một mình trong nhà còn bản thân tới cửa hàng làm việc. Vì vậy, hai cha con vẫn chen chúc trong căn gác bé như cái lỗ mũi kia đến giờ.

Cuối cùng, nhân viên bán hàng đề nghị Tần Ly mua một cây đàn dương cầm cỡ nhỏ dùng cho trẻ em, tính năng khá tốt, giá hơn ba vạn đồng. Trên đường về nhà, Tiểu Mãn ôm quyển sách nhạc tặng kèm, vui vẻ nhảy nhót như một chú chim nhỏ.

Trên lầu không có chỗ để đàn, Tần Ly nhìn quanh quất trong sảnh ăn của cửa hàng, đến bên tường kéo một cái bàn ra, kê bàn vào đó, lại nhờ Lý Tranh tìm giúp một sinh viên khoa âm nhạc tới dạy con.

~*

~ Lại nói Tô lão đại, bị em trai mạnh mẽ kéo về thì rất bất mãn, vất vả sớm hôm nuôi lớn được một đứa em, sao nó có thể thiên vị người ngoài như vậy? Muốn ăn đòn rồi phải không?

“Đầu tiên nói cho rõ, kẻ lừa đảo là thế nào?” Đại ca nhà họ Tô ngồi vào salon, liếc nhìn em trai mình. Thằng bé này dọn đến đây ở đã mấy năm mà nhà vẫn trống toang hoác, lạnh lẽo thế này?

Tô Bạch chột dạ nhưng vẫn ngoan ngoãn kể lại toàn bộ sự tình với anh trai mình, sau đó bị anh trai khinh bỉ.

“Lão tam, anh chưa cho chú ăn hay là chưa cho chú mặc? Không mua nhà hay không mua xe cho chú? Để đến nỗi có một tí lợi ích cũng tham?” Tô đại ca đối với em mình đã không còn gì để nói.

“Em chỉ là muốn có người cùng ăn cơm không được à? Không ai ăn với em thì cho em nhìn thôi cũng không được à?” Tô Bạch cũng giận.

Tô lão đại rất tức giận. Vừa biết em út bị thương đã phải vội vã bỏ việc bay ngay tới đây, không ngờ thằng ranh không biết tốt xấu không những dám bênh người ngoài mà còn dám to tiếng với anh, thật là, muốn làm phản chắc?

Tô lão đại rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Tô Bạch trừng mắt nhìn cái cửa đã bị anh cả đá cho biến dạng, lấy điện thoại gọi thợ đến sửa, tiện thể tha luôn cái tủ lạnh cũng bị ông anh đá hỏng đi. May mà trong tủ chẳng có gì, không thì lại mất công dọn dẹp. Tô Bạch dọn mấy lon bia vương vãi trên đất, cơn tức trong lòng không sao tìm được chỗ phát ra.

Không biết tối muộn thế này anh cả chạy đi đâu xì con nữa, Tô Bạch giật một lon bia, ngửa cổ uống cạn, nhớ tới đầu số gây nên vụ này – ông chủ quán vô lương, lại hận đến muốn xách người tới cắn vài cái cho hả giận.

~*

~ Tần Ly không có hứng thú tự dâng tới cửa làm chỗ trúт giận, lúc này đang vui vẻ lắm! Đúng dịp cuối tuần, tiệm cơm đóng cửa, sáng đưa con trai đi công viên trò chơi nửa ngày, chiều phỏng vấn gia sư, nghe con trai bảo bối tinh tinh tang tang đánh đàn, đây đúng là một kiểu hưởng thụ!

Phương Sanh đã về thành phố S, lão Mã trước bị thỉnh giảng tới thành phố T một tháng, công việc tồn đọng một đống, cũng phải về trường vật lộn với nhiệm vụ rồi.

Gia sư của Tiểu Mãn là một nữ sinh, tên là Vương Giai Nhiên, sinh viên năm thứ ba, kỹ thuật đàn dương cầm cấp tám[1], thừa lúc dạy Tiểu Mãn, Tần Ly nhanh chóng ký hợp đồng với cô bé.

[1. Kỹ thuật chơi đàn dương cầm được chia làm mười cấp.]

Giữ cô giáo mới lại dùng cơm, đang định vào bếp thì ngoài cửa có một vị khách tới.

Tần Ly nhú mào, cầm ví đưa cho Lý Tranh, “Tiểu Tranh, giúp anh mời cô Vương ra ngoài dùng cơm, tiện thể mang cả Tiểu Mãn đi. Anh có khách, phải ra ngoài một lát.”

Lý Tranh không thắc mắc, chỉ nhìn thoáng qua người vừa đến rồi mang một lớn một nhỏ ra cửa.

Người tới, một phụ nữ xinh đẹp, là vợ trước của Trình Lâm, mẹ ruột Tiểu Mãn.

~*

~ “Cô tới đây làm gì?” Tần Ly không hề khách khí. Đối với người phụ nữ này, anh không có bất kỳ ấn tượng tốt nào, ngoại trừ ác cảm ra thì chỉ còn lại ác cảm. Anh không phải Trình Lâm, cậu ấy có thể nể tình cảm cùng nhau lớn lên, còn Tần Ly hiện tại chỉ muốn một cước đá người này văng ra thật xa.

“Đại Lâm, anh còn trách em sao?” Chu Cẩm Nhan đặt tách cà phê xuống, tư thế khá tao nhã.

“Có chuyện nói thẳng.” Tần Ly lười khách sáo, chỉ uống một ngụm cà phê rồi đặt xuống, không phải cà phê Blue Mountain, anh không thích mùi này.

“Đứa bé kia, em rất nhớ nó, ngày nào cũng nhớ. Liệu em có thể...” Viên mắt Chu Cẩm Nhan hồng lên, nhưng lời đang nói dở lại bị Tần Ly cắt ngang.

“Thôi đi, nói những lời không biết ngưỡng ấy, cô nghĩ tôi tin được sao?” Tần Ly cười nhạo, “Tôi hỏi cô, đứa bé ấy, nó mấy tuổi rồi? Tên gì? Sinh nhật là hôm nào? Hàng ngày mấy giờ ngủ mấy giờ dậy? Thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì?”

Chu Cẩm Nhan run run môi, nước mắt rơi tí tách, “Anh Đại Lâm, đưa trả con cho em, xin anh.”

“Không có khả năng đâu, Tiểu Mãn là con tôi.”

“Tiểu Mãn? Không, Tiểu Mãn không phải con trai anh, anh đừng quên, anh và nó không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào.” Màn kịch tình cảm ủy mị không có tác dụng, Chu Cẩm Nhan cũng thu nước mắt lại.

“Cô sai rồi, Tiểu Mãn họ Trình, trước đây nó họ Trình, bây giờ là họ Trình, sau này vẫn là họ Trình.” Tần Ly nhấn từng lời.

“Anh đã không muốn bàn bạc tử tế với em,” Chu Cẩm Nhan trầm mặc một lát, “Vậy chúng ta hẹn gặp nhau ở tòa án đi! Trừ khi có liên hệ máu mủ, còn lại bất kỳ phương diện nào anh cũng không thể tranh với em được đâu.”

“Cô Chu, liệu cô có biết một từ, đó là ‘tội bỏ rơi con’ không? Người ta nói mang thai mười tháng, Tiểu Mãn mới hơn bảy tháng đã bị cô sinh non, sinh ra được mười lăm ngày, nó vẫn còn trong lồng ấp, cô đã bỏ đi, mãi tới nửa năm sau mới gửi về một lá đơn ly hôn. Bốn năm qua chẳng quan tâm, cô lấy tư cách gì mà ngồi đây bàn quyền nuôi Tiểu Mãn với tôi?” Nếu không phải đây là một phụ nữ, Tần Ly thật muốn tặng một cước vào mặt.

“Anh Đại Lâm, khi đó em cũng không còn cách nào nữa, em không thể để cho người ta biết em đã kết hôn, đã có con, khi đó em...” Chu Cẩm Nhan nói đến giữa chừng bỗng dừng lại, im lặng một lát mới nói tiếp, “Dù thế nào, em vẫn muốn nhận đứa bé này về.”

“Vậy gặp nhau ở tòa án đi!” Tần Ly cũng không còn muốn nói chuyện với cô ta, lập tức đứng dậy trả tiền rồi bỏ đi.

~*

~ Về đến nhà, Tiểu Mãn vẫn chưa về, anh thở dài, móc điện thoại ra, bấm số.

“Lão Mã, em lớn nhà ta là cảnh sát đúng không, ừm, giúp tôi tra về một người, càng tỉ mỉ càng tốt, tên là Chu Cẩn Nhan, là vợ trước của thân thể này. Nhanh nhé! Được, thế nhé, tôi chờ tin của anh đấy!”

Tiếp tục bấm số.

“Alo, luật sư Tô à, xin chào, tôi là Trình Lâm, tôi có một vấn đề muốn hỏi ý kiến anh...” Tần Ly gọi cho Tô Bạch.

“Câu Trình, có chuyện gì chúng ta gặp mặt rồi mới nói được không, tôi còn chưa ăn cơm.” Tô Bạch cấp tốc lợi dụng cơ hội bắt chẹt.

“... Anh tới đây đi!” Tần Ly tắt máy, bước vào bếp.

Một bàn tràn đầy, mười món, sáu nóng bốn nguội, tám mặn hai món rau, thêm bát canh vịt già ninh rong biển, ngoại trừ hai món rau, còn lại đều là món Tô Bạch thích ăn.

Tô Bạch nuốt nước bọt, gian khổ nhắc mắt từ bàn ăn lên mặt Tần Ly, nghi hoặc hỏi: “Ông chủ à, chắc chắn là mời tôi đây chứ?”

Tần Ly gật đầu.

“Thật sự không thu tiền?” Tô Bạch hỏi lại.

Tần Ly tiếp tục gật đầu.

Nhắc bữa, gió cuốn mây tan, lần đầu tiên ở chỗ ông chủ quán vô lương này ăn được vui vẻ đến thế, Tô Bạch nghĩ, khoảnh khắc đẹp nhất trong đời cũng chỉ như thế mà thôi.

“Chuyện gì nào?” Tô Bạch sờ sờ cái bụng phình ra, hài lòng nắc một cái, sau đó mới chú ý, chủ quán chưa hề động bữa.

“Có người muốn cướp con tôi. Giúp tôi thắng vụ này, tôi cho anh ăn không trả tiền cả đời.” Trước tiên, Tần Ly tung mỗi nhử.

Mắt Tô Bạch sáng trưng, ăn miễn phí cả đời, một tương lai mới đẹp để làm sao! Nhưng mà, không dám nhận đâu. Ai biết đoạn sau là cái gì, nếu bị thua thì sao? Các loại kiện tụng về quyền nuôi nấng hay phân chia tài sản sau khi ly hôn không phải sở trường của Tô đại luật sư anh mà, huhu!

“Tôi giới thiệu cho anh một người khác, loại này chính là chuyên môn của Triết Viễn, từ hồi lên tòa lần đầu tới giờ chưa thua vụ nào đâu, bảo anh ta nhé!” Tô Bạch nén lệ trong lòng mà đẩy miếng ngon trên trời rơi xuống cho người khác, bắt đầu tự kiểm điểm vì mình đã chọn sai chuyên môn, rõ ràng loại án này có tương lai hơn những vụ kiện tụng thương mại gì đó nhiều.

“Triết Viễn? Ai?” Tần Ly không có ấn tượng gì với cái tên này.

“Mục Triết Viễn, anh gặp rồi còn gì.” Tô Bạch không còn gì để nói.

“Anh ta có được không?” Nhớ tới dáng dấp cà lơ cà phát kia, Tần Ly rất hoài nghi năng lực của anh chàng luật sư lúc nào cũng phì phèo điều thuốc.

“Tin tôi đi, tuyệt đối ổn. Trừ tôi ra, anh ta là luật sư tốt nhất văn phòng luật chúng tôi đấy.” Tô Bạch ra sức khẳng định.

“Anh đang khen anh ta hay tự tăng bốc mình?” Tần Ly phải ngả mũ bội phục trình độ mặt dày của người này rồi.

“Tôi chỉ đang trần thuật sự thật mà thôi.” Tô Bạch đồng dạng, độ dày của da mặt đã vượt qua hiểu biết của ai kia.

Khiêm tốn – đó là đức tính tốt đẹp của truyền thống mấy ngàn năm đó, biết không? Cổ giáo sư văn học đã rất rất là bình tĩnh.

Hiệu suất của Mục Triết Viễn quả thực rất cao, hôm sau đã tới cửa, đối với phúc lợi “ăn miễn phí cả đời” này rất là hứng thú. Tần Ly cũng biết điều kiện của mình không tốt, việc giữ được Tiểu Mãn không nắm chắc mười phần, đừng nói ăn miễn phí cả đời, cho dù là cung người ta như cung Phật cũng sẽ làm...

Lúc giấy gọi từ tòa án đưa về đến nhà, Tần Ly đang cho Tiểu Mãn ăn hoành thánh.

“Ba ba ăn nào!” Tiểu Mãn ngồi trên đùi cha, múc một viên hoành thánh thơm ngon dào dạt đưa lên miệng Tần Ly. Mấy ngày nay tâm trạng của ba ba không tốt, mỗi lần bế Tiểu Mãn đều ôm thật là chặt, nhất định là có người làm ba ba tức giận rồi, người xấu!

Tần Ly há miệng nuốt hoành thánh con đút cho, bóp bóp cái mặt phúng phính của con, một cục cứng đáng yêu như thế, ai cũng không nhường, chết cũng không nhường!

Đỗ con trai ngủ trưa, dặn Lý Tranh trông cửa hàng, Tần Ly đến văn phòng luật sư của Tô Bạch. Lý Tranh không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết tâm trạng ông chủ của mình không vui, mấy hôm nay không để ý chuyện trong cửa hàng. Ngay cả Tiểu Mãn cũng khác, không tới nhà trẻ, mỗi ngày chỉ ở trong nhà, quanh quẩn nghịch bên cây đàn dương cầm.

~*

~ Đến phòng làm việc của Mục Triết Viễn, lão Mã cũng gọi tới, sau đó một tập tư liệu nhanh chóng được fax đến. Ba người chụm lại một chỗ lật lật tài liệu hơn trăm trang, càng xem sắc mặt càng biến hóa mạnh hơn... Mặt Tần Ly đã đen kịt lại, lúc này anh thật muốn làm thịt người đàn bà kia...

Tô Bạch thì đang quanh quẩn với một cái tên, cứ cảm thấy nghe quen tai nhưng lại không nghĩ ra đã nghe ở đâu...

Biểu tình của Mục Triết Viễn, chỉ có một chữ... Tư liệu này, quá cặn kẽ đi, ngay cả thời gian kinh nguyệt của người ta cũng bị ghi lại, kinh khủng thật! Mục Triết Viễn cẩn thận quan sát cái mặt tối sầm của ông chủ quán bên cạnh, thầm nghĩ người này không thể trêu vào, nên giữ khoảng cách một chút mới an toàn...

“Cái này, cái này, cái này...” Mục Triết Viễn nhặt ra mấy phần tư liệu trong đồng giấy, quay sang cười cười với Tần Ly, “Chủ quán à, tính xem nên chuẩn bị cảm tạ tôi thế nào đi? Vụ này không cần lên tòa, với những thứ này tôi có thể cho cô ta tay trắng.”

Mấy tờ tư liệu gồm có, một tờ khai sinh của Tiểu Mãn, một tờ địa chỉ nơi công tác của người chồng, một bản hồ sơ bệnh lý của con trai cô ta.

Chồng của Chu Cẩm Nhan – cán bộ một cơ quan nhà nước. Con trai hai tuổi rưỡi của cô ta – bị chẩn đoán suy thận giai đoạn đầu.

“Thêm cái này nữa.” Tần Ly đưa ra một cái máy ghi âm, trong đó có ghi lại cuộc nói chuyện ngày hai người gặp gỡ.

“Nếu anh muốn, chúng ta có thể khởi kiện cô ta tội bỏ rơi con.” Nghe đến đoạn cuối, Mục Triết Viễn nhướng mày.

“Tôi không muốn để Tiểu Mãn biết nó có một người mẹ như vậy.” Tần Ly lắc đầu. Theo một khía cạnh nào đó mà nói, Chu Cẩm Nhan có thể được xem là một người mẹ tốt, chỉ có điều tình mẫu tử của cô ta không dành cho Tiểu Mãn...

“Vậy hẹn gặp họ, giải quyết riêng đi!” Tô Bạch vỗ vỗ vai Tần Ly, không biết nên an ủi thế nào. Một người đàn bà như vậy, lại có thể có một người như vậy...

~*

~ Khi Tần Ly tới ghé lô đặt trước, vợ chồng Chu Cẩm Nhan đã tới. Chồng Chu Cẩm Nhan là một người đàn ông chừng ba mươi, bộ dáng bệ vệ, chức không cao, mặt vênh không thấp.

Thấy Tần Ly dẫn theo hai người đàn ông khác tới, Chu Cẩm Nhan thoáng liếc qua, sau đó thay chồng giới thiệu hai bên.

Tần Ly không thèm hàn huyên vô nghĩa, trực tiếp đập xấp tài liệu lên bàn, sau đó sắc mặt hai người đối diện nhanh chóng biến đổi.

“Trình Lâm là một người hiền lành, năm ấy vì nể tình quen biết từ nhỏ mới giúp cô. Nhưng Chu Cẩm Nhan, thái độ của cô còn có chút nhân tính nào không?” Tần Ly nắm chặt tay, gắng không để mình vung tay tát thẳng vào mặt cô ta.

“Này cậu, cậu đang nói chuyện gì thế?” Chồng Chu Cẩm Nhan cau mày, biểu thị bất mãn trước sự vô lễ của người nọ.

“Câm miệng, ở đây không có chỗ cho anh nói!” Tần Ly không thèm liếc anh ta lấy một cái, tiếp tục nói với Chu Cẩm Nhan, “Con cô bị suy thận, cho nên cô định cắt một bên thận của Tiểu Mẫn phải không? Nếu như con cô bị suy tim thì sao? Có phải cô cũng định khoét tim của Tiểu Mẫn cho con trai mình?” Nói đến từ “con cô”, giọng anh nhấn thật rõ.

“Cô Chu, cô có nghĩ tới Tiểu Mẫn không? Tiểu Mẫn bảy tháng bị cô kéo ra khỏi bào thai, lúc còn trong bụng mẹ cũng không đủ dinh dưỡng, sinh ra được vón vện một cân sáu, ra khỏi phòng sinh là vào ngay phòng cấp cứu, một tháng cấp cứu bốn lần, nằm trong lồng ấp sáu tháng mới được xuất viện. Mà cô, sinh được mười lăm ngày liền biến mất, con đẻ mình cũng chưa từng liếc nhìn một lần. Bốn năm qua đến một lời hỏi thăm cũng không có, nay con mình bị bệnh mới nhớ tới đứa con bị vứt bỏ kia, còn về chuyện muốn đem nó về làm gì, không cần tôi phải nói đâu nhỉ.” Tần Ly nói một câu, mặt người đàn bà ấy lại trắng bệch thêm một chút.

“Anh Đại Lâm, em có lỗi với anh, cầu xin anh giúp em lần này,” Chu Cẩm Nhan đứng lên, bước tới trước mặt Tần Ly, từ từ quỳ xuống, “Bảo nhi mới có hai tuổi rưỡi, anh không biết nó đáng yêu thế nào đâu, chúng em không thể mất nó được... Anh Đại Lâm, cầu xin anh...”

“Tiểu Nhan,” Tần Ly kéo cô ta lên, lại gọi bằng cái cách xưng hô trước đây, thấy cô ta ngẩn người mới nói tiếp, “Cô liệu có từng cân nhắc xem thân thể Tiểu Mẫn có chịu được không? Còn chuyện này quên nói cho cô, Tiểu Mẫn thuộc nhóm máu Rh-, không hợp với nhóm máu của con cô, cho nên không cần mong chờ nó làm gì.”

Chu Cẩm Nhan trợn to mắt, thân mình run rẩy, chồng cô ta phải đỡ lấy mới không ngã sấp.

Tần Ly đứng dậy định đi, nhớ đến con trai bảo bối lúc này đang ngồi ở nhà rung đùi đánh đàn hát vang, lại nhớ tới Trình Lâm cô đơn lặng lẽ chết trong gian phòng nhỏ, khóe miệng nhếch lên cười cười với hai vợ chồng kia, “Anh Ngô, xin nhường đường một chút!”

Sau đó, một cước bay tới.

Chu Cẩm Nhan không phòng bị, va phải bàn rồi xô ngã hai cái ghế mới dừng lại được, ngất đi.

“Anh Ngô, giờ anh có hai lựa chọn: Một là đưa vợ anh đến bệnh viện, không chừng cô ta gãy xương sườn rồi đấy; hai là kiện tôi tội cố ý gây thương tích. Vả lại, đồ trên bàn tặng cho anh, thứ này ở chỗ tôi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.” Câu cuối cùng của anh khiến người nọ dừng động tác trên tay, “Mặt khác, chuyện thay thận này, anh có thể để con riêng của anh đi thử xem, đứa con của cô tình nhân anh nuôi chắc cũng được ba tuổi rồi nhỉ!”

Nói xong, không thèm quan tâm tới hai vợ chồng này nữa, Tần Ly vỗ vỗ hai anh chàng luật sư vẫn chui sau tạp chí giả như không nghe thấy gì nọ, còn về chuyện tạp chí bị cầm ngược, chắc không cần nhắc họ đâu!

“Tranh thủ thời gian rút đơn kiện đi nhé, trưởng phòng Ngô!” Mục Triết Viễn bỏ lại một câu, hí ha hí hửng theo sau Tần Ly ra ngoài. Tối nay được thêm cơm rồi!

Chu Cẩm Nhan, Tô Bạch tỉ mỉ quan sát người đàn bà vẫn đang ngất, lại lăm bắm cái tên này vài lần rồi cũng đứng dậy bước đi. Tối nay anh có thể tới kiểm bữa cơm tối rồi nhỉ!

Ngồi trên xe Tô Bạch, Tần Ly nhắm mắt xoa thật mạnh lên mặt. Ký ức của thân thể này dần dần quay về, rất nhiều chuyện trước đây không thể nhớ rõ cũng từ từ hiện ra...

Trình Lâm là một người tốt, kiểu người hiền lành không nguyên tắc không điều kiện. Năm ấy Chu Cẩm Nhan cũng là bất đắc dĩ. Hai mươi một tuổi, mang thai ngoài ý muốn, lại vì đặc thù của cơ thể nên không thể phá thai, chuyện này đối với một nữ sinh viên năm thứ ba quả là tai ương ngập đầu. Tần Ly còn nhớ rõ tình cảnh ngày gặp Chu Cẩm Nhan ở bến xe thị trấn, Trình Lâm cho rằng “em Tiểu Nhan” nghỉ hè về

nhà chơi mà không biết cô em nhà bên ấy đã có thai bốn tháng. Vì không đủ dinh dưỡng nên lúc ấy bụng cô chưa lộ rõ. Không phá thai được thì phải sinh ra, mà lúc đó đang quản rất chặt chuyện kế hoạch hóa gia đình, không có giấy cho phép sinh nở thì bệnh viện không nhận. Trình Lâm hiền lành không chịu nổi người ta cầu xin nên đành cùng cô em hàng xóm đăng ký kết hôn, đồng thời cũng nói rõ với nhau sẽ ly hôn ngay sau khi sinh đứa bé.

Nhưng năm thứ tư đại học đã đến rất nhanh. Chu Cẩm Nhan lúc này đã mang thai bảy tháng, bồn chồn đứng ngồi không yên. Năm thứ tư, có một cơ hội rất tốt làm nghiên cứu sinh, cũng có một cơ hội thực tập tốt. Cô không thể bỏ qua, không thể đợi thêm ba tháng nữa để sinh nở tự nhiên.

Giấu Trình Lâm đi sinh non, sinh được mười lăm ngày, cơ thể chưa hồi phục đã lén lút xuất viện về trường học. Về tới trường, hết thầy đã thay đổi. Cơ hội làm nghiên cứu sinh không còn, cơ hội thực tập không còn, bạn trai từng yêu tha thiết bao năm cũng không còn...

Cho nên Chu Cẩm Nhan có lý do để hận đứa bé ấy, có lý do để hận người đàn ông không rõ tên tuổi cũng không biết mặt mũi đã cho cô đứa con ấy.

Tốt nghiệp, đi phía nam dốc sức làm việc, gặp một người đàn ông có sự nghiệp, kết hôn, sinh con. Tất cả đều rất hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức để cho cô không muốn nhớ lại quá khứ, để cô triệt để quên mất một đứa con mình từng có, một đứa con mình từng vứt bỏ... Cho đến khi bảo bối trong tay bị chẩn đoán suy thận...

Có thể người đàn bà ấy rất đáng thương nhưng Tần Ly không phải một người tốt vô điều kiện. Anh không thể tha thứ bất kỳ kẻ nào thương tổn Tiểu Mãn, cũng không thể tha thứ kẻ đã gián tiếp hại chết Trình Lâm. Nếu không có bốn năm liên tục lao động cực khổ, Trình Lâm có lẽ sẽ không chết sớm như vậy!

Trình Lâm không học nhiều, trung học cũng chưa tốt nghiệp, nhưng cậu ấy giáo dục Tiểu Mãn tốt lắm, ngoan ngoãn, hiểu chuyện, lại tự lập. Trên người Trình Lâm toàn là hàng vĩa hè mười đồng một chiếc, mà đồ của Tiểu Mãn lại toàn là hàng hiệu. Có một người cha như vậy mới là may mắn lớn nhất của Tiểu Mãn, phải không?

“Anh ổn chứ?” Tô Bạch lại gần, cẩn thận theo dõi sắc mặt ông chủ quán, đồng thời thấp thỏm trong lòng, tinh thần của ông chủ quán hơi kém, không biết bữa tối nay có còn được ăn chực không nữa...

“Không việc gì đâu, anh lái xe đi, chuyện hôm nay cảm ơn các anh.” Tần Ly ngồi thẳng dậy, xoa mặt thật mạnh cho tỉnh táo.

“Vừa nhận được điện thoại của luật sư đối phương, rút đơn rồi.” Mục Triết Viễn đóng điện thoại, cười tủm tỉm nhìn ông chủ Tần, bữa tối ới bữa tối...

Tần Ly vui vẻ.

“Tô Bạch, quay xe đi chợ thôi, tôi mua một ít nguyên liệu, mai làm Phật khiêu tường[2] cho các vị ăn.” Tần Ly bỗng thấy tinh lực dồi dào. Phật khiêu tường, món cha thích nhất, kiếp trước nhìn mẹ làm hơn chục lần rồi, cái mùi ấy, thật nhớ quá...

[2. Món ăn truyền thống nổi tiếng của Phúc Châu có lịch sử hơn trăm năm, do ông chủ của quán Tu Xuân Viên là Trịnh Xuân Phát sáng tạo. Món này cần ít nhất bảy nguyên liệu chính thuộc hàng sơn hào hải vị như vị cá, hải sản, gân thú, bong bóng cá, nhân sâm, bào ngư và hơn hai mươi loại nguyên liệu phụ chế biến thành, trong đó rượu Thiệu Hưng là thứ không thể thiếu, dùng để ướp nguyên liệu. Quy trình chế biến món này cũng rất kĩ lưỡng. Phật khiêu thường là món ăn có giá trị dinh dưỡng cao, mùi thơm đậm đà.]

Mục Triết Viễn khom người liếc nhìn Tần Ly. Đắm đàng như vậy, có nên...

Tô Bạch chẳng nói chẳng rằng, đập ga tăng tốc...

7. Chương 7: Tiểu Tân Có Một Con Chó, Gọi Là Tiểu Bạch. Đại Tân Có Một Em Trai, Gọi Là Đại Bạch...

Mấy ngày chỉ làm nhiệm vụ trông quầy, cửa hàng không thấy bị ảnh hưởng gì nhiều, hiện tại lại không có gánh nặng về tài chính nên Tần Ly quyết định sau này cứ tiếp tục lười, như vậy mới tiện cho việc đổi chỗ

ở, tìm một nơi tốt hơn cho Tiểu Mẫn.

Món Phật khiêu tường không dễ làm, rất nhiều nguyên liệu cần sơ chế trước. Một tay xử lý nguyên liệu một tay lật quảng cáo cho thuê phòng, bên tai nghe Tiểu Mẫn đánh đàn tinh tinh tang tang, cuộc sống, thật đẹp làm sao...

Hôm nay Mục Triết Viễn rất rảnh, rảnh đến nỗi đã dạo qua tiệm cơm tới lần thứ ba, thấy chồng quảng cáo cho thuê nhà trên bàn, con người chuyển vài vòng, nảy ra một ý.

“Ông chủ à, định tìm thuê phòng mới?” Mục Triết Viễn len lén thò tay捏 Tiểu Mẫn một cái.

“Ừ.” Tần Ly gật đầu.

“Ba phòng hai sảnh, mới sửa sang lại, cách nhà trẻ của con anh nửa giờ xe, tiện nghi đầy đủ, một tháng hai ngàn, chuyển vào ở luôn, thế nào?” Mục Triết Viễn chủ động mê hoặc.

“Có chuyện tốt như vậy?” Tần Ly hoài nghi nhân phẩm người này.

“À, ừm, ở chung với chủ nhà.” Mục Triết Viễn sờ sờ mũi, không vội, từ từ sẽ tới...

“Đừng nói với tôi anh chính là chủ nhà đó.” Tần Ly bóc mẽ đối phương, tính kiểm cố lại gần con tôi à, đừng mơ.

“Tiền thuê nhà có thể thương lượng.” Mục Triết Viễn nhắc tay tỏ thành ý.

“Không cần bàn nữa!” Tần Ly cự tuyệt thẳng thừng. Người như anh, lỗ dạy hư con tôi thì sao?

Mục Triết Viễn thất vọng quá. Lười biếng bò ra bàn liếc ông chủ quán đang sơ chế rau dưa cách đó không xa, anh càng xem càng thấy vừa mắt, nếu có thể, cứ như vậy ổn định mà sống cũng rất tốt...

Chiều về, ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu vào trong tiệm, thật ấm áp. Mục Triết Viễn nhanh chóng bị sưởi cho buồn ngủ. Lúc Tô Bạch tới chỉ thấy cấp dưới lại tranh thủ trốn việc kia đang ngủ gục trên bàn cơm trông đến là an tường.

Tô Bạch đặt một mô hình siêu nhân trên đàn của Tiểu Mẫn, tay đánh bạo thò ra xoa nhẹ nhẹ lên cái đầu nhỏ.

“Cám ơn chú Đại Bạch!” Tiểu Mẫn quay nhìn cha rồi mới quay sang nói cảm ơn, thanh âm non nớt giòn tan ngọt tới tận tim Tô Bạch.

“Khi nào thì có thể ăn được?” Tô Bạch thông thả bước lại gần Tần Ly, nhìn đám nguyên liệu nhiều đến hoa cả mắt. Ôi, Phật khiêu tường, chỉ mới được ăn có một lần, dư vị còn ám ảnh tâm hồn ăn uống của anh đến nay...

“Mai đi, nhiều loại nguyên liệu quá, mình tôi làm không xuể, mai là cuối tuần không bán hàng, rảnh hơn.” Tần Ly liếc Tô Bạch một cái, thật muốn chặt cái tay vừa sờ trộm con mình xuống, bỏ vào nồi!

“Ngang nhiên trốn việc trong giờ làm, cậu nghĩ xem tôi nên trừ bao nhiêu tiền thưởng của cậu?” Tô Bạch ngồi xuống phía đối diện với Mục Triết Viễn, gõ gõ bàn, tùm tùm cười nhìn cấp dưới còn đang ngái ngủ, trong lòng khó chịu muốn chết.

“Sếp à, anh không biết câu ‘thượng bất chính hạ tắc loạn’ sao?” Mục Triết Viễn dụi dụi mắt, vờn vai một cái, ngủ một giấc đã thật...

Tô Bạch nheo mắt, gật gù không nói gì. Có điều từ sau hôm đó, Mục Triết Viễn phát hiện lượng công việc của mình tăng gấp đôi, đây là chuyện về sau.

Tần Ly bận rộn luôn tay vẫn dành chút thời gian quan sát hai vị bên kia đang nhìn nhau “âu yếm”, trong lòng cảm thấy có gì đó kỳ cục lắm. Ánh nắng đầu thu xuyên qua cửa kính rọi đến hai người làm tăng thêm một loại cảm giác mộng ảo, hình ảnh này, nhìn hài hòa đến khó hiểu.

Giữa hai người đàn ông lại có thể cho người khác cảm giác như vậy, Tần Ly cảm thấy rất kỳ lạ nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào, sau, anh lười nghĩ, liền làm một bàn cơm tối đơn giản chờ hai vị luật sư chỉ thích tranh thủ cơ hội chiếm lợi “ngự giá.”

Nguyên liệu đã sơ chế ổn thỏa, buổi tối không có việc gì làm, Tần Ly xách con lên, đi ra ngoài dạo phố đêm. Khu phố trung tâm.

Hai cha con thong dong cùng đi dạo, thỉnh thoảng lại thơm thơm một cái, thật là dễ chịu. Đi ngang qua một quán bar, Tần Ly hiếu kỳ liếc nhìn. Kiếp trước anh nằm trong danh sách “ba không” nên hiểu biết về thứ gọi là “bar” xấp xỉ bằng không. Chú ý tới quán bar này vì anh chợt thấy bóng Mục Triết Viễn vào cửa, mặt khác, ra vào nơi này toàn là nam, không những thế mà còn là các đôi nam tay trong tay.

Quán bar cho người đồng tính!

Tần Ly giật mình tỉnh ngộ, ngay lập tức hiểu ra cảm giác quái dị mà hài hòa giữa hai vị luật sư hồi chiều là vì đâu. Thì ra là đoạn tụ! Đúng rồi! Tần Ly trước là nghiên cứu văn học cổ điển, tuy chưa từng gặp người đồng tính ngoài đời nhưng những thứ như kiểu phân đào hay long dương hay đoạn tụ thì biết không ít, trong lịch sử có khá nhiều ví dụ mà.

Hai người kia, trông cũng xứng đôi, Tần Ly mỉm cười.

Khi đi tới một quầy hàng, Tần Ly muốn đi vào chọn cho con vài bộ mùa thu nhưng Tiểu Mãn lại chôn chân bất động, ngón tay chỉ vào máy gấp búp bê ngoài cửa. Tần Ly hít sâu một hơi. Thứ này, chưa từng chơi đâu!

Nhìn đôi mắt đầy tin tưởng và chờ mong của con cưng, Tần Ly chạy vào bên trong đổi một trăm đồng thành tiền xu, quyết tâm tiến tới.

Món Tiểu Mãn tía được chính là đoàn tàu hỏa nằm dưới cùng.

Trượt!

Lại trượt!

Trượt nữa!

Liên tiếp gấp trượt, Tần Ly bắt đầu căng thẳng, mà cái miệng của Tiểu Mãn càng lúc càng cong lên.

Đến khi tờ một trăm đồng thứ ba ra đi vĩnh viễn cũng là lúc Tần Ly sụp đổ lòng tin. Trước đây luôn muốn nuông hù con cưng, đến lúc con thật sự bị chiều hù thì người chịu không nổi lại biến thành mình.

“Con à, mình ra ngoài kia mua một cái được không, ba ba hết tiền lẻ mất rồi.” Tần Ly ngồi xuống, xòe bàn tay trống không ra.

Tiểu Mãn không chịu, kéo tay anh lật qua lật lại kiểm tra mấy lần, ngay cả kẽ tay cũng xem rất kỹ, xem xong mới thật sự tin ba ba hết tiền mất rồi, sau đó cái miệng nhỏ càng vênh cao hơn.

“Muốn, muốn cái này cơ!” Tiểu Mãn nhất định không chịu buông tha.

Con trai bảo bố lần đầu muốn một thứ, thân làm cha lại không thể lấy cho con, Tần Ly thật muốn đập đầu vào tường cho rồi.

~*

~ Lại nói anh cả của Tô Bạch, Tô Hâm Tô lão đại, vốn chỉ đi ngang qua, phát hiện hết thuốc lá nên định xuống xe mua một gói, không ngờ vừa dừng xe liền được xem một màn hay.

Chưa nói cậu nhóc đang cong môi, nắm chặt tay sau lưng, giẫm giẫm đôi chân be bé làm nũng trông thu hút đến nhường nào, chỉ riêng vị ba ba trẻ tuổi đang ngồi xổm trước mặt con bứt bứt tóc một cách đáng thương đã khiến người ta chú ý. Con còn chưa kịp khóc, cha đã sắp khóc đến nơi rồi...

Xem đủ rồi, Tô lão đại bước vào mua thuốc lá, lúc đi ra, trên tay có thêm hai đồng xu.

“Cái nào?” Lòng tốt hiem hơi của Tô lão đại xuất hiện.

“Tàu hỏa ạ.” Tiểu Mãn vừa sụt sịt vừa nói.

Đồng xu thứ nhất, luyện tập tìm cảm giác. Đồng xu thứ hai, vật đến tay.

Tần Ly tròn mắt o.o, nhìn cái thứ khiến mình lãng phí ba trăm đồng bị người ta nắm trong tay, ghen tị đến ngứa cả răng, bây giờ nên giết người cướp của hay cướp của giết người đây?

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](#)

Tô lão đại cầm tàu hỏa lắc lắc trước mặt hai cha con nhà nọ, hài lòng khi thấy được ánh mắt lấp lánh tỏa sáng của cả hai, sau đó đắc ý hất đầu, cầm tàu hỏa đi về phía xe mình.

Đi, đi mất rồi!

“Oa...” Tiểu Mãn mở mắt thật to nhìn tàu hỏa bị người ta mang đi, rốt cuộc không nhìn được nữa, khóc òa lên.

Tần Ly nổi giận.

Con anh, đáng yêu biết bao, ngoan ngoãn biết bao, chưa từng tùy hứng một lần, cũng chưa một lần khóc, vậy mà hôm nay tủi thân đến mức này! Họ Tô, quả nhiên không có lấy một mống tử tế!

Tiểu Mãn nhào vào lòng cha, bàn tay bé nhỏ nắm chặt áo anh, khóc đến không kịp thở, trông đáng thương vô cùng. Tần Ly đau lòng lắm, vừa muốn bóp chết tên họ Tô kia, vừa muốn bóp chết chính mình.

Tô lão đại ngậy người. Anh thấy đứa bé kia đáng yêu quá nên muốn lừa bé gọi mình một tiếng “chú” mà thôi, định đùa trẻ con một chút, ai ngờ lại đùa đến làm bé khóc mất rồi.

Biết sai nên sửa ngay, anh lập tức quay lại, hai tay dâng tàu hỏa lên, trên mặt còn nở nụ cười gượng gạo.

Dạo này Tiểu Mãn bị ba ba chiều lắm nên cũng đã biết dối, duỗi tay hất cái tàu hỏa xuống đất. Tàu hỏa nhỏ lăn ba bậc thang, rơi xuống thêm, gãy làm hai đoạn, hỏng luôn rồi!

Tần Ly cau mày, đặt con xuống, lấy tay lau lau những giọt nước mắt rơi như không cầm nổi trên mặt con, một tay ôm con đi vào đổi mấy đồng tiền xu rồi bước ra.

“Tiểu Mãn, bé ngoan làm hỏng đồ của người khác là phải bồi thường và nói xin lỗi, biết không?” Anh lại đặt con xuống đất.

“Dạ...” Tiểu Mãn vừa khóc vừa nấc cụt.

“Ngaoan, đem tiền cho chú ấy, nhớ là phải nói xin lỗi nữa nhé.” Tần Ly đặt một đồng xu vào tay con, xoay bé về phía Tô lão đại.

“Không, không cần... là tôi phải...” Tô lão đại lần đầu tiên trong đời nói năng lộn xộn. Trẻ con khóc, thật quá kinh khủng rồi, trước đây có nuôi em trai mà chưa thấy nó khóc đến như thế.

“Chú ơi, cháu xin... xin lỗi chú ạ.” Trình Tiểu Mãn đưa đồng xu ra, vẫn khóc thút tha thút thít, nước mắt từng viên từng viên lăn xuống, mà cánh tay vẫn cố chấp chìa tới.

Tô lão đại vươn cánh tay cứng ngắc nhận đồng xu, cầm trong tay liền thấy cả lòng bàn tay nóng ran, đột nhiên cảm thấy tội nghiệt nặng nề.

Tô lão đại ngẩn ngơ đứng đó, nhìn người cha bế bé con đi, nhìn bé con ôm chặt cổ cha, nhìn người cha nhẹ nhàng vuốt lưng con, nhìn hai vai bé con khóc run lên từng chập, nhìn hai cha con mặt dán mặt đi xa dần. Tô lão đại phát hiện, dường như, mình vừa bỏ lỡ điều gì.

~*

~ Hôm sau, khi Tô Bạch kích động chạy tới chờ Phật khiêu tường lại phát hiện cục cưng của ông chủ quán sừng đỏ hai mắt, đôi mắt hai mí giờ sắp thành một mí rồi, vừa nhìn là biết đã khóc, mà lại còn là khóc rất dữ nữa.

Luật sư Tô sợ hãi quá.

Bằng vào trình độ bao che cho con của ông chủ là không có khả năng tự mình làm con khóc, lẽ nào là bị người ta bắt nạt? Tô Bạch sờ sờ cái cổ, vô cùng hoài nghi khả năng hung thủ còn sống sót!

Sau đó, Tô Bạch phát hiện mình bị người ta ghét bỏ rồi. Không chỉ có vậy, gia quyến mang theo là ông anh cả mình cũng lọt vào vùng bị xa lánh. Ông chủ quán chỉ còn thiếu nước lập một cái bảng hiệu ngoài cửa, trên đó viết: Họ Tô không được đi vào...

Cẩn thận kiểm điểm bản thân một lượt, dạo này không hề có chỗ nào làm mất lòng người ta mà, Tô Bạch yên lòng, lại phát hiện anh trai mình quan sát mấy cái mô hình tàu hỏa mới xuất hiện trong quán một cách mất tự nhiên, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Mãn cũng rất không bình thường.

Chẳng lẽ là anh cả chọc người ta?

Tô Bạch lau mồ hôi lạnh, cấp tốc hủy ngay ý nghĩ đáng sợ này. Không đúng, anh cả chỉ gặp ông chủ quán có một lần, trước sau chưa tới ba phút đã bị mình tha đi, không có khả năng đó được!

“Cháu chào chú Đại Bạch.” Trình Tiểu Mãn vung vung tay mũm mĩm chào Tô Bạch.

“Chào Tiểu Mãn.” Tô Bạch cười híp mắt, bé mới lễ phép làm sao!

“Ông chủ quán à, tôi giới thiệu một chút, đây là anh trai tôi, Tô Hâm. Anh cả, đây là Trình Lâm, chủ quán này ạ.” Thấy Tần Ly đi tới, Tô Bạch vội vã giới thiệu hai người với nhau, mình đến chực cơm còn mang theo người nhà, nên chào hỏi một tiếng mới phải phép.

“Xin chào.” Tô đại ca vẫn khí thế mạnh mẽ như trước.

“Xin chào.” Tần Ly nhìn bàn tay Tô lão đại vươn tới, ra hiệu tay mình ướt không tiện bắt, lại quay sang gọi Tiểu Mãn, “Tiểu Mãn, chào chú chưa.”

Trình Tiểu Mãn chớp chớp mắt nhìn chú lạ mặt phía trước, trẻ nhỏ nhanh quên, hơn nữa tối qua ánh đèn không rõ lắm, bé không nhận ra đây là người xấu từng cướp đồ chơi của mình, gọi là gì nhỉ, ba ba chưa nói cho Tiểu Mãn! Chú ấy là anh của chú Đại Bạch, à, biết gọi là gì rồi!

“Cháu chào chú Đại Tân[1]!” m thanh giòn tan non nớt, thoáng cái đánh tan vẻ hoàn mỹ của Tô lão đại đang đứng đó.

[1. Từ Tân, đọc là xin, gần giống từ Hâm.]

Chú Đại Tân...

Tô Hâm =.=’ đây là kiểu xưng hô gì thế?

Ừ, rất tốt, nhóc này có năng lực lĩnh ngộ rất cao. Tô Bạch liếc nhanh sang phía anh trai mình đã hóa đá, gật đầu tán thưởng.

Sau đó, cả hai anh em đều bị đả kích.

“Ba ba, Tiểu Tân[2] có một con chó gọi là Tiểu Bạch[2], Đại Tân có một em trai, gọi là Đại Bạch...” Trình Tiểu Mãn nhớ tới một bộ phim hoạt hình gần đây mới xem bèn gắng sức nói thật to với cha mình đang đi vào bếp.

[2. Tiểu Tân: Nhân vật chính của chuyện Shin – cậu bé bút chì, tên tiếng Nhật là Shinnosuke (Shin).]

[3. Tiểu Bạch: con chó lông trắng của Shin, tên là Shiro, thường gọi là Bạch Tuyết.]

“Đồng ngôn vô kỵ[4].” Tần Ly mỉm cười, cảm thấy mỹ mãn bước vào bếp.

[4. Lời trẻ con nói vốn không có ý xấu, không nên để trong lòng.]

Tiểu Tân có một con chó, gọi là Tiểu Bạch...

Đại Tân có một em trai, gọi là Đại Bạch...

Con nhà ai thế này, sao còn chưa lòi ra đánh đòn ngay?

Mục Triết Viễn tới vừa lúc nghe được đoạn cuối, sau đó cấp tốc vọt ra ngoài cửa ôm bụng cười khoái trá.

Đại Tân... Đại Bạch...

Tiểu Tân... Tiểu Bạch...

Chủ quán à, anh có tài, con anh rất có tài!

“Chú Triết Viễn!” Trình Tiểu Mãn nhanh mắt phát hiện bóng dáng xiêu vẹo ngoài cửa.

Mục Triết Viễn mang tới một giỏ hoa quả, thấy chủ quán không ở đây bèn đánh bạo véo má Tiểu Mãn một cái. Đương nhiên, bằng vào trình độ của Tiểu Mãn bây giờ còn chưa làm gì được cái mặt đẹp trai của chú luật sư biến thái này.

Bên kia một lớn một nhỏ đùa vui vẻ, bên này hai anh em buồn bực bóc long nhãn mới được mang tới, thoáng cái, trên bàn đã thêm một đồng vỏ và hột nhãn.

“Ba ba cháu bảo, ăn nhiều nhãn sẽ bị nóng đó, không tốt cho sức khỏe đâu ạ.” Trình Tiểu Mãn nghịch một quả nhãn, nhắc nhở hai chú người lớn.

Đại Bạch nhìn Đại Tân, Đại Tân nhìn Đại Bạch, hai anh em cùng thở dài một tiếng, thả quả nhãn trong tay xuống, không ăn nữa mà đi rửa tay.

“Ái chà, cháu cũng biết nhiều quá nhỉ!” Mục Triết Viễn đùa với Tiểu Mãn.

“Đương nhiên rồi ạ!” Trình Tiểu Mãn ưỡn ngực nhỏ tự hào, lon ton chạy đi lấy sọt rác tới dọn đồng rác mà hai chú lớn vừa chế tạo trên bàn.

Sau đó, Đại Tân và Đại Bạch vừa đi rửa tay về càng thêm chật vật.

Lại để một đứa nhỏ bốn tuổi dọn rác giùm...

Lại để đứa nhỏ bốn tuổi dọn rác giùm hai người lớn...

Nhìn thân hình bé nhỏ cầm sọt rác bỏ lại chỗ cũ rồi đi rửa tay, hai anh em liếc nhìn nhau càng thêm phiền muộn.

Gia giáo đúng là rất tốt! Có thể dạy một đứa nhỏ tốt như vậy, thế thì...

Mục Triết Viễn sờ sờ cằm, híp mắt lại.

Mùi vị Phật khiêu tường đương nhiên rất ngon, tuy là lần đầu làm, Tần Ly coi như đã thành công, cứ nhìn lượng ăn tăng vọt của Tiểu Mãn thì biết.

Tần Ly, trước ưu tiên chăm con như mọi khi, con chỉ chỗ nào gấp chỗ đó, hoàn toàn một vẻ người cha “nhị thập tứ hiếu”.

Mục Triết Viễn, vừa ăn vừa quan sát hai cha con đối diện, càng nhìn càng thấy ảm áp, càng xem càng thấy hai anh em họ Tô ngồi cạnh đây thật dư thừa. Giá mà bên cạnh không có hai cái bóng đèn này thì tốt hơn!

Tô Bạch, luôn luôn ăn ở tốc độ cao, đây là thói quen được rèn trong quân đội, hiện tại tuy không cần vừa ăn vừa cướp nhưng tốc độ vẫn giữ vững như xưa, đương nhiên trông nhả nhặn hơn trước.

Về phần Tô lão đại, ăn uống luôn nhẩn nha chậm rãi nhai nuốt, lúc này cũng vậy. Nhìn hai cha con đối diện thân thân thiết thiết, lại nhìn đứa em ngồi bên vùi đầu ngấu nghiến, Tô lão đại rốt cuộc phát hiện mình bỏ lỡ điều gì. Có lẽ, có một mái ấm cũng là điều hay!

“Triết Viễn, sau bữa chiều có rảnh không?” Tần Ly đút cho Tiểu Mãn no bụng mới bắt đầu ăn.

“Rảnh mà!” Mục Triết Viễn nuốt một miếng, nói như đinh đóng cột. Đây là hẹn hò sao?

“Có thể đưa tôi tới đại học S không?” Tần Ly hỏi. Hôm nay cố tình làm nhiều một chút, lão Mã cũng rất thích ăn, lát nữa đưa qua một ít.

“Không vấn đề gì!” Mục Triết Viễn tăng tốc cho đứa. Hẹn hò, hẹn hò thật rồi!

Tô Bạch ngẩng đầu liếc nhìn hai người, buồn bực trong lòng. Hai người này thân thiết như vậy từ khi nào nhỉ? Theo lẽ thường phải thân với mình hơn chứ, tìm tài xế thì bảo mình mới phải! Còn nữa, Mục Triết Viễn cậu quên là tối nay có hẹn với ngài William rồi à? Hừ, để rồi xem, mai tôi trừ lương của cậu!

~*

~ Tần Ly bưng hai bình giữ nhiệt thật to, cùng Tiểu Mãn ngồi ở ghế sau. Mục Triết Viễn hơi bất mãn, ông chủ quán sao lại ngồi ghế sau, lẽ ra phải ngồi ghế phụ cạnh mình mới đúng chứ!

Xe chạy rất êm.

Tiểu Mãn lấy điện thoại của ba ba, bấm số, bật loa ngoài.

“Alo...” Giọng Lý Tranh truyền ra từ di động.

“Chú Lý Tranh, cháu là Tiểu Mãn...” Tiểu Mãn đang cầm di động, nghe được giọng Lý Tranh thì cười khanh khách. Lại nói, ngoại trừ cha mình, Tiểu Mãn thích nhất là chú Lý Tranh – người hay cùng bé chơi các trò.

“Ô, cục cưng Tiểu Mãn, nhớ chú rồi à?” Lý Tranh cũng cười rộ lên, một loạt âm thanh sách vở loạt soạt truyền tới.

“Nhớ ạ. Tiểu Mãn đang tới chỗ chú tặng Phật... Phật leo tường, ba ba làm, ngon lắm.” Tiểu Mãn kiêu ngạo vỗ vỗ bình giữ nhiệt bên cạnh.

Phật leo tường!

Tần Ly và Mục Triết Viễn cười đau cả bụng.

“Cái gì vậy?” Lý Tranh nghĩ mãi không ra.

“Là Phật khiêu tường. Bọn anh sắp tới rồi, chờ em ở cửa quán cơm thứ hai nhé.” Tần Ly ở bên cạnh tiếp một câu.

“Oa, lại có lộc ăn, anh Đại Lâm tốt quá!” Lý Tranh càng cao hứng. Là một sinh viên nghèo, đi làm thuê gặp được ông chủ tốt là một chuyện rất may mắn. Hoàn cảnh gia đình Lý Tranh khó khăn, sức khỏe mẹ cậu không tốt, Lý Tranh ngoại trừ kiếm học phí còn phải thỉnh thoảng gửi tiền phụ giúp mẹ. Tần Ly biết chuyện, mỗi lần gọi Lý Tranh tới ăn cơm sẽ lại gói một phần cho cậu mang về, như vậy bữa sau cậu lại có đồ ăn.

“Tiểu Mãn không tốt sao, Tiểu Mãn không tốt sao?” Tiểu Mãn sốt ruột, rõ ràng mình cũng tới đưa cơm mà chú Lý Tranh chỉ nói ba ba tốt, tủi thân quá đi!

“Tiểu Mãn đương nhiên là tốt rồi. Tiểu Mãn của chúng ta là đứa bé ngoan đáng yêu nhất hiểu chuyện nhất!” Lý Tranh cười không khép miệng.

“Còn phải là xinh đẹp nhất nữa!” Tiểu Mãn lớn tiếng nói.

“Phải phải phải, còn là xinh đẹp nhất nữa.” Lý Tranh thu dọn sách vở xong, kẹp vào nách chạy ra khỏi thư viện. May mà đang là giờ cơm, thư viện không có ai, nếu không mình nói chuyện điện thoại như vậy để người ta nghe được sẽ bị cười chết.

Mục Triết Viễn lẳng lặng nghe Tiểu Mãn nói chuyện qua điện thoại, chính anh cũng không phát hiện khoe miệng mình đã giương cao thế nào.

~*

~ Bên này, lão đại nhà họ Tô đang thu dọn hành lý chuẩn bị về Mỹ. Tô lão tam nhà ta đang bắn khoăn chuyện vì sao ông chủ quán lại có vẻ thân thiết với Mục Triết Viễn, xoắn xuýt một trận không nghĩ ra, kết quả lại càng thêm xoắn xuýt.

Tiến anh trai đi, Tô Bạch nghĩ tới việc gọi Mục Triết Viễn đến nói chuyện. Mục Triết Viễn luôn là người thích gặp dịp thì chơi đùa một chút, chủ quán kia không phải là người có thể đùa.

Mục Triết Viễn cũng rất phiền muộn

Anh chàng họ Mục này thuộc phái hành động, vừa mắt liền ra tay, không dây dưa lằng nhằng, nhưng lần này đụng phải tảng đá rồi. Đầu tiên, anh không hiểu gì về người ta. Lời ngon tiếng ngọt, ai chẳng biết nói. Thế nhưng với chủ quán, ngoài con trai bảo bối ra, cái gì cũng không quan tâm, chưa từng thấy anh ta giải trí cái gì, càng không biết anh ta thích gì.

Dụ dỗ con anh ta?

Nhưng mà con anh ta, trong mắt trong lòng đều chỉ có ba ba, ngay cả việc mình ngứa tay muốn bóp cái má mồm mồm một cái cũng phải đề phòng móng vuốt nhỏ tập kích.

Mục Triết Viễn cảm thấy rất thất bại.

Tô Bạch cũng cảm thấy rất thất bại.

Nói chuyện với Mục Triết Viễn, chẳng có tác dụng gì. Thật lòng? Muốn yên ổn sống? Mục Triết Viễn mà đáng tin thì lợn mẹ cũng có thể leo cây. Lần nào anh ta chẳng nói thật tình, mà đã có lần nào vượt qua được một tháng?

Xem ra nên tìm cơ hội nhắc nhở chủ quán thì hơn.

Đi tới quán cơm nhỏ, Tần Ly đang xem mấy trang quảng cáo cho thuê phòng, Tô Bạch tự tìm chỗ ngồi xuống.

“Các anh rảnh lắm hả? Cả chiều hết người nọ đến người kia chạy tới đây ngồi.” Tần Ly liếc xéo Tô Bạch một cái.

Hết người này đến người kia? Thảo nào cả buổi chiều không thấy tên họ Mục đâu, thì ra lại trốn việc! Tô Bạch nheo mắt, tính toán xem nên trừ bao nhiêu tiền lương của cấp dưới.

“Ôi dào, tôi bảo rồi chủ quán à, đừng xem nữa, chỗ tôi thật sự rất tốt, tiền thuê nhà cũng có thể thương lượng lại, mỗi tháng một ngàn đồng thế nào?” Mục Triết Viễn bưng hai ly cà phê từ ngoài đi vào.

Một ngàn đồng? Hai mắt Tần Ly lóng lánh, không trả lời. Giá thuê nhà giảm nhanh quá nhỉ, điển hình của “vô sự mà xun xoe”...

Ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt chăm chăm như muốn ăn thịt người mà Tô Bạch ném sang cho Mục Triết Viễn, lại thấy vẻ mặt Mục Triết Viễn rất là bất cần, Tần Ly tỉnh ngộ. Thì ra là thế, tình nhân giận dỗi mà thôi...

Suy luận: Tô Bạch chọc Mục Triết Viễn giận, Mục Triết Viễn tìm mình tới khích đối phương...

Hai người này còn ngây thơ quá đi! Đến cả cậu nhóc tám tuổi nhà lão Mã cũng không thèm chơi chiêu này nữa rồi.

Tần Ly nhếch mép, cười tủm tỉm nhìn Tô Bạch, chờ xem màn tiếp theo.

“Ông chủ à, theo tôi được biết, điều kiện chỗ anh ta không tốt lắm đâu, tình trạng vệ sinh không ổn, không hợp với trẻ em. Hay là xem chỗ tôi thế nào? Cách đây không xa lắm, có xe đi nhờ, mỗi tháng tám trăm.” Tô Bạch nhắc ly cà phê Tần Ly đẩy đến trước mặt mình, nhấp một hớp, nhẩn nha nói.

“Được, quyết định thế đi, lúc nào xem phòng?” Tần Ly vui vẻ. Xem ra lần này nhiều kịch vui, hay rồi đây! Từ khi chia tay với vợ chồng lão Mã, thú vui của Tần Ly đã giảm đi rất nhiều, lúc này thói hư tật xấu trong máu đã bắt đầu rục rịch. Đương nhiên, có lợi mà chiếm lại càng tốt...

Mục Triết Viễn thật muốn cắn sếp mình một nhát. Ai bảo điều kiện chỗ tôi không tốt? Ai bảo tình trạng vệ sinh nhà tôi không ổn? Tôi nhớ nhà tôi với nhà anh đối diện nhau mà? Đến thiết kế trong nhà tôi với nhà anh đều tương tự, chẳng lẽ chỗ anh lại thích hợp hơn chỗ tôi? Chẳng lẽ chỗ tôi lại không có xe tiện đường? Ông chủ à, không được để mấy lời mật ngọt mua chuộc nha, tôi cũng có thể bớt cho anh hai trăm, không, ba trăm năm trăm đều được!

Cho dù không muốn đến đâu, chuyện thuê phòng Mục Triết Viễn không thể can thiệp được nữa, thế nhưng, vì sao anh cố ý uống cà phê tôi mua cho chủ quán chứ hả hả hả...

“Tôi chỉ uống Blue Mountain.” Thấy Mục Triết Viễn nhìn chăm chăm ly cà phê anh ta tặng mình bị bay sang tay người khác, Tần Ly nhẹ nhàng quảng tới một câu.

Sau đó, hai vị luật sư hóa đá.

Chỉ uống Blue Mountain...

Chỉ uống Blue Mountain nha...

Xem trình độ thưởng thức của người ta kìa...

Không đúng, đây không phải ông chủ quán cơm nhỏ thất học hay sao...

Hai vị luật sư nhìn nhau, lại đồng thời quay đi.

Nhìn đồng hồ, còn một lát mới tới giờ đón trẻ, Tô Bạch liền xách người về nhà xem phòng, Mục Triết Viễn mài răng một hồi, không làm gì được, đành về phòng làm việc tiếp.

Ba phòng ngủ hai sảnh, gia dụng đầy đủ như giản lược, rất phù hợp với tính cách của tên luật sư lòng dạ đen tối nọ.

Chỉ là phòng ở này làm cho người ta cũng có cảm giác “thoáng” quá cỡ. Trong bếp chỉ có tủ lạnh và máy lọc nước, trong tủ lạnh chỉ có bia và mì gói.

Đây là kiểu căn hộ điển hình của đàn ông độc thân, giống hệt phong cách nhà cũ của Tần Ly trước đây. Sau khi cha mẹ gặp tai nạn qua đời, tủ lạnh nhà Tần Ly chỉ có đá thôi. Khi đó ngày ba bữa cơm đều do lão Mã lo, các tờ rơi của cửa hàng cơm hộp dán khắp nơi. Khi nào lão Mã bận công tác thì sẽ gọi cơm cho Tần Ly, anh chỉ việc mở cửa nhận cơm rồi trả tiền là xong.

Hẹn ngày hôm sau dọn nhà, rồi Tần Ly vội vã chạy tới nhà trẻ đón Tiểu Mãn, suýt nữa muộn giờ đón con cưng.

~*

~ Đồ đạc không nhiều, một chuyến xe là hết, chỉ có cây đàn dương cầm của Tiểu Mãn chiếm chỗ hơi nhiều chút.

Khi ấy Tô Bạch không có ở nhà, đến lúc anh rời tòa án tới tiệm cơm mới phát hiện tấm biển đóng cửa treo ở đó. Về đến nhà, Tô Bạch ngỡ ngàng, hơi mất tự nhiên.

Nhiều năm qua sống một mình đã thành quen, nay lại mọc thêm hai người trong nhà, là hai người không phải quen thuộc lắm, khiến anh hơi lúng túng. Lúc ấy bị Mục Triết Viễn kích cho nóng đầu liền đem người về nhà, nay hối hận cũng đã muộn.

Phòng khách biến đổi không lớn, chỉ có ở góc phòng thêm một cây đàn dương cầm, ngược lại, phòng bếp lại thay đổi khá nhiều, thêm nguyên một bộ đồ làm bếp, nhìn là biết vừa mới mua, hộp vỏ còn bày trên sàn chưa kịp vứt. Tiếp theo là tủ lạnh, đã bị các loại rau dưa thịt cá nhồi đầy.

“Anh về rồi à!” Tần Ly thò đầu ra chào, lại rút đầu về tiếp tục bận rộn.

“Tôi giúp được gì không?” Tô Bạch đi tới, quan sát căn bếp đã biến dạng của mình.

“Vậy phiền anh giúp tôi vứt cái đồ rác này đi nhé, cảm ơn.” Tần Ly chìa chìa khóa hộp trên sàn, tiếp tục sửa sang nhà bếp.

Xuống lầu vứt rác, hút một điếu thuốc, khi Tô Bạch trở lại đã thấy cơm nước nóng hổi bày trên bàn.

Chỉ có món mì cà chua trứng gà đơn giản, thêm ít rau dưa chua cay ngon miệng, Tô Bạch vẫn ăn rất cao hứng, tia phiền muộn cuối cùng cũng bay mất. Có một khách trọ biết làm cơm lại tình nguyện vào bếp cũng hay.

“Sao không thấy Tiểu Mãn đâu?” Ăn uống no đủ, đại luật sư Tô mới phát hiện thiếu một người.

“Hôm nay bọn nhỏ nghỉ thu, ra ngoài cắm trại, mai mới về.” Nghĩ đến con, Tần Ly lo lắng không thôi, đây là lần đầu tiên Tiểu Mãn rời cha lâu như vậy, chẳng biết có khóc nhè không nữa.

Tô Bạch ăn xong lại chui vào phòng làm việc, hôm nay vừa nhận một vụ án lớn, bận rồi đây.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thấy sắc mặt đại luật sư không vui, không nói năng gì nhiều, chắc là chuyện tình cảm với Mục Triết Viễn không được ổn lắm, Tần Ly lắc đầu, cũng về phòng mình.

8. Chương 8: “tiêu Thực, Tản Bộ, Chăn Tiểu Mãn.”

Sáng sớm, bốn giờ thức dậy, ra khỏi nhà chạy bộ, năm giờ tới quán cơm, mở cửa, lên lầu tắm rửa thay đồ, xuống lầu làm việc, mở cửa quán bán hàng, một ngày của Tần Ly bắt đầu rồi.

Sáng sớm, bảy rưỡi rời giường, chủ quán phòng bên đã đi mất, chẳng biết từ bao giờ. Tô Bạch dụi dụi mắt, ra khỏi nhà bị gió tạt mới tỉnh ngủ, lúc tới quán cơm nhỏ thì chủ quán đã thu quầy bán điểm tâm rồi.

“Còn gì ăn không?” Tô Bạch hỏi.

“...” Tần Ly nhìn túi giấy trên tay, ý bảo, đây là cái cuối cùng.

“...” Ngửi được mùi bánh bao thơm phức, Tô Bạch càng thấy đói hơn.

“Hay là anh đến quán khác xem sao?” Tần Ly nhìn Tô Bạch rồi lại nhìn bánh bao trong tay. Bọt mì dùng hết rồi, mười giờ mới có người tới giao hàng, tủ lạnh cũng không có dự trữ. Mất chốt là, mình cũng rất đói.

“...” Tô Bạch trừng mắt nhìn cái bánh trong tay chủ quán, rất bất mãn. Chẳng phải còn một cái đấy thôi?

Tần Ly lùi lại, cạp một miếng thật to trên cái bánh bao, lấy hành động nhấn giùm lời nói, hết hàng.

Tô Bạch nhìn bánh bao cắn thành hình trăng khuyết, cảm thán, người này thật là ghê gớm, cái miệng cũng thật là to...

Đón ánh mắt khinh bỉ của Tô Bạch, Tần Ly hai ba miếng diệt một con bánh bao, sau đó vỗ vỗ tay, quay vào bếp. Tô Bạch nắm chặt túi tài liệu, cẩn thận suy tính khả năng gây thương tổn khi lấy túi đập, xác suất thành công khi chạy trốn và trình độ hủy diệt khi bị trả đũa.

“A, tôi nhớ ra rồi, có bánh màn thầu bơ đấy, anh có ăn không? Hôm qua tôi làm cho Tiểu Mãn, nếu anh muốn ăn thì để tôi rán cho mấy cái.” Tần Ly quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy vị luật sư nào đó đang nghiêng răng nghiêng lợi, mắt tỏa hung quang.

“Có!” Tô Bạch cấp tốc sửa lại thành mặt cười, nhanh đến độ Tần Ly nghi ngờ mình vừa hoa mắt.

Anh lấy một túi bánh màn thầu nhỏ trong tủ lạnh ra, cho vào lò vi sóng rã đông. Bánh rất nhỏ, người lớn có thể ăn một miếng một cái. Đánh mấy quả trứng, thêm ít muối, đun nóng chảo rồi rót dầu ăn, cắt lớp trên mặt bánh rồi rưới trứng lên, thả vào chảo. Rán xong bánh còn non nửa bát trứng, Tần Ly đem rán thành bánh trứng.

Một đĩa bánh màn thầu rán vàng ươm, một phần bánh trứng, một hộp sữa chua trẻ em, Tô Bạch ăn thỏa mãn vô cùng, lại vô cùng chua xót trong lòng. Ăn một bữa điểm tâm cũng khó đến thế...

Buổi chiều, Tần Ly đi đón con. Dọc đường đi, Tiểu Mãn lú lú không ngừng, nào là cấm trại dã ngoại thú vị ra sao, đồ ăn tệ mức nào, nào là bạn nữ cùng bàn hay khóc nhè thế nào...

Công con cứng đờng đỉnh về nhà, lòng Tần Ly thỏa mãn cực kỳ. Hiện tại, có anh em, có con trai, không lo ăn uống, thật tốt!

“Ba ba, ba ba đàn của con trốn đâu mất rồi!” Về quán cơm, Tiểu Mãn chạy thẳng tới góc để đàn, không thấy bạn đàn thân yêu, tìm khắp các ngõ ngách vẫn không thấy bèn nôn nóng gọi cha.

“Ngốc, con quên ba ba nói mình chuyển nhà rồi à? Đàn cũng chuyển rồi, tối về con sẽ thấy.” Tần Ly lau mồ hôi cho con, đỡ khóc đỡ cười.

“Tiểu Mãn ứ phải ngốc đâu, hôm nay thầy giáo còn khen Tiểu Mãn thông minh đấy!” Trình Tiểu Mãn mắt húng, cái miệng vênh thật cao.

Tần Ly hết chỗ nói rồi. Có vẻ, vừa rồi làm tổn thương lòng tự trọng của con trai bảo bối thì phải...

“Mai được nghỉ, ba ba đưa con đi chơi nhé?” Tần Ly nắn khuôn mặt nhỏ nhảm mềm mềm thịt của con trai, lái sang chuyện khác...

“Chỉ cần có ba ba ở đó, thế nào cũng được ạ.” Tiểu Mãn leo lên người cha, lắc lắc thân mình làm nũng. Ba ba kiếm tiền thật vất vả, ngày nào cũng phải dậy thật sớm, Tiểu Mãn không nỡ để ba ba mệt mỏi đâu!

Quốc khánh được nghỉ tới bảy ngày, Tiểu Mãn nghỉ, nhân viên các văn phòng phụ cận phần lớn nghỉ, quán cơm nhỏ đương nhiên cũng nghỉ. Ngày nghỉ dài, rảnh rỗi không có việc gì, Tần Ly tính đưa con tới thành phố S thấp cho cha mẹ nén hương, đương nhiên, cho cả mình nữa.

Tô Bạch tan tầm liền lái xe tới quán, trước có nói thuê nhà sẽ có xe cho đi nhờ nên lúc này tự động tới.

BMW số lượng có hạn, ngồi rất dễ chịu. Tiểu Mãn thoải mái tựa vào ghế phụ, nở nụ cười trông đến là nịnh nọt với chú Đại Bạch đang làm tài xế riêng, làm cho cha mình đồ kị muốn chết!

Tới nhà mới, Tiểu Mãn tự giác thay dép, chạy tới chỗ cây đàn ở góc phòng khách, sau đó trong phòng vang lên bản nhạc “Hai con hổ”.

Tần Ly chỉ huy Tô Bạch bê lò nướng mới mua đặt vào bếp, bản thân thì ra ngồi trên sofa trong phòng khách, nhìn con cười tủm tỉm. Con mình, thật là có khiếu âm nhạc!

“Chủ quán à, tối nay chúng ta ăn gì?” Tô Bạch đặt lò nướng xong, đi ra ngoài lượn vài vòng trong phòng khách vẫn không hút được sự chú ý của khách trọ mới tới, không nhận được dành lên tiếng.

Tần Ly dời tầm mắt từ Tiểu Mãn sang, thấy chủ nhà đang đứng bên cạnh lúng búng thì rất hoang mang. Đạo này người đi thuê nhà còn phải phụ trách cơm nước cho chủ nhà sao? Trên hợp đồng đâu có nhắc tới nhỉ? Phải rồi, tên này ăn điểm tâm chưa trả tiền, bữa trưa cũng vậy...

“Trên hợp đồng của chúng ta có điều khoản nào quy định khách trọ phụ trách ba bữa cơm mỗi ngày cho chủ nhà?” Tần Ly hỏi.

Tô Bạch ghen hợm. Đúng là không có. Nhưng, lảng giềng hòa thuận cũng tốt mà.

“Cùng dưới một mái nhà, người một nhà nên quan tâm nhau chút...” Tô Bạch sợ rằng chính mình cũng không biết mình đang nói gì nữa.

Tần Ly cả kinh, kín đáo kéo dài khoảng cách hai người.

Người một nhà...

Từ này có thể nói tùy tiện được sao?

Nếu để Mục Triết Viễn nghe được mà hiểu lầm thì làm sao?

Tần Ly lườm Tô Bạch một cái, quay đi. Người này có gì tốt chứ, không biết họ Mục kia thích anh ta điểm nào...

Thế nhưng, quan hệ lảng giềng vẫn nên duy trì thỏa thuận, cho nên Tần Ly không quản hiềm khích lúc trước, vào bếp làm cơm.

Nguyên liệu trong tủ lạnh đều đầy đủ cả, nghỉ tới kỳ nghỉ dài ngày mình không ở đây, để tránh lãng phí, Tần Ly quyết định làm nồi lẩu.

Một nồi lẩu đồ ớt, vừa đúng ba người đều ăn được cay.

Công tác chuẩn bị vừa làm xong, chuông cửa vang lên, có khách tới.

“Thơm quá! Xem ra tôi có lộc ăn rồi!” Mục Triết Viễn xách theo chai vang đỏ, vòng qua chướng ngại vật tên là Tô Bạch, chui vào cửa.

“Cậu tới đây làm gì?” Tô Bạch chặn người thất bại, đành đóng cửa vào nhà.

“Đến chúc mừng ông chủ quán thắng quan phát tài mà!” Mục Triết Viễn thông thả bước tới cạnh Tần Ly, hai tay dâng chai vang đỏ. Rượu nho năm 82, dốc túi một phen, không tin không lấy được lòng người này!

Tần Ly nhìn Tô Bạch, nhìn Mục Triết Viễn, lại nhìn bình chất lỏng không biết nhãn hiệu nọ, buồn bực trong lòng, khi nào thì cả chuyện thuê được nhà trọ cũng xếp vào hạng “thắng quan phát tài” rồi?

Tô Bạch trợn mắt nhìn chai rượu, âm thầm tắc lưỡi, tên này, đúng là không tiếc giá nào luôn rồi!

“Cám ơn!” Tần Ly nhìn chai rượu, không đưa tay nhận, “Không cần tốn kém đâu. Tôi không uống rượu.”

Sặc, vuốt nhằm đuôi rồi. Mục Triết Viễn thật muốn chửi thề. Tô Bạch cười trộm không ngớt.

Nhưng cơm thì vẫn muốn ăn chực.

Tuy Mục Triết Viễn không ăn được cay nhưng hôm nay quyết liều mình một phen, nước lạnh một chén tiếp một chén, khăn giấy một đôi lại một đôi.

Có nên gọi cấp cứu trước cho cậu ta không nhỉ? Tô Bạch rất không phúc hậu nghĩ.

Mục Triết Viễn rất bất đắc dĩ. Vừa ăn vừa rót nước mắt, mình đang làm gì thế này? Tự mình hành hạ mình sao? Anh chàng nhìn sếp mình vô tư ăn ớt, ghen tị thật sâu.

Tần Ly cũng ghen tị thật sâu. Nhịn đau cùng người yêu ăn cay, tình cảm này mới sâu đậm làm sao! Tô Bạch, anh thật không biết điều, phải tỏ ra đau lòng một chút chứ.

Lực chú ý của Tô Bạch dời sang chai rượu, tay cũng len lén bò lên. Lẩu cay thưởng thức với vang đỏ...Chắc là, được đấy nhỉ.. Đại khái thế...

“Sao anh không uống rượu? Đàn ông ít người không uống.” Mục Triết Viễn xuýt xoa, hỏi.

“Không có gì, chỉ là không thích thôi.” Tần Ly cười cười, tiếp tục gấp thịt viên cho Tiểu Mãn.

“Sao không thích?” Mục Triết Viễn tiếp tục truy vấn, khoe mắt liếc qua cái tay len lút bò lên bình rượu.

“À thì, đại khái là ghét vì uống rượu xong miệng thường hôi!” Tần Ly nhớ tới mùi hơi thở sau khi uống rượu, cau mày.

Miệng hôi...

Ghét miệng hôi...

Tô Bạch ngây người, cái tay cũng bắt động. Tay trái của anh – một chai vang đỏ, tay phải – một cái ly để cao đã bỏ sẵn đá.

Cái đó gọi là miệng hôi hay sao? Gọi là hương rượu được không hả? Tối thiểu cũng gọi là mùi rượu có được không? Người ta uống rượu, gọi là miệng hôi sao...

Tô Bạch khốn khổ không biết làm sao, tay cứ cứng đờ ở đó, rót cũng không phải, không rót cũng không phải.

“Vậy sao anh không hút thuốc?” Mục Triết Viễn hỏi tiếp.

“Hút thuốc có hại cho sức khỏe.” Tần Ly thản nhiên trả lời, lại nhúng cho Tiểu Mãn mấy miếng thịt dê. Cái này cũng phải hỏi hay sao?

“Ừ, đúng vậy, nên tôi đang cai thuốc.” Mục Triết Viễn liếc sang Tô Bạch. Cai thuốc đúng là một quyết định sáng suốt! Tuy rằng thời gian qua chỉ có thể ngâm đầu thuốc cho qua cơn nghiện nhưng đau khổ cũng được hồi báo rồi...

“Hút thuốc làm ngón tay bị vàng ệch ra, trông không sạch sẽ.” Tần Ly nhìn Mục Triết Viễn, màu da ngón trở và ngón giữa tay phải anh ta không được tự nhiên.

Tô Bạch buông chai rượu, đặt chén xuống, dùng tay trái cầm đũa, tay phải ngoan ngoãn giấu dưới bàn, cho đến cuối bữa. Mục Triết Viễn thẳng lưng, quyết định ngày mai tới thẩm mỹ viện “tân trang” hai ngón tay.

“Ông chủ, cảm ơn bữa cơm hôm nay, hoan nghênh tới nhà tôi chơi, tôi ở đối diện!” Mục Triết Viễn mỉm cười chào tạm biệt, một tay xoa bụng một tay nắm Tần Ly, kéo người ra tới cửa vẫn không buông.

Tô Bạch nổi giận. Dụ dỗ, bày đặt ngay trước mắt mình trắng trợn dụ dỗ người nha!

Nhìn điệu cười gian gian của Mục Triết Viễn, quay đầu lại thấy cái mặt đen như đáy nồi của Tô luật sư, Tần Ly hiểu, thì ra hai người này còn chưa làm lạnh đem mình làm bia đỡ.

Tần Ly thích xem náo nhiệt nhưng tuyệt không muốn mình thành trò náo nhiệt cho người khác. Cho nên, giáo sư Tần đẩy tay Mục Triết Viễn ra, giọng thành khẩn, “Tôi nghĩ, giờ thứ anh cần là một cuộn giấy vệ sinh và một cái bồn cầu.”

Mục Triết Viễn suýt nữa nội thương, nén lại máu trong người đang muốn trào ngược, vắt chân tông cửa nhà mình chạy thẳng vào toilet.

Ai dà, Tiểu Mục, cậu bị sao vậy hử? Thấy bộ dạng chật vật của thuộc hạ đắc lực, Tô Bạch gật gù mỉm cười, bội phục sát đất lực sát thương của chủ quán.

~*

~ Tô Bạch đang bưng tách cà phê thoải mái làm ỏ trên salon, nhìn Tiểu Mãn đang tì trên bàn viết vẽ vẽ, lại nhìn bóng người bận rộn trong bếp, đột nhiên cảm thấy cuộc sống như thế thật không thể tốt hơn, rất vui vẻ, rất ấm áp, rất có cảm giác gia đình.

Tần Ly dọn dẹp xong, về phòng thay đồ, sau đó lại giúp Tiểu Mãn thay đồ.

“Anh định đi đâu thế?” Thấy hai cha con có ý định ra ngoài, Tô Bạch nôn nóng hỏi.

“Tiêu thực, tản bộ, chặn Tiểu Mãn.” Tần Ly đội cái mũ lưỡi trai chớp trắng lên đầu Tiểu Mãn, tùm tùm cười dắt con ra cửa.

Tô Bạch hóa đá.

Chặn Tiểu Mãn...

Chặn Tiểu Mãn á...

Thì ra con cũng dùng để chặn được...

“Có muốn đi cùng không?” Tần Ly tiện miệng hỏi.

Sau đó, đội ngũ tiêu thực tản bộ chặn Tiểu Mãn có thêm một vị luật sư.

Thật ra thì đội ngũ nhìn rất không hài hòa. Hai cha con mặc thường phục màu trắng, đại luật sư Tô mặc áo sơ mi quần tây, chân mang giày da thủ công. Thông cảm chút, trong tủ quần áo của bạn Tô Bạch chỉ có thuần một sắc Armani, đều là bút tích của anh cả nhà bạn ấy.

Hai cha con đi phía trước “chặn” rất là chuyên chú, cười hí hửng suốt dọc đường. Bé con lúc thì bị khiêng lên vai, lúc thì bị kẹp dưới nách, lúc lại bị xách lên tay, thỉnh thoảng còn bị quăng chạy mấy bước.

Tô Bạch hiểu rồi, thì ra “chặn” con là thế này...

~*

~ Từ toilet bò ra giường, Mục Triết Viễn vô cùng thống hận cái dạ dày mảnh mai quá đáng của mình. Giá như có thể chạy nhảy được thì có khi có cơ hội mời người ta tản bộ tâm tình, ngắm trăng ngắm sao ấy chứ...

Từ mai nhất định phải kiên trì ăn chay rèn luyện dạ dày, chủ quán, chờ đó! Mục Triết Viễn xiết chặt tay thế, lần thứ hai ôm bụng lăn vào toilet.

~*

~ Khu phụ cận rất náo nhiệt. Tô Bạch dẫn hai cha con tới phố ăn vặt. Vị Tô luật sư này không hề nghiên cứu gì về ẩm thực, chỉ cần mùi vị tốt thì đều nhiệt liệt chào đón. Còn Tần Ly lại chưa từng tới những nơi như thế này, giáo sư Tần kiếp trước mắc tật yêu sạch sẽ nghiêm trọng, chưa từng ghé mắt nhìn loại hàng quán vỉa hè thế này.

So với kiếp trước, nay bệnh sạch sẽ của Tần Ly đã thuyên giảm, bởi vì nghề nghiệp hiện tại là chủ quán cơm. Vậy nên khi luật sư Tô cùng Tiểu Mãn ngồi xuống một quán nướng thì Tần Ly chỉ hơi nhịu mày một cái rồi cũng ngồi xuống theo.

Ái chà, mùi vị rất khá.

Rất nhanh, Tần Ly liền yêu luôn món gân bò nướng với nấm kim châm, gọi chuối này tiếp chuối kia. Tô Bạch theo lệ thường chăm chú nghiên cứu thịt, gọi một đồng thịt bò thịt dê cánh gà đùi gà, khiến ông chủ Tần ngưỡng mộ dạ dày anh ta sát đất. Về phần Trình Tiểu Mãn, một ly kem là đủ, không đáng kể.

Về đến nhà, Tiểu Mãn đã díp mắt lại, lúc tắm cũng gật gà gật gù, bị cha nhét vào chăn liền ngủ không biết trời trăng gì nữa.

Tần Ly tắm xong đi ra, gặp ngay Tô Bạch đi uống nước. Tô Bạch cũng mới tắm xong, chỉ bọc một cái khăn tắm chui ra đây, tối nay ăn thịt hơi nhiều, khát nước quá.

Hai người đàn ông ở trần nửa thân trên, cùng tạo hình quần khăn tắm, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Tần Ly cúi đầu nhìn cơ bụng sáu múi của mình, lại liếc sang cái bụng hầu như chả có miếng cơ nào của Tô Bạch, bĩu môi, quay về phòng.

Chân mày Tô Bạch giật giật, hoảng sợ phát hiện cơ bụng oai hùng kiêu ngạo của mình đã mất tích, mà bụng bia đang có xu thế đột kích...

Chết rồi! Dạo này ăn nhiều quá, phì bụng rồi.

Tô Bạch sờ sờ bụng, về lục tung phòng tìm cái thẻ tập thể hình không biết đã bị ném xó nào.

~*

~ Ngày nghỉ quốc khánh đầu tiên, đối với Tô Bạch, ngủ nướng là tất nhiên. Tô Bạch là kiểu người thích lười ở nhà, ghét nhất là ra ngoài tụ tập, chen chúc trên đường. Về chuyện đoàn tụ gia đình vào dịp lễ, nhà họ Tô trước nay chưa có truyền thống đó.

Lúc đó Tô Bạch rời giường đã là gần chín giờ.

“Chú Đại Bạch ơi, ba ba hỏi chú có muốn cùng ăn điểm tâm không ạ?” Trình Tiểu Mãn đẩy cánh cửa phòng khép hờ, thò cái đầu nhỏ vào hỏi.

“Có chứ, đến ngay đây.” Tô Bạch gật đầu, mặc quần áo đi ra.

Hoàn thánh, bánh rán hành, trứng ốp-la, dưa chuột muối tương. Bữa sáng nóng hổi bày lên bàn, Tô Bạch ngơ ngác. Sáng ngồi ở nhà ăn điểm tâm, là chuyện đã bao lâu? Tính ra có lẽ phải hơn chục năm rồi nhỉ, kể từ khi đôi cha mẹ thiếu trách nhiệm ném mình năm ấy mới mười bốn cho anh cả, sau đó đã không còn cảnh cả nhà quây quần cùng ăn sáng nữa.

“Thế nào? Không hợp khẩu vị à?” Tần Ly đặt đĩa xuống, nhìn đại luật sư đang ngẩn người ngắm bữa sáng.

“Không, không đâu.” Tô Bạch lắc đầu, cầm thìa lên múc một viên hoàn thánh. Hoàn thánh nhân chay, cho thêm nắm hương, cảm giác rất ngon.

“Chú Đại Bạch?” Trình Tiểu Mãn trượt xuống khỏi ghế, chạy tới cạnh Tô Bạch, nhón chân vươn tay nhỏ mũm mĩm sờ sờ trán anh, vẻ mặt lo lắng.

“Chú không sao đâu.” Tô Bạch nhẹ giọng, bế Tiểu Mãn lên đùi, véo véo cái má phúng phính, sau đó nhìn chăm chăm mặt bé hồi lâu.

“Buông con tôi ra!” Tần Ly nghiêng răng.

m thanh u u vọng đến. Tô Bạch cảm thấy lưng lạnh toát, tay vội vả nhấc Tiểu Mãn nhét vào lòng Tần Ly. Chủ quán thật là khùng khiếp! Ăn thôi, ăn quan trọng hơn.

Đặt con lên chiếc ghế bên cạnh, Tần Ly liếc nhìn anh luật sư đang vui đầu hùng hục ăn, bất mãn ghê gớm, hừ hừ, dám lợi dụng sở Tiểu Mãn nhà tôi, không thể cho phép loại hành vi này tiếp diễn!

“Sao ít thế? Còn chưa no mà.” Tô Bạch đang định và múc bát hoàn thánh thứ hai mới phát hiện bếp rất sạch sẽ, chẳng còn thứ gì. Bữa sáng phải ăn no cơ mà! Mới có một bát hoàn thánh, một cái bánh hành, một quả trứng, sao đã đủ lấp dạ dày?

“Ông anh à, giờ là chín rưỡi rồi, hai tiếng nữa đến bữa trưa, ăn điểm tâm nhiều làm gì?” Tần Ly vừa dọn bàn ăn vừa thọc vài câu.

“Hai giờ cũng đủ tiêu hóa mà!” Tô Bạch không vui.

“Phải ha, tôi quên mất, anh còn đang tuổi lớn kìa.” Tần Ly nhìn chăm chăm vào bụng Tô Bạch, thông thả nhả một câu.

Tô Bạch vội vàng hóp bụng, nhớ tới hôm qua sờ bụng thấy toàn thịt là thịt, đột nhiên cảm giác no rồi. Ừm, thể tập thể hình, phải tìm tiếp thôi, nếu không thì đi làm cái mới...

Khi Mục Triết Viễn gõ cửa, Tô Bạch đang cùng Tần Ly thảo luận vụ cơm trưa. Một muốn ăn thịt, một muốn ăn chay, một muốn ăn cơm, một muốn ăn mì...

Kết quả thảo luận, đương nhiên là Tần Ly thắng.

Mục Triết Viễn tựa vào lưng ghế, biểu đạt cảm kích cũng như tiến hành biểu dương miệng đối với bạn nhỏ Tiểu Mân đã ra mở cửa cho anh, chỉ là sắc mặt vàng ệch thoát nhìn tiều tụy vô cùng, đây là kết quả của một đêm càn cù chạy toilet.

“Hay là đi bệnh viện xem thế nào?” Nhìn cấp dưới có vẻ bệnh quá, Tô Bạch săn sóc hỏi một câu.

“Không sao, không chết được đâu.” Mục Triết Viễn lườm thủ trưởng nhà mình một cái.

Tần Ly tắc lưỡi. Cặp vợ chồng son này, thái độ ở chung có vẻ khác người nhỉ! Hay đây là điểm khác biệt giữa các cặp đồng tính và dị tính? Tần Ly hiểu ra, gạt gù đi vào bếp. Ninh nôi cháo kê đi, tốt cho dạ dày, người yếu của chủ nhà mà, nể mặt mũi chủ nhà...

Húp bát cháo nóng hôi hổi, lòng Mục Triết Viễn tràn đầy hạnh phúc. Chủ quán thật biết quan tâm...

Nhìn cửa phòng Tần Ly đóng chặt, lại nhìn sang cấp dưới đang nhộn nhạo đầy mặt, Tô Bạch rất bất mãn. Không ngờ, thời buổi này còn có người dùng khổ nhục kế, mà lại còn sử dụng thành công nữa chứ...

Tiếp nhận ánh mắt khinh bỉ của thủ trưởng nhà mình, Mục Triết Viễn bưng bát cháo húp càng hăng say. Ôi chao, đây là bát cháo thơm ngon nhất mà anh từng được ăn đấy.

“Tiểu Mục, tôi đã bảo cậu rồi, đừng có trêu chọc vào người ta, người ta là thẳng.” Tô Bạch thấp giọng.

“Sếp à, tôi không thể nhận lời anh được. Thẳng hay không chưa nói chắc được đâu.” Mục Triết Viễn ngoảnh sang chỗ khác, tiếp tục ăn cháo.

“Anh ta có con rồi.” Tô Bạch nói tiếp.

“Có phải con ruột đâu.” Mục Triết Viễn không để ý, liếc sang Tô Bạch, “Không khéo ông chủ Tô của chúng ta còn là gà giò ấy chứ...”

Tô Bạch trầm mặt. Nhớ tới tư liệu tối qua mới điều tra được, anh cảm thấy ngực như bị đè nặng đến khó thở.

“Sếp, không phải tôi muốn đùa người ta. Ông chủ quán là một, nên nói thế nào nhỉ, ừm, một người có cuộc sống nghiêm túc.” Mục Triết Viễn đặt bát xuống, nhìn Tô Bạch, hiếm khi anh nghiêm túc thế này, “Nếu tôi chỉ muốn vui một chút thì sẽ không tìm anh ta. Tôi thật sự muốn có một cuộc sống ổn định, anh ta rất thích hợp.”

Tần Ly ra khỏi phòng, thấy hai người kia ngồi trên salon, sắc mặt ai nấy đều trầm mặc, hết chỗ nói rồi. Một mình còn cố ý tránh mặt cho bọn họ không gian riêng tư, vậy mà còn chưa làm lành với nhau, đúng là cặp tình nhân kỳ cục! Lắc đầu, anh xắn tay áo đi vào bếp. Mì sốt tương thịt, nhớ này quá đi!

Sợi mì can tay, nhào thật lâu, đủ lực. Nước luộc mì là nước hầm xương, để lửa nhỏ ninh từ sáng sớm, rất ngon. Tương được làm từ thịt ba chỉ, thái hạt lựu cả nạc cả mỡ, thêm tôm bóc vỏ, rất thơm. Rau ăn kèm rất nhiều, tủ lạnh có đủ cả, chừng hơn chục loại.

Tô Bạch là một tín đồ của vị giác, ném một miếng liền quảng ngay ầm ục không được ăn thịt ra sau đầu. Còn Mục Triết Viễn, ăn một bát là thôi, đành vậy, ăn cháo nhiều quá, bụng hết chỗ chứa mất rồi.

Ăn xong bữa trưa, Mục Triết Viễn đề nghị để mình rửa bát, ý là không thể ăn không của người khác được, rất phong độ.

Tô Bạch bị kích thích, cũng cùng vào bếp.

Trình Tiểu Mãn ăn uống no đủ, theo lệ chạy tốt tới chỗ cây đàn.

Tần Ly rót một cốc nước, lười biếng tựa vào salon, một tai nghe con trai cưng đinh đinh đang đang chơi đàn, một tay nghe tạp âm choang choang xoảng xoảng từ bếp vọng ra, thầm tính xem cần bổ sung bao nhiêu bát đĩa. Đường nhiên, tiền sẽ do hai đại luật sư phụ trách.

Lát sau, Mục Triết Viễn tỉnh bơ như không có gì đi ra cửa, tay xách theo một túi to màu đen, không rõ nội dung.

Sau đó, Tần Ly dắt con vào phòng ngủ trưa.

Luật sư Tô gọi một cú điện khẩn cho một công ty dọn dẹp, thuê người tới dọn bếp. Mục Triết Viễn quay lại, ôm theo một túi to màu xanh đậm, bên trong là bát đĩa mới mua.

Dọn dẹp xong, thấy không còn gì bất thường, hai vị luật sư nhìn nhau cười, yên tâm rồi. Chủ quán không phải là người độ lượng lắm đâu...

Bữa tối rất thịnh soạn.

Hai vị luật sư ăn rất vui vẻ.

“Ba ba, bát của ba với chú Đại Bạch không giống nhau á.” Trình Tiểu Mãn uống canh, nhìn nhìn bát cha mình, lại ngoẹo đầu nhỏ nhìn nhìn bát trên tay chú Đại Bạch.

“Thế à, không giống chỗ nào?” Tần Ly tummy cười với con.

“Bát của ba ba, hoa hoa chỗ này cong lên còn bát của chú thì hoa hoa cong xuống.” Trình Tiểu Mãn chỉ vào hoa văn trên bát nói.

“Mắt Tiểu Mãn nhà ta tinh quá.” Tần Ly khen ngợi, gấp một đũa cà rốt nhét vào miệng Tiểu Mãn, sau đó sung sướng nhìn bé nhai cái mặt nhỏ lại.

Hai vị luật sư, một cứ tỉnh bơ và cơm, một thần nhiên ăn canh, món ăn tối nay ngon ghê cơ.

“Tối nay ai rửa bát?” Tần Ly ăn no, đặt đũa xuống.

Tô Bạch đứng dậy bước vào bếp múc canh, xem như chưa nghe thấy.

Mục Triết Viễn nói gót sếp đi vào xới cơm, cũng giả như không nghe thấy luôn.

~*

~ Tần Ly là một người không thể ngồi yên, mới có một ngày chỉ ăn ngủ “chẩn” Tiểu Mãn đã thấy nhàm, anh vốn định đưa con đến thành phố S nhưng ở đó đang có dịch cúm, không muốn đưa con đi mạo hiểm nên đành mồi meo trong nhà.

Lần này Tô Bạch rất hài lòng, sau bữa tối chủ động mời khách trọ cùng dắt con đi tản bộ. Sau đó, Tần Ly =.=. Tô Bạch đã thay đồ mới, rất cuộc không cần mặc âu phục Armani đi dạo nữa. Có điều, bộ này nhìn quen mắt ghê, trông giống như bộ cha con anh mặc thì phải!

Mục Triết Viễn đang tính đi bar, vừa mở cửa đã thấy ba người nhà đối diện, lập tức lòng ghen tị trời dậy ầm ầm. Hai lớn một bé, quần áo giống nhau như đúc. Đây là kiểu đồ gia đình? Thảo nào cứ chặn đường mình suốt, ra là cũng có ý đồ đen tối với chủ quán! Mục Triết Viễn nhếch mép, vô cùng khinh bỉ thủ trưởng nhà mình.

Nhận được một ánh mắt khiến người gai gai, Tô Bạch đang khóa cửa liền quay đầu lại, thấy Mục Triết Viễn diện một bộ thoải mái đến độ hở hénh ra cửa, nhúu nhúu mày. Tên nhãi này định ra ngoài lêu lổng? Ngoài miệng thì nói thích chủ quán, ngoảnh mặt liền không chịu nổi tịch mịch, biết ngay tên này không đáng tin mà.

Tần Ly thấy hai vị luật sư nhìn chằm chằm đối phương, vẻ mặt không được thân thiện lắm, lại nhìn quần áo Tô Bạch, hiểu ra. Anh lên lút nắm Tiểu Mãn lùi lại, nỗ lực thoát khỏi đường nhìn của hai người. Haizz, vai người thứ ba không dễ đóng đâu...

Tên họ Tô này thật là, muốn đi khích bác người ta lại không rào đón gì trước, hại mình bị người ta hiểu lầm thì không tốt đâu! Tần Ly vừa phỉ nhổ hai vị luật sư EQ thấp vừa khiêng Tiểu Mãn vào thang máy, sau đó, nhanh tay nhấn nút đóng cửa trước khi hai người kia kịp vào.

Lúc hai luật sư xuống đến nơi, cha con chủ quán đã đi mất dạng, chỉ để lại hai người trừng mắt nhìn nhau.

“Đê tiện!” Mục Triết Viễn hầm hừ.

“Vô sỉ!” Tô Bạch nghiêng răng.

“Hừ!” Hai người lườm nhau, sau đó quay đi, mỗi người một ngã đi tìm người.

Lúc này, Tần Ly đã cùng con trai ngồi ở quán ven đường sung sướng gặm đồ nướng. Món gân bò nướng với nấm kim châm đúng là số một, tay nghề chủ quán quá tuyệt vời! Ồ, cái món cà tím và củ cải này cũng được đấy. Tần Ly ăn hăng hái vui vẻ, lại gọi thêm mấy xâu thịt nướng với sụn, gỡ sụn ra đút cho Tiểu Mãn ăn.

“Ba ba, chú Đại Bạch với chú Triết Viễn kia.” Trình Tiểu Mãn từ rất xa đã nhìn thấy đầu phố có hai bóng người quen thuộc, vội vẫy tay mập muốn gọi.

“Đừng gọi, con ăn đi này.” Tần Ly tùm tùm cười kéo tay con xuống, nhét một miếng sụn vào miệng bé.

“Vì sao không gọi chú Đại Bạch với chú Triết Viễn tới ạ?” Trình Tiểu Mãn nỗ lực nhai sụn, nói lúng búng.

“Chú Đại Bạch với chú Triết Viễn đang hẹn hò, chúng ta không thể quấy rầy.” Tần Ly bóp cái mũi nhỏ của con, giọng đe dọa, “Quấy rầy người khác hẹn hò sẽ bị sét bổ đấy.”

“A!” Trình Tiểu Mãn che cái miệng nhỏ, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ sợ sệt, “Ba ba, Tiểu Mãn không quấy rầy hai chú hẹn hò đâu...”

“Yên tâm, Tiểu Mãn ngoan như vậy, sẽ không bị bổ.” Tần Ly nhin không được bèn phì cười, con nhà mình sao mà đáng yêu thế!

“...Vậy bổ ai ạ?” Tiểu Mãn cũng hạ giọng len lén hỏi.

“Ừm, bổ cái cuộc hẹn này.” Tần Ly cũng thấp giọng, nghiêm trang trả lời.

Chú Đại Bạch với chú Triết Viễn sắp bị sét bổ rồi, liệu có thể bổ thành khắp người đen kịt tóc vĩnh viễn không nhỉ? Nhưng mà như vậy xấu xí lắm. Bọn nhỏ Trình Tiểu Mãn vịn vịn ngón út, rầu rĩ băn khoăn.

“Ba ba, mình về nhà đi.” Trình Tiểu Mãn nhảy xuống ghế, ra sức tha ông ba còn đang mải mê chiến đấu với xâu nấm kim châm.

“y ấy.” Tần Ly sực tỉnh nửa thì ghen, vội vàng nuốt gọn xâu nấm rồi kéo con lại, “Tiểu Mãn, sao lại vội thế?”

“Con, con muốn xem chú Đại Bạch đen kịt vĩnh viễn với chú Triết Viễn đen kịt vĩnh viễn...” Trình Tiểu Mãn cúi cái đầu nhỏ lí nhí. Tuy vậy là không lễ phép, nhưng mà, nhưng mà Tiểu Mãn thực sự rất muốn xem!

May là giáo sư Tần Ly lúc này không biết con đang nghĩ gì, chỉ đành ôm một bụng nghi hoặc dẫn bé về nhà.

Vừa qua cửa, Tần Ly đã cảm nhận được luồng áp suất thấp trong nhà. Trên salon, hai vị luật sư nhìn nhau thâm tình, ánh mắt va vào nhau, tia lửa vàng tứ phía.

Tình cảm này, chắc chắn! Tần Ly tặc lưỡi, lôi Tiểu Mãn về phòng tránh nạn, không ngờ nhóc con cựa khởi tay anh, hí hửng chạy về phía hai người kia. Bé nhào tới, lôi tay hai người nắm trái nắm phải, nắm chưa đủ còn sờ sờ mặt và tóc hai người, sau đó cúi đầu vẻ không vui, quay về phòng mình.

Ba người lớn đầu đầy sương mù, nhất là hai người bị sờ bị nhìn lại càng không nghĩ ra, không biết sao lại chọc tới vị này rồi.

Tần Ly thu dọn mấy cuốn sách bằng tranh trên bàn trà, thấy hình ảnh bên trong, lại nhớ tới tình cảnh bên quán nướng, hiểu rồi. Nhìn con heo con bị sét bổ đen thui, lông dựng ngược trong tranh, lại nhìn hai luật sư tinh anh nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi trên salon, Tần Ly vạn phần bội phục trí tưởng tượng của con trai bảo bối, đúng là phong phú không ngờ!

“Sao thế nhỉ?” Mục Triết Viễn ngạc nhiên.

“Chúng ta, làm gì mất lòng vị kia rồi à?” Tô Bạch cẩn thận kiểm điểm hành vi của mình trong ngày qua, xác định mình không có chỗ nào chọc tới cậu nhóc, song anh không dám chắc lắm. BẠN đang ?

“Không việc gì, Tiểu Mãn không sao đâu.” Tần Ly vội vã phủ nhận, ôm đồ của mình vọt về phòng, trả lại không gian riêng tư cho hai người đang có nhu cầu trao đổi tình cảm.

Hai người kia nào có tình cảm gì cần trao đổi, có vài lời lại không thể nói với chủ quán, càng nhìn nhau càng thêm ghét bỏ, chẳng mấy chốc Mục Triết Viễn bỏ chạy về nhà mình, Tô Bạch cũng chui vào phòng làm việc.

9. Chương 9: Đi Bar, Thử Một Lần Xem Thế Nào!

Tần Ly bị bỏ rơi rồi.

Chẳng qua có thời gian rảnh nên đưa con tới sân chơi, đúng lúc ấy cả nhà lão Mã ập tới tập kích, vì vậy hai nhà cùng nhau dạo chơi. Nhưng mà, lão Mã có một cậu con trai tám tuổi, không đáng yêu như Tiểu Mãn, không hiểu chuyện như Tiểu Mãn, cũng không xinh xắn như Tiểu Mãn...

...Cho nên, Tần Ly rất hoài nghi mắt thẩm mỹ của con trai mình. Nếu không thì sao Tiểu Mãn lại lẫn cùng một chỗ với thằng nhóc Mã Hiểu Thiên chơi rất là thân thiết, sau lại bịn rịn không muốn chia tay để cuối cùng bị bắt cóc chứ!

Lão Mã định về thăm quê, đi ngang qua nên ghé thăm tiểu sư đệ, kết quả xách theo một nhóc con bổ sung hành trang về nhà. Đương nhiên, chỉ cần là chuyện có thể khiến tiểu sư đệ khó chịu, vợ chồng họ nhất định tận tâm mà làm.

Tiểu Mãn không có nhiều bạn chơi, ngoại trừ nhà trẻ, về đến nhà chỉ có ba ba. Lần này gặp một anh bé, anh bé trò gì cũng biết, thế là nhóc con ngốc nghếch thoáng cái bị câu đi, không cần suy nghĩ nhiều liền chạy theo người ta về nông thôn, bỏ rơi cha mình.

Tối đó tiễn con yêu cùng nhà lão Mã đi rồi, Tần Ly về nhà, lòng khổ sở không thôi. Mới chơi cùng nhau có một ngày mà nó quăng ba ba sang một bên, thằng nhóc Mã Hiểu Thiên này thực đáng ghét! Một thằng nhóc đáng ghét như vậy, sao hồi trước mình lại thích nó thế nhỉ? Thôi thôi, dù sao cũng chỉ có hai ngày, hai ngày ấy mà, nhanh lắm.

Gặp được khách trọ đã mất hút cả ngày, Tô Bạch ngạc nhiên lắm. Bộ dáng chủ quán thất hồn lạc phách như vậy, Tô Bạch lần đầu tiên thấy, còn nhóc con lúc nào cũng như cái đuôi dính phía sau chủ quán đâu rồi?

“Đừng tìm làm gì, Tiểu Mãn về quê với nhà lão Mã rồi.” Bất gặp ánh mắt hồ nghi của Tô Bạch, Tần Ly uể oải nói một câu rồi bỏ về phòng.

Tô Bạch hết chỗ nói rồi. Nếu biết trước chủ quán đến tối mới về thì ăn cho no đã, bữa trưa bữa tối của mình đều qua loa cho xong, cứ tưởng sẽ có bữa khuya, xem ra phải tự mình xung trận rồi.

Úp một bát mì thịt bò, xì xụp húp sạch, nhìn cửa phòng chủ quán vẫn đóng chặt, luật sư Tô đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thương.

Thế nhưng, điều càng đáng thương hơn còn ở đằng sau cơ.

Sáng hôm sau, bàn ăn trống không, nhà bếp lạnh ngắt. Bữa sáng không có, chủ quán còn hỏi gần đây có chỗ nào bán điểm tâm không!

Bữa sáng là do Tô Bạch mua về. Sữa đậu nành, bánh rán, quẩy nóng, đại khái là lớt dạ. Thôi thì, chủ quán không có tâm trạng vào bếp, mình cũng thông cảm chút, trưa nay có thể được ăn món ngon.

Con yêu không có nhà, làm gì cũng không có hứng. Buổi sáng lột ga và vỏ chăn đi giặt, dọn dẹp xong xuôi đã tới mười một giờ, Tần Ly quay sang thấy chủ nhà cứ lăm lét dòm qua bên này bên kia đưa đi động qua, “Anh có sổ của quán cơm hộp nào không?”

Tô Bạch lần này bị đả kích quá mạnh. Người này, con trai không có nhà thì đến ba bữa cơm cũng không muốn làm luôn sao?

“Không có.” Tô Bạch thất vọng nói.

Cơm trưa mì trứng cà chua, một mẩu thịt cũng chẳng có, chưa nói tới không thịt, mì cũng chẳng đủ ăn luôn! Tô Bạch tàn bạo cạo sợi mì, càng lúc càng thấy bất mãn.

Ngủ cả buổi trưa, buồn bã ỉu xiu ra cửa, Tần Ly chợt thấy đại luật sư Tô hí hửng lui tới, mắt sáng long lanh đầy trông đợi.

“Chủ quán à, cua tháng Mười là béo nhất đấy, tôi mời anh bữa cua nhé!” Tô Bạch cười híp mắt, nhớ tới sọt cua to bự anh cả gửi tới nằm trong bếp lại muốn chảy nước miếng.

Sọt cua chừng ba chục con, mỗi con nặng hơn nửa cân, đúng là một ông anh lý tưởng! Anh người ta thì tặng em mình sọt cua khi vào mùa, anh mình lại đi giết con người khác, chẳng lẽ đây là do huyết thống? Tần Ly ghen tị nghĩ.

Nhưng mà có ăn luôn là điều vui vẻ. Thấy cua, nhớ tới trước đây mỗi khi tới mùa thu mẹ lại làm thang bao[1] gạch cua, bạn Tần cũng nước miếng ròng ròng.

[1. Một loại bánh bao lớn, nhân có súp, là món ăn của Dương Châu.]

Siêu thị.

Tần Ly tỉ mỉ chọn những thứ cần mua, Tô Bạch vui vẻ đẩy xe phía sau, tràn đầy mong đợi bữa tối thịnh soạn với mâm cua bự.

“Mua bì làm gì thế?” Tô Bạch nhắc miếng bì mới lột, nhìn lớp da chưa cạo sạch lông, lộ vẻ ghét bỏ.

“Làm bì lợn đông lạnh.” Tần Ly trả lời, bước về khu gia cầm sống.

“Ngon không?” Tô Bạch nổi hứng.

“Làm thang bao cần cái đó.” Tần Ly không còn gì để nói, rất nhanh chọn được một con gà mái chỉ chờ xử lý.

“Tối ăn gà nữa à? Sao không chọn con mập một chút, con này gầy quá.” Tô Bạch ra sức kiến nghị ông chủ quán chọn con gà mập mập hơn bên cạnh.

“Bên đấy là gà thịt, tôi chọn gà mái già để hầm canh.” Tần Ly lườm Tô Bạch một cái, thêm câu nữa, “Làm thang bao cần dùng.”

“Ái chà, làm thang bao cần nhiều thứ thế à!” Tô Bạch tặc lưỡi.

“Làm thang bao rất phức tạp, cũng rất mất thời gian.” Nghĩ đến những bước vụn vặt, Tần Ly cũng khẽ nhíu mày. Nhưng thôi, dù sao thì con yêu vắng nhà, cũng chẳng có việc gì làm.

Về đến nhà, Tần Ly xử lý cua và gà, Tô Bạch bị sai đi xử lý bì lợn. Cua lên lồng hấp, gà cũng bị chặt miếng cho vào nồi hầm, Tô Bạch vẫn còn đang loay hoay với miếng bì. Đôi tay của đại luật sư Tô, ngoại trừ cầm bút máy đúng là chưa từng làm việc gì có độ khó cao như vậy.

Vì món thang bao buổi tối, Tần Ly đành tiếp nhận công việc của Tô Bạch, xử lý bì lợn. Tô Bạch tăng hăng một cái, kéo ghế ngồi ở cửa phòng bếp làm khán giả.

Tần Ly trố mắt, người này thừa cơm hả?

Gà mái vẫn ninh trong nồi, Tần Ly bật bếp chưng gạch cua. Lồng cua vừa mở, mũi bạn Tô nọ đã ngọ nguậy, tay cũng ngọ nguậy. Nhìn cái bàn trà cùng nguyên bộ dụng cụ ăn cua bị nhắc tới cửa bếp, Tần Ly không còn gì để nói, đành chọn hai con lớn nhất và bát dấm gừng đưa qua.

“Cùng ăn cho vui!” Tô Bạch lại kéo thêm cái ghế nữa.

Hai cái ghế rất thấp, Tần Ly mua cho Tiểu Mãn, vừa vặn thích hợp với độ cao của bàn trà, nhưng hai người lớn ngồi cứ có cảm giác như đang ngồi trên băng ghế ở tiểu học ấy. Có điều, bộ dáng luật sư Tô trông rất được, ngồi kiểu nào phong độ cũng không giảm sút.

Đã lâu chưa ăn cua, Tần Ly không khách khí, song nhìn bộ dụng cụ trên tay Tô Bạch, anh vẫn không biết nên nói gì. Tần Ly chẳng cần chú ý nhiều như vậy, chỉ cần đôi đũa, cái thìa với cây tăm liền thuận lợi giải quyết một con cua, ngay cả tay cũng chưa bẩn, khiến cho Tô Bạch tròn mắt, quá chuyên nghiệp! Kiểu ăn chuyên nghiệp như vậy, đúng là của một anh nông dân nghèo sao? Tô Bạch cúi đầu, tiếp tục đối phó với cái càng cua trong tay.

“Không tặng vài con cho Mục Triết Viễn à?” Nhớ tới anh chàng luật sư đã mấy ngày không thấy đâu, Tần Ly tử tế nhắc nhở. Hai người này chẳng lẽ vẫn còn chưa làm hòa? Chỉ hy vọng họ Mục kia không xem mình là người thứ ba.

Tô Bạch hơi sững người. Quan tâm như vậy, lẽ nào chủ quán cũng có ý đó?

“Không cần, anh ta không có nhà, mai mới về cơ.” Tô Bạch bỏ cái càng đã xử lý xong xuống, cầm cái kia lên. Càng cua ngon, ăn cũng rất khó, không hiểu chủ quán làm thế nào, chỉ lấy tăm chọc vài cái là đặt lên mép húp sạch sẽ được.

Tần Ly ăn xong, quay vào bếp tiếp tục chưng gạch cua. Thì ra nửa kia đi vắng, thảo nào chủ nhà cả ngày nay cứ ủ dột, chẳng chút tinh thần!

Nồi canh gà đã ninh vài giờ, cả căn phòng đều tràn ngập hương thơm, khiến cho đại luật sư vừa tiêu diệt nguyên một con cua bự lại thấy bụng cồn cào.

“Đến phụ một tay!” Tần Ly quay sang chủ nhà đang cầm tách trà, vẻ mặt hưởng thụ ngồi ngoài kia, ngoắc tay.

“Có gì cần tôi giúp?” Tô Bạch cấp tốc tiến nhập trạng thái chiến đấu.

“Thái bì lợn.” Tần Ly chỉ miếng bì đã ngui trên thớt, “Nhà không có máy xay thịt nên phải băm tay, đương nhiên là băm tay ngon hơn xay đấy. Càng nhỏ càng tốt, cái này chắc làm được nhỉ?”

“Không thành vấn đề!” Tô Bạch cam đoan. Thái bì lợn thôi mà, quá đơn giản.

“Vậy anh làm đi, xong thì gọi tôi nhé.” Tần Ly đổ canh gà sang hộp đựng, rửa tay, về phòng nghỉ.

“Tôi xong rồi!” Tô Bạch xoa xoa cánh tay đau nhức, gõ cửa phòng Tần Ly.

“Tốt, vất vả cho anh!” Tần Ly nhìn đồng bần sinh ra từ bì lợn, mí mắt giật giật, người nẩy quả nhiên nghe lời ghê, đúng là “càng nhỏ càng tốt” nhỉ!

Rót canh gà vào nồi, thêm bì lợn, đun nhỏ, khoảng một giờ sau vớt ra làm lạnh, món bì lợn đông lạnh hoàn tất.

Đến khi một vỉ thang bao ngồi vào lồng hấp thì trời đã tối, Tô Bạch thở phào một hơi, “Cái này làm phiền phức thật!”

“Một lần làm thang bao mất mấy giờ đồng hồ, ăn chỉ mất mấy phút. Không đúng, cực quá, lần sau chúng ta ra ngoài ăn cho nhanh!” Tô Bạch bảo.

“Được.” Tần Ly cười cười, lấy bát gấp một thang bao cho Tô Bạch ăn thử.

Thấy Tô Bạch lấy ở đâu đó ra cái ống hút, Tần Ly lần thứ hai bó tay. Người này, thật đúng là cầu kỳ lắm chuyện!

Ống hút là “mượn” từ hộp sữa của Tiểu Mãn, tuy hơi nhỏ nhưng vẫn dùng được. Tô Bạch mỉm cười, rất thỏa mãn nhìn bánh bao chính tay mình làm.

Tần Ly chẳng cần ống hút, cắn một miếng nhỏ rồi thổi ngui chút, hút canh trong nhân. Tô Bạch liếc nhìn động tác của Tần Ly, rất ưu nhã, dù không dùng ống hút cũng không làm rút canh ra ngoài hay bị nóng, tựa như lúc ăn cua vậy, nhanh chóng lại đơn giản, sạch sẽ. Vị chủ quán này, dường như có điểm gì đó khiến người ta không thể nhìn rõ, tác phong và thân phận không hợp nhau lắm.

Tô Bạch ăn rất chuyên tâm. Không phải là thang bao ngon đến không ngẩng đầu nổi mà vì đây là thành phẩm có mình đóng góp một tay làm nên, bì lợn là chính tay anh thái đấy nhé! Ăn uống no đủ, Tô Bạch về phòng nhắc điện thoại khoe khoang với anh mình, không biết đầu dây bên kia Tô lão đại tức xì khói. Dám

sai em trai tôi làm việc, muốn chết à! Mà lão tam cũng thật là, có phải thiếu tiền đâu mà cho thuê nhà cơ chứ, bạ đâu cũng vợ người về nhà, lại thêm ăn đòn đây mà!

~*

~ Đêm dài yên tĩnh, thao thức khó ngủ. Nếu là trước đây, Tần Ly sẽ đọc sách thâu đêm, nhưng bây giờ không lẽ lấy sách tranh của Tiểu Mân xem giết thời gian à? Còn phòng làm việc của Tô Bạch, một tủ toàn sách pháp luật, giáo sư Tần không có hứng thú tìm hiểu.

Lười biếng nằm dài trên salon bấm điều khiển TV đổi kênh liên tục, lát sau, Tô Bạch không chịu nổi nữa rồi.

“Hay là ra ngoài đi dạo một lát.” Tô Bạch mời.

“Đi đâu?” Tần Ly tiếp tục bấm.

“Phòng tập thể thao, rạp chiếu phim, đi dạo khu mua sắm, quán bar...” Tô Bạch liệt kê.

Phòng tập thể thao – Tần Ly không có hứng, trước giờ anh không thuộc loại hình ưa vận động, môn thể thao ưa thích duy nhất là tán dả, không cần bàn tới. Xem phim, anh chỉ xem phim có tính nghệ thuật, sợ người này lại chán, loại. Đi dạo khu mua sắm, có phải phụ nữ đâu mà thích mua sắm, loại tiếp. Đi bar, chà chà, trước giờ chưa từng thử qua, chẳng bằng lần này thử xem thế nào?

Thay quần áo, hai người ra cửa.

“Không ngờ nha, thì ra anh sửa sang lại một chút trông cũng được.” Tô Bạch nhìn trên nhìn dưới Tần Ly vài lượt, nhận xét.

“Quen biết lâu như vậy mà không thấy mắt anh có vấn đề gì.” Tần Ly lườm Tô Bạch một cái, hừ lạnh, “Trước đây thật có lỗi với ánh mắt của ngài.”

Tô Bạch ghen hờn, đành huýt sáo qua chuyện, nhanh nhẩu dẫn đường.

Tần Ly không trau chuốt lắm, chỉ thay một cái áo cổ đứng truyền thống màu vàng nhạt nhưng trông vẫn rất ra dáng trí thức trộn lẫn chút hương vị biếng nhác. Tô Bạch cũng cảm thấy mắt mình mù rồi, thế nào lại nhìn một ông chủ quán cơm cả ngày hun khói xông dầu lại thấy dường như rất nho nhã? Xem ra phải dành thời gian đi khám mắt thôi.

Vừa tới cửa quán bar, Tần Ly đã hồi hận. Một, quá ồn. Hai, quá đông. Ba, ánh đèn quá mờ. Tất cả anh đều không thích, song cũng không thể làm Tô Bạch mất mặt, đành nới gót bước vào.

“Cho anh ta một ly sô-đa, tôi một ly...” Tô Bạch liếc nhìn Tần Ly một cái, “... một ly sô-đa. Cho hai ly sô-đa.”

Người phục vụ muốn xông tới quát khách. Hai người, ăn mặc trông cũng tươi tắn, bề ngoài có vẻ không thiếu tiền, muốn uống sô-đa sao không ở nhà mà uống, chỗ chúng tôi là quán bar, quán bar không bán rượu còn được gọi là quán bar à? Khó chịu thì khó chịu nhưng mặt vẫn treo nụ cười đưa lên hai ly sô-đa.

Tô Bạch đưa Tần Ly tới ngồi ở một góc nghiêng của quầy bar, hơi quay đầu ngắm nhìn bốn phía, sau đó nhú mày. Bar này mới mở, anh chưa tới lần nào, chỉ nghe Mục Triết Viễn nói không khí cũng được lắm. Thế nhưng, anh quên mất một điều, Mục Triết Viễn là gay, nên ở đây từng đôi từng đôi đều là nam. Và rất rõ ràng là, anh – đại luật sư Tô, là một thẳng, đưa một thẳng tới một gay bar. Trời đất ơi, đây là một sai lầm ngu xuẩn cỡ nào chứ!

“Có vẻ, chúng ta tới lộn chỗ.” Tô Bạch lúng túng cười với Tần Ly.

“Phải đi à?” Tần Ly nhướn mày. Anh cũng vừa mới phát hiện ra, song Tô Bạch là một người đoạn tụ, tới chỗ này rất bình thường, chỉ có anh xuất hiện ở đây có hơi không thích hợp thôi!

“Phải, anh ngồi đây chờ tôi một lát, tôi đi toilet, tối nay uống hơi nhiều nước.” Tô Bạch rất hồi hận vì bữa tối ăn quá nhiều thang bao. Thang bao vị nặng, dễ khát nước, kết quả uống một bụng đầy.

“Ừ.” Tần Ly tựa lưng vào ghế, xoay cái ly trong tay thưởng thức nhưng nước trong ly không uống một giọt.

“Một mình?”

Bóng tối trùm xuống trước mắt, bên cạnh thêm một người, âm thanh nghe rất êm tai. Bị bắt chuyện rồi! Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Tần Ly.

“Không, tôi đang đợi bạn.” Tần Ly chỉ cái ly bên cạnh, mỉm cười trả lời. Ừm, một cậu đẹp trai, chừng ba mươi tuổi, ngũ quan sắc nét, ánh mắt mạnh mẽ, trông có vẻ không dễ đuổi, kiểu người như anh trai Tô Bạch vậy.

Cậu đẹp trai không để ý, đổi sang ngồi vào bên kia, búng tay, “Như cũ, cho quý ông cạnh tôi một ly Screwdriver.”

“Cậu có thể gọi tôi là Mike.” Đẹp trai tự giới thiệu.

Tần Ly nhìn ly chất lỏng chẳng biết là ốc hay vít gì đó, không còn gì để nói. Bị bắt chuyện, bị bắt chuyện rồi...

“Cảm ơn, tôi không uống rượu.” Tần Ly đứng dậy định chạy lấy người, bỗng nhiên thấy tay bị kéo lại. Đang định giật ra, anh lại bắt gặp một màn không tưởng nổi.

Cách đó không xa, có hai người đàn ông đang hôn nhau, một trong đó là người quen, Mục Triết Viễn.

Tần Ly cả kinh, phản ứng đầu tiên là quay lại tìm Tô Bạch. Nếu cảnh này để Tô Bạch thấy thì to chuyện rồi, không còn đơn giản là xem kịch vui nữa. Cậu Mục Triết Viễn này cũng thật là, dù có mâu thuẫn với Tô Bạch thì cũng không thể ngoại... A! Lẽ nào hai người họ đã bí mật chia tay? Chắc chắn, vậy thì cậu Mục này tìm người mới cũng nhanh quá đấy.

Tần Ly còn đang mãi tặc lưỡi, bỗng dưng cảm thấy cổ tay đau nhói, lúc này mới chợt nhớ ra mình đang bị quấy rầy.

“Này anh, xin buông tay bạn tôi ra.” Tô Bạch một tay nắm vai Tần Ly, một tay cố sức đẩy cái móng vuốt mắt nết đang giữ chặt cổ tay chủ quán. Luật sư Tô vừa trở về liền chứng kiến cảnh ông chủ bị người ta lấn la tới gần, nhớ tới lực sát thương của vị này liền vội tới cứu người trong cơn nước lửa. Đừng hiểu lầm, người Tô Bạch muốn cứu là người lạ mặt kia, cũng là cứu chính mình. Chủ quán đâu phải là người có thể chịu thua thiệt, chị gái cầm chảo phang bể đầu người ta, em trai có thể tử tế đến đâu? Không phải sao, nắm tay của chủ quán đang siết lại rồi kìa, mình mà đến chậm chút nữa khéo xảy ra án mạng như chơi, vậy thì anh danh một đời mình sẽ sớm bay về nơi xa lắm.

“Đây là người cậu đang đợi? Trông không được tốt lắm nhỉ, cậu có muốn cân nhắc chọn tôi thử xem không?” Mike đẹp trai cố tình chắn trước hai người.

Tô Bạch nổi giận. Cái gì gọi là “không được tốt lắm”? Anh chính là đứa con đẹp trai nhất nhà họ Tô, là luật sư đẹp trai nhất văn phòng luật bọn anh. Sau đó, Tô Bạch rất nhanh được một câu nói chữa khỏi trái tim tổn thương.

“Anh ta đẹp trai hơn anh, nhân phẩm cũng tốt hơn.” Tần Ly nói. Anh chàng Tô Bạch này tuy mắt nhỏ mặt trắng giống Tào Tháo, tính tình lại gian trá âm hiểm nhưng tổng thể mà nói thì cũng không tệ, biết làm việc, lại kiếm được tiền, bộ dáng cũng tạm tạm. Nhất là, người ta vừa thất tình, nên nói vài câu hay ho an ủi một phen...

Tô Bạch hí hửng, chỉ thiếu điều đắc ý phe phẩy cái đuôi. Có thể được chủ quán khen một câu thật không dễ dàng...

Mike đẹp trai đã sớm đứng hình. Chúng ta mới gặp lần đầu, cậu làm sao mà biết nhân phẩm của tôi không tốt, anh ta chỉ mời cậu uống sô-đa, tôi mời cậu uống Screwdriver đắt hơn nhiều mà, đàn ông ki bo nhỏ mọn như vậy có chỗ nào hay, còn nữa, tôi mới là người đẹp trai hơn chứ...

“Đi thôi, đừng mất thời gian dài dòng với người lạ làm gì.” Tô Bạch nắm vai Tần Ly đi ra cửa, nụ cười trên mặt muốn che cũng không che được.

“Được.” Tần Ly dùng hai ngón tay nhón cái tay Tô Bạch ném ra, phúi phúi nhẹ vai mình.

Tô Bạch âm thầm lườm một cái trong lòng, chủ quán, quả thật... cá tính... Bạn đang ?

Đi được mấy bước, thấy xa xa, Mục Triết Viễn đang bị người ta đè lên ghế mà hôn, Tô Bạch càng vui vẻ. Anh nhận ra người nọ, đó là bạn trai cũ thứ (n-2) của Mục Triết Viễn, nhìn nhỏ nhắn xinh xắn nhưng là một cao thủ quyền anh, có mười Mục Triết Viễn chụm vào một chỗ cũng không phải đối thủ của cậu ta.

Thấy sắc mặt Tô Bạch biến đổi cổ quái, hướng ánh mắt theo đường nhìn anh ta gặp cảnh hai người bên kia còn đang ôm hôn, Tần Ly nháy nháy mắt, thật lâu mới rặn ra một câu, “Phương trời nào chẳng có hoa thơm cỏ ngọt.” Trời ạ, ai biết phải an ủi người thất tình như thế nào đâu!

Mục Triết Viễn cũng nhìn thấy chủ quán, quýnh lên liều mạng cựa ra, vọt tới trước mặt Tần Ly.

“Đừng, đừng hiểu lầm, tôi bị ép buộc, hãy, hãy tin tôi, tôi chỉ thích mình anh!” Mục Triết Viễn hồn hển thở, sắc mặt tái nhợt, quần áo xộc xệch, một câu bị cắt thành nhiều đoạn.

Tần Ly không xem vẻ mặt của Tô Bạch sau lưng mình, chỉ nghiêng đầu qua một bên, lặng yên không nói. Người này mặt dày quá rồi, đã ngoại tình bị bắt quả tang còn dám nói như vậy, chẳng lẽ ăn chắc Tô Bạch tốt tính cả tin sao?

Thấy Tô Bạch không nói gì, Tần Ly cuống lên, chuông thôi, bầu không khí ở đây không ổn lắm.

“Tô Bạch, anh có phải đàn ông không đấy, dứt khoát cái coi? Mục Triết Viễn đang tỏ tình với anh kìa, nhận hay không thì nói một câu, tôi đang muốn về nhà đây!” Tần Ly kéo Tô Bạch qua cho hai vị luật sư đối diện nhau.

“Tôi tỏ tình với anh ta hồi nào?” Mục Triết Viễn như bị sét đánh trúng, trừng mắt nhìn thủ trưởng bị người ta đẩy đến sát rạt mặt mình luôn.

“Chẳng phải hai người đang hẹn hò sao? Hay là chia tay rồi?” Tần Ly nhìn Mục Triết Viễn.

Bị thiên lôi đánh cảm giác thế nào? Hỏi Mục Triết Viễn sẽ biết liền.

Theo gió bay đi trông thế nào? Nhìn Tô Bạch thấy ngay.

“Này, cậu ra đây, cho tôi một đấm!” Mục Triết Viễn nhìn Tần Ly một lúc, quay lại nói với bạn trai cũ thứ (n-2) mà mình vừa tránh như rắn rết.

“Là anh nói đấy nhé.” Bạn trai cũ (n-2) bước tới, mím môi cười, rạng rỡ như hoa xuân, sau đó vung lên một quyền, Mục Triết Viễn đo đất.

Tần Ly hít một hơi lạnh, mạnh như vậy, Mục Triết Viễn chắc hôn mê rồi.

“Xin chào, tôi là Triển Vân, hân hạnh được biết anh. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy A Viễn bị đánh thành như vậy đấy, cảm ơn anh!” Bạn trai cũ (n-2) Triển Vân chủ động bắt tay Tần Ly.

“Xin chào, tôi là Trình Lâm.” Tần Ly trả lời theo phản xạ, mặc cho tay bị người ta lắc lắc. Đúng là cường, cường nhân!

“Hẹn gặp lại!” Triển Vân khom lưng nhắc Mục Triết Viễn lên vai, khiêng ra cửa.

Quay sang lại gặp tượng đá Tô Bạch, Tần Ly hơi mất tự nhiên, hình như mình hiểu lầm cái gì thì phải. Xua xua tay trước mặt tượng, không phản ứng. Gọi tên, không phản ứng. Tần Ly..., đành lôi người này về, may mà vẫn còn biết đi theo.

Đầu Tô Bạch đã loạn thành một đống. Một thanh niên thẳng đến không thể thẳng hơn đột nhiên bị người chụp mũ đồng tính luyến, mà đối tượng lại còn là một tên cặn bã đến tận tủy, có thể khiến người ta hậm hực đến cỡ nào?

“Này, này, anh nghe tôi nói đã, tôi với cái tên họ Mục kia không có quan hệ gì với nhau hết á!” Tô Bạch nắm lại cái tay đang lôi mình đi, vội vội vàng vàng giải thích.

“Phải phải phải, hai người không có quan hệ gì.” Tần Ly cũng vội gật đầu, “Buông tay ra nào, chúng ta về đến nhà rồi, tôi muốn mở cửa.”

Nghe được ba chữ “về đến nhà”, Tô Bạch sửng sốt, lúc này mới sực tỉnh, đồng thời phát hiện suốt dọc đường mình vẫn lôi tay người ta. Bất ngờ hơn cả là chủ quán mắc bệnh sạch sẽ lại không chê bẩn, buông tay rồi không tìm thứ gì đó để lau tay...

Còn về chuyện chủ quán vì sao mà hiểu lầm, Tô Bạch cũng không thể hiểu được, cho dù đã kiểm điểm lại một lượt mọi chuyện từ khi quen chủ quán tới nay mà vẫn chẳng thấy có chỗ nào có thể khiến người khác hiểu lầm. Nhất là hành động lấy lòng lộ liễu của Mục Triết Viễn mà anh ta cũng có thể ỉn lên người khác, người này, nên nói là trì độn hay quá trì độn nhỉ? Thích phải người như vậy, Mục Triết Viễn, cho cậu một phút mặc niệm.

Rửa sạch hiềm nghi đoạn tụ, Tô Bạch hoan hỉ vô cùng, thật muốn xem phản ứng của Mục Triết Viễn quá.

Nói tới luật sư Tô, đây là một cậu bé đơn thuần đến không thể đơn thuần hơn, dưới sự dung túng của cha mẹ và anh trai, từ nhỏ tới lớn sinh hoạt học tập công tác đều thuận lợi, tuy công việc luật sư khiến anh ta chứng kiến nhiều mặt của xã hội nhưng không có nghĩa là anh ta đã trải qua. Nghiêm ngặt mà nói, sức đề kháng đối với những dả kích bên ngoài của tên này cực yếu so với Mục Triết Viễn.

Điểm này cũng giống hệt Tần Ly. Hơn ba chục năm kiếp trước của Tần Ly cũng xuôi chèo mát mái, chuyện ngoài ý muốn lớn nhất là dùng một cái đi đời nhà ma, sống lại, có con trai, phải kiếm tiền nuôi gia đình...

~*

~ Hôn mê tỉnh lại, Mục Triết Viễn bị phần không thôi, ôm gối bông nện vào trán mình.

“Dùng cái này cho có lực này, gối đẩy ruột toàn bông, đập không đau được.” Triển Vân tử tế chìa ra một cái chặn giấy thủy tinh.

Mục Triết Viễn càng bị thương hơn. Anh còn chưa muốn chết đâu!

“Đây là lần đầu tiên tôi nghiêm túc vậy mà, tôi thật sự muốn tìm một người để ổn định cuộc sống mà!” Mục Triết Viễn bắt đầu than thở, thấy Triển Vân định nói gì liền xua tay, “Nghe thôi, không được chen mồm.”

Triển Vân bĩu môi, không lên tiếng.

“Tôi đã cố gắng lấy lòng một người, cố gắng theo đuổi một người như vậy, thế mà anh ta lại gán đôi cho tôi với con hồ ly họ Tô kia!”

“Mất tôi nào có kém như vậy chứ! Thật là thất bại, từ năm mười sáu tuổi ngang dọc giới mỹ nam đến nay, lần đầu thất bại như vậy! Đời sao mà u ám thế chứ!”

“Cậu không biết ông chủ quán là người thích hợp đến thế nào đâu, cứ như đo ni đóng giày cho tôi ấy, nhưng mà sao lại không thích tôi cơ chứ, sao không nhìn ra được tôi đang theo đuổi anh ta?”

“Tôi đã bày tỏ rõ ràng như vậy mà! Không, tôi không buông tay đâu, tuyệt không!”

Mục Triết Viễn lăn lộn trên giường một trận, tỉnh táo lại liền vọt lên định xông ra chiến trường, song còn chưa kịp ngồi vững đã bị người ta ấn trở lại giường.

“Nói xong chưa!” Triển Vân tủm tỉm cười nhìn bạn trai cũ thứ (n-2) đang không ngừng giãy giụa.

“Xong rồi. Bỏ tay ra, tôi phải đi ngay, không thì tên họ Tô kia làm hỏng chuyện của tôi mất!” Mục Triết Viễn giãy vài cái không được, thấy quần áo bị bóc dần đi bắt đầu nóng nảy, “Buông ra, khốn kiếp cậu muốn làm gì?”

“Ngoan nào, đừng quậy nữa!” Động tác trên tay Triển Vân càng nhanh nhẹn hơn.

“Đừng lại đây, cậu, cậu đừng có tới đây...” Mục Triết Viễn ôm ngực, kinh hãi lùi về sau.

~*

~ Vòng vo vài lượt, Tần Ly vẫn không hiểu. Nếu không phải Mục Triết Viễn đang hẹn hò với Tô Bạch sao lúc ấy lại bày tỏ với cậu ta? À, hiểu rồi, chắc là để thoát khỏi cậu xinh trai Triển Vân kia nên mới tìm một lá chắn! Nhưng mà luật sư Tô phối hợp không được tốt lắm, còn làm hại Mục Triết Viễn bị người ta khiêng đi. Nghĩ như vậy, Tần Ly nhìn về phía Tô Bạch ánh mắt hơi tỏ ý khiển trách.

Tô Bạch sao không hiểu chủ quán đang nghĩ gì, song lại không tiện nói thẳng ra, đành phải âm thầm rót một giọt lệ thương cảm cho cấp dưới của mình. Người trì độ, thì nên cứ tiếp tục duy trì đi, thế này mới có kịch hay mà xem.

Nháo nhào tới nửa đêm, thôi, tắm một cái rồi ngủ đi, quan tâm gì tới chuyện bọn họ đoạn hay không đoạn tụ hoặc là đoạn với ai! Đã quen ôm Tiểu Mãn ngủ, đột nhiên tối nay trống trơn trong lòng, Tần Ly không thể thích ứng.

Tô Bạch cũng không ngủ được, trong đầu toàn là điệu cười mỉa của chủ quán, cùng với xúc cảm lạnh lạnh của ngón tay người kia khi anh ta bóp bóp bụng mình.

Thời gian lui lại một chút. Chủ quán đi tắm, phát hiện bình nước nóng hỏng, đành sang tắm nhờ phòng Tô Bạch. Lúc đó Tô Bạch vừa tắm xong, đang chuẩn bị đi ngủ, toàn thân chỉ còn mỗi cái quần lót. Tần Ly nhìn cái bụng sáu múi của mình, lại nhìn cái khối hơi hơi phình ra kia của Tô Bạch, nhớ tới cái bụng bia đã hiện hình của lão Mã, nhất thời nóng đầu liền thò tay qua sờ. Sờ thấy xúc cảm không tệ, lại nhéo nhéo, búng một cái.

Sau đó, Tần Ly thỏa mãn, tắm rửa xong vô tư về phòng. Tô Bạch giải trừ trạng thái hóa đá, mất ngủ. Đây là, bị người ta khinh bỉ sao? Hắn cũng xem như bị quấy rối, nhỉ?

Sáng hôm sau, Tô Bạch rời giường, tự hấp lại mấy cái bánh bao, tiêu diệt xong tiến thẳng đường tới phòng tập thể hình, đến lúc nên tiêu hủy mỡ bụng rồi. Tô Bạch thấy mình rất oan ức, dạo này đâu có ăn nhiều đâu!

Chạy bộ, gập người, bơi, tiêu hao cả buổi ở phòng thể hình tới trưa mới mồ hôi đầm đìa về nhà. Vừa vào qua cửa, Tô Bạch đã tắc họng.

Giữa phòng khách, Mục Triết Viễn đang đứng nói gì đó, chủ quán ngồi trên ghế, vẻ mặt không sao tin nổi.

“Người anh em, đi uống vài chén với tôi đi!” Thấy Tô Bạch vào nhà, Mục Triết Viễn chán chường nói.

Tô Bạch há hốc mồm, nhìn sắc mặt bạn thân, gật gật đầu không nói gì, về phòng thay đồ liền đi ra.

10. Chương 10: “đừng Nói Là Đàn Ông, Dù Ngày Nào Đó Chú Mang Về Một Con Tinh Tinh, Bọn Anh Cũng Tung Hoa Chúc Mừng.”

Tần Ly đang thật sự sợ hãi.

Sống cả hai đời đã ba mươi mấy năm nay, lần đầu tiên bị tố tình, lại từ một người đàn ông, lần đầu tiên bị thích, lại là một đực rựa! Giáo sư Tần mất bình tĩnh rồi.

Đời này chưa nói, mới sống có mấy tháng thôi. Nhưng mà đời trước? Mình dẫu gì cũng là một giáo sư đại học, tốt xấu cũng xem như sáng sủa đẹp trai, có chút tài hoa, sao lại không có nổi một người thích nhỉ? Tần Ly chống cằm, cẩn thận hồi tưởng cuộc đời trước, bạn học hồi sinh viên, đồng nghiệp và học sinh khi đi làm, nhiều người như vậy, thế nào mà không có nổi một mống thích mình? Rõ ràng đại học là nơi nhan nhản người đẹp mà, chẳng phải nói nữ sinh rất dễ có tình cảm với thầy giáo hay sao, vì sao không có ai mến mình? Còn nhớ rõ hồi ấy mình rất được chú ý, mỗi lần mặc bộ Đường trang mà mẹ đặt may cho lên lớp thì đều nghe được tiếng xuýt xoa không nhỏ nhé...

Nghĩ bể đầu vẫn không lần ra manh mối, Tần Ly móc di động ra oanh tạc.

“Có chuyện nói mau, anh mày đang bận đi dạo! Con trai chú khỏe, đang ở trong vườn trái cây, khả khả, vui quên trời quên đất luôn!” Lão Mã cười đến là gian trá.

“Anh!” Tần Ly cào tường. Tiểu Mãn, Tiểu Mãn, con là đồ bất hiếu..

“Chuyện gì?” Lão Mã giật nảy mình, tóc gáy dựng đứng. Làm anh em vài chục năm, chỉ nghe thẳng nhóc này gọi tiếng “anh” một lần duy nhất, là khi nó hấp hối. Một tiếng “anh”, gọi khiến anh đứt từng khúc ruột. Lần này, lại là thế nào...

“Hôm nay có người bảo thích em!” Tần Ly ngồi chồm hổm trên sàn nhà, nhớ tới Mục Triết Viễn, rầu rĩ, “Là nam.”

“Phì...” Lão Mã suýt nữa văng cả điện thoại ra, ho khan nửa ngày mới tìm lại được giọng mình, “Ừ, biết rồi, à ừm, bọn anh đã có chuẩn bị tâm lý, đừng nói là đàn ông, dù ngày nào đó chú mang về một con tinh tinh, bọn anh cũng tung hoa chúc mừng, thầy cô cũng thế.”

“...” Tần Ly không nói gì.

“Trước chưa nói với chú, hồi thầy cô còn sống đã tuyệt vọng về hôn nhân của chú. Một người tới ba chục tuổi đầu mà chưa một lần rung động, không nói rung động, đến quan tâm hơn bình thường một chút cũng chẳng có, cả nam cả nữ. Lúc đầu thầy lo chú yêu mẹ quá, sau lại lo chú thích đàn ông, cuối cùng phát hiện ra căn bản chú chẳng có tình cảm. Cho nên chỉ cần chú muốn tìm một ai đó, là loại người gì cũng được, họ đều không phản đối.” Lão Mã nghiêm trang hiềm thấy, trong lòng nhịn không được cười khở, người tiểu sư đệ này ngày ấy khiến sư phụ sư mẫu trần trở đau lòng rất lâu.

“Ừ, em biết rồi.” Tần Ly mỉm cười.

“Vậy nên, chúc hai đứa hạnh phúc.” Lão Mã thỏa mãn gật đầu. Chỉ cần không phải cô đơn suốt đời, thế nào cũng được. Đây là tâm nguyện của sư phụ sư mẫu, cũng là tâm nguyện của anh.

“Cảm ơn, nhưng mà em không có cảm giác gì với cậu ta, em chỉ có chuyện muốn hỏi anh thôi.” Tần Ly nói.

“Nói.”

“Anh nói xem có phải trường chúng ta mỹ nữ nhiều như mây không? Ngành Trung văn có phải hoa đào nở khắp nơi không? Sư đệ anh bộ dáng không tệ, học vấn cũng khá, sao không có ai thích em? Sống lâu như vậy, đến một mẫu thư tình em cũng chưa từng được nhận!” Tần Ly ghen tị. Ngay cả loại người như ông cũng có sư tử cái họ Phương kia nhất kiến chung tình bá vương ngành thượng cung, tôi có chỗ nào kém ông?

Lão Mã giật giạt khoe miệng, không biết trả lời ra sao, suy nghĩ thật lâu mới tìm ra được lý do.

“Nhớ phòng sách của chú không, cả một gian bốn buồng ngủ ba sảnh chú cho san tường ấy, thỉnh thoảng anh mang sinh viên lớp mình tới đó. Có lần anh dẫn một lớp chừng bốn chục đứa về, hôm đó chú cũng ở nhà, đang ngồi ở ban công chơi đàn. Chú cũng biết chú mỗi lần chơi đàn đều rất chuyên tâm, không phát hiện đằng sau thêm một đồng khán giả. Anh nói chú biết, lần đó, đám nhóc kia bị chú trấn trụ luôn, hơn bốn chục đứa từ lúc anh mở cửa đi vào liền ngây ra cả đám, không dám nói năng gì, cứ ngây người ra nhìn, hệt như đồng tượng gỗ.” Lão Mã nhớ tới cảnh tượng năm ấy, khe khẽ cười, “Nghe xong mấy khúc, cả đám lại rón ra rón rén xếp hàng đi ra ngoài, sợ quấy rầy đến chú, đến thở mạnh cũng không dám.”

“Thế hử? Thì có vấn đề gì?” Tần Ly không hiểu, anh chẳng có chút ấn tượng nào với việc này.

“Đương nhiên là có. Lúc ấy có người quay lại cảnh đó, post lên diễn đàn khoa. Trước đó còn có mấy người lòng vòng muốn xin anh ít thông tin về chú, sau đó thì lặn mất tăm.” Lão Mã cười đến đứt, “Tiểu Ly, muốn hấp dẫn con gái, tối thiểu phải như một người sống. Mà chú thì, trông chẳng khác nào món đồ cổ, đứng xa xa ngắm thì được nhưng làm gì có cô nào tình nguyện đi yêu đương với đồ cổ chứ, đấy là thứ nhìn được mà không ăn được.”

Biết ngay cái miệng lão Mã chẳng bao giờ nở ra được cái gì hay ho, Tần Ly tức giận quyết định tắt máy thật nhanh. Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không cam lòng bèn gọi tới, “Nhanh chóng đem con tôi về đây đi! Còn nữa, táo với lê thơm ở nhà nhớ mang ra đây càng nhiều càng tốt! Cả ngô cuối mùa nhà em gái lớn trồng sau núi nữa, thời điểm này ăn là thơm nhất.”

Lão Mã đặt điện thoại xuống, cười khẽ, tiểu sư đệ như bây giờ mới tốt, nhìn được sờ được, giống người.

~*

~ Trong ghê lô, Mục Triết Viễn say mềm, trước khi gục ngã nói một câu, “Để biểu lộ quyết tâm, tôi kể hết quá khứ của mình, kết quả anh ta nói: ‘Xin lỗi, tôi mắc chứng ưa sạch sẽ’, ha ha... báo ứng...”

Quá khứ của Mục Triết Viễn, Tô Bạch rất rõ ràng, cho nên ban đầu mới kiên quyết ngăn cản, hiện tại, ném mùi đau khổ rồi đi! Có điều người này đúng là cần bị một vỗ như vậy, nếu không cả đời cũng không hiểu

cái gì gọi là nghiêm túc. Thật may, bạn trai cũ (n-2) của cậu ta đã có mặt, nếu không anh cũng chẳng có kiên nhẫn lo cho con ma men này.

“Cậu ta không sao.” Tô Bạch về nhà, thấy chủ quán có vẻ không yên tâm, tưởng đang lo lắng cho Mục Triết Viễn bèn nhanh chóng giải thích.

“À, thế thì tốt.” Tần Ly gật đầu, tiếp tục phiên não. Bộ dáng của Trình Lâm này không bằng anh trước đây, vì sao lại có người thích nhỉ? Trình Lâm còn chưa học xong cấp ba, chỉ mới thi lấy được chứng chỉ văn hóa, ngay cả phòng thi cao đẳng đại học cũng chưa từng bước vào, Mục Triết Viễn là một luật sư có tiếng, có bằng thạc sĩ luật học, xem thế nào cũng chẳng có điểm gì chung mà!

“Anh không sao chứ?” Tô Bạch nghi ngờ, chủ quán dường như thật sự phiên não...

“Không việc gì đâu. Phải rồi, chiều mai Tiểu Mãn về tới đây, anh có rảnh thì chở tôi đi một chuyến, lão Mã mang cho rất nhiều đặc sản ở quê!” Tần Ly nhanh chóng tóm phu khuân vác.

“Không thành vấn đề.” Nghĩ tới nhóc con đáng yêu kia, Tô Bạch mỉm cười. Hai ngày không gặp cũng thấy nhớ nhớ.

Tiếng mở cửa vang lên, hai người đồng loạt quay lại, thấy một người đứng ở cửa, sắc mặt không vui, tay còn cầm chìa khóa, là Tô lão đại.

“Anh, sao anh lại tới đây? Sao không gọi cho em ra đón?” Tô Bạch nhanh chóng bắt chuyện, trong lòng thấy bất an, không biết ai chọc tới vị này rồi?

Nhận được ánh mắt bất thiện phóng tới, Tần Ly nhướng mày, nhắm vào mình?

“Hai người thông thả nói chuyện, tôi ra ngoài một lát.” Tần Ly lễ phép cười, đứng dậy đi ra cửa. Anh không có hứng thú làm bìa ngắ!

Ra ngoài cũng không có nơi để đi! Sờ sờ túi, ví có mang theo, anh liền đi tới hiệu sách gần đó. Hiệu sách lớn nhất ở đây là hiệu sách gần trường đại học S, ừ, cũng tìm được mấy cuốn khá hay. Trong đó có một cuốn của lão Mã, hai cuốn của mình mới tái bản, giá tăng hơn hai lần. Chẳng lẽ đồ của người chết liền đáng tiền? Tần Ly =.=

~*

~ Về phần Tô Bạch, đi theo đằng sau anh trai, giận mà không dám nói gì, cái kiểu thỉnh thoảng giá lâm kiểm tra này, ai mà chịu nổi?

Một cái thẻ ném qua, Tô Bạch bắt được, đầu đầy dấu hỏi.

“Thiếu tiền cứ nói, cho chú quẹt thoải mái. Đang yên đang lành đi cho người khác thuê nhà làm gì?” Tô lão đại ngồi xuống liếc nhìn em trai.

“Anh, anh đừng xen vào, hiện giờ cuộc sống của em tốt lắm.” Tô Bạch nhíu mày, tay lại nhanh nhẹn nhét thẻ vào ví. Tiền tài tới ngoài ý muốn ai chẳng thích, càng nhiều càng tốt!

“Chẳng ra sao! Chú béo lên.” Tô lão đại khinh bỉ em mình, sau đó tinh mắt phát hiện lão tam nhà mình lên cân.

“Bốn cân, tròn bốn cân nhé.” Tô Bạch giơ ngón tay khoe khoang, “Ăn ngon ngủ ngon lại chẳng béo.”

Tô lão đại nhướng mày, đứng dậy kiểm tra nhà em mình. Rất sạch sẽ, phòng bếp thêm nguyên một bộ đồ làm bếp, tủ lạnh đầy ắp, phòng khách thêm một cây đàn dương cầm. Thay đổi không nhiều nhưng lại mang hơi thở cuộc sống thường ngày, không lạnh lẽo như trước đây.

Nếu như vậy, thêm một khách trọ cũng hay. Tô lão đại gật đầu, nhưng vẫn cần khảo sát nhân phẩm thêm chút nữa, không thể để em út nhà mình chịu khổ.

“Hai đứa, đứa nào làm vệ sinh?” Tô lão đại hỏi.

“Cậu ta làm.” Tô Bạch ngượng ngùng. Trước đây thỉnh thoảng thuê lao công dọn dẹp theo giờ, hai ngày một lần, nhưng chủ quán sạch sẽ quá mức, thấy bẩn chỗ nào là tiện tay dọn ngay, sau này không cần thuê lao công nữa.

“Việc nhà ai làm? Quần áo ai giặt?” Tô lão đại hỏi tiếp.

“Cậu ta.” Tô Bạch đỏ mặt. Quần áo bẩn Tô Bạch luôn ném trong giỏ chờ lao công xử lý, nhưng chủ quán ngày nào cũng giặt quần áo, thấy đồ bẩn vứt đó sẽ ngứa mắt, đem giặt luôn.

“Ai làm cơm?” Tô lão đại tiếp tục.

“Cậu ta.” Tô Bạch chỉ biết ăn.

“Ai rửa bát?” Tô lão đại hỏi thêm.

“Cậu ta.” Mặt Tô Bạch càng đỏ hơn. Sau vụ cùng Mục Triết Viễn kết bè đập hơn nửa số bát đĩa, mình lại xung phong ra trận lần nữa, đập sạch toàn bộ, rốt cuộc bị chủ quán triệt để đá ra khỏi bếp.

Đáp án này làm cho Tô lão đại rất hài lòng nhưng cũng rất bất mãn. Em út nhà mình nên để người ta hầu hạ, nhưng mà, thể này liệu có vô dụng quá không?

“Vậy chú làm gì?” Tô lão đại đập một cái vào bắp chân đứa em.

“Ăn cho béo...” Tô Bạch ôm chân lùi lại, không dám kêu đau. Ăn cho béo... kiêm bị sờ soạng...

“Chú không thiếu tiền, vậy thì miễn tiền thuê nhà đi.” Tô lão đại gõ bàn. Khách trọ như vậy, có giá trị đấy.

“Vậy không được!” Tô Bạch phản đối. Bằng vào tính tình chủ quán, nếu mình miễn tiền thuê nhà, người ta nhất định ôm con đi chỗ khác.

“Hẹn thời gian, cùng nhau ăn bữa cơm đi!” Tô lão đại hạ lệnh.

“Được được.” Tô Bạch nhanh chóng lên tinh thần, “Thật ra ăn ở nhà cũng được, cậu ta làm cơm ngon lắm.”

“Chú từng thấy chuyện mời người ăn cơm còn để khách vào bếp chưa?” Tô lão đại trừng mắt, thằng bé này, từ lúc nào trở nên không biết điều như vậy?

“Hi hi, nếu anh mời thì em phải ăn một bữa ra trò mới được!” Tô Bạch gãi đầu, bổ sung một câu, “Anh, đừng làm khó cậu ta, người ta tử tế lắm.”

Tô lão đại không nói, chỉ híp mắt đánh giá em mình. Lão tam học bệnh vực người khác từ bao giờ? Mắt nhìn chăm chăm không tha, động tác trên tay vẫn không dừng, cầm quyển sách gỗ gõ lên cạnh bàn.

“Anh, nhẹ tay chút, sách đấy khó mua lắm.” Tô Bạch nhìn rõ cuốn sách trên tay anh trai liền nôn nóng, cuốn này phải nhờ người ta mua giúp mới được đấy.

Một cuốn sách vớ vẩn thôi mà! Tô lão đại mất hứng, vứt cuốn sách lên bàn, sau đó, một cái thẻ đánh dấu sách tuột ra.

“Anh, anh thích thẻ sách này à? Đẹp nhỉ? Đây, đây nữa này.” Thấy anh trai nhìn chăm chăm thẻ đánh dấu sách không rời mắt, Tô Bạch lại mở ngăn kéo lấy ra một cái hộp, trong hộp có chừng mười thẻ khác.

Bộ thẻ sách tổng cộng hai mươi tư cái, là bộ nhị thập tứ cung nữ đồ, năm đó Tần Ly nhàm chán nên vẽ ra rồi tự tay làm thành thẻ sách. Thẻ chỉ dài chừng mười phân, không đóng ấn triện, chỉ viết một chữ “Tần” kiểu đại triện[1] bằng mực đỏ ở một góc.

[1. Đại triện: là thể chữ lưu hành thời Tây Chu (khoảng thế kỉ XI đến năm 771 TCN), phát triển từ Kim văn.]

“Đâu ra?” Tô lão đại lật xem từng cái, hứng thú hỏi. Tô Hâm không phải Tô Bạch, Tô Bạch nhiều nhất là thấy đẹp mắt, tiện tay kẹp vào sách. Còn Tô lão đại gần đây mở gian triển lãm, khá quen thuộc những thứ này, tự nhiên nhận ra đây là tác phẩm của nhà thư họa quá cố Tần Ly.

“Chủ quán cho đấy, đây nữa này.” Tô Bạch thấy anh trai thích bèn lôi thêm hơn chục thẻ khác trong các cuốn sách khác ra khoe.

“Gọi điện đi, tối nay cùng ăn cơm, muộn rồi đây.” Tô lão đại sai em làm việc còn bản thân xem xét từng thẻ sách xong, cẩn thận thu lại chuẩn bị bỏ vào túi áo mình.

Tô Bạch quỳnh lên, nhào qua cướp lại. Nếu để chủ quán biết đồ cho mình bị chuyển giao qua tay người khác thì ngày lành của mình cũng đã hết!

Tô lão đại đen mặt. Chỉ vì mỗi một bộ thẻ sách, vậy mà dám không hỏi han gì đã nhào qua giật lại, đây có phải là thằng em ngoan ngoãn nghe lời mà mình vất vả bao năm nuôi lớn không?

“Anh, cái này em cũng thích, không thể cho anh.” Tô Bạch vất vả cướp lại được đồ, nhanh chóng bỏ vào ngăn kéo khóa lại rồi cẩn thận cất chìa khóa đi. Không cho được đâu, một cái cũng không được, anh à, đừng trách em.

Lại còn phòng mình như phòng trộm! Tô lão đại càng đen mặt hơn, nhắc chân đạp em mình ra khỏi phòng sách. Phẫn rồi phẫn rồi! Tô Bạch không để tâm, xoa xoa thắt lưng, cười hì hì lôi anh trai ra khỏi phòng, đóng cửa, đi ăn cơm.

“Chủ quán bảo tối mới về, vừa gặp người quen nên không cùng ăn tối với chúng ta. Anh, chúng ta đi ăn đồ Pháp mà anh thích nhất đi, em nhường hết gan ngỗng cho anh nhé.” Tô Bạch ưỡn mặt lấy lòng, rốt cuộc đồ được anh trai giãn mặt.

“Hừ, còn không nhanh chân lên.” Tô lão đại cựa ra khỏi tay em trai, lại đạp một cước vào mông nó một cái, đẩy về phòng thay quần áo.

~*

~ Tần Ly theo Lý Tranh đến căng tin trường học. Vị này vốn không có kinh nghiệm ăn cơm căng tin nên rất hứng thú, nhất là khi ở bên cạnh toàn người trẻ tuổi tinh thần phấn chấn lui tới khiến tâm trạng của anh cũng thả lỏng hơn. Đang giờ cơm, sinh viên tới rất đông. Tần Ly cười tủm tỉm nhìn Lý Tranh chen trước cửa sổ gọi cơm, lại quay sang nhìn hai cậu bé chung bàn đang ngấu nghiến ăn, tốc độ có thể so được với Tô Bạch, cảm giác thèm ăn cũng dâng lên.

“Anh Đại Lâm, xem xem có hợp khẩu vị không ạ?” Lý Tranh đặt khay cơm xuống bàn, lấy khăn tay lau mồ hôi.

“Được đấy.” Tần Ly quả thật hơi đói, bữa sáng bỏ qua, trưa chỉ ăn tạm một chút, một mình đứng là chẳng muốn ăn gì.

Cơm nước hương vị cũng thường thường, chỉ được cái nhiều. Lý Tranh hiển nhiên không muốn ông chủ khó nuốt nên gọi vài món thức ăn, Tần Ly cũng rất phối hợp mà ăn sạch.

“Tiểu Tranh, tối mừng bầy có rồi không?” Tần Ly đặt đũa xuống.

“Rồi ạ, anh Đại Lâm có chuyện gì cần ạ?” Lý Tranh hỏi.

“Hôm đó là sinh nhật Tiểu Mãn bốn tuổi, có rảnh thì tới ăn bữa cơm, anh viết địa chỉ cho em nhé.” Tần Ly mượn giấy bút của Lý Tranh viết địa chỉ nhà mới.

“Được ạ, em sẽ qua sớm!” Lý Tranh sáng mắt lên, “Vừa khéo, em làm một mô hình thuyền cho Tiểu Mãn, đang chuẩn bị sơn màu.”

“May thế, lần trước nhóc con này đang đòi mua thuyền đấy!” Tần Ly cười cười, đứng dậy chào tạm biệt.

Vòng qua hiệu sách mua mấy tập tranh cho trẻ nhỏ, lại sang tiệm bánh đặt mua bánh gato, Tần Ly về đến nhà đã chín giờ.

~*

~ Hai anh em Tô Bạch cơm nước xong lại gặp mấy người bạn, cùng đi câu lạc bộ uống mấy chén. Tô Bạch nghĩ đến Tần Ly ghét người miệng hôi, đẩy được chén nào thì đẩy hết, Tô lão đại rất ngạc nhiên, thằng em mình trước đây khá mê rượu mà.

Trên đường về nhà, Tô lão đại càng hết chỗ nói rồi. Em trai mình tự dưng chạy qua quầy bán đồ nướng ven đường mua một bọc, trong đó có nhiều món trước giờ nó chưa từng để ý tới như nấm kim châm hay cà tím. Cần phải biết là, Tô lão tam nhà ta cảm tình con muỗi, không phải thịt không thích, xa rời mọi đồ chay!

Đợi đến khi thấy khách trọ điềm nhiên nhận hộp đồ ăn, vui vẻ thưởng thức món gân bò nướng với nấm kim châm và cà nướng thì Tô lão đại phần nộ rồi. Dám, dám xem em trai thân yêu của ta là chân chạy vặt! Làm chân chạy vặt không nói, ngay cả một tiếng cảm ơn cũng chưa có!

“Anh ném thử chút?” Nhận được ánh mắt hăm hực bắn tới, Tần Ly tử tế chìa một xâu nấm ra. Muốn ăn thì cứ nói thẳng, có phải người ta không cho đâu, làm gì mà cứ nhìn chằm chằm vào đồ ăn trên tay người khác như trẻ lên ba thế, Tiểu Mãn cũng không mất lịch sự như vậy, một anh còn là người lớn!

“Không cần đâu, anh tôi chưa bao giờ ăn thứ này!” Tô Bạch cười cười với Tần Ly, anh cả chưa bao giờ ăn thứ quà vặt ven đường kiểu này, chúng ta cứ tự hưởng thụ đi thôi.

Một câu nói khiến Tô lão đại nội thương. Vì sao, đột nhiên có cảm giác em trai bảo bối bị người ta cướp đi? Tô lão đại rất khó chịu rồi đấy.

Định hỏi khách trọ một chút về di tác của Tần Ly nhưng Tô Hâm phát hiện anh không sao mở miệng được. Đại ca nhà họ Tô là một gian thương, luôn luôn thuận lợi mọi đường trên thương trường, lúc này lại có cảm giác lực bất tòng tâm. Người kia, nhìn thì ôn hòa dễ chịu, luôn mỉm cười với người khác, nhưng chờ khi thật sự định tới gần lại phát hiện giữa hai người có một khoảng cách không thể xóa nhòa, khiến bản thân muốn mở miệng lại phải nuốt vào bụng.

Nhìn em mình và người ta nói chuyện với nhau, một hỏi một đáp, bình bình đạm đạm mà lại ầm ập hài hòa, đó là một bầu không khí anh không sao chen lọt. Hừ, thẳng út gần gũi người khác từ khi nào thế? Tô lão đại ghen tỵ.

Hai người tận hứng ăn xong hộp đồ nướng, Tô lão đại ngồi đối diện lại thấy cơn giận ầm ạch trong lòng. Vì sao mình lại có cảm giác muốn cho mỗi tên một cước đạp bay nhỉ? Đến là ngứa mắt!

“Tôi có thể mượn dùng máy tính chút không?” Tần Ly ăn xong, tự động thu dọn rác, vào bếp rót cho mình chén nước nóng cũng không quên cho Tô Bạch một chén. Điều này làm ánh mắt soi mói của Tô lão đại dụ đi ít nhiều.

“Đương nhiên.” Tô Bạch chẳng quan tâm anh trai đang ngồi đây, đi vào phòng làm việc mở máy cho khách trọ.

Tần Ly vào diễn đàn ngành Trung văn của trường. Bài viết đó rất dễ tìm vì nó được dán ở trang chủ, tiêu đề cũng to hơn, sáng hơn cái khác. Tròn mắt xem xong đoạn video, Tần Ly hết chỗ nói. Chẳng qua chỉ chơi một khúc nhạc, có gì hay, có gì đáng sợ, vì sao đây lại là nguyên nhân các mỹ nữ vứt bỏ mình?

Tần Ly tiếc hận. Nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy cái gì bất thường, vậy thì vì sao mới được?

Tô lão đại cũng tiếc hận. Trước đây anh cũng từng gặp giáo sư Tần Ly một lần, chỉ là nhìn từ xa xa sườn mặt người này. Ấn tượng thì đương nhiên không có gì sâu sắc lắm nhưng tranh và chữ người này rất được giá, giúp anh lời một khoản. Không ngờ người này không viết chữ vẽ tranh mà còn biết chơi cổ cầm, đàn rất có phong thái. Tô lão đại gật gù, âm thầm ghi nhớ địa chỉ bài viết kia.

Về phần Tô Bạch, người này và mấy thứ tao nhã nghệ thuật không cùng một thế giới. Đưa anh ta một cổ cầm một đàn tranh, anh ta tuyệt đối không phân biệt được đâu là cầm đâu là đàn tranh. Đối với Tô lão tam mà nói, sợ rằng ký hiệu của bộ đội còn có lực hấp dẫn hơn.

“Anh, anh đang nhìn gì thế?” Phát hiện anh trai không ổn, Tô Bạch quan tâm hỏi.

Đường nhìn của Tô lão đại rơi vào một quyển sách bọc bìa, chính xác hơn là rơi vào bìa sách. Quyển sách đã cũ, bìa cũng bị hỏng nhưng lại rất quan trọng với Tô Bạch. Một lần Tô Bạch đang tìm giấy bọc lại nhưng không tìm được loại thích hợp, Tần Ly nhớ tới trong rương đồ Phương Sanh mang tới có vài bức họa nhỏ vừa khổ bèn lấy ra cho Tô Bạch bọc sách.

Đó là một bộ Nhi đồng hí thủy đồ, lấy cảm hứng từ một lần con trai lão Mã về nhà ông bà bị rơi xuống nước, vẽ rất tùy ý, lão Mã chứng mắt vẫn ném một xó, lúc này đã phát huy công dụng.

Biết chuyện, Tô gian thương bắt đầu run lấy bầy cả hai tay. Đây không còn là đồ phá sản cấp độ cao nữa, đây rõ ràng là hai ông tổ phá sản! Loại này phải lôi ra đánh đòn gấp.

Chán nhìn hai tên phá hoại, Tô lão đại thu dọn đi ra ngoài ở khách sạn. Tô Bạch chẳng hiểu ngô khoai gì. Tần Ly cũng ngơ mặt. Anh cả nhà họ Tô này khó tính ghê, động chút là tức giận...

Buổi tối theo lệ thường tới phòng Tô Bạch tắm nhờ, cũng theo lệ thường sờ sờ bụng mỡ mềm mềm một cái, nói sờ vào thật thích, Tần Ly lại sờ sờ cơ bụng cứng rắn của mình, lắc đầu đi vào phòng tắm.

Tô Bạch khóc không ra nước mắt. Đây là quấy rối, quấy rối trắng trợn đó! Nhưng đối với cái tên đầu óc trì độn siêu cấp này thì biết nói thế nào? Tô Bạch quyết định ngày mai phải gọi người tới sửa máy nước nóng, không sửa được thì phải mua cái mới ngay, không thể để bị sờ mãi thế này được! Đang nghĩ ngợi, chần bồng bị xóc lên, người vừa tắm xong đi ra lại đuổi tay tới bụng anh, sờ soạng vài cái, nhéo nhéo rồi thỏa mãn bỏ đi. Tô Bạch nhìn bóng người quần khăn tắm nọ, lệ đổ ào ào trong lòng.

~*

~ Tô lão đại ở khách sạn, sáng hôm sau tới sớm. Tần Ly ra mở cửa. Anh ngủ ít, kiếp trước mỗi ngày chỉ ngủ tầm bốn năm giờ là đủ, hiện tại mỗi ngày lao động chân tay mới ngủ nhiều hơn một chút, mấy hôm nay rảnh rồi lại bắt đầu ngủ trễ dậy sớm.

Tô lão đại chỉnh chệch ngồi trên salon, em trai mình nhất định lại ngủ nướng, nhưng mà khách trọ chịu khó thật, tắt bật tay chân liên tục. Vốn đang làm cơm trong bếp nhưng thỉnh thoảng lại chạy ra dọn cái này, lau cái kia, một buổi sáng thấy người đó rửa tay liên tục. Ai, sạch sẽ quá thì đừng có vào bếp, nếu không cứ làm cái gì lại phải rửa tay một lần, quá phiền toái. Tần Ly rửa tay không thấy phiền, Tô lão đại chỉ nhìn đã chóng mặt.

Rót thang bao, ninh cháo yến mạch, thêm mấy món điểm tâm, đơn giản nhưng đủ dinh dưỡng. Thang bao làm nhanh, bì lợn đông lạnh có sẵn trong tủ, ngon không bằng hôm qua nhưng vẫn rất hấp dẫn. Cua mới hấp, Tần Ly buộc toàn bộ chân, Tô Bạch thích ăn cái này. Yến mạch không phải đồ mua siêu thị mà do Lý Tranh mang từ quê ra, tự trồng tự mài, rất thơm.

Cơm nước vừa lên bàn, Tô Bạch liền vươn vai bước ra, bấm giờ rất chính xác, lần thứ hai bị anh trai mình khinh bỉ một trận.

Tô lão đại vẫn như cũ chậm rãi ăn, một miếng củ cải muối cũng được ăn như thể đó là bào ngư vi cá. Tô Bạch vẫn phong thái ăn kiểu cướp, tay cầm thêm cái ống hút, không biết mua từ bao giờ. Tần Ly trở mặt, đây có đúng là anh em ruột không vậy? Sao khác nhau dữ dội thế này? Thật đúng như hoàng tử và tên ăn mày, tổng giám đốc với nhân viên hạng bét vậy...

Lần này ăn càng cua rất nhanh gọn, Tô lão đại đập xác, Tô lão tam ăn thịt, đúng là anh em thân thiết...

Bữa trưa ăn cơm Tây, Tô lão đại mời, Tần Ly không thích ăn cơm Tây, ăn cũng không quen, nhưng rất có hứng thú với món gan ngỗng và ốc sên. Tô lão đại cũng thích gan ngỗng, Tô Bạch ăn cái gì cũng như nhau nên mọi lần đều nhường gan ngỗng cho anh trai. Lần này Tô lão tam nhà ta ma xui quỷ khiến bỏ gan ngỗng nhầm chỗ, dưới cái nhìn chăm chăm của anh cả, thả gan ngỗng vào đĩa của chủ quán.

Tần Ly rất khó nghĩ. Tuy mấy ngày nay cùng ăn cùng ở nhưng gan ngỗng là người kia lấy nĩa của mình xiên tới, trên đó có nước bọt của anh ta đấy...

Tô lão đại rất phiền muộn. Đây là em út mình một tay nuôi lớn, cứ thế bị một thằng nhóc nông dân chẳng biết ở đâu ra lừa tới tay?

Tô Bạch nghi hoặc nhìn tay mình. Rõ ràng tính bỏ cho anh trai, vì sao thấy chủ quán có vẻ thích liền chuyển hướng giữa đường? Thế này là thế nào? Thật ra có thể gọi một phần nữa mà, sao tay mình lại nhanh nhẹn như vậy? Tô Bạch biết chủ quán rất sạch sẽ, nhìn miếng gan ngỗng, cứ để đó hay lấy về đây? Tô Bạch rồi mù. Cho nên, khi giây tiếp theo chủ quán ăn miếng gan ngỗng mà không biến sắc mặt, đại luật sư Tô nhộn nhạo trong lòng, cái tay lại tấy mấy dăng món ốc sên của mình lên.

Tần Ly càng xoắn xuýt hơn. Lại nữa? Xin ngài, nước bọt của ngài dính đó kìa...

Tô lão đại, mặt đã xám xịt.

Tô Bạch run tay một cái, sau đó muồn màng nhận ra, nếu không phải đây là nơi công cộng, nắm tay của anh cả nhất định đã văng thẳng lên cái mặt đẹp trai của mình, chủ quán cũng sẽ không nhẹ tay với mình đâu á...

Thế nhưng, anh cả chỉ cắt bớt tét, chỉ là lực hơi mạnh một chút. Chủ quán cũng tiêu diệt mấy con ốc sên, chỉ là tốc độ hơi nhanh xiu xiu.

Tô Bạch vui vẻ, vẫy tay, “Thêm một suất bớt tét chín bảy phần nhé.”

~*

~ Cơm nước xong, ba người tới thẳng ga. Chuyến tàu của Tiểu Mãn tới lúc hai giờ.

“Ba ba!” Tàu chưa dừng hẳn, bạn nhỏ Trình Tiểu Mãn đã bám lên thành cửa sổ banh cổ họng gọi. Nhóc con tinh mắt, liếc cái là nhận ra ngay cha mình đang đứng đợi.

Ba người nhanh chóng đi tới, tàu vừa dừng một khắc, Tần Ly liền nhắc Tiểu Mãn ra từ cửa sổ, sau đó ôm vào lòng. Tô Bạch tủm tỉm cười nhìn hai cha con hôn tới hôn lui, chủ động giúp nhà lão Mã lấy hành lý.

Hôn con trai xong, bắt đầu chia của. Lão Mã mang về rất nhiều đặc sản, để lại hơn phân nửa rồi vội vã vào phòng đợi, bọn họ phải đổi tàu.

“Chờ chút!” Tần Ly kéo tay lão Mã.

“Chuyện gì? Nói mau, anh không có thời gian.” Lão Mã liếc nhìn tiểu sư đệ.

“Ngày mốt là sinh nhật con tôi, đưa tiền mừng đây!” Tần Ly nắm chặt không tha.

“Xi, sinh nhật con anh, chú chưa đưa đâu!” Lão Mã khinh bỉ.

“Như nhau à? Con ông bao tuổi, con tôi bao tuổi?” Tần Ly càng khinh bỉ hơn, “Nói không biết xấu hổ!”

“Đi, tìm chỗ nào vắng, đấu một trận.” Lão Mã nổi giận, vút hành lý định lôi tiểu sư đệ tìm nơi động chân động tay một phen.

“Tôi không đánh nhau với ông già.” Tần Ly từ chối.

“Ông đây già cỡ nào? Ông mới ba mươi sáu, ba mươi sáu!” Lão Mã nổi gân xanh đầy trán.

“Tôi hai mươi sáu, chú ạ!” Tần Ly nhún nhả nói.

Lão Mã tắc thở.

“Đây, cầm lấy, tiền mừng cho con chú.” Phương Sanh nhét vào tay Tần Ly một vật, kéo lão Mã vọt vào phòng đợi.

Phòng đợi khá đông, một nhà ba khẩu chẳng mấy chốc đã mất hút giữa biển người, Tần Ly giận dữ, “Phương Sanh chị là đồ cọp mẹ, cho tôi vòng tay con gái làm gì!”

~*

~ Ngồi giữa đám đồ trong xe, Tô lão đại sầm mặt.

Khách trọ của em trai khiêng con cậu ta, hai tay trống trơn. Em trai bảo bố của mình tay xách nách mang túi này bao nọ, một chết khiếp còn trưng cái vẻ hài lòng đầy mặt. Thì ra em mình luôn bị ngược đãi kiểu này! Tô lão đại mất bình tĩnh, lửa giận trên bàn ăn chưa tắt nay lại bùng lên.

“Cháu chào chú Đại Tân!” Trình Tiểu Mãn nhô cái đầu nhỏ ra khỏi lòng Tần Ly, quay lại cười tươi rói với chú Đại Tân ngồi đằng sau.

“Khụ khụ, chào cháu.” Tô lão đại xấu hổ, hỏa hoạn hừng hực trong lòng được tưới mưa rào ngày hạ.

“Tiểu Mãn, còn chú nữa?” Chú tài xế Đại Bạch cẩn thận hướng dẫn.

“Cháu chào chú Đại Bạch!” Trình Tiểu Mãn vịn vịn vài cái, vươn người thơm lên mặt Tô Bạch.

Tô Bạch sờ sờ bên má bị hôn, choáng váng. Bị hôn bị hôn bị hôn bị cục cưng đáng yêu hôn...

Lần này hai mắt phát hỏa đổi thành Tần Ly. Con yêu, sao lại tùy tiện hôn người khác, mất vệ sinh quá! Kể nào dạy hư con tôi, tôi cho anh biết tay! Tần Ly ôm chặt con trai bảo bối, xót xa trong lòng.

“Lần sau phải nhớ né ra!” Tần Ly hạ lệnh.

“Không muốn.” Tô Bạch cự tuyệt, sờ sờ má vừa được hôn, vui rạo rức đập chân ga, về nhà.

Nhìn con trai gà gât trong lòng, Tần Ly quyết định để qua một bên, hừ, về nhà sẽ tính sổ một lượt!

Tô lão đại sờ cằm, dăm chiêu.

Đến nhà, Tần Ly ôm con yêu đã ngủ đến chảy nước miếng rờn rờn xuống xe, Tô Bạch hôn hử thu dọn xách đồ lên nhà. Đặt Tiểu Mãn vào giường cẩn thận, Tần Ly bắt đầu sắp xếp đồ mới mang lên phòng khách. Một bao táo và lê thơm chia vào hai túi nhỏ, để tặng Lý Tranh và Mục Triết Viễn. Nửa bao ngô non, bẻ mấy cái cho vào luộc, còn lại xếp vào tủ lạnh. Các loại rau rừng khô được trải ra phơi tiếp ngoài ban công. Các loại quả khô thì trực tiếp bỏ vào kho.

Thu xếp xong, dọn rác vứt đi, cả phòng lại gọn gàng sáng sủa. Tô lão đại nhìn em mình, lại nhìn sang khách trọ, do dự.

11. Chương 11: Háo Sắc – Bản Năng Gốc Của Con Người

Trình Tiểu Mãn ngủ no rồi, bắt đầu chạy nhảy khắp nhà, sờ chỗ nọ ngó chỗ kia, lát sau khắp phòng vang lên bài “Hai con hổ”.

Nghe tiếng đàn rộn ràng của con trai bảo bối, Tần Ly cảm thấy thật hạnh phúc, con mình ấy, kỹ năng chơi đàn được rèn luyện thật tốt, nghe bản này mà xem, chơi thật là dễ nghe!

Tô Bạch liếc nhìn anh trai, thấy không có gì bất thường mới yên lòng. Haiz, mấy ngày này tính tình anh ấy rất bất thường, chẳng lẽ đã tới thời kỳ mãn kinh?

Tô lão đại đang có tính toán riêng. Tuổi không còn nhỏ, có thể xây dựng gia đình sinh đứa con cũng hay, cân nhắc một chút về cuộc sống gia đình có vợ có con ảm áp bên mình, vẫn thấy đại nghiệp kiếm tiền ra vẻ hấp dẫn hơn chút, còn về chuyện sinh con kế thừa gia nghiệp thì cứ giao cho thằng út đi! Nhìn thằng em mình ngấm đũa nhỏ xấu xa kia đầy dẫy dằng âu yếm, anh hạ quyết tâm, xem ra việc này giao cho thằng út là ổn nhất. Về phần thằng hai, nó muốn làm người rừng thì kệ nó, cùng lắm mình kiếm nhiều tiền chút nuôi sở nghiên cứu của nó là được.

Tô Bạch gặm bắp ngô, cảm thấy quả là ngô mùa thu hấp lên thơm ghê, ngon đấy, đợi lát phải bảo chủ quán làm canh sườn hầm ngô mới được, anh cả thích ăn món này.

“Hết sườn rồi.” Tần Ly lục tủ lạnh, nói.

“Vậy giờ chúng ta đi mua một ít đi, vẫn còn kịp mà, anh cả không ở lâu, chúng ta phải chiêu đãi chu đáo mới được!” Tô Bạch bỏ lõi ngô xuống, lau tay đi lấy ví.

Tô lão đại thở dài. Vì sao mới mấy ngày không gặp, em mình đã thay đổi nhiều như vậy? “Chúng ta”, không ngờ mày với khách trọ là người một nhà, còn anh mày thì thành khách tới chơi sao? Lại còn “chiêu đãi chu đáo”, anh đang muốn “chiêu đãi” mày một trận chu đáo đây!

Chưa ra ngoài, tất nhiên Tiểu Mãn sẽ đi theo. Tô lão đại không muốn bị bỏ lại một mình trong nhà, cũng hạ mình theo sau tới nơi anh chưa có mấy dịp đến trong đời.

Một đội ngũ rất “hài hòa” ra đời.

Tiểu Mãn chạy lon ton phía trước, cứ được vài bước là quay lại chờ cha mình, Tần Ly đứng đĩnh đi phía sau, Tô Bạch đẩy xe đi ngay sau hai cha con, Tô lão đại cách đó một quãng thật xa.

Chọn sườn xong, Tần Ly lại mua thêm rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị cho sinh nhật Tiểu Mãn. Sau cùng, tới khu đồ chơi, anh chọn cho Tiểu Mãn một con gấu ôm bự hơn cả bé.

“Đây, quà sinh nhật của con.” Nhìn con trai đứng ngoẹo đầu bên cạnh, Tần Ly nhét con gấu vào lòng nhóc.

“Cảm ơn, cảm ơn ba ba.” Tiểu Mãn ôm con gấu cao hơn cả mình, cố sức xoắn chân ngắn đuổi theo ba ba.

Anh ngược đãi nhi đồng hả! Tô Bạch trố mắt nhìn, giận mà không dám nói. Nhưng mà, sinh nhật Tiểu Mãn phải không? Vậy phải tạo ấn tượng tốt mới được!

Tô lão đại mắt sáng lên, vung tay quét sạch tất cả mô hình tàu hỏa trên kệ. Ừm, để bồi dưỡng tình cảm cha con thân thiết cho em mình, cần phải bắt đầu từ trước khi cười... Rồi về chọn trước vài cô ưa nhìn...

Sinh nhật rất hạnh phúc, nhân vật chính rất thỏa mãn. Thu được một đồng lễ vật thật to, chú Đại Bạch còn sửa lại phòng sách thành phòng chơi cho bé, bên trong trang trí như một tòa lâu đài nhỏ trong phim hoạt hình.

“Cảm ơn chú Đại Bạch ạ!” Tiểu Mãn ôm gấu bông, cười khoe hai hàng răng trắng.

“Vậy mau thơm chú một cái!” Nhìn thấy không có ai, Tô Bạch ngồi xổm xuống dụ dỗ bé.

Trình Tiểu Mãn nhìn quanh quất, thừa dịp cha không phát hiện bèn hôn thật nhanh lên mặt Tô Bạch, thì thào, “Chú đừng nói cho ba ba, ba ba bảo không được thơm người khác.”

“Được, chú không nói đâu.” Tô Bạch sờ sờ má, hạnh phúc thăng thiên.

Tô lão đại nhìn em, hài lòng gật đầu, quyết định sáng mai đi, phải cẩn thận chọn vài ứng viên sáng giá cho vị trí em dâu mới được. Còn về chủ quán cơm kia, tìm dịp thuận tiện để hỏi xem cậu ta có quan hệ thế nào với cố thi họa gia Tần Ly.

~*

~ Kỳ nghỉ lễ quốc khánh dài ngày chấm dứt, sinh hoạt trở lại quỹ đạo cũ.

Năm giờ dậy, chạy bộ tới quán cơm, sáu giờ mở cửa làm việc – Đây là Tần Ly.

Bảy rưỡi dậy, đánh răng rửa mặt, xách Tiểu Mãn ra khỏi nhà, tám giờ mười lăm phút tới quán cơm ăn sáng, tám rưỡi đưa Tiểu Mãn tới nhà trẻ, chín giờ đi làm – Đây là Tô Bạch.

Bảy giờ dậy, tự thay quần áo, đánh răng rửa mặt, bảy rưỡi gọi chú Đại Bạch dậy, đi nhờ xe tới chỗ ba ăn sáng, đi nhờ xe tới nhà trẻ – Đây là Tiểu Mãn.

Mục Triết Viễn ngậm một cái bánh cuộn, như quả bóng xì hơi rũ ra trên bàn ăn.

“Lâu quá không gặp.” Tần Ly cười cười, bỏ lại công việc tới ngồi cùng.

“Anh chương mắt tôi chỗ nào?” Mục Triết Viễn nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Vậy anh coi trọng tôi điểm nào?” Tần Ly hỏi ngược lại.

“...” Mục Triết Viễn ghen.

“Anh xem, chính anh cũng không biết.” Tần Ly nhướn mày.

“Chủ quán, làm người phải phúc hậu, đối xử với người vừa thất tình phải dịu dàng chút, có biết không?” Mục Triết Viễn lườm một cái. Đúng vậy, mình coi trọng người này điểm nào? Vừa nhỏ nhen vừa cay nghiệt...

“Người ta đến độ tuổi nhất định sẽ mong ước có một cuộc sống yên ổn. Mục Triết Viễn, anh thích tôi mới muốn ổn định lại hay là muốn ổn định cuộc sống mới thích tôi?” Tần Ly từ từ nói, sắc mặt nghiêm túc, “Anh chọn tôi vì tôi cho anh cảm giác yên ổn. Điều anh muốn, đó là nghiêm túc, ổn định, còn đối tượng là ai không quan trọng, đúng không?”

Mục Triết Viễn trầm mặc, nghĩ điều chủ quán nói có chỗ nào đó không ổn, song lại cảm thấy có lý. Như vậy, chọn anh ta, coi trọng anh ta, rốt cuộc vì cái gì? Là vì cảm giác an tâm này, hay là chỉ vì anh ta là anh ta?

“Mấy lời này nghe sao là lạ?” Phân vân một trận, Mục Triết Viễn bắt được trọng điểm.

“Tô Bạch chỉ tôi nói.” Tần Ly thành thật khai báo. Nói thật, những lời này có ý gì anh cũng không rõ, luôn cảm thấy rất trúc trắc.

“Hừ, lại phá đám mình.” Mục Triết Viễn vỗ bàn một cái, hăm hừ trở về văn phòng tìm người tính sổ.

Biết có người phá rối, Mục Triết Viễn lại không chịu bỏ cuộc, bắt đầu suy tính đến phương pháp đường vòng.

“Chủ quán à, Triển Vân muốn gặp anh, chưa báo trước đã tự ý mang cậu ta tới đây, có bất tiện gì cho anh không?” Mục Triết Viễn bám lấy cánh cửa, vươn đầu về phía phòng bếp tầng âm, bỏ qua thủ trưởng đang mở cửa cho mình.

Triển Vân? Vị cao thủ quyền anh trông xinh trai cười lên càng xinh kia? Tần Ly có hứng.

Háo sắc – bản năng gốc của con người. Bạn nhỏ bốn tuổi Trình Tiểu Mãn cũng không ngoại lệ, rất nhanh đã bị Triển mỹ nhân hấp dẫn sự chú ý. Bảo bối của chủ quán, Tô Bạch cảm thấy mình có nghĩa vụ bảo hộ, cho nên cũng tới ngồi bên.

“Tiểu Mãn à, mấy hôm trước sinh nhật cháu, chú không tới được, đây, quà của cháu đây!” Mục Triết Viễn tặng bé một hộp bút sáp màu có hình Tiểu Tân.

“Oa, là Tiểu Tân với Tiểu Bạch!” Tiểu Mãn vui vẻ, ôm lấy không buông, “Cháu cảm ơn chú Triết Viễn ạ.”

Tiểu Tân... Tiểu Bạch... Mục Triết Viễn cậu cố ý...

Mức độ xem thường của Tô Bạch dành cho cấp dưới của mình được nâng lên tầm cao mới.

“Tiểu Mãn à, có biết sinh nhật ba ba cháu vào ngày nào không?” Mục Triết Viễn làm bộ bình thường hỏi, Tô Bạch lặng lẽ dựng tai lên.

“Biết ạ, là mừng một đầu năm ạ.” Tiểu Mãn gật đầu, nhìn Tiểu Bạch với Tiểu Tân trong tay, rất là hoan hỉ.

“Thế cháu có biết ba ba thích gì nhất không?” Mục Triết Viễn hỏi tiếp.

“Đương nhiên biết ạ, ba ba thích nhất là Tiểu Mãn đó!” Trình Tiểu Mãn bĩu bĩu cái miệng nhỏ, cái này cũng phải hỏi sao, ba ba đương nhiên thích Tiểu Mãn nhất rồi!

“... Ngoại trừ Tiểu Mãn, ba ba còn thích cái gì thứ hai?” Mục Triết Viễn tiếp tục dẫn dắt.

Ba ba thích thứ hai là cái gì? Trình Tiểu Mãn nhướng mày đau khổ suy tư, lát sau, mắt sáng ngời.

“Biết rồi, ba ba thích thứ hai là sờ chú Đại Bạch ạ.” Trình Tiểu Mãn siết nắm tay nhỏ, nói chắc như đinh đóng cột.

Phụt...

Tô Bạch học ba thặng máu, lập tức bỏ mình. Đồng ngôn vô kỵ, nếu là mấy người bình thường cùng ngồi đây, những lời này sẽ không bị hiểu theo nghĩa khác. Thế nhưng, ngồi trước mặt anh lúc này, là hai tên đoạn tụ!

Mục Triết Viễn liếc xéo Tô Bạch một cái, trong lòng phát hỏa, ngoài miệng vẫn tiếp tục khai thác tư liệu. Còn Triển Vân cầm một đĩa hạt dưa, thoải mái tựa vào salon, vẻ như đang xem hí kịch.

“Thế à? Ba ba cháu sờ chú Đại Bạch như thế nào? Sờ ở những đâu?” Mục Triết Viễn cố gắng giả bộ ôn hòa.

“Sờ ở đây ạ!” Trình Tiểu Mãn vỗ cái bụng nhỏ của mình, có điều tay trẻ con vùng không chuẩn vị trí, vỗ xuống dưới rốn ba thốn.

“Ba ba có nói gì không?” Tay Mục Triết Viễn bắt đầu run run.

“Có ạ, hôm qua ba ba vừa bóp vừa bảo là xúc cảm tốt gì đấy, còn nói hơi cứng rồi. Chú Triết Viễn ơi, xúc cảm tốt là cái gì ạ?” Trình Tiểu Mãn ngửa mặt, không ngại học hỏi kẻ dưới.

Sờ... bóp... xúc cảm tốt... hơi cứng...

Trời ạ! Hai người này câu nhau từ lúc nào, sao tiến triển nhanh thế? Mục Triết Viễn tàn bạo trừng mắt với thủ trưởng nhà mình, chẳng trách cứ phá mình suốt, ra là, ra là định tự mình ra tay, gian phu, gian phu...

Loại chuyện thế này muốn giải thích cũng không được, càng thanh minh càng thấy đen tối. Vậy nên Tô Bạch vẫn bình thản thờ ơ nhìn cấp dưới bi phần đầy mặt, im lặng không nói. Tên trong bếp kia là cái hũ nút, có thể nói với anh ta sở bụng người khác là quấy rối hay sao?

“Ăn cơm thôi!” Cửa bếp mở, Tần Ly bưng thức ăn ra. Máy hút khói chạy khá ồn, Tần Ly không nghe được đoạn nói chuyện kinh dị của con trai bảo bối. Đương nhiên, cho dù nghe được, vị này cũng sẽ không cảm thấy có gì bất thường.

Sáu món thức ăn một canh, bốn mặn hai rau.

Tô Bạch quyết định hóa bi phần thành sức ăn, không để ý tới cấp dưới nữa. Tần Ly thì tắt bếp chăm Tiểu Mãn.

Triển Vân mỉm cười ngồi xuống, thấy bộ dáng ở chung của Tần Ly và Tô Bạch, nghĩ hình như chuyện không phải như vậy, đoán chừng tên ngu ngốc bị đồ kị che mắt kia hiểu lầm.

Mục Triết Viễn vẫn còn đang chìm trong trạng thái bị đả kích. Thì ra coi trọng thủ lĩnh, thảo nào chướng mắt mình! Nhưng mà thích sếp thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải vòng vo tam quốc, tôi cũng hiểu câu “vợ bạn không thể trêu” mà, đâu ra kiểu người thích bắt nạt người khác thế này chứ!

“Tôi mở một quán bar, cuối tuần khai trương, có rảnh thì tới chơi nhé!” Triển Vân mời.

“Được, nhất định đi.” Tần Ly gật đầu. Tuy không thích kiểu ồn ào ở quán bar nhưng anh khá thích chủ bar này, khai trương muốn tới ủng hộ.

“Vậy đến lúc đó tôi bảo Triết Viễn tới đón anh.” Triển Vân nhìn người bên cạnh trừng mắt lạnh căm đầu ăn cơm, cảm thấy rất hay. Vụ này quả là thú vị!

~*

~ Quán bar mở ở khu trung tâm. Không đi không được nhưng Tần Ly lo cho con, Tiểu Mãn đương nhiên không thể vào những chỗ thế này, anh đành gọi Lý Tranh tới làm bảo mẫu.

“Ba ba đi đi, con sẽ trông chú Lý Tranh cẩn thận!” Trình Tiểu Mãn vung tay nhỏ bảo đảm với cha mình. Ba ba nói, không thể gây trở ngại chuyện hẹn hò của người khác, không thì sẽ bị sét đánh, cho nên Tiểu Mãn tuyệt đối không muốn quấy rầy ba ba và chú Đại Bạch đi ra ngoài hẹn hò đâu.

Tần Ly bật cười, cùng Tô Bạch ra cửa. Còn về Mục Triết Viễn, người này đã hoàn toàn tuyệt vọng với Tần Ly, đang cố gắng tìm mùa xuân thứ (n+1) của mình.

Khi Tần Ly và Tô Bạch tới, bên trong đã rất náo nhiệt. Tần Ly khẽ nhíu mày, quả thật không thích loại không gian này, vừa ồn vừa tối.

Quán không đông lắm, ngày đầu khai trương chỉ mời bạn bè tới, tốp năm tốp ba chụm vào từng góc. Triển Vân nhiều việc, chỉ tới chào hỏi lại tắt bếp chạy đi.

“Ở đây cũng được đấy, khá yên tĩnh.” Tô Bạch ngẩng nhìn bốn phía, rất hài lòng về bài trí trong bar. Trên vách quầy bar có treo nhiều nhạc cụ, xem ra định đi theo hướng bar âm nhạc.

Chọn một ghế ngồi xuống, Tần Ly nhìn người thanh niên cách đó không xa đang chơi dương cầm, nghĩ liệu sau này Tiểu Mãn có thể cũng ung dung diễn tấu như vậy không.

“Nhìn chuyên chú thế!” Mục Triết Viễn hừ lạnh, ngồi xuống đối diện Tần Ly, cùng Tô Bạch chơi trò trừng mắt với nhau.

“Khụ, hai người cứ động chút là lại thâm tình nhìn nhau như vậy, tôi có trót hiểu lầm cũng là bình thường.” Tần Ly tặng hăng một cái, xin lỗi về hiểu lầm trước đó.

Thâm tình... nhìn nhau...

Gọi là trừng mắt nhìn nhau có được không hả?

Hai vị luật sư cùng trợn nhau một cái, đồng thời quay đi.

“Đang nói chuyện gì thế?” Liếc thấy trò hay lại nổi lên, Triển Vân cấp tốc hiện thân.

“Đàn dương cầm.” Hai luật sư đồng thanh.

“Thế à, anh Trình rất thích đàn dương cầm phải không, tôi thấy phòng khách có một cây đàn đấy!” Triển Vân mỉm cười tiếp lời, vẫy tay kêu người đang chơi đàn lại đây.

“Đây là bạn tôi, Thi Lang, nghệ sỹ dương cầm nổi tiếng.” Triển Vân nghiêm trang giới thiệu.

Thi Lang[1]? Danh nhân lịch sử đây, Tần Ly mỉm cười, nhìn vài lượt. Một chú đẹp trai, giám định hoàn tất.

[1. Danh tướng thời kỳ cuối Minh đầu Thanh.]

“Thi Lang, là ‘lang’ trong ‘lang quân’ chứ không phải trong ‘cắm thạch’, hân hạnh được gặp.” Thi Lang cười đáp lại, ngồi xuống bên cạnh Tần Ly.

“Trình Lâm.”

“Tô Bạch.”

“Anh Trình và anh Tô đây cũng rất thích dương cầm, ba người có thể cùng trò chuyện.” Triển Vân nói.

Tần Ly và Tô Bạch liếc nhau, chết rồi. Với dương cầm, hai người này chỉ là thường dân, hiểu biết còn không bằng Tiểu Mãn.

“Cậu ấy đang hỏi hai người khúc cậu ấy vừa chơi thế nào?” Mục Triết Viễn đáp Tô Bạch một cái dưới bàn, gọi chú ý của hai người về.

“Rất êm tai.” Tần Ly nói.

“Đỉnh đỉnh đang đang rất vui.” Tô Bạch nói.

Hai người không hiểu dương cầm ăn ngay nói thật, không phát hiện sắc mặt Thi Lang đã đỏ bừng.

“Chẳng hay hai vị thích tiếng đàn của nghệ sỹ nào?” m thanh của cậu ta đã lạnh xuống tám độ.

“Trình Thiên Tường.” Tần Ly nói.

“Giống trên.” Tô Bạch phụ họa.

Trình Thiên Tường? Ai nhỉ? Nổi danh từ bao giờ? Thi Lang cố gắng hồi tưởng. Triển Vân đã hoàn toàn mơ hồ. Mục Triết Viễn kinh ngạc, thủ trưởng không thông âm luật của anh si mê loại âm nhạc cao nhã như dương cầm này từ bao giờ? Lại còn biết nghệ sỹ dương cầm mà đến Thi Lang cũng chưa từng nghe nói.

“Ừm...” Thi Lang ngập ngừng.

“Trình Thiên Tường, con trai tôi, năm nay bốn tuổi, tác phẩm tiêu biểu là ‘Hai con hổ’.” Tần Ly giải thích, Tô Bạch gật đầu mỉm cười.

Mọi người cười ngất.

“Xin đừng vũ nhục dương cầm.” Thi Lang phẫn nộ. Dương cầm là tất cả đối với cậu, là ước mơ cả đời cậu. Cậu không thể cho phép kẻ ngoại đạo này làm nhục niềm kiêu ngạo của mình.

Lông mày Mục Triết Viễn giật giật, tinh mắt phát hiện thủ trưởng nhà mình đã híp mắt lại. Không ổn, đây là điềm báo Tô hồ ly tức giận. Nếu thủ lĩnh thực sự phát hỏa, anh cũng chỉ đành hát một bài phúng điếu chàng nghệ sỹ này thôi.

Triển Vân thấy tình thế không ổn, muốn nhanh chóng đổi chủ đề nhưng Tần Ly đã tước mất cơ hội của anh.

“Tôi xin lỗi. Thật xấu hổ, vừa rồi nghe chưa cẩn thận, vậy mời anh dời bước diễn tấu một khúc mới được chứ ạ? Chẳng qua có vài khúc không biết anh có chơi được hay không thôi!” Tần Ly hơi nghiêng người, lười nhác dựa vào Tô Bạch.

“Chưa có từ khúc nào tôi không chơi được.” Thi Lang liếc nhìn Tần Ly, đứng lên đi về phía cây đàn.

“Vậy trước tiên là khúc ‘Thập Diện Mai Phục’ đi.” Tần Ly cách cây đàn gần nhất, tùm tùm cười mở miệng.

Tay Thi Lang đã nâng lên lại dừng giữa không trung.

“Không được sao? Vậy đổi ‘Tướng Quân Lệnh’, hoặc là ‘Cao Sơn Lưu Thủy’? ‘Quảng Lăng Tán’? ‘Dương Quan Tam Điệp’? ‘Mai Hoa Tam Lộng’[2] chắc có một cái được đi?” Tần Ly kéo Tô Bạch lại, dựa vào như cũ.

[2. Các danh khúc của cổ nhạc Trung Hoa.]

Trong nháy mắt, trái tim nhỏ bé của Tô Bạch kinh hoàng không ngớt. Chủ quán luôn luôn ôn hòa, mình cũng từng nhìn thấy bộ dạng tức tối xù lông của người này, thế nhưng, sắc bén như vậy thì đây là lần đầu tiên. Phù, may mà trước đây không đắc tội người này nhiều lắm! Tô Bạch âm thầm cảm thấy may mắn.

Mục Triết Viễn đứng phía sau hai người đã không còn gì để nói. Đại ca, những khúc anh nói là dành cho dương cầm thật sao?

“Anh, anh đang hạ nhục tôi hay đang hạ nhục đàn dương cầm?” Thi Lang gắt gao nhìn Tần Ly chằm chằm, sợ rằng lúc này thật muốn nhảy tới cắn chết người kia.

“Không được? Quả nhiên nhạc khí của man di không xứng với tinh túy âm nhạc Trung Hoa ta!” Tần Ly đứng dậy, Tô Bạch cũng đứng lên.

“Anh Thi, tôi không hề có ý hạ nhục anh hay đàn dương cầm. Ai có sở thích của người đó, anh theo đuổi âm nhạc man di, tôi yêu tinh túy truyền thống, chúng ta không ai can thiệp sở thích của ai, anh kích động như thế làm gì? Chúng tôi không hiểu đàn dương cầm, chẳng lẽ muốn chúng tôi phun châu nhả ngọc mới là không vũ nhục đàn dương cầm của anh?” Tần Ly nói xong, quay sang cười cười với Triển Vân, biểu thị xin lỗi.

“Tôi thật sự không hiểu âm nhạc, nếu anh thấy tôi nói anh đàn đinh đinh đang đang vui tai là vũ nhục anh thì tôi xin lỗi.” Tô Bạch thành khẩn tạ lỗi, lại đề một câu, “Song tôi thật sự nghĩ âm thanh rất vui tai, giống như Tiểu Mãn đàn vậy.”

Mục Triết Viễn nhin không được quăng một cái lườm. Ông anh, ngài đang xin lỗi thật à? Sao nghe cứ như đổ dầu vào lửa vậy? Hồ ly đúng là hồ ly, bị nuôi trong nhà bản chất vẫn là hồ ly.

“Không bằng xin hai vị đây để tôi biết một chút về tinh túy trong âm nhạc truyền thống của các vị?” Thi Lang giận dữ. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Mục Triết Viễn vỗ trán, nhóc con, cậu chết chắc rồi!

“Triển Vân, tôi hỏi anh,” Tô Bạch giành Tần Ly nói trước, “Người này từ đâu tới?”

Triển Vân ngẩng đầu nhìn trời, làm bộ không có mặt.

“Tinh túy âm nhạc truyền thống của các vị, ‘của các vị’ nha...” Tần Ly mỉm cười.

“Triển Vân điếc, anh Thi, xin cho tôi biết, anh là quỷ ngoại quốc từ đâu tới?” Tô Bạch bình thản hỏi. Triển Vân tiếp tục giả điếc.

“Tô Bạch, còn một khả năng, là Hán gian trong nước...” Tần Ly lộ vẻ khổ não, như thể cảm thấy sỉ nhục vô cùng.

Mục Triết Viễn thở dài. Nói chuyện với luật sư phải hết sức cẩn thận, nếu chẳng may nói sai thì chỉ có nước chờ chết! Đã sớm biết họ Tô kia không phải thứ tử tế, cũng biết chủ quán không phải đồ hiền lành gì cho cam, thì ra hai người cùng chơi xấu một ai đó thật như thể quần anh tụt hội vậy! Họ Thi, tự bảo trọng nhé, tôi không thọc thêm một nhát là đã tử tế lắm rồi.

Thi Lang lỡ lời mà cũng là vô tâm, nhưng lời nói như bát nước hắt đi, đây gọi là họa từ miệng mà ra. Hai kẻ, người này chơi chữ, người kia bắt từ, một người cho tới nay không phải người tốt, một người từ trước đến nay không nằm trong phạm trù người tốt. Đụng phải hai người này, Thi Lang, cậu nhắm mắt đi thôi!

Thi Lang phẩy tay bỏ đi, Triển Vân muốn tìm cớ để đâm đầu. Nhưng Triển Vân lần này cũng giải quyết không được tử tế, dù sao Thi Lang cũng là khách của cậu ta mà cậu ta không nói đỡ một câu, thế nào cũng thấy không được bình thường, còn về nguyên nhân trong đó, mọi người ở đây đều không rõ.

“Hai người cứ thế mà về?” Mục Triết Viễn đã khâm phục trình độ bỉ ổi của hai kẻ này.

“Gây họa không chạy ngay, chờ ông chủ tới bắt đền à? Tôi biết kiếm đâu một nghệ sỹ dương cầm cho anh ta trưng? Chẳng lẽ đưa Tiểu Mãn tới?” Tô Bạch nhìn cấp dưới nhà mình, kéo Tần Ly chạy lấy người.

Đúng là vô sỉ trước sau như một! Mục Triết Viễn hung hăng giơ ngón giữa với cái lưng của sếp mình.

~*

~ Về đến nhà, Tiểu Mãn đã ngủ, tay chân đều quần lên người bảo mẫu Lý Tranh. Cậu đang định ngồi dậy thì Tần Ly đè xuống, hạ giọng, “Đừng, cứ ngủ ở đây đi, sáng mai em có một ca dạy, ở đây gần hơn, vừa tiết kiệm công sức chạy qua chạy lại. Anh chen chúc với anh Tô Bạch một chút là được.”

“Sao tôi lại phải ngủ chung với anh?” Tô Bạch khóa mình trong chăn, vô thức nắm chặt áo ngủ. Không thể để bị sờ tiếp, sẽ có chuyện mất...

“Chẳng lẽ anh muốn ra sofa?” Tần Ly rất hài lòng trước hành vi hiến giường của chủ nhà nhưng vẫn băn khoăn, “Kỳ thực chúng ta chen chúc một chút cũng được, sofa ngắn quá, để anh ngủ ở đó thì khổ thân lắm, tôi không ngại chia cho anh một nửa giường đâu.”

Tô Bạch rơi lệ đầy mặt. Tôi nói tôi ra ngủ sofa lúc nào? Anh ra đó mà ngủ thì có! Thế nhưng, phản kháng vô hiệu, chăn bị kéo ra, người đàn ông trần thân trên đã chui vào rồi.

“Sao anh lại không mặc đồ ngủ?” Tô Bạch thấy người nọ lột quần xuống thì trợn mắt kinh hoàng.

“Tôi quen ngủ trần, chẳng phải trước anh cũng ngủ trần hay sao? Hôm nay mặc nhiều vậy?” Tần Ly dùng tay lại, kinh ngạc thấy Tô Bạch còn mặc cả bộ đồ ngủ. Người này trước đây chỉ mặc độc cái quần lót thôi mà!

Khi bàn tay lạnh lạnh xóc vạt áo ngủ sờ lên bụng mình thì Tô Bạch triệt để sụp đổ. Sờ đi sờ đi, cứ sờ thoải mái đi! Tô Bạch lột áo ngủ, chỉ chừa lại mỗi quần trong, nằm thẳng cẳng giữa giường bày ra tư thế mặc người chà đạp, sắc mặt đau thương khỏi nói.

Đáng tiếc giáo sư Tần nhà ta đã tắt đèn nên không thấy bộ dáng cô dâu mới bị trêu ghẹo của Tô Bạch, đôi tay còn đang sờ hăng hái, vuốt vuốt, bồng không hài lòng.

“Tô Bạch, anh gầy rồi, sờ không thấy mềm nữa, xem ra phải làm thêm vài món bồi bổ cho anh!” Giọng điệu của Tần Ly rất u buồn.

Tô Bạch học máu. Đại ca, tôi đang tập thể hình, đang giảm béo, không thể béo thêm nữa, gần đây bước vài bước đã hỗn hà hỗn hển rồi!

“Này, tôi có chuyện này muốn nói cho anh.” Tô Bạch nói sang chuyện khác, cố gắng quên bàn tay sờ qua sờ lại trên bụng mình.

“Nói đi.” Tần Ly sờ sờ bụng mình, cứng thật, sờ đâu cũng khó chịu, bụng chủ nhà sờ vẫn thích hơn.

“Chỗ tiệm cơm của anh sắp bị giải tỏa, chỗ đó vốn xây dựng trái phép, muộn nhất là cuối tháng này có thông báo xuống đấy.” Tô Bạch chưa nói xong, bụng béo đã bị người ta bấm mạnh một cái. Đau quá, có phải tôi cho phá đâu, cầu tôi làm gì? Luật sư Tô bị phần vô hạn.

“Vậy tôi thất nghiệp rồi.” Tần Ly không để tâm lắm. Xem ra phải đi tìm công việc mới, chỉ hơi tiếc chỗ đó còn một năm tiền thuê, không ít đâu.

“Đại sảnh lầu một chỗ tôi làm có quán trà đang muốn chuyển nhượng, anh có muốn thử không? Nhưng ở đó phải trả một lượt ba năm tiền thuê.” Tô Bạch nhích sang bên kia một chút.

“Để tôi nghĩ lại đã, sợ tiền thuê không đủ.” Tần Ly bắn khoăn.

“Anh cứ từ từ nghĩ sau, ngủ đi đã, muộn rồi.” Tô Bạch thành công tạo cự ly hai mươi phân giữa hai người, hài lòng ngáp một cái.

“Ừ, ngủ ngon.” Tần Ly trở mình, ghé vào bên cạnh Tô Bạch, gợn gàng tiêu diệt khoảng cách, nhắm mắt, ngủ.

Tô Bạch hết chỗ nói rồi. Người này cầm tinh keo con voi à, dính vào là bóc không ra? Nỗ lực giãy giụa một lúc không được còn bị ôm chặt hơn, Tô Bạch thật muốn tung một cước tới.

“Tiểu Mãn, đừng nhúc nhích.” Tần Ly lăm bằm, tay siết chặt hơn.

Thì ra xem mình là con trai để ôm! Tô Bạch khua tay phục rồi.

~*

~ “Anh làm gì thế?” Sáng sớm đã bị đạp xuống giường, ai cũng không thể nói năng nhỏ nhẹ, tâm trạng của Tô Bạch càng xấu hơn. Cướp giường của tôi còn đạp tôi xuống đất, có còn thiên lý nhân tính gì không?

“Sao anh lại ngủ trên giường tôi?” Tần Ly nhíu mày nhìn chủ nhà ngã sấp trên đất. Thân thể Trình Lâm huyết áp hơi thấp, giáo sư Tần lúc này đang trong cơn cáu bẳn buổi sáng...

“Nhìn lại đi, đây là giường tôi.” Tô Bạch tức giận, bò lên chui vào chăn bọc lại. Mới có năm giờ, mới năm giờ sáng, ngày thường bảy rưỡi mới dậy, hôm nay còn là cuối tuần! Cuối tuần, ngày lễ ngủ nướng đấy, biết không?

“À, vậy anh ngủ tiếp, tôi đi chạy bộ.” Tần Ly trước khi đứng lên còn sờ bụng Tô Bạch một cái, lăm bằm, “Nghe nói ngủ có lợi cho nuôi mỡ, béo hơn một chút thì sờ mới thích.”

Tô Bạch đắm giường tuyệt vọng. Ông trời ơi, sao không cho tôi một tia sét bổ người này ra luôn đi!

Chạy bộ buổi sáng về, hai lớn một nhỏ còn đang ngủ, Tần Ly bắt tay làm điểm tâm. Đang làm bánh bột mì cuộn hành hấp, Trình Tiểu Mãn chân trần chạy tới, ôm đùi cha không chịu buông. Có lẽ bé vừa tỉnh dậy thấy bên cạnh đổi thành người khác nên lo lắng.

Rất nhanh, Lý Tranh đuối tới, cũng chân trần, nhắc Tiểu Mãn lên cười gập người, hình như sáng nay bé vừa gây ra chuyện gì rồi.

“Sao vậy?” Tần Ly đi lấy dép cho hai đứa.

“Đái dầm rồi à.” Lý Tranh vừa cười vừa ho khan, Tiểu Mãn vội vã vươn tay nhỏ bịt miệng chú Lý Tranh.

“Nhấn chìm cả chú Lý Tranh luôn rồi?” Tần Ly cũng cười, anh vẫn nhớ, hồi Trình Lâm còn sống, nhất là nửa năm cuối đó, buổi tối rất ít cho Tiểu Mãn uống nước, lúc ấy Tiểu Mãn đã hiếm khi đái dầm. Sau khi Tần Ly “nhận ca” liền cưng chiều con hết mực, trước khi đi ngủ phải uống một cốc sữa tươi, ban ngày hơi đùa nhiều, tối liền tạo thành hiện tượng mưa dột gầm giường.

“Không được cười, toàn là người xấu.” Tiểu Mãn mắt húng, đạp cha một cái, chạy đến phòng chú Đại Bạch mong được an ủi.

Lý Tranh đang vội, ăn sáng xong đi ngay. Tần Ly lột drap giường vỏ chăn bỏ vào máy giặt, ruột chăn phơi ra ngoài ban công, dọn bữa sáng ra bàn rồi mới vào gọi lớn nhỏ ra ăn. Vừa mở cửa phòng Tô Bạch, mặt Tần Ly bỗng tối sầm.

Tiểu Mãn vĩnh viễn nhỏ nằm sấp bên cạnh chú Đại Bạch, chăn Tô Bạch chỉ kéo tới ngang hông, một tay ôm ngang người Tiểu Mãn, hai người ghé sát đầu, thân mật vô cùng.

“Bỏ con tôi ra!” Hai mắt Tần Ly bốc hỏa.

Tô Bạch run bắn người, cấp tốc nhét Tiểu Mãn sang bên cạnh, mặc quần áo rời giường, động tác đến là lưu loát, đến là nhanh gọn.

“Còn dám tranh thủ con tôi, cho anh ngày nào cũng ăn rau!” Tần Ly ôm con, hung hăng uy hiếp.

“Tôi có phải thổ đầu!” Tô Bạch nhỏ giọng lăm bằm, gương cờ trắng đầu hàng áp bức.

~*

~ Công văn yêu cầu di dời rất nhanh được phát xuống, chỉ sau khi Tô Bạch tuần tin tức có một tuần. Tần Ly chẳng muốn tranh thủ mấy ngày cuối kiếm tiền mà phát cho mỗi người ba tháng tiền lương rồi đóng cửa.

Lúc này đã cuối tháng Mười một. Tần Ly tính lại tiền vốn, muốn thuê gian hàng kia thì còn thiếu một nửa, hơn nữa người ta có cho thuê hay không còn chưa chắc chắn. Tần Ly quyết định chờ sang đầu năm rồi tính. Dù sao hiện tại không thiếu tiền, dành chút thời gian chơi với con cũng hay.

Tần Ly thất nghiệp ở nhà, Tô Bạch lần thứ hai cấp tốc béo phì, chỉ là hiện tại trời lạnh, bụng béo mềm mềm đã không thể sờ tới...

“Tối nay ăn gì?” Tần Ly rảnh rỗi, mỗi ngày chỉ quan tâm thực đơn ba bữa.

“Bảo bối Tiểu Mãn muốn ăn gì?” Tô Bạch quay sang hỏi Tiểu Mãn.

“Đừng có lân la thân thiết!” Tần Ly giận dữ, “Đừng tưởng tôi không biết mấy hôm trước anh dỗ con tôi gọi anh là ba ba, nếu lần sau tái phạm sẽ chặt anh ninh canh đấy!”

Tô Bạch bối cơm, vờ như không nghe thấy.

~*

~ Biết tiểu sư đệ rảnh rỗi móc meo, lão Mã ghen tị, gửi ngay một đồng tài liệu nhờ dịch. Phiên dịch cần máy tính, Tần Ly lần thứ hai bước vào phòng làm việc của Tô Bạch.

Phòng này Tô Bạch không khóa, mọi thứ chưa từng hạn chế Tần Ly sử dụng. Trong đó cũng có một số tài liệu mật nhưng với trình độ của Trình Lâm, Tô Bạch không cần đề phòng.

Tài liệu dung lượng lớn, tải xuống khá lâu, Tần Ly nhàm chán xoay xoay ghế dựa, ánh mắt lướt đi, thoáng lọt qua kê bàn, rơi vào mấy giấy tờ vớt bên trong. Hì hục lôi ra, thổi bụi, mấy hàng chữ bên trên đập vào mắt anh.

Những dòng tiếng Pháp chi chít đầy trang.

Lật từng trang từng trang, đọc từng dòng từng dòng.

Toàn thân cứng đờ, tay chân lạnh băng.

Đây là kết quả - giám định ADN.

12. Chương 12: Muốn Có Con, Cũng Muốn Cả Thân Tình... “bể Cong Anh Ta.” – “anh Nếu Là Thắng, Tôi Sẽ Bể Cong Anh. Nếu Anh Cong Sẵn R

Mùa đông, trời tối sập rất sớm, Tô Bạch đón Tiểu Mãn về nhà, trong phòng u ám. Tô Bạch khẽ nhíu mày. Chủ quán bình thường thích sáng sủa, giờ này đèn đèn đã sáng trưng, bếp đã bay mùi thức ăn thơm ngào ngạt. Thế mà giờ không thấy bóng người đâu!

“Ba ba.” Tiểu Mãn tụt xuống khỏi tay Tô Bạch, chạy từng phòng tìm cha.

Tần Ly ôm chặt con, cầm đặt trên vai bé, nước mắt từng giọt từng giọt lặng lẽ rơi. Rơi lệ, là một điều rất xa lạ với Tần Ly. Ngay cả khi cha mẹ mất, Tần Ly chỉ suốt ba ngày đêm đánh đàn không ăn không ngủ. Rơi lệ, là phản ứng của thân thể này, là chấp niệm cuối cùng của Trình Lâm.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Tô Bạch đứng ở ngoài cửa, không dám lại gần. Chủ quán không ổn lắm, đã có chuyện?

“Về rồi à? Tối nay ra ngoài ăn đi, lần trước Triển Vân giới thiệu một quán cay Tứ Xuyên, tôi vẫn muốn thử xem sao.” Tần Ly ôm Tiểu Mãn đứng lên, mỉm cười nhìn về phía Tô Bạch, bề ngoài trông không có gì khác thường.

“Được, chờ tôi thay chút đồ đã.” Tô Bạch yên lòng.

Bình tĩnh yên lặng ăn cơm, Tần Ly càng ăn càng kinh ngạc, rất nhiều chi tiết nhỏ trước đây chưa từng chú ý nay bày ra trước mắt.

Tiểu Mãn ăn cay giỏi, càng cay càng thích. Tô Bạch cũng vậy.

Khi Tiểu Mãn cầm đũa, ngón trỏ hơi nhếch lên, đặt tay ở đoạn hai phần ba của thân đũa. Tô Bạch cũng vậy.

Lúc ăn canh, Tiểu Mãn luôn khuấy một vòng rưỡi mới múc một thìa, lúc uống hơi hơi chu miệng. Tô Bạch cũng vậy.

Tiểu Mãn ăn dưa hấu không nhả hạt, ăn nho không nhổ da, ăn táo thích gặm cả vỏ, ăn lê muốn cắt thành miếng. Tô Bạch cũng vậy.

Tiểu Mãn...

Tần Ly biết Tiểu Mãn thuộc nhóm máu hiếm, lại không biết Tô Bạch cũng vậy.

Tần Ly biết Tiểu Mãn ra đời là một sự cố ngoài ý muốn, lại không biết Tô Bạch đã chế tạo cái “ngoài ý muốn” ấy thế nào.

Tần Ly biết mẹ ruột của Tiểu Mãn cũng không rõ cha bé là ai, lại không biết Tô Bạch làm thế nào phát hiện ra manh mối.

Tần Ly biết Tiểu Mãn thích thân cận Tô Bạch, lại không biết Tô Bạch làm giám định ADN lúc nào.

Tần Ly biết kết quả giám định được gửi tới nhà từ ba tuần trước, lại không biết Tô Bạch vì sao có thể bình thản như chưa có gì xảy ra.

Tần Ly biết Tiểu Mãn rất đề phòng người lạ, lại không biết Tô Bạch và bé càng lúc càng thân từ khi nào.

Tần Ly nhớ tới một từ.

Viên đạn bọc đường.

Diễn biến hòa bình.

Tô Bạch, là lúc nào phát hiện manh mối, lúc nào bắt đầu bố trí chuyện này?

Luật sư, quả thật nham hiểm.

Trở thành Trình Lâm chỉ mới sáu tháng nhưng Tần Ly dường như đã trải qua những buồn vui vô hạn. Anh biết, nếu Tô Bạch nghiêm túc, vậy thì anh – không có bất luận cơ hội nào. Tô Bạch không phải Chu Cẩm Nhan, Trình Lâm cũng không phải Tần Ly. Khoảng cách giữa hai người, dường như là vô tận.

Nếu không có Tiểu Mãn, nếu không có Tiểu Mãn...

Loại cuộc sống đó, là một ngày mai đen tối đến không thể tưởng tượng. Làm sao không có Tiểu Mãn được? Làm sao có thể không có Tiểu Mãn?

Anh từng mơ rất nhiều về ngày mai, mỗi giấc mơ lại giống nhau kỳ lạ. Nỗ lực hai mươi năm, nuôi Tiểu Mãn trưởng thành. Sau đó, về hưu, hưởng thụ cuộc sống, chờ Tiểu Mãn nuôi mình, chăm sóc mình lúc già cả, lúc đau ốm đến khi ngậm cười nhắm mắt.

Kiếp trước cô đơn nửa cuộc đời, hậu sự cũng do một tay sư huynh lo liệu, ngay cả hiếu tử tức trực bên linh cữu cũng là đứa con tám tuổi của lão Mã. Đời này có con trai của mình, làm sao buông tay được, làm sao có thể buông tay, làm sao nữ buông tay?

Muốn có con, cũng muốn cả thân tình. Cho nên ngay từ đầu mới tiếp cận, cho nên ngay từ đầu mới đối chọi gay gắt với Mục Triết Viên, cho nên mới phải đem mình về nhà mưa dầm thấm lâu đi! Đúng là hiệu quả, chẳng phải bây giờ anh ta đã thành công cướp đi phân nửa sự chú ý của Tiểu Mãn sao?

Tô Bạch, anh điên rồi.

~*

~ Tô Bạch dùng đôi đũa đang muốn chạy về phía món thịt lợn Tứ Xuyên, lén lút đánh giá chủ quán ngồi đối diện. Có gì đó không ổn, rất không ổn. Ánh mắt chủ quán nhìn anh vừa rồi, trông thì có vẻ bình thường nhưng sao lại khiến người ta có cảm giác như bị lột sạch quần áo, đúng vậy, chính là cái loại cảm giác trần trụi không thể che giấu điều gì.

“Ăn cơm đi, đừng chỉ lo gấp cho Tiểu Mãn.” Tô Bạch gấp một miếng thịt luộc đưa qua.

“Cảm ơn.” Tần Ly nhận, ăn ngay.

Da đầu Tô Bạch tê dại một mảng. Cảm ơn... Chủ quán biết cảm ơn từ lúc nào... Lẽ nào mình lại làm sai cái gì...

“Chú Đại Bạch, ăn.” Tiểu Mãn gấp một miếng gà cay, không ngại cực khổ tha tới bát Tô Bạch.

Tô Bạch rạng rỡ mặt mày.

Tần Ly khê cười khỏ. Đây là, huyết thống!

“Tô Bạch, anh đặt vé máy bay giúp tôi nhé, tôi muốn đi thăm lão Mã!” Tần Ly gỡ xương cá cho Tiểu Mãn, “Chiều nay tôi đã xin cho Tiểu Mãn nghỉ một tuần.”

“Ba ba, chúng mình đến nhà anh Tiểu Mã chơi sao? Thích thích!” Tiểu Mãn hoan hô.

“Ừ. Con thích anh Tiểu Mã không?” Tần Ly xoa đầu con.

“Thích ạ, ngoài ba ba và chú Đại Bạch, con thích nhất anh Tiểu Mã! Lần trước anh Tiểu Mã còn bảo cho con một con chim sáo đấy, ba ba, ngày mai chúng ta đi đi!” Tiểu Mãn nhào vào lòng cha, nôn nóng.

“Ngày mai? Gấp thế cơ à? Đi những một tuần?” Tô Bạch sững sốt.

“Trời lạnh, đi một chuyến cũng không dễ, tôi muốn tới chơi lâu lâu một chút.” Tần Ly ôm chặt Tiểu Mãn. Đi lâu mấy ngày, cũng có thêm mấy ngày tính toán cho tương lai.

“Hai người đi cả, tôi biết làm sao?” Tô Bạch nhăn mặt khổ não, nghĩ đến mấy ngày nhà cửa lạnh lẽo, cơm canh nguội ngắt, rầu rĩ không thôi.

“Xem anh kìa, trước đây chẳng phải anh vẫn sống một mình đó thôi?” Tần Ly lé mắt nhìn. Thích vờ vịt à, anh cứ vờ vịt nữa đi!

“Nhưng bây giờ không giống mà, tôi có anh rồi.” Tô Bạch đau khổ giãy giụa.

“Nói năng cẩn thận, đừng để người khác hiểu lầm!” Tần Ly trừng mắt. Là do có tôi sao, có con trai anh mới đúng!

“Ba ba, chú Đại Bạch không đi với chúng ta sao? Tiểu Mãn không nỡ bỏ lại chú Đại Bạch, chúng mình mang theo chú có được hay không, Tiểu Mãn sẽ chăm sóc chú Đại Bạch thật tốt!” Trình Tiểu Mãn vừa nghe nói phải xa chú Đại Bạch liền nôn nóng. Chú Đại Bạch nói muốn dẫn Tiểu Mãn đến một chỗ gọi là nước Mỹ chơi, nói chỗ đó rất nhiều thứ hay nha.

“Ngoan, chú Đại Bạch phải đi làm nữa!” Tần Ly dỗ dành.

“... Ba ba, vậy chúng ta không đến nhà anh Tiểu Mã nữa, ở lại chơi với chú Đại Bạch có được không?” Tiểu Mãn nắm góc áo cha, khổ sở cầu xin.

Tần Ly cười mà miệng đắng ngắt. Đây là huyết thống, Trình Lâm bốn năm nuôi nấng, Tần Ly nửa năm cưng chiều cộng lại cũng không bằng huyết thống này!

Tần Ly đi. Để Tiểu Mãn ở lại.

~*

~ Ở nhà lão Mã du dương vài ngày, lão Mã chịu không nổi, Phương Sanh cũng chịu không nổi. Theo Phương Sanh, nên bay qua chặt tên cướp con kia ra luôn, đương nhiên, bị lão Mã ngăn lại.

“Tiểu Ly, nếu anh ta khởi tố, chú không có bất kỳ cơ hội thắng nào.” Lão Mã phân tích tình huống.

“Trình Lâm, tốt nghiệp trung học, không tài sản, không nhà, không việc làm. Đây là chú.”

“Tô Bạch, luật sư có tiếng, có nhà có xe có văn hóa, anh mà là quan tòa cũng sẽ không để mắt đến chú làm gì. Mấu chốt là, người ta giờ còn được con người ta thích nữa.”

“Em biết.” Tần Ly ngồi trên sàn, ủ rũ.

“Nếu như, chị nói là nếu, nếu như không có Tiểu Mãn, chú...” Phương Sanh chưa nói hết câu đã bị sắc mặt Tần Ly dọa sợ.

“Chị, nếu không có Tiểu Mãn,” Tần Ly nở nụ cười, “Em bây giờ thật sự nghĩ, sống một mình rất nhàm chán.”

Lão Mã run rẩy, nhào tới nắm chặt vai tiểu sư đệ, nói năng lộn xộn, “Tiểu Ly, đừng dọa anh, lần trước chú có biết chú khiến anh đến giờ vẫn còn gặp ác mộng, đừng có nói ngốc cái gì, chúng ta cùng nhau nghĩ cách, cùng lắm thì anh thuê người thịt hắn, không ai biết là xong...”

Phương Sanh một cước đạp bay lão chồng đã thần trí không rõ, cảm thán, “Nếu mà chú là con gái thì ổn rồi, có thể làm một phát bá vương ngành thương cung vác bụng làm đám cưới, nhưng mà chú lại là một thằng đàn ông, xem như có nửa năm ở chung cũng chẳng có luật nào bảo đảm.”

Một lời đánh thức người đang trong mộng.

“Có rồi!” Tần Ly đứng phắt dậy, nhếch miệng cười, ý chí chiến đấu sục sôi.

“Cái gì?” Vợ chồng lão Mã đồng thanh.

“Em cần bẻ cong anh ta.” Tần Ly nắm tay, rất là khí phách nói.

~*

~ Một ngày này, Tô Bạch sống không dễ chịu lắm.

Chưa bao giờ biết trẻ lại khó chăm đến thế, không biết trước đây chủ quán giải quyết thế nào mà trông đến là dễ dàng, lại còn mở quán cơm, làm việc nhà, nuôi chủ nhà nữa...

Tiểu Mãn rất ngoan ngoãn, nghe lời, dễ nuôi. Đưa đón đến nhà trẻ, đúng giờ ăn cơm, đúng giờ đi ngủ, rất dễ. Nhưng mà, thể giới tinh thần của trẻ em quá to lớn, vấn đề lớn nhỏ quá thâm ảo, vị thực sĩ luật học, đang làm nghiên cứu sinh là Tô Bạch nhà ta, đã chống đỡ không nổi rồi.

Một vấn đề nữa là, ăn cơm nhà quen rồi, từ không kén ăn đã chuyển thành kén chọn lắm, rất không thích đồ ăn nhà hàng, nghĩ rằng hương vị không chính tông, đồ ăn không sạch sẽ.

Phòng ở thì lộn xộn kinh khủng. Tiểu Mãn không thể dọn dẹp, anh lại không biết dọn, quần áo bẩn đống đống, đồ đạc vứt lung tung, cần cái gì tìm cũng không thấy, luật sư Tô muốn chết quá. Nhưng dù sắp chết cũng phải bỏ lên mời lao công tới dọn dẹp nhà đã.

Lúc này, Tần Ly mới đi được ba ngày.

Tô Bạch đang họp, Tiểu Mãn ngồi trong phòng làm việc vẽ tranh chờ chú Đại Bạch tan tầm.

Mục Triết Viễn nghĩ không ra. Thủ lĩnh nhà mình biết tốt bụng giúp người ta trông con từ khi nào, nhìn đám đồ chơi mới mọc ra trong phòng làm việc của sếp, ừm, có gian tình, khẳng định có gian tình! Tuy anh không thừa nhận nhưng mắt quần chúng sáng như sao đầy nhá!

Anh nói xem, sờ cũng đã cho người ta sờ, bóp cũng đã bóp, anh còn không thừa nhận, còn vờ làm thẳng nữa. Già mồm cái cổ! Chẳng lẽ, thủ lĩnh xấu hổ, sợ người khác biết mình là ‘nằm dưới’? Nghĩ đến khả năng này, Mục Triết Viễn lập tức hăng máu lên. Không nhìn ra đây, chủ quán cũng mạnh mẽ ghê cơ! Bái phục bái phục. Đại luật sư Mục đã có thân tượng đầu tiên trong đời.

Về đến nhà, xa xa thấy cửa sổ sáng đèn, Tô Bạch phấn chấn hẳn, chợt nghĩ tới căn phòng bị mình chà đạp đến biến dạng, anh chợt dạ, vọt ngay vào thang máy.

Mục Triết Viễn đứng ngay đơ, há hốc mồm. Tiểu Mãn, bảo bối Trình Tiểu Mãn của chủ quán, bị vứt lại, bị thủ trưởng hoàn toàn bỏ qua! Trời đất, gian tình này sâu đến cỡ nào rồi! Vụ này nhất định phải xem!

Kéo tay Tiểu Mãn, Mục Triết Viễn tiến thẳng về phía thang máy, vậy mà nhóc con lại đứng im.

“Chú Triết Viễn ơi, chúng ta chờ một lát rồi mới lên nha!” Tiểu Mãn kéo tay Mục Triết Viễn ra phía cửa.

“Vì sao thế?” Mục Triết Viễn không hiểu, “Lẽ nào Tiểu Mãn không nhớ ba ba?”

“Nhớ lắm ạ, nhưng ba ba từng nói, quấy rầy người khác hèn hò sẽ bị sét đánh đó.” Trình Tiểu Mãn chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bị sét đánh sẽ thành đen kịt xù xù, Tiểu Mãn không muốn đâu, nhưng mà, Tiểu Mãn nhớ ba ba lắm, sao bây giờ?

Mục Triết Viễn phục lắm. Xem xem, xem gia giáo nhà người ta, xem cách người ta dạy con đi...

~*

~ Mở cửa.

Ánh đèn sáng choang, mọi thứ ngay ngắn sạch sẽ, sáng sủa gọn gàng. Tô Bạch quét mắt một vòng, ngưỡng ngưỡng nhìn về phía người nọ đang ngồi trên ghế, liếc sang đám quần áo bay lượn ngoài ban công, không biết nói gì.

Tần Ly mỉm cười, đứng dậy đi về phía Tô Bạch.

Tô Bạch cứng ngắc người, tựa vào cửa, chủ quán, định tiến hành bạo lực gia đình sao? Ừm, cái này hẳn thuộc về phạm trù cố ý gây thương tích, hẳn nhiên, nếu mức độ thương tổn đến cỡ...

“Gậy.” Tần Ly quan sát trên dưới một lượt, cho ra kết luận.

Tô Bạch cảm thấy tủi thân. Ăn không ngon ngủ không ngon thì sao chẳng gậy? Giờ bụng mỡ không có nữa rồi, xem anh sờ cái gì? Tô Bạch lui lại một bước, tưởng người nọ muốn nhào tới sờ anh, chuẩn bị phản kháng cũng đã làm tốt, ai dè người ta chỉ vòng qua mình mở cửa đi ra.

Sau đó, Tô Bạch ý thức được một vấn đề.

Anh bỏ lại Tiểu Mãn dưới kia!

Để tôi đi chết đi! Tô Bạch đập đầu vào cửa, cho tôi một nhát nhanh gọn đi!

Tô Bạch bất an cả buổi. Sai lầm bự như vậy, thế mà chủ quán không biểu thị bất cứ khó chịu nào, còn mỉm cười giục mình ăn cơm, lại không ngừng gấp đồ cho mình. Chẳng lẽ đây là bữa tối cuối cùng? Tô Bạch thấy cái bát trong tay càng ngày càng nặng. Mà thôi, chết sớm đầu thai sớm, không thể lãng phí nhiều món ăn ngon như vậy.

Mục Triết Viễn xem trò vui thật cao hứng. Đang ở dưới lầu dụ dỗ Tiểu Mãn lên nhà, chủ quá đã tự mình xuống nhận trẻ lạc, tự khiêng con lên lầu, lại còn mời khách ăn cơm, dường như không có gì khác trước, nhưng anh vẫn thấy lạ.

Cả tối Tiểu Mãn đều rúc trong lòng cha, nào ôm nào hôn, đến nỗi Tô Bạch vừa ghen tị vừa thèm, đến bao giờ nhóc con mới thân với mình như vậy?

Nằm trên giường, Tô Bạch đang nghĩ xem nên giải thích về biểu hiện mấy ngày qua với chủ quán thế nào, cửa phòng bị đẩy ra.

Lại nữa rồi!

Tô Bạch kéo chăn che kín, khấn trương như ra trận. Bụng mỡ không còn nữa rồi, nếu làm hỏng hứng thú của chủ quán, dẫn đến bị tính sổ một lượt, vậy thì không còn đường sống!

Tần Ly bật đèn sáng trưng, khiến Tô Bạch thấy rõ anh đang mặc áo ngủ bằng tơ màu đỏ sậm. Anh chậm chậm bước từng bước về phía giường, mỗi bước chân như đang giẫm lên trái tim đầy sợ hãi của Tô Bạch.

Chuyện gì đây? Tô Bạch chớp mắt mấy cái, lại chớp thêm mấy cái, nổi giận. Lẽ nào lại muốn cướp giường mình?

Tần Ly nhấc chân lên giường, một chân kẹp bên hông Tô Bạch, tay trái ấn lên vai anh, tay phải nắm bàn tay siết chặt mép chăn kia, mỉm cười, “Tô Bạch, tôi vừa mất anh, làm vợ tôi nhé!”

Tô Bạch nằm im bất động, hiểu ra.

Chủ quán đang mộng du!

Tô Bạch khá hiểu người mộng du, biết không dễ đánh thức, cho nên rất thức thời xem mình là đạo cụ cùng người ta mộng du luôn. Được rồi, giờ mình là cái drap giường, Tô Bạch ngoảnh đi, âm thầm tự thôi miên mình.

“Câu trả lời của anh là gì?” Không nhận được trả lời, Tần Ly mất hứng. Gì thì cũng nói một câu chứ, làm như người ta đang cưỡng bức lương dân không bằng! Nhận hay không nhận nói một câu cho sáng khoái! Luật sư quả là đáng ghét!

Đầu óc Tô Bạch xoay chuyển nhanh chóng. Ra là còn cần phối hợp ngôn ngữ nữa! Nói gì bây giờ?

“Nói nhanh.” Tần Ly giục, tay siết mạnh hơn.

“À thì, tỏ tình gì đấy hẳn nên nhã nhận chút chứ, ai lại như anh thế này!” Tô Bạch bị bóp đau, vội vã phối hợp, mộng du gì đó thật đáng ghét, chủ quán, mau tỉnh lại đi!

Nhã nhận một chút à, Tần Ly cau mày, trong đầu lật giở lại toàn bộ các loại sách đã đọc, rốt cuộc nghĩ đến một câu tỏ tình nhã nhận.

“Tô Bạch, tôi muốn ngủ với anh!” Tần Ly nói xong, mắt long lanh nhìn Tô Bạch. Câu này đủ nhã nhận rồi đi, câu kinh điển của Lỗ Tấn tiên sinh đấy!

Tô Bạch thật muốn Tần Ly lấy gối chèn anh chết ngạt luôn đi.

Không phản ứng, đương nhiên, chuyện lớn trong đời phải cân nhắc cho kỹ. Tần Ly không vội, thay đổi một tư thế thoải mái hơn trên eo Tô Bạch. Cứng hơn trước, không được, sau này phải nuôi béo một chút, đương nhiên không thể béo quá, sờ vừa tay là đủ.

Tô Bạch khóc không ra nước mắt, bởi vì anh phát hiện, hai mắt người kia rất sáng, không phải đang mộng du.

Trời đất, đây là sao chổi đâm vào địa cầu hay thế giới khủng hoảng rồi? Lẽ nào, chủ quán đi chơi một chuyến bị cái gì kích thích, điên mất rồi?

Tô Bạch cảm thấy rét run người.

Người kia nói, Tô Bạch, tôi rất nghiêm túc.

Người kia nói, Tô Bạch, anh đồng ý đi, tôi sẽ thật tốt với anh.

“Khụ, này, chúng ta thay đổi tư thế khác nói chuyện được không?” Tô Bạch cuối cùng tìm lại được giọng mình. Bị người đề lên nói chuyện, quá yếu thế, không phát huy bản thân được.

“Ừ.” Tần Ly nhanh nhẹn đồng ý, vén chăn chui vào, cả người quẩn tới.

Tô Bạch khóc thét trong lòng. Tư thế này càng không nói chuyện được á!

“Chờ một chút, chúng ta...” Luật sư Tô cố gắng trong vô vọng.

“Đừng nhúc nhích, mệt quá, ngủ đi đã, có gì mai nói. Cả tuần nay tôi ngủ không ngon.” Tần Ly lăm bằm, vươn tay ôm cổ Tô Bạch, nhắm mắt ngủ.

Tô Bạch bị siết suýt tắt thở, giây giũa mãi mới nói ra một khe hở, người kia đã ngủ say từ thuở nào. Gì đây? Tô Bạch tức xanh mặt, đang muốn đẩy ra, chợt nhìn đến vành mắt xanh đen của người kia, tay lại dừng. Người kia nói, đã một tuần không được ngủ ngon.

Anh thử dài, bàn tay vươn ra chỉ sờ sờ tóc người nọ. Một tuần không ngon giấc, chủ quán à, anh có chuyện gì khó chịu trong lòng sao?

~*

~ Tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Tần Ly hơi động người, phát hiện Tiểu Mãn vùi trong lòng mình, lúc này đang chớp chớp mắt nhìn anh vui vẻ. Phía sau vui vẻ, bên hông còn quàng một cánh tay, cứng cáp.

Tình huống gì đây? Một trốn việc, một trốn học, ở nhà ngủ nướng với mình.

“Anh ổn chứ?” Tô Bạch ngồi dậy, đưa tay chạm vào khoeo mắt Tần Ly, trong đầu đã đem hành vi tồi qua của chủ quán là do bị kích thích nên nói năng lung tung, sau đó delete luôn.

“Tốt lắm.” Tần Ly gạt đầu, sờ sờ bụng Tô Bạch, rất nhanh thất vọng thu tay, cơ bụng cứng đờ, chẳng hay chút nào.

“Ba ba, Tiểu Mãn rất là nhớ ba ba, rất nhớ rất nhớ.” Tiểu Mãn chúi vào lòng cha, cọ cọ, lại cọ cọ tiếp.

“Nhưng mà cục cưng, con trốn học đấy!” Tần Ly chọt chọt đỉnh mũi con mình.

“Con có muốn đâu.” Trình Tiểu Mãn nhún nhún vai nhỏ, “Nhưng không có ai đưa đi hết.”

“Anh lại trốn việc?” Tần Ly trừng Tô Bạch.

“Anh cho là tôi muốn thế à?” Tô Bạch biện minh, “Tôi cũng muốn dậy đấy chứ, có người không biết bị thiệt ở đâu đấy về nhà phát rồ với tôi, cả tối cứ ôm chặt tôi, mới nhúc nhích một cái thì chân mày đã nhíu chặt đến có thể kẹp chết con muỗi rồi. Thường xuyên cần tháng này của tôi thế là đi tong!”

“Anh là vợ tôi, chẳng phải điều đó là đương nhiên hay sao!” Tần Ly quăng lại một câu, ôm con về phòng.

Tô Bạch hóa đá.

Vợ...

Vợ...

Thì ra người ta nói thật.

Anh nếu là thẳng, tôi sẽ bẻ cong anh. Nếu anh cong sẵn rồi, vậy tốt, tôi càng bớt việc.

Chủ quán nói vậy.

Tô Bạch đỡ đầu ăn trưa, sau đó nhanh chóng cút ngay tới văn phòng. Trong nhà lúc này quá nguy hiểm...

Nhưng mà, sao lại thế này? Rõ ràng trước đây rất ổn mà, sao vừa ra ngoài một chuyến, trở về liền điên điên khùng khùng? Tô Bạch không hiểu.

Mình thẳng sao? Đương nhiên, không thì Tiểu Mãn ở đâu ra?

Cong? Không thể nào! Tô Bạch cấp tốc lắc đầu. Tô lão tam nhà ta sao lại cong được.

Thật ra Tô Bạch cũng không rõ thuộc tính của mình lắm. Không giống Tần Ly trời sinh lạnh nhạt, nói như Mục Triết Viễn, người này giữ mình trong sạch quá mức, thà rằng nhờ tới năm người anh em cũng không muốn ra ngoài xằng bậy. Lần thể nghiệm duy nhất chính là lần say rượu năm ấy. Thật ra không hẳn là vì say, lần ấy Tô Bạch bị người chuốc thuốc. Chỉ một lần kia, để lại một “tai họa nhỏ”.

Tô Bạch phiền muộn, xoay ghế liên tục, nhớ tới cái nhìn chăm chú của chủ quán lại càng phiền muộn hơn. Ngoại trừ phiền muộn, anh cũng thấy quái lạ. Không được, phải nói chuyện cho ra lẽ. Cuộc sống như trước đây thật tốt, người thân láng giềng hòa thuận thân thiết...

~*

~ Về đến nhà, Tô Bạch lại ghen tị.

Hai cha con đang giẫm lưng.

Tần Ly đang nằm sấp lưng trên salon, chỉ mặc một cái áo mỏng. Tiểu Mãn bám vào lưng ghế giẫm hăng say, miệng còn không quên đếm. Thích thật, hâm mộ thật! Tô Bạch trông mà thèm. Giá mà đi làm một ngày về nhà, được con giẫm lưng cho mấy cái như vậy, mệt nhọc gì cũng sẽ bay hết.

“Được rồi, nghỉ một chút nào.” Được hầu hạ thư thái, Tần Ly bắt đầu xót con.

“Ba ba có còn mệt không?” Tiểu Mãn ngoan ngoãn dừng lại, ngồi vào ngang lưng cha, quay sang chú Đại Bạch vậy tay.

“Không mệt, ba ba có Tiểu Mãn, không mệt chút nào!” Tần Ly trở tay ôm con lại gặm mấy cái. Tiểu Mãn bị gặm đến rưng rưng nước mắt, ba ba hự, chỉ suốt ngày nghĩ ăn thịt thịt của Tiểu Mãn!

Tô Bạch lại gần ngồi, chỉ đành đỏ mặt thẹn thùng. Trước mặt chủ quán, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ. ?

Tiểu Mãn nhảy xuống salon, chạy qua bên kia đánh đàn, mấy ngày trước học được bài mới, phải chơi cho ba ba nghe ngay.

Tần Ly nhìn Tô Bạch vẫn đang chăm chú theo dõi từng cử động của Tiểu Mãn, mỉm cười kéo người này lại gần, lấy dao gọt lê. Vừa ăn lê vừa nghe đàn, Tô Bạch nghĩ cuộc sống thế này thật quá tốt. Cho đến khi một bàn tay bắt lấy bàn tay Tô Bạch đang đặt trên đùi gõ nhịp theo nhạc, đàn vào...

“Chị Sanh nói, nam nam yêu nhau cũng như nam nữ yêu nhau, không ngoài ba bước: nắm tay, hôn nhau, ngủ chung. Hiện tại chúng ta bắt đầu bước một nhé, vợ.” Tần Ly tủm tỉm cười, bàn tay nắm tay Tô Bạch càng siết chặt hơn.

Miếng lê mắc ở họng, Tô Bạch lần thứ hai trợn vong.

“Chủ quán, tôi cầu anh, đừng đùa tôi nữa!” Tô Bạch giương cờ đầu hàng. Người này sao lại mê trò chẳng thú vị ấy, vẫn chưa chán sao?

“Tô Bạch, sao lại nói thế, tôi thực sự muốn cùng anh sống thật hạnh phúc mà!” Tần Ly chậm rãi tới gần, nhào lên người Tô Bạch, hạ giọng, “Hay là anh nghĩ như thế quá đột ngột?”

“Đúng đúng, quá đột ngột!” Tô Bạch vội vã gạt đầu.

“Thế à.” Tần Ly sờ sờ tai Tô Bạch, hài lòng nhìn nó đỏ lên, “Vậy là anh không thích quá trình theo đuổi như bây giờ? Cũng được, từ mai trở đi, tôi chính thức theo đuổi anh! Có muốn tặng hoa đưa cơm tới văn phòng không?”

Tô Bạch há hốc miệng.

Tần Ly ghé sát lại, hôn nhẹ lên môi Tô Bạch một cái, cười sáng lạn vô cùng, “Hôn môi, bước thứ hai cũng hoàn thành! Vợ à, mai anh bắt đầu theo đuổi vợ nhé?”

Tô Bạch đại ra một lát, đứng dậy, về phòng.

Ở trên sofa, nhìn người nọ bước đi như rối gỗ, vài mét đường vấp ngã hai lượt, Tần Ly sờ sờ cằm, khoe miệng cong lên.

Kỳ thực hôm nay mình vẫn nằm mơ, phải không nhỉ. Tô Bạch tự nhủ.

Sau đó, buổi tối thực sự mơ. Một giấc mơ đầy nhiệt tình.

Sáng sớm thấy chiếc quần lót màu đen bay phấp phới ngoài ban công, Tần Ly híp mắt lại.

~*

~ Mục Triết Viễn nói, sắp à, không khỏe thì đi khám bác sĩ đi, đây là lần thứ ba trong ngày anh nhét tài liệu cần photo vào máy hủy giấy rồi đấy.

Trợ lý của Tô Bạch là Vương Diệu Diệu chuyên tâm thoa sơn móng tay, hôm nay nhàn thật, sắp làm hết việc cho mình luôn rồi.

Tô Bạch mở hồ sơ, đọc một lát, lật trang tiếp theo, không biết lần thứ mấy sờ lên môi, dường như cảm giác âm ẩm mềm mại vẫn còn đây...

Mười giờ sáng, Vương Diệu Diệu bước vào, đặt lên bàn một bình hoa thủy tinh, rót nước, cắm hoa, sắc đỏ rực rỡ của hoa hồng làm lóa mắt luật sư Tô.

Mười hai giờ trưa, Vương Diệu Diệu lần thứ hai bước vào, đặt xuống một hộp giữ nhiệt ba tầng rất to. Bốn món một canh, ba mặn một rau, ngoại trừ đĩa rau, tất cả đều là món Tô Bạch thích. Tô Bạch ăn mà không biết mùi vị thế nào, ngay cả đĩa rau kia cũng bị ăn sạch.

Ba giờ chiều, Vương Diệu Diệu đi vào đặt xuống một tách cà phê. Tô Bạch nhấp một ngụm liền thích ngay thứ mùi đó, đang định đi hỏi là cà phê quán nào thì tình cờ thấy bóng chủ quán lướt qua khe cửa.

Buổi tối về nhà, đại luật sư Tô lao tâm lao lực quá độ.

Dỗ Tiểu Mãn ngủ, Tần Ly mở cửa phòng Tô Bạch.

Một người chậm chậm tới gần, một người lùi dần ra phía sau, đến khi lưng chạm tường.

“Tô Bạch, bước đầu tiên là nắm tay, bước thứ hai là hôn môi đã xong, anh muốn có quá trình theo đuổi hôm nay đã có, vậy hiện tại chúng ta làm bước cuối cùng nha.” Một tay Tần Ly chống lên tường sát cạnh Tô Bạch, giọng khàn khàn, “Chúng ta ngủ với nhau đi!”

Lúc này Tô Bạch thật muốn té xỉu, không bao giờ tỉnh lại nữa, ngay sau đó lại nghe một câu khiến anh có xỉu cũng phải tỉnh lại.

“Tô Bạch, theo tôi đi!”

13. Chương 13: “ông Già Noel Ơi, Ôm Ba Ba Một Cái Ôm Ba Ba Một Cái.”

Tô Bạch không biết mình đẩy người kia chạy ra khỏi phòng thế nào, hic hic, bình thường chủ quán trông rất chính phái, sao mấy ngày nay lại trở nên yêu nghiệt thế này? Đúng vậy, yêu nghiệt! Tô Bạch nuốt nước bọt, nghĩ tới vừa rồi mình suýt chút nữa không cầm lòng được, nhắc đầu đập vào cửa kính xe, đau quá, lúc này đã tỉnh táo hơn, anh mới phát hiện mình chỉ xô một cái dếp chạy ra đây.

Ai đó gõ cửa xe, nhìn ra ngoài, Tô Bạch nổi giận. Người này, người này dám mặc mỗi cái áo ngủ đã chạy ra đây! May mà nửa đêm, nhà để xe không có ai! Tô Bạch trừng mắt, tức giận khó thở, vội xuống xe cởi áo khoác phủ lên vai Tần Ly. Đang mùa đông, lạnh như vậy mà!

Xách người về phòng, Tô Bạch lại muốn đập cho mình một cái. Mình làm gì thế này? Anh ta lạnh hay không lạnh liên quan gì đến mình, hờ hơ ai nhìn thấy liên quan gì đến mình hả!

“Đi rửa chân đi, bẩn quá.” Tần Ly nhìn đôi chân trần của Tô Bạch, ghét bỏ bĩu môi.

Tô Bạch nổi cáu, đi vào phòng tắm, đóng cửa, khóa kĩ.

Tô Bạch, luật sư Tô, hừ, cũng chỉ thế mà thôi! Tần Ly nhướn mày, tràn đầy tự tin với kế hoạch bẻ cong người này.

Bẻ cong một tên đàn ông chính hiệu không thể chỉ nói suông vài lời là xong mà tối thiểu cũng phải lừa được vào giường mới có bảo đảm. Tần Ly lần này vấp phải khó khăn lớn. Hai đời đều là gà giò, hai kiếp sống thanh tâm quả dục, trong ký ức của anh, dường như đến dùng tay tự giải quyết vấn đề sinh lý cũng chưa làm lần nào. Nhưng chuyện này không làm khó giáo sư Tần được lâu. Chuyện phòng the, cùng lắm là ba bước, sau khi lên giường thì cũng nắm tay hôn môi ôm nhau ngủ là xong, có gì khó đâu! Bẻ cong xong là có thể có một cuộc sống hài hòa hạnh phúc giống như cha mẹ vậy, còn được khuyến mãi một cục cưng, thật tốt!

Tô Bạch cảm thấy mình sắp chịu không nổi rồi. Đã hai ngày liên tục phải dậy sớm giặt quần lót, có lần suýt xịt máu mũi, chẳng lẽ chủ quán định “sắc dụ” thật sao?

Không thể trách Tô Bạch nghĩ vậy, lần động kinh này của chủ quán quá đột ngột, biểu hiện lại rất bình thường. Trước đây, cảm giác chủ quán là một người rất chính phái, mày rậm mắt to (đại luật sư Tô sở hữu đôi mắt hơi nhỏ, mắt ai chỉ cần to hơn anh ta liền được liệt vào phạm trù mắt to), lại mang theo đặc điểm hào sảng của thanh niên vùng Đông Bắc, còn bây giờ sao? Mỗi lần chủ quán nghiêng mắt nhìn anh, lập tức khiến anh nổi da gà khắp người. Ánh mắt kia, mang theo chút khoảng cách, một chút dò xét, lại thêm một chút xiu cao cao tại thượng, cảm giác sao cứ... ừm, yêu nghiệt thế nào, câu người thế nào ấy!

Không ổn, chủ quán bệnh rồi, phải chữa ngay!

Tô Bạch vỗ bả một cái, quyết định trước tiên tìm bác sĩ tâm lý đã!

~*

~ Để không kích thích đến bệnh nhân, Tô Bạch nhủ thầm, nên phối hợp một chút. Cho nên, đêm đó khi chủ quán lại mò vào phòng mình thì luật sư Tô không hé răng, chỉ là hai tay vẫn lén lút nắm chặt vạt áo ngủ. Chủ quán... sẽ không đột ngột biến thân đâu nhỉ... hôm nay, hình như mười lăm, mặc dù không thấy trăng...

Lần này Tần Ly dự định làm nguyên bộ, cho nên bước vào liền khóa cửa ngay. Khi bên cửa vang lên một tiếng “tạch” thì, Tô Bạch cảm thấy trái tim bé nhỏ của mình cũng “tạch” một tiếng, ngay sau đó liền nhảy lên điên cuồng.

Thuận lợi bò lên giường, thuận lợi chui vào chăn, Tần Ly híp mắt đem mình bóc trần, bóc mình xong liền vươn tay bóc Tô Bạch. Tô Bạch do dự một chút, cởi áo ngủ, để lại cái quần tứ giác, xem như là phối hợp hành động.

Tần Ly rất hài lòng. Kéo kéo tay vợ, hôn nhẹ lên môi vợ, sờ sờ cái bụng mềm mềm mới nuôi ra của vợ, sau đó, ôm chặt lấy vợ, ngủ.

Phù! Tô Bạch thở ra một hơi, yên lòng. Xem ra bệnh của chủ quán khá nặng rồi đây, nếu để bị kích thích đến nổi thành nhân cách phân liệt, liệu có khuynh hướng bạo lực không nhỉ? Suốt buổi tối, Tô Bạch miên man suy nghĩ, gần sáng mới chớp mắt một lát.

Sáng tỉnh lại, Tần Ly rất thỏa mãn. Xem lại tư thế của giáo sư Tần một chút nhé: tay trái vòng qua gáy Tô Bạch, tay phải sờ bụng béo mềm mềm, hai chân quần lấy chân Tô Bạch. Thật là một bức tranh hài hòa!

Tần Ly cắn lên môi Tô Bạch một cái, thành công cắn tỉnh người ta.

“Dậy rồi à?” Tô Bạch mơ mơ hồ hồ mở mắt. Tỉnh rồi thì rời giường luôn đi, đừng giày vò tôi nữa, tôi phải ngủ bù đây, tư thế này khó chịu quá.

“Vợ, rốt cuộc vợ thành người của anh rồi nhé!” Tần Ly hôn nhẹ lên tai vợ mình, tuyên bố.

Giật mình một cái, toàn bộ cơn buồn ngủ của Tô Bạch lập tức bay xa. Dường như đã xảy ra chuyện gì đó không tưởng tượng nổi! Nhưng, là chuyện gì mới được?

“Vợ, chúng ta hôn cũng đã hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, ngủ cũng ngủ rồi, vợ không thể bội tình bạc nghĩa!” Tần Ly nắm chặt tay. Cuối cùng đã ngủ được với người ta, đại công cáo thành!

Tô Bạch học máu ba trường.

Thì ra người này, vẫn còn là trai tân a...

Ai nói ôm rồi ngủ chung một đêm là thành gì gì đó hả...

Tô Bạch gần chết. Nhưng mà, không thể nói cho chủ quán, hai thằng đàn ông cùng một chỗ là làm thế nào, đánh chết cũng không thể nói!

Tâm trạng Tần Ly lúc này rất tốt. Tô Bạch không nói gì, cũng không thể nói gì được, đối với hành vi thân thiết của mình đã có thái độ tiếp nhận rồi, vậy có phải mình đã thành công bề cong người này? Ừm, vậy bước tiếp theo là dạy dỗ vợ mới quan niệm “thủy chung như nhất”!

~*

~ Bữa sáng rất phong phú, trên bàn bày la liệt những đĩa. Trình Tiểu Mãn ăn cao hứng bưng bưng. Tô Bạch lại uể oải nhai từng miếng. Ừ phải, lần đầu tiên, hơi mất tự nhiên một chút cũng là bình thường. Tần Ly gật gù, quyết định buổi trưa làm thêm món cho vợ.

Tiến người nhà đi học đi làm, Tần Ly ra khỏi cửa. Nếu đã chung sống với nhau thì phải có cái gì tỏ ý của mình, đi mua nhẫn hay là tặng cái ban chỉ^[1] mặc ngọc tổ truyền kia nhỉ? Ban chỉ tuy là đồ cổ nhưng có vẻ hơi lỗi mốt. Vì vậy, Tần Ly quyết định mua nhẫn. Còn về ban chỉ, cứ tặng cùng luôn, đều có ý như nhau cả.

[1. Món trang sức kiểu cổ, làm bằng ngọc, ngà voi hoặc xương thú, đeo ở ngón cái.]

Tô Bạch đeo một cái nhẫn trên ngón tay, cổ đeo một cái ban chỉ, đen mặt ngồi trên salon nghe Tiểu Mãn chơi đàn. Chết tiệt, chuyện gì thế này? Ngày mai, ngày mai nhất định phải lừa người này đi khám bác sĩ

tâm lý! Tần Ly thấy người ta đeo nhẫn không hề phản kháng, yên tâm hoàn toàn. Nhẫn đã đeo rồi, tương lai “thủy chung như nhất” còn xa sao!

Khám bác sĩ. Lấy danh nghĩa đi gặp bạn bè, đương nhiên, một nhà ba người cùng đi.

Hôm sau, bác sĩ nói với Tô Bạch: Tôi thấy hình như anh mới có bệnh!

Lần này, Tô Bạch thực sự sợ hãi.

Bác sĩ này là do anh cả giới thiệu, rất có tiếng trong giới. Nếu người ta nói chủ quán bình thường, vậy những hành vi dị thường mấy ngày qua – là thật? Thật sự muốn bề cong mình? Thật sự xem mình thành vợ? Thần thánh ơi, cho sét bổ chết con đi!

Biết chân tướng, Tô Bạch bắt đầu khủng hoảng, đồng thời ngờ vực. Chuyện gì đang xảy ra? Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, không thả con săn sắt thì khó bắt con cá rô, không liều một phen thì...

Liều một phen?

Luật sư Tô xoa xoa tay, muốn ra trận.

~*

~ Đêm đó, sau khi Tần Ly ôm xong sờ xong, chuẩn bị ngủ rồi, Tô Bạch lật người, đề đổi phương lại.

“Vợ, đừng đè anh, vợ nặng quá.” Tần Ly đẩy đẩy “chàng dâu” của mình đang chăm chăm nhìn mình từ trên cao, bắt mãn bảo.

Sau đó, bị hôn.

Nụ hôn kiểu Pháp chuẩn mực.

Như bị sét đánh.

Đây là cảm giác của luật sư Tô bị đập xuống sàn. Sao lại hôn nhỉ sao lại hôn nhỉ sao lại bỗng dưng hôn đến mê say như muốn ngừng mà không được thế này? Tô Bạch trừng mắt, thở phì phò, tim đập như sấm. Quả thật, cảm giác kia, rất tuyệt....

Nước bọt... nước bọt... ăn phải nước bọt người khác....

Đây là cảm giác của chủ quán vừa tung “vô ảnh cước” vừa hung hăng lau môi. Vừa rồi còn không thở được, xem chút là tắc thở đó! Muốn mưu sát chồng phải không?

Tức giận trừng Tô Bạch một cái, Tần Ly đứng dậy về phòng mình.

Luật sư Tô, lúc này đã tan thành bụi bay theo gió.

Rõ ràng chỉ định dọa anh ta, sao lại thành mình không cầm lòng được thế này? Tô Bạch ngồi trên sàn, bứt tóc quần quýt. Nhưng mà đại luật sư Tô à, hình như có một việc anh quên mất, người kia – là nam, giống anh đó! Chẳng phải anh luôn tự xưng là thẳng chính cống sao? Chẳng phải anh từng tặng một quyền tiền người từng quần lấy anh vào bệnh viện sao? Chẳng phải anh còn khiến người vừa xuất viện lại đến đây dựa anh điều đi châu Phi đến giờ vẫn chưa được về sao?

Như vậy, vừa rồi là sao? Chủ quán suốt ngày nào ôm nào hôn nào sờ, sao không thấy anh động tay động chân? Bằng khả năng của anh, ép chết chủ quán có khó gì? Vì sao luôn nói tốt cho người ta trước mặt anh mình? Vì sao thấy người ta nhíu mày là vội vàng kiểm điểm hành vi xem mình có làm gì sai? Vì sao bị người ta vừa ôm vừa hôn vừa sờ mà không hề phản kháng? Ấy không, giờ anh còn hưởng thụ nữa chứ!

Không không không, tuyệt đối không phải! Tô Bạch liều mạng lắc đầu. Người như chủ quán, vừa xấu tính vừa hẹp hòi, tôi nào có hưởng thụ cơ chứ?

Phát giác dường như mình không được thẳng lắm, lại hồi tưởng những ngày hai người ở chung, Tô Bạch càng bị thương hơn. Ánh mắt chủ quán nhìn anh quá trong trẻo, quá sạch sẽ, ngay cả lúc sờ anh hôn anh, ánh mắt kia cũng không có một tia dục vọng, giống như đang hoàn thành một nhiệm vụ hay cử hành một nghi thức nào đó vậy. Lẽ nào chỉ có mình mình có tình cảm? Tô Bạch lạnh cả tâm. Nhưng vì sao chủ quán lại đùa giỡn mình như vậy?

Có chuyện! Phải tìm cho ra, nhất định!

“Hắt xì!” Tô Bạch hắt hơi một cái, vội vã bò lên giường rúc vào chăn, lạnh quá!

~*

~ Bữa sáng, Tô Bạch phát hiện tiêu chuẩn của mình đã giảm một bậc thật to. Màn thầu, dưa muối, cháo kê. Đến một xú văng dầu cũng không có, luật sư Tô không vui. Tôi đâu có đưa ít tiền ăn đi đâu, sao lại cắt xén khẩu phần của tôi?

“Chẳng phải anh bảo muốn giảm béo hay sao?” Tần Ly không thèm ngẩng đầu, cầm củi ăn trứng ốp. Lòng đỏ trứng chảy ra, Tần Ly liếm môi, trứng ốp chín bầy phần quả nhiên là ngon nhất.

Tô Bạch trợn mắt nhìn đầu lười hồng hồng nhẹ nhàng lướt qua môi, nháy mắt miệng khô lưỡi khô.

“Hừ!” Tô Bạch gắng thu hồi sắc niệm trong đầu, tàn bạo cắn màn thầu. Giảm đi giảm đi, để xem đến lúc gầy trơ ra xem anh còn sờ chỗ nào! Có lần nào tôi lên lút giảm cân mà anh chẳng nhảy dựng lên, hừ hừ!

“Giáng sinh muốn quà gì nào?” Tần Ly hỏi Tiểu Mãn.

“Muốn, muốn một ông già Noel ạ.” Tiểu Mãn nghĩ thật lâu mới ra.

“Được.” Tần Ly liếc nhìn Tô Bạch, vóc người này, nuôi béo một chút mặc đồ ông già Noel vào trông cũng giống đó!

Tô Bạch lạnh cả lưng, vội vàng xách theo Tiểu Mãn chuồn khỏi nhà. Quà Giáng sinh, thật là thêm quá đi.... Trước giờ chưa có ai tặng mình, ngoại trừ anh cả... nhưng mà anh cả chỉ biết đưa tiền thôi...

Tô Bạch rất thích lễ Giáng sinh, bởi vì có gà tây thơm ngào ngạt, nhưng đột nhiên Giáng sinh năm nay lại không hề chờ mong, bởi anh dám chắc một điều – chủ quán sẽ bắt anh mặc đồ ông già Noel.

Ái chà, bộ đồ này rất vừa người, giống như may riêng cho Tô Bạch vậy, Tần Ly hài lòng, đẩy “ông già Noel” treo đầy quà trên người ra khỏi phòng.

Triển Vân đang cắn một cái đùi gà, bị nghẹn gần chết.

Mục Triết Viễn mở mắt thật to. Trời ạ, tận thế đến rồi? Tô thủ lĩnh của chúng ta lại ăn mặc như thế này? Cho dù muốn lấy lòng người yêu cũng không cần đến mức này đi! Mục Triết Viễn lấy tay khép miệng lại, mắt đảo đảo ngó quanh, tìm kiếm lộ tuyến rút chạy an toàn. Kiểu này dễ bị diệt khẩu lắm! Kỳ thực tôi chưa thấy gì hết...

Tô Bạch trừng mắt nhìn cấp dưới một cái, dám chạy ra ngoài nói lung tung – trừ cậu một năm lương!

“Ông già Noel, ôm một cái!” Trình Tiểu Mãn chạy tới, đôi mắt tròn vo lấp lánh, vươn hai cánh tay tròn lẳn về phía “món quà lớn” của mình.

Trời đất, con trai bảo bối chủ động muốn ôm!

Tô Bạch kích động, nhanh nhẹn liếc qua chủ quán, không phát hiện có gì bất thường mới ôm con trai vào lòng. Đây là con trai mình, đứa con mình không hề biết tới tròn bốn năm, là đứa con mình trăm phương ngàn kế tìm được mà không dám nhận nhau!

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Tô Bạch dưới lớp hóa trang, Tần Ly cảm thấy chua xót trong tim. Đúng vậy, tình cha con ấm áp, ai không muốn, lúc nhỏ mình chẳng phải cả ngày đều nằm trong lòng cha hay sao, cha là người nghiêm túc như vậy mà thấy mình là vẫn cười thoải mái, cưng chiều đến tận trời hay sao?

Có lẽ, mình nên tử tế với anh ta thêm một chút.

Tần Ly rũ mí mắt, quay sang rót cho Triển Vân đang nghẹn đỏ mắt một ly nwocs.

Đang muốn vào bếp, tay áo lại bị nút chặt, quay đầu lại, con trai bảo bối ngược khuôn mặt nho nhỏ, một tay kéo áo cha, một tay lôi chú Đại Bạch, “Ông già Noel ơi, ôm ba ba một cái.”

Tô Bạch.

Tần Ly càng.

Triển Vân huyết sáo một tiếng, miếng thịt gà mắc trong cổ họng thần kỳ lọt xuống.

Mục Triết Viễn sôi trào máu lang sói, gào thét inh ỏi, “Ôm đi ôm đi lão đại ôm đi! Hôn đi hôn đi lão đại hôn đi!”

Tần Ly đứng bất động. Tô Bạch tuôn mồ hôi lạnh đầm đìa. Ôm không? Ôm không? Không ôm, Tiểu Mãn đang nhìn kia... Ôm, hình như mình chưa từng chủ động... hay là lần này thuận theo dân ý... Không không không không thể cong thêm nữa.... Nhưng mà Tiểu Mãn đang chờ...

Bên này còn đang đấu tranh tư tưởng, Tần Ly đã tự động kéo vợ ôm vào lòng. Vợ mình mà, khách khí cái gì!

Bịch bịch... bịch bịch...

Trái tim bé nhỏ của Tô Bạch càng đập càng nhanh. Bị ôm rồi... lần đầu tiên bên ngoài giường bị ôm... Trước mặt con trai và bạn bè bị ôm...

Một cái mặt phóng đại sát mắt, giọng điệu hí hửng rất quái gở, “Hôn đi hôn đi, lão đại, hôn đi!”

Tô Bạch đẩy bản mặt muốn ăn đòn của Mục Triết Viễn ra, nhưng vẫn không kìm được đỏ mặt, thẳng nhai này, nhất định phải trừ lương của cậu ta!

Bữa tiệc đêm Noel rất náo nhiệt, rất ấm áp. Nhìn cây thông Noel giữa phòng khách, luật sư Tô rất sung sướng. Noel vui vẻ như thế này, đã nhiều năm mới có...

~*

~ Khuya, Tiểu Mãn đã ngủ, khách cũng về hết, Tần Ly dọn dẹp xong, tắm táp rồi về phòng.

Phương Sanh bảo, không thể dây dưa cả ngày, phải tỉnh táo lạnh nhạt một tí, bảo trì chút khoảng cách, là lạt mềm buộc chặt.

Tần Ly ôm Tiểu Mãn, mỉm cười, nhanh chóng nhắm mắt ngủ.

Sau đó, luật sư Tô mất bình tĩnh.

Thường thường tới giờ này, chủ quán đã tới đây tập kích rồi, sao hôm nay chưa thấy đâu? Chẳng lẽ hôm nay thấy mình biểu hiện không tốt, muốn ở riêng? Luật sư Tô nhìn đồng hồ chăm chăm, trở mình lẩn lộn trên giường lớn một hồi, chính thức mất ngủ.

Lát sau, luật sư Tô quyết định chủ động xuất kích.

“Nửa đêm nửa hôm, định làm gì, đừng quấy rầy Tiểu Mãn.” Tần Ly trừng mắt nhìn chủ nhà nửa đêm tới gõ cửa.

“Anh chưa tặng quà Giáng sinh cho tôi.” Tô Bạch nghĩ ra một cái cớ.

“Anh cũng đã tặng tôi đâu.” Tần Ly trả về một câu.

Tô Bạch im. Cái này gọi là nhắc đá ném xuống chân mình sao?

“Anh muốn quà gì? Tôi tặng anh.” Tô Bạch lấp lánh mắt.

“Có thành ý một chút được không? Có ai tặng quà còn đi hỏi người ta muốn gì? Hơn nữa, mời anh xem lại thời gian một chút, lễ Giáng sinh đã qua rồi.” Tần Ly cũng hết chỗ nói rồi, người này là tên gốc chắc?

“Tôi sợ anh không thích cái tôi tặng,” Tô Bạch cảm thấy mình thật vô tội, “chẳng phải còn có Năm Mới sao!”

Về phòng, Tô Bạch lại bắt đầu mắng bản thân. Mình bị chập mạch rồi à? Sao lại tự sấn tới như vậy, rõ ràng người ta đã không muốn cảm dỗ mình nữa mà, chẳng lẽ mình thích người ta đến đùa giỡn mình sao? Ngụ quá! Tô Bạch kéo chăn trùm kín mặt, thất vọng vô cùng về bản thân.

Lạt mềm buộc chặt, lấy lùi làm tiến, ừm, hiệu quả lắm. Tần Ly khóa cửa, ôm Tiểu Mãn, hài lòng ngủ tiếp.

Lật qua lật lại, trần trọc cả đêm, mất ngủ, Tô Bạch phát hiện một sự thật. Liên tục vài ngày người kia quần lầy anh, đè lên anh, anh ngủ không ngon. Không có người kia, ngủ không được. Chẳng lẽ mình thuộc loại thích bị ngược đãi? Tô Bạch âm thầm rơi lệ.

~*

~ Đã hai ngày người kia không ôm mình sờ mình hôn mình rồi...

Tô Bạch xoay xoay bút trong tay, đầu đập xuống tập hồ sơ trước mặt. Đúng là đang đùa mình à? Đùa chán nên thôi rồi à? Nhưng mà mình vẫn còn đeo nhẫn anh ta đưa mà, ừ, trên cổ còn cái nữa này! Hiểu rồi, chắc chắn là chủ quán thất nghiệp ở nhà, tâm tính bất thường liền đem mình ra là trò đùa giết thời gian! Đại luật sư phần nộ.

Luật sư Tô đi công tác xa nhà, có vụ án cần điều tra lấy chứng cứ, đi chừng ba ngày.

Xa nhà, cái đầu tinh minh của Tô Bạch chậm rãi thanh tỉnh, thoát khỏi trạng thái cứ thấy chủ quán là thành đám tương hồ mấy ngày qua, bắt đầu nghỉ ngơi.

Nhưng cuộc sống có thêm một người như vậy, hình như cũng rất tốt, nhất là, nếu như vậy, vấn đề con trai yêu quý cũng dễ dàng giải quyết! Tô Bạch hí mắt bắt đầu tính kế.

Trên đường công tác, Tô Bạch đi chọn quà năm mới, một bộ vest màu đen của Armani. Thấy bộ đồ này, Tô Bạch liền nhớ ra chủ quán hình như chưa có bộ vest nào, nhanh chóng quyết định mua về. Nhìn lại bản thân, anh càng thấy bộ này rất giống một đôi với đồ của mình.

Mang theo quà vào đến nhà, lại bị một trận kinh hãi thật mạnh.

Sườn xám diêm lệ, đùi trắng như tuyết, vóc người bốc lửa, trời đất, người đẹp này từ đâu tới? Không, yêu tinh này ở đâu ra? Tô Bạch nổi giận, trong đầu nảy ra mấy chữ sáng loáng: Ngoại tình!

Đang muốn hỏi cho rõ, cửa phòng ngủ của chủ quán mở ra.

“Chị, chị xem em mặc bộ này được không?” Tần Ly vừa chỉnh áo vừa bước ra.

Chị á? Không thể nào, là người phụ nữ kia, người đánh mình toác đầu phải vào viện? Tô Bạch buông lỏng thần kinh, sau đó, bị đá kích.

Áo cổ đứng kiểu truyền thống Trung Hoa màu trắng ôm sát thân, rõ ràng là một anh thất học lại khiến người ta có cảm giác đây là một học giả uyên bác phóng khoáng xuất trần. Nhìn lại bộ u phục màu đen trên tay, Tô Bạch không dám đưa ra, lần đầu tiên cảm thấy nghi ngờ thẩm mỹ của mình.

“Dĩ nhiên rồi, em trai chị đây mặc cái gì chẳng đẹp!” Phương Sanh đĩnh đạc ngồi trên ghế, vừa ăn dưa vừa đung đưa chân.

“Anh về rồi à!” Tần Ly mỉm cười chào Tô Bạch, sau đó vội vàng lấy áo khoác đắp lên đùi Phương Sanh, khinh bỉ nói, “Bác gái, lạnh thế này đừng có hở hang quá được không?”

“Gọi chị là cái gì?” Phương Sanh giận dữ, một miếng vỏ dưa văng lên mặt Tần Ly.

“Người đẹp, khoác thêm cái áo có được không? Chị mà bị cảm lạnh thì lão Mã lột da em mất!” Tần Ly vội lui về phía sau tránh thoát, quần áo mới tinh đấy.

Tô Bạch lặng lẽ lùi về phòng, treo bộ đồ mới mua vào tủ, xem ra số phận của nó nhất định rất long đong rồi. Nhưng mà, người kia mặc đồ trắng quả là rất đẹp!

Lần thứ hai ra cửa, Tô Bạch lại bất mãn. Nhìn người phụ nữ ăn mặc mỏng manh đang dựa cả vào người chủ quán, Tô Bạch thật muốn xách lên quăng luôn ra ngoài, giữa mùa đông mặc có xiu xiu thế không sợ lạnh à! Lúc này luật sư Tô đã hoàn toàn quên, chủ quán rất sợ lạnh nên luôn để nhiệt độ phòng ở mức hai mươi lăm độ.

Phương Sanh hỏi thăm tình hình xong liền khẩn cấp quay về báo lại với chồng, đồ cần đưa đã đưa đến, còn về phần tiểu sư đệ trì hoãn đến trình độ này thì có lẽ chưa nên nói làm gì, mất mặt lắm!

~*~ W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Phượng Sanh phải mông về nhà mình đón Tết, trong nhà còn lại ba người. Tô Bạch yên lòng rồi, chỉ cần chủ quán không bị người ta lừa đi là được. Có điều khó hiểu là, sao chủ quán lại có những người bạn như vậy nhỉ? Rõ ràng rất thân thiết, nhưng trong bản điều tra, hai người kia lại như đột ngột xuất hiện vậy, sớm nhất là tháng Chín vừa rồi. Hừm, xem ra còn phải tra kỹ thêm nữa.

Quà mừng Năm mới cuối cùng vẫn treo tại chỗ, ba ngày nghỉ đã bắt đầu.

Điều khiến Tô Bạch hài lòng là, chủ quán lại chui vào phòng anh lần nữa, đồng thời rất thỏa mãn với tình trạng bụng mềm mà anh nỗ lực bảo trì. Đêm đó, Tô Bạch lần thứ hai có giấc mơ không được trong sáng, lần này, hình dáng người trong mộng khá rõ ràng, nét mặt, rất quen...

Tô Bạch khốn khổ phát hiện, mình, hình như... cong rồi.

Nhưng người kia, rốt cuộc là có ý gì? Nếu như giống người đó nói, muốn ở chung với nhau, vậy vì sao không hề có chút dục vọng với mình? Nếu không phải thật, vì sao cả ngày cứ ôm ôm sờ sờ hôn hôn? Nhấn mạnh nhé, chủ quán mặc tạt sạch sẽ thái quá! Tô Bạch không hiểu.

“Vợ, ôm cái nào!” Tần Ly ngoắc ngoắc Tô Bạch. Tiễn Phượng Sanh đi rồi, nên bồi dưỡng tình cảm với vợ một chút. Vợ đi công tác lâu như vậy, làm việc nuôi gia đình rất mệt mỏi. Hơn nữa, chẳng phải có câu “tiểu biệt thắng tân hôn” sao...

“Ba ba, Tiểu Mẫn cũng muốn ôm!” Tiểu Mẫn không vui. Ba ba hẳn là nên ôm Tiểu Mẫn mới đúng chứ, chú Đại Bạch đã lớn như vậy rồi còn muốn giành ôm với Tiểu Mẫn, chẳng ngoan chút nào!

Tần Ly bật cười, nhắc con trai tung lên thật cao khiến cậu nhóc cười to sung sướng. Tô Bạch đứng bên nhìn hai cha con đắm chìm trong hạnh phúc, viên mắt nóng lên. Nếu mình dùng thủ đoạn cưỡng ép mang Tiểu Mẫn đi, nếu anh cả biết sự tồn tại của Tiểu Mẫn... Tô Bạch không dám tưởng tượng đến hậu quả.

“Chủ quán à, chúng ta đi nghỉ đi, tôi muốn nghỉ đông quá.” Tô Bạch nói.

Tần Ly nhìn về phía Tô Bạch, bắt gặp ánh mắt phức tạp của người kia, lòng cảm thấy bất an. Đây là, muốn nghỉ ngơi rồi sao?

“Anh sợ lạnh thì chọn chỗ nào ấm một chút, anh thích chỗ nào?” Tô Bạch mỉm cười, “Maldives hay là Hawaii?”

“Tùy anh quyết định đi.” Tần Ly cũng cười, ôm chặt Tiểu Mẫn. Xem ra bể công chưa triệt để, đồng chí còn phải tiếp tục cố gắng!

“Nếu anh ngại đi, chúng ta ở nhà cũng được.” Tô Bạch ngồi xuống, nghĩ nghĩ, lại nói thêm một câu, “Tôi nghĩ, người một nhà cùng sống chung rất tốt.”

Người một nhà sao?

Tần Ly nhếch miệng cười. Tô Bạch, anh nói “người một nhà” - bao gồm cả tôi sao?

14. Chương 14: Chỉ Có Người Đó, Có Thể Cho Mình Một Mái Ấm; Cũng Chỉ Có Người Đó, Nguyện Ý Cho Mình Một Mái Ấm

Tô Bạch là một tên thích làm tổ trong nhà, yêu nhất chính là tình cảnh cả nhà quây quần bên nhau. Tần Ly cũng thuộc tuýp người lười ra ngoài, nếu nhét anh vào phòng sách, anh có thể ở lì vài ngày không ra. Cho nên kế hoạch du lịch của Tô Bạch bị cải biến, trở thành chuỗi ngày hủ bại – ăn, ngủ, “chăn” Tiểu Mẫn.

Mà Tô Bạch – cũng dần hiểu ra một điều.

Con trai – anh muốn.

Cha của con trai – anh cũng muốn.

Nhưng ba ba của con trai là một tên không có mẫu kinh nghiệm yêu đương nào, chẳng lẽ anh phải “mạnh tay”? Tô Bạch bắt đầu lo lắng. Chủ quán ưa sạch sẽ thái quá, liệu có thể chấp nhận được phương thức chung sống của hai người đàn ông với nhau?

Tô Bạch nghĩ đến chuyện phổ cập tri thức cho chủ quán một phen, CD hay sách “đặc biệt” gì đó dễ tìm thôi, bên nhà Mục Triết Viễn có cả đồng, nhưng anh hơi do dự, nhờ chủ quán học xong rồi đẩy ngã mình thực hành thì sao? Bị một tay mơ “ấy ấy”, liệu anh có thể thấy ngày mai? Mấu chốt là, nếu chủ quán thực sự muốn “ấy ấy” với mình, liệu mình có đành lòng đẩy ra?

“Uống cà phê không?” Tần Ly bưng một tách cà phê vào phòng làm việc, thấy vợ mình đang thử độ cứng của đầu với tường.

“Có!” Tô Bạch lập tức dừng hành động ngu ngốc này, ngẩng lên trừng ra một gương mặt tươi cười, cà phê chủ quán pha không phải ngon bình thường.

Dụng cụ pha cà phê là ngẫu nhiên lật tới, còn mới tinh. Cà phê là tình cờ cầm ra, Blue Mountain cực phẩm, trước đây Tô lão đại mang tới, bị đứa em không biết hàng này nhét vào một góc cho mốc meo.

Tô Bạch luôn là người không được tinh tế lắm, nói thẳng ra là hơi thô, đây là kết quả rèn luyện hai năm trong quân đội. Uống cà phê cũng như uống nước lọc, ừng ực đổ vào họng là xong.

“Anh có cười tôi uống cà phê như trâu uống nước không?” Tô Bạch ngượng ngùng hỏi.

“Vì sao phải cười? Cà phê uống chậm rãi thưởng thức là một cảm thụ, uống từng ngụm từng ngụm lại cho một cảm thụ khác. Phương thức bất đồng thì hưởng thụ bất đồng.” Tần Ly lắc đầu. Uống cà phê từng ngụm từng ngụm, loại cảm giác này – tuyệt không thể tả.

Tô Bạch cao hứng lắm. Xem đi, chủ quán nhà tôi thật là biết đánh giá phẩm vị người khác! Tô Bạch quyết định, từ nay về sau uống cà phê chỉ uống Blue Mountain, mình cũng muốn là người có phẩm vị! Uống hết lại bảo anh cả mang đến là được.

Lần đầu tiên nhìn chủ quán pha trà, Tô Bạch cảm thấy lạ lùng vô cùng.

Trà do lão Mã gửi tới, học sinh biểu, là loại Đổng Đình Ô Long thượng hạng. Trà cụ do Phương Sanh mang tới lần trước, bộ đồ sứ thời Tống, tổ truyền của nhà họ Tần, là bộ mà cha cn Tần Ly thích dùng nhất.

Trà cực thơm, tư thế pha trà của người kia cực đẹp. Xa xa nhìn gương mặt ẩn sau làn hơi nước, Tô Bạch thoáng hốt hoảng, có một khoảnh khắc chợt nghĩ người nọ cách mình rất xa, tựa hồ có thể tan biến bất cứ lúc nào. Như muốn xác định điều gì, Tô Bạch bước tới ôm lấy thắt lưng Tần Ly.

“Sao vậy?” Động tác trên tay Tần Ly vẫn liên tục, rót xong trà mới quay lại nhìn người đang nằm trên lưng mình.

“Trà thơm quá, tôi chờ không nổi.” Tô Bạch cười cười, nhìn đôi môi người nọ gần trong gang tấc, cảm thấy miệng đột nhiên khô khốc, không kìm được bèn hôn lên.

Nhẹ nhàng chạm vào, lại tách ra ngay. Chủ quán chỉ thích đụng chạm như vậy, sợ rằng cũng chỉ có thể tiếp nhận đụng chạm như vậy. Tô Bạch hí mắt, không vội, nước ấm nấu ếch, mình không thiếu kiên trì.

Trà quả thật rất thơm, Tô Bạch cũng thích cảm giác thưởng thức trà thể này, tuy rằng khái niệm về trà của vị này trước đây chỉ có mỗi hồng trà lạnh của Khang sư phụ[1].

[1. Master Kong: Một nhãn hiệu đồ ăn nhanh và nước uống đóng chai của Trung Quốc.]

Tiểu Mân chưa được nghỉ đồng, trong nhà chỉ có hai người lớn nên loại hoạt động bị hạn chế như sờ, ôm, hôn gì đó cũng được mở rộng địa điểm. Chỉ là phương thức có hơi biến hóa chút. Trước đây chỉ có chủ quán nhào tới, nay đổi thành Tô Bạch nhào tới, mà tần suất còn cao hơn cả chủ quán. Cũng may Tô Bạch biết tiết chế, chưa từng để lại dấu ấn gì trên người chủ quán, hôn cũng không dám hôn sâu, tay rất quý củ, chưa từng lần tới phần dưới bụng.

Thế nhưng, đại luật sư Tô đã quên một chuyện.

Nhà bọn họ đôi khi có khách không mời mà đến.

Tỷ như – anh cả nhà họ Tô – Tô Hâm.

~*

~ Tô lão đại đứng ở cửa chính, ngơ ngác nhìn một đồng lùm lùm trên salon. Thề tích hai người, diện tích một người. Lẽ nào, thằng út cuối cùng cũng biết “trải nghiệm”? Tô lão đại vui mừng, nhìn kỹ một lát, lại phát hiện có điểm kỳ quái.

Người bên dưới có cặp chân – hình như hơi to? Ít nhất... cũng phải cỡ 42, 43 nhĩ!

Tô Bạch không nghe thấy tiếng mở cửa, đang định sờ chỗ không nên sờ, tranh thủ ăn vụng tí chút, thỉnh linh bị người bên dưới đẩy ra. Vẫn là không được sao? Tô Bạch uể oải, sau đó nghe được tiếng nghiêng răng. Rất gần, ngay sau lưng.

Quay lại, một cái mặt ma thú, hơi hơi giống mặt anh cả. Chớp mắt, lại chớp mắt, chẳng phải anh cả đấy sao? Sắc mặt anh ấy trông khó coi quá, hay là bị ốm?

“Anh, sao anh vào mà không gõ cửa?” Tô Bạch bất mãn, quay lại kéo chặn đắp cho chủ quán, vừa rồi hình như đang bóc dỡ.

Tần Ly liếc nhìn Tô Bạch một cái, tự mình sửa lại áo xống. Haizz, lần này có tính là bắt gian tại giường không? Hy vọng anh cả nhà họ không quá cổ lỗ sĩ.

Nhưng hiển nhiên Tô lão đại không được khai sáng bằng hai cụ nhà họ Tần, nhìn một cước bay tới là biết liền. Tô Bạch gào trong bụng – chết rồi, nhưng không dám né, anh mà né thì chủ quán ở phía sau linh đủ.

Anh em bọn họ muốn ném “tay chân tương tàn” một phen, Tần Ly không tiện ngăn cản, đứng dậy tránh sang một bên nhường không gian cho bọn họ làm chiến trường.

Thấy em mình cắn răng chịu một cước, Tô lão đại càng phát hỏa. Tô lão đại vốn là người nói một không hai, độc đoán quen rồi, nhưng lại thương em nên không nỡ ra tay quá mạnh bèn vợ đại một vật ném về phía Tô Bạch.

Lần này Tô Bạch tránh.

Một tiếng vỡ thanh thúy vang lên.

Tần Ly nhìn sang, sững sốt. Món đồ gia truyền không biết đã bao đời của nhà họ Tần, đến tay anh, nát rồi.

Tô Bạch nôn nóng lắm. Anh đương nhiên biết chủ quán thích bộ trà cụ này như thế nào, ngày nào cũng nâng trên tay thưởng thức một lát, ngay cả cái hộp cũng là kiểu cổ, nhìn qua cũng thấy có giá lắm.

Bốn mảnh, vỡ rất đều. Tần Ly ngồi xổm xuống, nhặt từng mảnh bỏ vào túi rác, đi tới bên cạnh Tô Bạch, ngồi xuống cạnh bàn trà lấy ra một cái hộp gỗ khắc hoa, bên trong còn bốn cái chén khác. Hai cái bên ngoài là chén hai người dùng mỗi ngày. Nguyên bộ trà cụ - một ấm trà, sáu cái chén sứ có nắp.

“Tô Vô mục dương[2], đáng tiếc.” Tần Ly cầm mấy mảnh vỡ trên tay nhìn, lắc đầu, lấy mấy cái chén còn lại bỏ vào túi, nhìn về phía Tô Bạch, “Lúc vứt rác thì bỏ cả bộ này đi giùm tôi nhé, vỡ một cái, đã không còn hoàn mỹ, tôi không cần nữa.”

[2. Tô Vô mục dương: Hoa văn miêu tả điển tích “Tô Vô chăn dê” – Tô Vô là quan dưới triều Hán, đi sứ Hung Nô. Ông không chịu khuất phục quân Hung Nô nên bị dày đi chăn dê.]

Tô Bạch mở mắt trừng trừng nhìn chủ quán thay đồ ra ngoài lại không thể đuổi theo. Anh cả cần trấn an hơn, nếu không sẽ không thể lường được tên nham hiểm này sẽ giở trò gì với chủ quán đâu!

“Người nhà họ Tô, cả đời chỉ động tâm một lần, một lần chỉ yêu một người. Anh, em nghĩ anh hiểu.” Tô Bạch ngẩng đầu, nhìn thẳng vào anh cả nhà mình, “Anh, em thương cậu ấy, chỉ thích mình cậu ấy.”

“Không hối hận?” Tô lão đại nhin đến nổi gân xanh đầy trán. Đúng vậy, người nhà họ Tô, cả đời chỉ động tâm một lần, một lần chỉ yêu một người. Anh sao không hiểu! Cha như vậy, anh như vậy, thằng hai như vậy, ngay cả mẹ cũng như vậy. Cha và mẹ chỉ yêu nhau, yêu đến nỗi bỏ qua cả ba đứa con. Thằng hai chỉ thích những nghiêng cứu của nó, tình nguyện định cư trong rừng làm người rừng chứ không muốn về nhà.

Mà anh, chỉ thích tiền, hay nói đúng hơn là chỉ thích kiếm tiền. Anh vẫn cho là thằng út sẽ khác, có thể sống một cuộc sống của người bình thường, ai ngờ lại đến con đường không lối về này.

“Vâng, không hối hận. Em chỉ cần người đó!” Tô Bạch nói từng chữ từng chữ. Đúng vậy, mình chỉ cần người đó, bởi vì chỉ có người đó, có thể cho mình một mái ấm; cũng chỉ có người đó, nguyện ý cho mình một mái ấm.

Tô lão đại ngồi xuống, châm một điếu thuốc, không hề nhắc lại.

Tô Bạch cũng không nói lời nào.

Tô lão đại ném cho em một điếu thuốc, bị ném trở lại.

“Cai rồi ạ.” Tô Bạch nói.

Tô lão đại nhướng mày.

“Cậu ấy không thích miệng hôi.” Tô Bạch nói xong, lại bổ sung một câu, “Rượu cũng cai luôn rồi.”

Tô lão đại cười gượng gạo. Thằng út nhà anh luôn mê rượu, lại nghiện thuốc nặng, thể mà cũng cai rồi. Lý do mới buồn cười làm sao, không phải vì sức khỏe mà vì người kia “không thích miệng hôi”.

“Chú tự thu xếp, anh đi đây.” Tô lão đại hút xong hai điếu thuốc, đứng lên. Hừ, hai thằng đàn ông với nhau à! Không vội, chờ xem thể nào.

“Anh chờ em chút, anh quen biết rộng, xem có ai gắn lại được cái chén này không, có vết cũng được, cậu ấy rất thích nó.” Tô Bạch nhìn mấy mảnh vỡ, lòng khó chịu lắm.

Tô lão đại trừng em mình một lát, giật lấy cái túi rác, hằm hừ ra cửa.

Tô Bạch không nói gì, anh mình hình như mang cả mấy cái lạnh lặn đi luôn thì phải.

~*

~ Định đi tìm người nhưng lại không biết nên đi đâu. Gọi điện thoại, lại thấy tiếng di động vang lên ở góc salon. Lái xe dọc phố lớn ngõ nhỏ một vòng lại một vòng, Tô Bạch phát hiện mình căn bản không hiểu người kia. Không biết người ấy thích gì, không thích gì, không biết lúc rảnh rồi người ấy sẽ đi đâu.

Từ xa xa, thấy ở quảng trường trung tâm có một đám đông, Tô Bạch ma xui quỷ khiến ngừng xe đi tới, trời biết, trước đây anh ghét nhất là chen chúc trong đám người.

Chen vào, ngay người.

Có năm người đang đánh nhau. Bốn đối một, vậy ầu. Không đúng, là một đối bốn, đơn phương đánh. Người đứng giữa kia nhìn rất quen mắt.

Tô Bạch vén tay áo chen vào vòng chiến, một cước đạp bay một gã lông vàng. Đám đụng đến người nhà ông, muốn chết à!

Tần Ly tắc lưỡi. Mấy người này đã bị anh đánh rất thảm, lại thêm một cước của Tô Bạch, chắc chắc! Nhưng mà luật sư không nên tùy tiện đánh người thì hay hơn. Đánh ngã ba người còn lại, Tần Ly kéo Tô Bạch qua một bên, “Anh đừng động tay, mình tôi là đủ rồi.”

Đúng là đủ thật, mấy người kia đã không bò dậy nổi. Tô Bạch nuốt nước bọt, sau này mình nhất định không được khiến chủ quán khó chịu, nếu không chết chắc.

“Chuyện gì vậy, người ngoại quốc à?” Tô Bạch cau mày, phát hiện trong đó có ba người nước ngoài.

“Ừ, bọn này dám sỉ nhục quốc kỳ nước ta, thêm đòn đây!” Tần Ly nói.

Tô Bạch nhìn bốn phía, đây là quảng trường lớn nhất, bốn phía đều cắm quốc kỳ.

“Đồ lưu manh, giữa đường ầu đả bạn bè quốc tế, mày không sợ gây ra bất hòa quốc tế à? Tao sẽ kiện mày cố ý gây thương tích.” Người da vàng duy nhất trong đám bị đánh hô lên.

“Chó săn Hán gian, gặp là giết.” Tần Ly lại đạp một cước.

Xung quanh ồ lên khen ngợi.

“Tôi là luật sư, có gì thì nói với tôi!” Tô Bạch đi tới, từ trên cao nhìn xuống người Trung Quốc bị đánh, lật bảng tên trước ngực anh ta lên, “Trần Nhiên, hãng du lịch Phong Hoa Quốc tế.”

“Ngài luật sư, tôi có thể làm chứng.” Hai cô bé chạy tới, mặt hồng lên, “Đằng kia có một lá cờ bị gió làm rơi xuống, lúc đó chúng em đang ở ngay gần đấy, tận mắt nhìn thấy mấy người ngoại quốc này lấy cờ lau tay, nói linh tinh rất nhiều câu bằng tiếng nước họ. Sau đó bạn của anh tiến lại, hỏi người hướng dẫn viên này có phải người Trung Quốc hay không, tên hướng dẫn viên này đẩy anh ấy ra, bảo anh ấy đừng có xen vào chuyện của người khác, sau đó ba người ngoại quốc này vừa nói bằng tiếng nước họ vừa cười to, còn quay sang anh ấy chỉ chỉ trỏ trỏ, cuối cùng mới đánh nhau.”

“Bọn họ nói gì?” Tô Bạch quay sang hỏi chủ quán.

“Bọn nó bảo, loại vải này chất lượng quá kém, đồ lè đồ loét, xấu quá. Bọn nó còn bảo, nghe nói quốc kỳ Trung Quốc được nhuộm bằng máu tươi, còn nói, người Trung Quốc đông, chết nhiều như vậy mà vẫn còn đông thế này, nhuộm vài mảnh vải có là gì.” Giọng Tần Ly không lớn nhưng lại rất rõ ràng.

Xung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh đến dọa người. Sau đó, một đám người xông lên. Bốn người kia, lần này thực sự bị vây đánh.

Tô Bạch kéo Tần Ly ra khỏi đám người, nhẹ nhàng nắm lấy đôi vai còn đang run lên vì tức giận, “Chuyện còn lại cứ giao cho tôi, không thể cho qua như vậy.”

“Ừ.” Tần Ly gật đầu, ngồi xuống bậc thềm, vẫy tay với hai cô bé ban nãy.

Tô Bạch gọi vài cuộc điện thoại, bên này Tần Ly đã trao đổi phương thức liên lạc với hai cô bé, cảnh sát cũng đã tới giải tán đám đông.

Chuyện còn lại, bọn họ không cần nhúng tay.

Ba người ngoại quốc ở bệnh viện trực tiếp bị đóng gói trực xuất, người hướng dẫn viên du lịch bị sa thải, công ty du lịch kia vì ngày nào cũng có người tới cửa ngồi nên không bao lâu cũng đóng cửa.

Lúc này, ai còn truy cứu Tần Ly đánh người nữa! Trên mạng tràn ngập bài viết, dù có người muốn ém xuống cũng không được.

Sau đó lại có người đăng lên đoạn video quay cảnh khi ấy, chuyện đó thuận tiện thành một kiểu quảng cáo cho cửa tiệm của Tần Ly sau này.

“Anh biết tiếng Tây Ban Nha?” Tô Bạch thăm dò.

“Ừ, có học qua, chỉ nghe hiểu một ít.” Tần Ly gật đầu. Chỉ nghe hiểu, không quá tinh thông, không được như tiếng Anh, Nhật, Đức, Pháp.

“Còn biết ngoại ngữ nào nữa?” Tô Bạch cẩn thận hỏi.

“Tiếng Anh, Đức với tiếng Nhật.” Tần Ly nói.

May quá, không biết tiếng Pháp. Tô Bạch yên lòng, về phòng làm việc giấu bản kết quả giám định đi, chuyện này nên chờ đến khi tóm được người rồi hãy nói! Nếu không, với tính tình ác liệt của chủ quán, lúc ấy gà bay trứng vỡ sẽ không hay. Cho dù không đến nỗi gà bay trứng vỡ nhưng mình bị đánh một trận cũng chịu không nổi đâu! Nhớ tới kiểu đánh nhau của chủ quán, Tô Bạch cảm thấy đau từng cái xương sườn, nếu người kia thực sự đập mình, mình trốn hay là... không trốn đây? Sờ sờ xương sườn, Tô Bạch thông minh không hỏi tiếp vì sao chủ quán biết nhiều ngoại ngữ như vậy. Kỳ thực chủ quán có rất nhiều điểm bất thường như Tô Bạch không dám hỏi, không thể hỏi, chỉ sợ người nọ như hoa trong gương, như trăng trong nước, chợt biến mất.

~*

~ Trùng mắt nhìn mấy mảnh vỡ, Tô lão đại trợn tròn mắt. Đồ cổ? Mình tiện tay đập, cứ thế đập tan một cái ly trà thời Bắc Tống? Thăng út cũng chịu chơi ghê! Tô lão đại nhịn không được, nghiêng răng tức giận, trong lòng mặc định đây là đồ em mình mua để lấy lòng tình nhân. Uống miếng nước thôi cũng cần dùng

chén Bắc Tống à? Vỡ một cái liền vứt cả bộ, tên kia đúng là “hào phóng” ghê, thằng út cũng ngây thơ thật, người như thế cũng dễ bị dụ dỗ. Tô lão đại nghĩ vậy, càng thêm ghét người thanh niên ấy.

“Chú Tề, thế nào rồi ạ?” Tô lão đại hỏi. Đây là chú Tề bạn của cha anh, làm nghề buôn bán đồ gốm sứ, bản thân có kinh nghiệm nghiên cứu đồ cổ.

“Cái chén này chú có thể gắn cho cháu nhưng vẫn sẽ để lại vết nứt.” Chú Tề cười tủm tỉm, mân mê mấy cái ly trà khác không buông tay, “Nhưng mà có một điều kiện, cho chú mượn một cái dùng vài ngày.”

“Dạ?” Tô lão đại không rõ, loại chén gì mà nhà họ Tề không có, chẳng lẽ còn thiếu cái chén nước chắc?

“Tiểu Tô à, chú nói với con rồi, món này không giống những món đồ cổ thông thường khác. Những loại đồ cổ khác, có cái thì bị chôn rất lâu, có cái bị gác xó, những cái đó đều là vật chết. Nhưng bộ này không giống thế, cái này được dùng thường xuyên, là vật sống. Đương nhiên đây chỉ là cái nhìn của chú, chẳng lẽ Tiểu Tô lại tiếc chú à?” Chú Tề đã khẩn cấp muốn pha trà thử.

Tô lão đại không chú tâm lắm, lúc này đang mải hối hận mình tay thối. Sao lại chọn cái đó mà đập cơ chứ? Nếu là nguyên bộ trà cụ thì giá sẽ là bao nhiêu? Không biết lúc đầu thằng út mua hết bao nhiêu. Hừ, mặc xác nó đi, chắc không đến nỗi ăn không khí đâu nhỉ.

~*

~ “Chủ quán à, anh đúng là có khả năng gây chuyện đấy!” Mục Triết Viễn lượn vòng vòng trong phòng khách nhà Tô Bạch, thần phục năng lực gây sự của Tần Ly.

Tần Ly lười phản ứng lại, nằm sấp trên salon hưởng thụ con trai giẫm lưng cho mình, khiến Tô Bạch thêm muốn chết. Ôi ôi ôi, thật muốn Tiểu Mãn cũng giẫm lưng cho mình vài cái quá! Tô Bạch ngứa ngáy trong lòng, muốn cướp con lại đây cột luôn vào lưng của mình.

“Ba ba, bạn cùng lớp mời con sang nhà chơi, con đi được không?” Tiểu Mãn giẫm mỗi chân rồi, đặt mông ngồi lên lưng cha.

“Đương nhiên là được, con muốn đi thì đi.” Tần Ly nắn bóp khuôn mặt con yêu.

“Chờ chút, là con trai hay con gái thế?” Mục Triết Viễn góp vui.

“Là bạn nam ạ, mời tất cả các bạn trong lớp đấy!” Tiểu Mãn chìa tay, hùng hồn, “Ba ba, trả thù lao cho con.”

Tần Ly lấy một đồng xu trong lon lợn nhựa bỏ vào tay con.

Tiểu Mãn siết chặt đồng xu trong tay, kéo tay cha tha ra ngoài cửa, vội vã, “Ba ba, đi mua quà sinh nhật cho bạn béo đi.”

Tần Ly . Thì ra là định mua quà sinh nhật cho bạn, một đồng...

Tô Bạch im. Con à, quan niệm tiêu tiền của con cần phải bồi dưỡng thêm...

Mục Triết Viễn sờ sờ cằm, tính toán xem một đồng có thể mua được gì...

Con trai lần đầu chính thức xã giao, đây là chuyện lớn, Tần Ly và Tô Bạch đều rất coi trọng.

Quà phải chuẩn bị tốt, đương nhiên do con trai chọn. Ai biết một em bé bốn tuổi thích gì nhất?

Thực tế chứng minh, một đồng vẫn có năng lực mua nhất định. Tiểu Mãn chọn một cục tẩy cao su màu lục mùi hoa quả.

Thấy quà con chọn, Tần Ly tắc lưỡi.

“Đỡ phải sau này bạn ấy cứ đi mượn tẩy của con.” Tiểu Mãn hùng hồn nói, rất thỏa mãn với quà mình chọn.

Tần Ly đành vào bếp, loay hoay với cái lò nướng chưa bóc tem.

Nướng một vỉ bánh quy hình động vật, làm mấy miếng bánh gato cỡ nhỏ cũng hình động vật. Tiểu Mãn rất thích quà ba ba chuẩn bị, nhồi no bụng mình rồi mới bắt đầu giúp ba ba gói quà.

Tô Bạch cảm thấy hơi bất bình. Lén lút lấy một miếng bánh quy bỏ vào túi, lại cầm thêm một miếng gato mới đi về phòng làm việc. Bánh quy rất ngon, bánh gato thì ngọt quá, Tô Bạch bĩu môi nhưng vẫn tiêu diệt gọn món ngọt ngấy mà mình không thích lắm.

Thấy Tần Ly lái xe đưa con đi chơi, Tô Bạch càng bị phẫn. Thế mà lại, lại bỏ mình tôi ở nhà! Nhìn quần áo người nọ diện, càng tức hơn. Áo trứng cổ đứng truyền thống, áo gió cùng màu, giày da đen, đưa con đi chơi thôi, có cần diện như thế không? Bình thường ở nhà đồ thế nào cũng không chịu mặc, đưa đứa bé ra ngoài lại ăn diện se sua như vậy! Tô Bạch hừ lạnh một tiếng, trong lòng chua chát.

Sau đó, buổi chiều mặt mày dày đi theo đón Tiểu Mãn, đại luật sư Tô bị đả kích nghiêm trọng.

Chủ quán với chị chủ nhà kia có phải ngồi hơi sát quá không? Nói có phải hơi nhiều rồi không? Mới gặp lần đầu, có phải thân mật quá rồi không? Nhìn chủ quán vui vẻ trò chuyện với mẹ nhân vật chính, luật sư Tô ghen tị vô cùng. Lại nhìn kỹ người phụ nữ kia, anh càng muốn học máu một phen. Người phụ nữ này, có ấn tượng, vụ ly hôn của cô ta do văn phòng mình nhận, Mục Triết Viễn phụ trách. Nhìn ánh mắt tán thưởng không hề che giấu của người ta với chủ quán, Tô Bạch cảm giác cả người như đang bốc vị giấm.

Không được, tuyệt đối không thể có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn. Xem ra nồi nấu ếch này phải thêm thanh củi rồi, Tô Bạch híp mắt.

~*

~ Tiểu Mãn chơi mệt, chui vào lòng cha ngủ. Tô Bạch cẩn thận lái xe, đôi mắt nhỏ không ngừng liếc sang bên cạnh.

“Chuyên tâm lái xe.” Tần Ly nhú mày. Đời trước chết vì tai nạn giao thông, tuy không đến nỗi tạo thành ám ảnh nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

“Ừ!” Tô Bạch hoan hỉ đáp lời, xe phóng vừa nhanh vừa êm, người phụ nữ kia làm sao lọt vào mắt chủ quán được! Cô ta có bụng mềm như mình sao? Nhớ tới sở thích của chủ quán, lòng tự tin của Tô Bạch càng bành trướng.

Lúc xuống xe, sợ con bị gió, Tần Ly cởi áo khoác bọc kín con. Tô Bạch thấy vậy, vội cởi áo khoác của mình khoác lên vai chủ quán. Con bị lạnh sẽ đau lòng, cha của con bị lạnh cũng sẽ đau lòng đấy!

Tô Bạch mặc không nhiều, bên trong áo khoác chỉ có một cái áo len lông dê mỏng, bị gió tây bắc thổi qua một cái, buốt ngọt, thoáng cái lạnh tới xương. Thật là, sao trong gara lại có gió lớn như vậy, phải kiến nghị với chủ quán mới được!

Vào nhà, uống một ly sữa nóng, thân thể từ từ ấm lên, Tô Bạch sống lại. Tiến vào phòng chủ quán, nhìn con trai ngủ say, gương mặt nho nhỏ hồng lên, lại nhìn cha của con trai đang thay đồ bên cạnh, Tô Bạch bèn vươn tay kéo người xuống giường. Sau đó, bị đá bay.

“Tối nay ăn gì?” Tô Bạch xoa thắt lưng đứng dậy, vờ như không có việc gì, hí hửng theo đuổi chủ quán ra ngoài.

Tần Ly rất u buồn. Có phải mình bề người này hơi quá tay? Hiện tại tên này động chút là nhào tới, như con cún ấy, nào gặm nào ngửi, khiến anh nhớ tới con chó Bắc Kinh năm xưa lão Mã nuôi trộm trong ký túc. Nhưng mà kết cục của con chó này không được tốt lắm, hình như bị mấy tên phòng bên nhân lúc lão Mã đi vắng bèn bắt đi làm thịt. Đúng rồi, đó là lần đầu tiên mình cùng lão Mã hợp tác đánh người, đánh cho bọn kia nhập viện. Vì việc này, hai anh em đều bị ba Tần phạt, đội đĩa quỳ úp mặt vào tường một đêm.

“Ăn cái loại sủi cảo lớn như lần trước ấy được không, tươi ngon thanh đạm, rất ngon.” Tô Bạch cố gắng thuyết phục, “Tôi giúp anh thái nguyên liệu nhé!”

“Được.” Tần Ly chịu thua, dựa cửa bếp nhìn người nọ vụng về tay chân thể hiện tư thế thái đồ ăn.

~*

~ Ăn xong cơm tối, Tiểu Mãn đánh đàn như thường lệ, Tần Ly đóng vai người nghe trung thành nhất, Tô Bạch cũng vậy. Chỉ có một điểm khác biệt, ánh mắt Tần Ly luôn đặt trên người con trai, còn ánh mắt Tô Bạch luôn đặt trên người chủ quán.

“Tôi thuê lại phòng trà dưới lầu chỗ anh làm rồi.” Tần Ly nói. Một ngày trước chỉ bận rộn mấy chuyện này, còn lấy hết tiền nhà của vợ chồng Phương Sanh mới đủ vốn.

Tô Bạch sáng ngời hai mắt. Tuyệt! Sau này có thể cùng đi làm cùng tan tầm, lúc nào cũng có thể gặp mặt, vụ này được đây.

“Đủ tiền không? Không đủ tôi đưa thêm.” Tô Bạch biểu thị lòng trung thành.

“Vợ thật đảm đang! Nhưng mà không cần, đủ tiền rồi!” Tần Ly vỗ vỗ mặt vợ, hài lòng.

“Vậy anh định bán gì?” Tô Bạch cười rất hài lòng.

“Chưa nghĩ ra, anh xem tiệm đứng với cơm hộp thế nào?” Tần Ly hỏi. Anh không có hứng thú với loại hình trà quán này, vừa đắt đỏ lại không no bụng được. Đối với dân văn phòng phải tranh thủ từng giây mà nói, thời gian ăn cơm trưa chỉ có vài phút, xem vệ sinh tiện lợi làm ưu tiên, kinh doanh loại hàng thông thường, lãi ít lượng bán nhiều vẫn hay nhất.

“Lúc nào khai trương?” Tô Bạch cũng không muốn có cái gì chen vào thế giới hai người, à không, thế giới một nhà ba người hạnh phúc như bây giờ.

“Sang năm đi, qua mười lăm được không?” Tần Ly hỏi.

“Rồi, có cần gì thì nói tôi giúp một tay.” Tô Bạch rất hài lòng, bàn tay đang đập bên hông chủ quán lại lén lút lần xuống.

“Ba ba, con muốn ăn đồ nướng.” Trình Tiểu Mãn nhảy tới, nhào vào lòng cha làm nũng. Từ hồi trở lạnh, ba ba đã thật lâu không có dắt Tiểu Mãn ra ngoài ăn đồ nướng của quán kia rồi, thật là nhớ món xương sụn thơm thơm giòn giòn quá.

“Bảo bối, ngoài kia lạnh lắm.” Tần Ly khó xử. Quán nướng kia rất đơn sơ, mùa hè là lộ thiên, mùa lạnh thế này cũng chỉ cần bật làm lều thôi. Người lớn còn được, Tiểu Mãn vốn không được khỏe, cảm cúm thôi cũng rất nguy hiểm!

“Ba ba, Tiểu Mãn muốn ăn mà.” Tiểu Mãn chu miệng, tội nghiệp nhìn cha.

Tần Ly nhíu chặt mày. Anh có thể đi mua về nhưng đường xa quá, về đến nơi thì đồ đã lạnh hết, ăn không tốt cho sức khỏe. Cho vào lò vi sóng làm nóng lại mất vị cũ, không ngon.

“Ồ nhà chờ với ba ba nhé!” Tô Bạch vuốt đầu con, mặc áo khoác cầm ví ra cửa.

Tần Ly chớp mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, vội vã đuổi theo.

“Tiểu Mãn thích ăn xương sụn, mua nhiều thịt nướng sụn một chút. Tôi muốn ăn nắm kim châm, cà nướng và củ cải, gân bò nữa, nắm thì mua nhiều nhiều chút!” Tần Ly nói xong, vội vã thụt người vào, bên ngoài lạnh thật!

Thật lâu sau, cửa mở, Tô Bạch bị bực trong một đám khí lạnh bước vào.

“Chú Đại Bạch!” Tiểu Mãn chạy tới định nhào qua.

Tô Bạch lại nắm vai Tiểu Mãn đẩy lùi một chút, cười nói, “Người chú đang lạnh, đừng lại đây kéo nhiễm cảm mất.” Nói xong, anh cởi áo khoác, lấy ra một hộp giữ nhiệt to vẫn ôm trong lòng, “Lúc này phải đi mua hộp nên hơi mất thời gian, có sốt ruột không nào?”

Trình Tiểu Mãn hôn lên má trái chú Đại Bạch một cái.

Chủ quán hôn lên má phải vợ mình một cái.

Khà khà!

Tô Bạch sờ mặt, cười âm hiểm. Chủ quán, xem anh chạy đằng nào, chờ lọt vào cái bẫy êm ái đi nhé!

Mở nắp hộp, vẫn nóng hôi hổi, lại nhìn sang vợ vẫn thở hổn hển, Tần Ly nghĩ, người này chắc là vừa mới chạy vội về đây! Có một người vợ như vậy, không uống. Tần Ly vừa gỡ sụn cho con ăn vừa dành thời gian dứt thịt cho Tô Bạch.

Một nhà ba người đều rất hài lòng.

~*

~ Phương Sanh làm ỏ trên salon xem tivi, sai lão Mã với Tiểu Mã liên tục.

Tiểu Mã giận mà không dám nói.

Lão Mã cọ lại ngồi xuống, cùng nhau sai khiến Tiểu Mã.

“Lão Mã, ông bảo Tiểu Ly như thế liệu có bị thiệt không? Tôi cứ cảm thấy tên luật sư kia không phải thứ tử tế gì, rõ ràng không cần thi lại cổ tình đeo kính không độ, nói chuyện thì mắt kính cứ loáng lên trán người ta. Trông âm hiểm lắm!” Phương Sanh nhét một quả quýt vào tay lão Mã.

“Lo cho nó làm gì, nó có bao giờ chịu thiệt.” Lão Mã bóc quýt cho phu nhân, tách múi lột sạch dâng lên tận miệng vợ, “Nhưng mà thằng này trì độn lắm, bà không biết hồi đó trong khoa có bao nhiêu nữ sinh với đồng nghiệp thích nó đâu, suốt ngày cổ tình lượn qua lượn lại trước mặt nó, thế mà thằng ngốc ấy chẳng có cảm giác gì. Hôm trước còn phàn nàn với tôi là không có ai thích nó kia.”

Phương Sanh vừa uống một hớp nước, suýt bị sặc, nhớ tới bộ dáng ngốc nghếch của tiểu sư đệ lần trước, nhin không được đầm sofa cười ha hả.

Hí kịch của hai tên kia có vẻ hay đấy!

Tiểu Mã lén về phòng làm bài tập, thương tâm không ngớt. Cha mẹ, hai người thật quá đáng, con sắp thi cuối kỳ rồi, hai người tạo tạp âm to như thế làm sao con ôn tập được? Ổn đi ổn đi, hứ, kết quả thi không được thứ nhất, về nhà ông bà, bị cười là hai người đấy! Tiểu Mã oán giận nhét hai miếng bông vào tai.

“Ông bảo hai đứa nó có thể thành không?” Phương Sanh tò mò.

“Khó nói. Người kia, Tiểu Ly thích anh ta hay không thì không biết nhưng chí ít không ghét. Lâu ngày sinh tình, quen rồi lại thành điều đương nhiên, nói không chừng cũng được đấy.” Lão Mã gật gù.

“Cũng phải, giống hồi trước ông với nó đánh nhau vài năm mới được tiếp thu, hiện giờ hai đứa kia đã dần dần lại gần, có vẻ tên này còn được lòng người hơn cả ông.” Phương Sanh khinh bỉ nhìn chồng mình. Hồi đó mỗi lần hai người này đánh nhau cô đều thích đến xem, đôi khi còn rủ cả cô giáo mình cùng đi. Lần nào cũng thấy cô giáo cười vui vẻ, sau đó về nhà làm thật nhiều món ngon cho hai tên này bồi bổ, thế là mình thuận tiện chực cơm.

Tô Bạch, lão Mã nhờ em trai điều tra rồi, là một người có sinh hoạt khá sạch sẽ, không phóng túng. Tiểu sư đệ nhà mình căn bản là một đứa lạnh tính, không có ham muốn gì. Hai người này, có thể bề cong nhau sao? Bề thế nào?

“Muốn đi xem kịch quá!” Hai người đồng thanh, sau đó liếc nhau, cười gian.

15. Chương 15: “chẳng Lẽ Vị Này Thuộc Loại Quỷ Súc Trong Truyền Thuyết?”

Tiểu Mãn nghỉ đông, được ngày thời tiết đẹp, sáng sủa không gió, khí trời ấm áp, Tần Ly quyết định mang Tiểu Mãn ra sân chơi trẻ em thử trò đâm xe. Tô Bạch đương nhiên hí hửng theo đuôi.

Bên ngoài mặc áo bông, trong mặc áo lông ngắn màu đỏ, quần yếm jean, giày da độn bông, găng tay màu trắng, mũ quả dưa có gắn hai cục bông nhỏ trên đầu, Tiểu Mãn diện đúng đồ, trông cực đáng yêu, cực xinh xắn.

Tần Ly khiêng con lên vai như mọi lần, hai cha con khúc khích cười nói suốt dọc đường. Tô Bạch trông mà thèm, thật muốn nhào tới cắn thẳng nhóc vài cái, đương nhiên, cha thằng nhóc cũng cắn luôn, tôi không chê anh dai đâu...

Thấy vợ nhắm mắt theo đuôi trông rất tội, Tần Ly mềm lòng, nhắc Tiểu Mãn ném qua.

“Bé giúp tôi.” Tần Ly khai ân.

“A!” Tiểu Mãn hét chói tai, bị chú Đại Bạch ôm được.

Tô Bạch luống cuống, lúc con trai bay tới thì tròn cả mắt, phản xạ có điều kiện giơ tay đỡ, nhìn đứa con trong lòng mình chớp mắt hưng phấn, lại nhìn sang chủ quán đang cười cười, Tô Bạch cũng toét miệng cười ngu. Có con trai, có cha của con trai, đời này còn gì hạnh phúc bằng?

“Nữa, nữa! Chú Đại Bạch, ba ba, nữa!” Trình Tiểu Mãn bị ném thành nghiến, ôm cổ chú Đại Bạch yêu cầu đem bé làm bóng ném qua cho ba ba.

Sau đó, từ cửa chính sân chơi tới quây chơi đâm xe, hai người lớn chơi trò bóng chuyền. Diễn viên đóng bóng chuyền: Tên - Trình Tiểu Mãn, giới tính - nam, tuổi - bốn, nghề nghiệp - học sinh lớp chồi, sở trường - đàn dương cầm, tác phẩm tiêu biểu - “Hai con cọp”...

Ngồi trên bậc thềm, Tần Ly nhìn một lớn một nhỏ đâm đến đụng đi bên trong, mỉm cười. Tô Bạch nhìn qua có vẻ rất khô khan, không ngờ vừa chơi trò trẻ con này lại còn hăng hái hơn cả Tiểu Mãn, xem xem, vừa mới đâm cho xe Tiểu Mãn lệch sang bên rồi. Tiểu Mãn cũng không yếu thế, vung nắm tay nhỏ hướng về phía chú Đại Bạch lao tới.

Rất đông người đang xếp hàng, thấy Tô Bạch lần thứ năm đưa Tiểu Mãn xếp hàng mua vé đều khinh bỉ ra mặt. Người lớn như vậy còn tranh với trẻ con, đúng là không biết xấu hổ.

Da mặt Tô Bạch không đủ dày, tiễn Tiểu Mãn vào rồi liền lui ra ngoài, lòng cảm thấy tủi thân lắm, quay sang tìm chủ quán hồng mong được an ủi.

“Được rồi được rồi, bữa trưa tôi mời, đi ăn lẩu dê nhé!” Tần Ly an ủi chẳng có chút thành ý nào.

“Được” Tô Bạch mắt sáng rực, “Tôi muốn ba đĩa thịt béo với hai đĩa thịt dê non.”

“Ừ, cha con tôi không tranh với anh, đều cho anh hết!” Tần Ly gật đầu. Vị này vốn không có hứng thú với thịt dê lắm, chỉ thích thịt dê non đầu xuân, mềm mà không gầy, thịt dê non hấp năm ấy mẹ làm là ngon nhất.

Nói đến thịt dê non, Tần Ly còn có một đoạn chuyện cũ rất “thương tâm”. Khi ấy anh mới mười ba, gia đình đang ở khuôn viên dành cho cán bộ của trường. Vì bằng cấp của ba Tần cao nên được phân nhà riêng, có thêm một cái sân nhỏ. Ba Tần có một học sinh là người Hồi tộc, biết thầy thích ăn thịt dê, không biết làm thế nào mang được hai con dê con từ quê đến, mới được hơn hai chục ngày tuổi, còn chưa cai sữa.

Tần Ly lần đầu thấy động vật nhỏ, cảm thấy lông xù mềm mềm rất đáng yêu, thích lắm, ngày nào cũng dậy sớm, ra ngoài trường kiểm sữa dê cho nó uống, bao toàn bộ công việc quét tước vệ sinh cho dê.

Sau đó, được nếm món thịt dê hấp do mẹ Tần làm. Vừa non vừa mềm, thơm mà không ngấy, bạn Tần khi ấy không biết là thịt gì, chỉ biết rất thích.

Sáng hôm sau, cho dê ăn thì thấy thiếu một con.

Lại sau nữa, ăn thịt dê xào và đùi dê nướng. Vẫn không biết là thịt gì, chỉ biết rất thích.

Sau sau nữa, phát hiện dê trong viện đã biến mất.

Ba Tần bảo, cột không được chặt, người ra vào nhiều, chắc là chạy mất rồi!

Mãi sau này, Tần Ly mới biết, hai con dê trộm trốn đi ấy đã vào bụng mình. Thương tâm thì cũng có, nhưng anh đã trót yêu món thịt dê non.

Tần Ly đi phía trước, Tô Bạch ôm con đi đằng sau, một nhà ba người nhắm thẳng Lẩu thành tiến quân. Mùa đông ăn thịt dê rất thích hợp, đại bổ, nhưng cần chú ý ăn vừa phải, nhất là phần thịt béo.

Tô Bạch ăn đã nghiến, đã nghiến đến mức không dừng được, cho nên ra khỏi Lẩu thành bèn vào siêu thị cần quét một phen, cái tủ lạnh loại lớn trong nhà bị nhét đầy, trong đó một nửa là thịt dê...

Sau đó, luật sư Tô cấp tốc báo phỉ. Lần này không chỉ có bụng nhô ra mà còn cả cằm nữa.

Lại sau nữa, Tần Ly thêm một thú vui, sờ hai cằm của vợ, nhưng cảm thấy không thích bằng sờ bụng, hơn nữa ảnh hưởng mỹ quan thành phố, ừm, mau chóng thủ tiêu thôi...

~*

~ Mùa đông trời lạnh, Tần Ly vẫn ngủ chung với Tiểu Mãn, đã lâu không có tiến hành dạy tập vợ mình. Tô Bạch cũng không có ý kiến, dù sao ban ngày lúc nào cũng có thể sờ sờ ôm ôm, nếu ban đêm vào đến giường rồi mình lại không nhìn được làm ra chuyện không bằng cầm thú thì không ổn. Chẳng bằng từ từ dụ dỗ người ta thông suốt, đến lúc đó bị đá văng cũng không sao, chứ nếu dọa người ta sợ chạy mất thì hỏng.

Tần Ly buồn bực, mấy ngày nay Tiểu Mãn hình như đang mưu đồ làm chuyện gì đó, không ngoại trừ khả năng chủ nhà cũng đồng mưu, bởi vì hai người này luôn chui vào phòng đóng kín cửa thần thần bí bí không biết làm gì, nhất định không cho mình vào.

Song, anh rất nhanh biết đó là chuyện gì.

Buổi trưa, trong bếp.

Tần Ly muốn làm món cà xào tỏi băm, mấy ngày nay ăn thịt hơi nhiều, làm một món thanh đạm cho dễ tiêu. Nhưng anh tìm mãi không thấy tỏi đâu! Không đúng, mấy hôm trước còn mua hai cân tỏi cơ mà!

“Tô Bạch, có thấy túi tỏi đâu không?” Tần Ly vừa rửa cà vừa hỏi.

“Đây ạ, ba ba.” Tiểu Mãn chạy tới, Tô Bạch đi đằng sau, bưng một cái chậu. Trong chậu là những tép tỏi trắng ngần, ngâm trong nước...

“Ba ba, trước lúc nghỉ đông, cô giáo dạy chúng con giúp cha mẹ làm việc nhà, cho nên con giúp ba ba rửa đồ ăn đấy, chú Đại Bạch còn giúp Tiểu Mãn bóc vỏ tỏi nữa.” Tiểu Mãn ưỡn ngực, mím cái miệng nhỏ, chờ ba ba biểu dương.

Tần Ly muốn đánh bay cô giáo nhà trẻ kia. Hai cân tỏi của tôi, hai cân đấy!

“Ừ, giỏi lắm, Tiểu Mãn thật ngoan, thật chịu khó, rất đáng khen, thưởng cho hai cái kẹo này.” Tần Ly mỉm cười sờ đầu con, “Nhưng sau này không cần làm nữa, ba ba thích làm mấy việc này.”

“Dạ, Tiểu Mãn sẽ không tranh những thứ ba ba thích đâu.” Trình Tiểu Mãn xấu hổ gật đầu, được khen làm bé ngượng ngùng, cúi đầu mở ngăn kéo tìm hộp kẹo.

Tô Bạch vẫn bưng chậu tỏi đứng đó, đỏ khốc đỏ cười, “Con bảo tôi giúp và giữ bí mật, tôi không thể từ chối.”

Đúng vậy, không thể từ chối.

Nhưng hạt nảy mầm cần những điều kiện gì? Nước, không khí, độ ẩm thích hợp.

Những tép tỏi này ngâm trong nước đã bắt đầu mọc mầm. Phòng ngủ của Tô Bạch đón nắng, ánh sáng rất tốt, về độ ẩm, xét thấy người nào đó sợ lạnh, độ ẩm trong phòng luôn để ở mức hai mươi lăm độ.

Cho nên, dù hiện tại vớt tỏi ra cũng không ngăn được bước tiến của mầm tỏi.

Trong thời gian ngắn ăn sạch hai cân tỏi? Làm mấy thực đơn dùng đến tỏi, khó đây.

Vứt đi không nằm trong tính toán của Tần Ly, mẹ Tần luôn giáo dục anh, lãng phí sẽ bị sét đánh!

Tìm mấy cái khay sâu lòng, xếp tép tỏi thành hàng ngay ngắn san sát, đổ nước. Được rồi, thì trồng cọng tỏi non vậy.

Bởi điều kiện thuận lợi, cọng tỏi non mọc rất tốt, mấy ngày sau đã được chừng hai mươi phân, để vài bồn trong nhà làm trang trí cũng đẹp, xanh mượt mà, sinh khí bừng bừng.

Cọng tỏi non xào trứng, cọng tỏi non chưng canh trứng, cọng tỏi non xào thịt ba chỉ, cọng tỏi non xào thịt khô, canh hầm rắc cọng tỏi non thái nhỏ...

Thứ này được việc như rau hẹ, ăn liên tục mấy lứa, Tần Ly gật đầu, hài lòng.

Tô Bạch rất bi thương. Tôi muốn ăn thịt ăn thịt cơ, không muốn cả ngày gặm tỏi...

Trình Tiểu Mãn rất hưng phấn, mỗi ngày cầm chén hoạt hình của mình tưới nước cho tỏi, còn tặng một chậu cho chú Triết Viễn, chú Triết Viễn trước đó cho Tiểu Mãn đồ chơi đấy...

Tô Bạch thấy đồ chơi mới của Tiểu Mãn, sợ quá.

“Tiểu Mãn à, cái roi kia ở đâu ra thế?” Tô Bạch cố gắng vờ bình tĩnh.

“À, ba ba cho đấy ạ, chú Triết Viễn đưa cho ba ba.” Tiểu Mãn đưa cái roi trên tay cho chú Đại Bạch.

“Anh nói cái roi ngựa kia à?” Tần Ly ôm lấy Tiểu Mãn, không lưu tâm, “Hôm trước Mục Triết Viễn đưa cho tôi, tôi đang thắc mắc tôi không biết cưỡi ngựa, tặng roi ngựa cho tôi làm gì? Sau đó Tiểu Mãn thấy, tò mò xem nên tôi đã cho con chơi.”

Tô Bạch rơi lệ trong lòng, lần đầu tiên thấy may mắn vì người này không có kinh nghiệm.

Cái đó có phải roi ngựa đâu, là roi da tình thú đấy ạ!

Mục Triết Viễn, tôi không để cậu yên đâu! Tô Bạch tức sùi bọt mép.

Mục Triết Viễn tới chơi, nhìn thấy thủ trưởng mặt đen như đáy nồi. Xem ra hiệu quả tốt lắm, nhất định đã bị chủ quán “áy áy” rồi, không uống lòng tốt của mình phen này. Luật sư Mục rất hoan hỉ.

“Triết Viễn, anh thích cưỡi ngựa à?” Tần Ly nhớ tới cái roi, không nhịn được bèn hỏi.

“Đúng vậy, tôi rất thích cưỡi ngựa.” Mục Triết Viễn cười xấu xa, chớp mắt với Tô Bạch.

“Nhưng mà roi này có phải hơi nhỏ quá không? Hồi trước tôi có qua thảo nguyên, thấy dân bản xứ dùng roi đều rất dài!” Tần Ly thắc mắc.

Mục Triết Viễn cũng sợ hãi rồi. Chủ quán còn chê nhỏ! Trời ạ, chẳng lẽ vị này thuộc loại quý súc trong truyền thuyết? Mục Triết Viễn nghiêng mắt liếc nhìn thủ trưởng nhà mình, đối với hiện trạng đến nay vẫn hoàn toàn khỏe mạnh của thủ lĩnh có hơi kinh ngạc. Còn sống là tốt rồi, hay là, bị nội thương?

Tô Bạch sao lại không hiểu vẻ mặt bí ối của cấp dưới đại biểu cho cái gì, chẳng qua trước mặt con và cha của con trai nên không tiện mở miệng. Tên này, nhất định chán sống rồi!

“Ừm, nếu anh thấy cái này không đủ, tôi còn có thứ khác có thể cho anh, như nến...” Mục Triết Viễn chưa nói hết câu đã bị bóp cổ.

Tô Bạch một tay bóp cổ một tay kéo áo, xách người này từ cửa ra ngoài.

“Chúng tôi có chút chuyện, ra ngoài tâm sự, lúc về sẽ mua hạt dẻ rang đường cho hai cha con nhé!” Trước khi đi, Tô Bạch trình bày với chủ quán.

“Đừng về muộn quá, tôi chờ cơm đấy.” Tần Ly cười tùm tùm đóng cửa. Hai người này, tình cảm tốt thật.

Thật lâu sau, Tô Bạch mới về, mua một cân hạt dẻ rang đường nóng hổi và hai cân thịt hun khói đặc sản của Lâm ký.

“Đánh nhau à?” Tần Ly tinh mắt phát hiện trên cằm Tô Bạch có một vết bầm lờ mờ.

Tô Bạch âm thầm tức giận, đã nói không được đánh mặt mà còn cố tình, vô liêm sỉ, tiền thưởng một năm tới đừng mong nhờ làm gì!

“Không việc gì, chỉ là xung đột nho nhỏ, đẩy qua đẩy lại vài cái. Anh biết đấy, nghề nghiệp của chúng tôi rất dễ có kẻ ghét.” Tô Bạch không chú ý, múc bát canh cho chủ quán.

“Chú Đại Bạch có đau lắm không? Tiểu Mãn thổi thổi là hết đau.” Tiểu Mãn đứng lên ghé, ghé vào người Tô Bạch chu miệng ra sức thổi về phía vết bầm nho nhỏ.

“Ừ, anh cũng phải cẩn thận đấy, sau này nhận án phải chú ý một chút, có nguy hiểm thì từ chối đi.” Tần Ly nhú mày, anh không muốn thấy vợ gặp chuyện chẳng lành, nếu không mình sẽ thành gà trống nuôi con mất! Gọi là gì nhỉ, à phải, góa vợ! Góa vợ, cái từ đến là khó nghe.

“Ừ, biết rồi.” Tô Bạch một tay ôm con, trong lòng thỏa mãn vô cùng. Quan tâm của người nhà, sự quan tâm anh chờ đợi lâu nay, thì ra lại ấm áp đến thế, ấm đến mức anh muốn cả đời nắm thật chặt, mãi mãi không buông tay.

Hôm sau, Tần Ly đi đổ rác, thấy hàng xóm đối diện né tránh mình, thậm chí đến cả chào hỏi cũng không có, nhanh nhẹn xông vào thang máy bấm nút đóng cửa.

“Tôi vừa gặp Mục Triết Viễn, chạy nhanh lắm, chẳng nói lời nào với tôi. Tôi thấy mặt mũi anh ta sừng cả lên, có phải gặp kẻ thù không?” Tần Ly hồ nghi đầy bụng, về nhà hỏi Tô Bạch.

“Có lẽ vậy, để lát tôi gọi điện hỏi thăm xem.” Tay đại luật sư Tô run lên một cái, sau đó trấn tĩnh như không có việc gì, tiếp tục uống cà phê.

Thấy Tô Bạch không để tâm, Tần Ly cũng không hỏi tiếp. Suốt ngày nhận mấy cái án lý dị chia gia sản, không bị người ghét mới là lạ! Dù sao thì anh ta cũng thuộc diện da dày thịt béo, còn đi làm được chắc không có vấn đề gì.

~*

~ Hai cụ nhà họ Tô gần đây rất không thoải mái. Nhận được tin tình báo, con thứ ba nuôi một tiểu bạch kiểm[1], tiểu bạch kiểm còn mang theo một đứa con ghê. Không chỉ nuôi cha con tình nhân, thằng út còn mang một đồng tiền mua đồ cổ lấy lòng người ta.

[1. Tiểu bạch kiểm: Nghĩa là “mặt trắng”, chỉ những người bị bạn tình hoặc vợ/chồng bao nuôi do không thể độc lập về kinh tế.]

Tiểu bạch kiểm có nghĩa là gì? Có nghĩa đây là một đực rửa, không thể nói đôi tông đường.

Nếu thằng út nuôi một tình nhân cũng không có gì, nhà họ có tiền, nuôi chục cô cũng chẳng sao. Nhưng thằng út lại là một đứa không ăn chơi đua đòi, tính cách rất truyền thống, không kết hôn sẽ không đụng đến bất kỳ người phụ nữ nào!

Nuôi một tiểu bạch kiểm cũng chưa có vấn đề gì, đến lúc chán thì đá đi kết hôn là xong, thế nhưng, nếu như nó đối xử đặc biệt tốt với tiểu bạch kiểm này thì sao? Nếu nó vì tiểu bạch kiểm mà ngỗ nghịch với người anh tốt với nó nhất từ nhỏ đến giờ thì sao?

Hai cụ cảm thấy không thể cứ tiếp tục nhân nhượng. Du lịch vòng quanh thế giới có thể tạm dừng, dù sao vẫn còn cả đồng thời gian, hiện giờ dạy dỗ con mới là chuyện gấp.

Lúc hai cụ nhà họ Tô tới, Tần Ly đang tính sổ sách. Tô Bạch đang chơi trò võ tay với Tiểu Mãn.

Chuông cửa vang lên, Tô Bạch ra mở cửa, thấy cha mẹ đứng đó thì ngây người. Lẽ ra hai cụ lúc này đang ở Ai Cập ngắm Kim tự tháp mới phải chứ?

Bà Tô không để ý đến con, kiêu ngạo đi vào phòng khách, tiện tay đưa áo khoác cho chồng đi phía sau, mặt bình thản quan sát Tần Ly vài lượt.

Tần Ly đứng dậy, nhìn một cái là biết thân phận hai người này. Ông lão kia bề ngoài rất giống Tô Bạch.

“Ba, mẹ, hai người sao lại tới đây?” Tô Bạch đi theo phía sau, tim nhảy lên từng chập.

“Đến thăm con mình cần lý do à?” Ông Tô đứng đỉnh đưa ra một câu.

“Đây là cha mẹ tôi.” Tô Bạch đi tới bên Tần Ly, giới thiệu hai bên với nhau, “Ba, mẹ, đây là Trình Lâm, bạn con, hiện giờ đang sống ở đây.”

“Xin chào ông Tô, bà Tô!” Tần Ly gật đầu mỉm cười chào, chợt cúi xuống phát hiện Tiểu Mãn đã lùi lại phía sau mình, hai tay ôm chặt chân anh, Tần Ly thoáng nhíu mày, kéo tay con nắm lấy trong tay mình. Trẻ con thường rất nhạy cảm, bẩm sinh đã có trực giác của động vật non, ai có ý tốt ai mang ý xấu luôn nhận ra ngay từ lúc đầu gặp mặt. Cho tới giờ Tiểu Mãn không phải là đứa sợ người lạ, hiện tại lại sợ sệt như vậy là vì thái độ hai người này.

Là cái nhìn của kẻ đứng trên cao nhìn xuống, đáy mắt chưa từng che giấu khinh bỉ.

Đối với loại ánh nhìn này, Tần Ly không hề xa lạ. Đó là cảm giác coi thường của người thuộc tầng lớp trên đối với những người tầng lớp thấp kém.

Trước đây Tần Ly từng đi đưa cơm hộp. Lần đó địa chỉ ở tầng ba mươi bảy, bảo vệ chỗ đó khá dễ tính. Thấy không có người, Tần Ly dùng thang máy. Nhưng sau đó có vài người đi vào, không nhiều, chỉ năm, sáu người, họ thà chen chúc với nhau cũng không chịu đứng gần Tần Ly. Lần ấy, Tần Ly, tay xách làn cơm hộp, quanh thân trống rỗng, trong lòng cũng trống rỗng.

Tần Ly không phải Trình Lâm. Có thể Trình Lâm đã quen với cuộc sống này nhưng Tần Ly bất đồng, anh là một văn nhân, có sự thanh cao đã ăn vào cốt tủy của văn nhân. Chỉ một lần kia, sau đó Tần Ly không sử dụng thang máy nữa, dù là đi đưa cơm tận tầng hai mươi sáu cho Tô Bạch.

Loại ánh mắt ấy làm anh khó chịu, giống như bây giờ.

Tần Ly là một người chưa bao giờ chịu thua thiệt, bất kể đối phương là ai.

Nhìn đôi giày cao gót của bà Tô dẫm trên sàn nhà bóng loáng, Tần Ly mỉm cười. Hôm nay sàn nhà có thể đổi người lau.

“Ba, mẹ, sao hai người lại ở đây?” Cửa mở, Tô Hâm bước vào, thấy cha mẹ mình cũng sửng sốt.

“Nếu không đến e là đã có chuyện rồi.” Bà Tô cởi áo choàng vai đưa cho con lớn. Nhiệt độ trong phòng cao, bà mặc nhiều, không chịu được nữa.

“Tiểu Mãn, chào ông bà đi.” Tô Bạch nắm tay kia của bé.

“Chào chú Đại Tân.” Tiểu Mãn thò đầu chào gương mặt tương đối quen thuộc, nhìn hai người xa lạ, cái miệng nhỏ động động, cuối cùng lại không lên tiếng.

“Chào Tiểu Mãn.” Tô Hâm cười với bé, anh luôn thích đứa nhỏ này.

“Con nhà ai mà không biết lễ phép gì thế này?” Ông Tô cau mày.

“Xin lỗi, trẻ con nông thôn thiếu kiến thức, hay sợ người lạ.” Tần Ly bình tĩnh ôm lấy Tiểu Mãn, kéo tay Tô Bạch ra, cúi đầu nói với bé, “Tiểu Mãn, không thể không lễ phép, chào đi nào.”

“Gọi là gì ạ?” Tiểu Mãn rất tủi thân, tâm trí rất tự nhiên kháng cự cách xưng hô chú Đại Bạch cung cấp.

“Gọi bác trai bác gái.” Tần Ly xoa khuôn mặt con, làm bộ không thấy biểu tình như muốn nói gì của Tô Bạch.

“Cháu chào bác trai, chào bác gái ạ.” Trình Tiểu Mãn ngoan ngoãn chào, giọng thanh thúy non nớt.

Sắc mặt hai trưởng bối nhà họ Tô rất khó coi. Bác trai... bác gái... Thật là kiểu xưng hô khó nghe.

Tô Hâm âm thầm lườm một cái. Người này vẫn khiến người ta ghét như thế.

Tô Bạch =.= Chủ quán, anh có thể đừng quá sáng ý ở điểm xưng hô có được không?

Không nghe được đáp lại, Tiểu Mãn cũng tủi thân, đầu nhỏ dúi vào lòng cha, bấu môi không nói gì. Tần Ly vỗ vỗ lưng con, thờ ơ nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch càng =.= Không ngờ cha mẹ không hề nề mặt như vậy.

“Ba, mẹ!” Tô Bạch nhắc nhở, Tô Hâm cũng ho khan một tiếng.

“Tiếng xưng hô này thật thú vị, lần đầu nghe được đấy.” Bà Tô cười cứng ngắc.

“Ở nông thôn đông bắc chúng tôi gọi như vậy quen rồi, có gì mạo phạm xin tha thứ.” Tần Ly vẫn cười.

Tim Tô Bạch giật thót. Thấy mắt cha mẹ ánh lên khinh miệt, anh biết lần này mình không thể toàn thân lui về, chỉ hy vọng chủ quán hạ thủ nhẹ chút, đừng lột da mình là được.

Tô Hâm khó xử quá. Chuyện thăng út là do anh nói với cha mẹ, chỉ đơn giản vài câu, ai dè cha mẹ phản ứng mạnh như vậy, càng không ngờ hai người bỏ ngang chuyến du lịch bay ngay tới đây, hơn nữa cư xử còn không nề tình chút nào. Đối với người kia, Tô Hâm không có thành kiến gì, sẵn sóc người khác, chịu khó làm việc nhà lại rất tử tế với em mình. Về phần con nổi dỗi, thụ tình ông nghiệm đã khá đơn giản, muốn bảy, tám đứa cũng được, nhà anh có đủ điều kiện nuôi. Đương nhiên, nếu không phải người này coi tiền như rác, nếu không phải em trai bị mê hoặc triệt để như vậy, anh sẽ vui vẻ đứng xem. Nhưng chia rẽ hai người

có nhiều phương pháp tốt hơn, vào thời kỳ này lửa cháy đổ thêm dầu, Tô Hâm cho rằng cha mẹ không quá thông minh khi cư xử như vậy.

“Ba, mẹ, cũng muộn rồi, hai người định ở khách sạn chứ?” Tô lão đại nỗ lực hòa giải.

“Đến nhà con mình, nào có lý do ra khách sạn ở.” Bà Tô mỉm cười, quay sang con út, “Chẳng phải có phòng khách đây sao? Mẹ luôn luôn thích nhìn về phía tây, cảnh sắc rất đẹp, có thể ngắm mặt trời lặn phía bờ sông.”

Đó là gian phòng Tần Ly và Tiểu Mãn ở.

“Ngại quá, đó là phòng tôi, thưa bà.” Tần Ly vẫn mỉm cười.

“Thế ư?” Bà Tô vẫn nhìn con mình.

“Mẹ, hay là ba mẹ ở phòng con đi, gian phòng ấy con cho thuê rồi.” Tô Bạch khó xử, không thể đẩy cha mẹ từ xa tới chơi ra ngoài, lại không dám đắc tội chủ quán, đau đầu thật.

“Nhà đang yên lành cho thuê làm gì? Trong nhà không cho anh ăn hay không cho anh uống? Thu hồi lại.” Bà Tô mắng con, sau đó quay sang Tần Ly, “Phòng ở chúng tôi không cho thuê nữa, bây giờ cậu dọn đi nhé.”

Ông Tô không ngừng kêu khổ. Vợ ông luôn nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy, thằng út là đứa cố chấp, như vậy chỉ khiến cho phản tác dụng thôi.

Nhưng người phản ứng đầu tiên là Tần Ly.

“Lúc đó tôi ký hợp đồng hai năm, đã thanh toán tiền nhà một năm, mới ở ba tháng.” Tần Ly ôm Tiểu Mãn ngồi xuống, liếc nhìn Tô Bạch, “Trên hợp đồng có ghi rõ, nếu bên nào hủy hợp đồng trước thời hạn thì phải báo trước một tháng và trả tiền vi phạm hợp đồng. Vợ và đuổi người như vậy là điều khoản nào đây?”

“Thằng lớn, cần trả bao nhiêu, anh đưa gấp đôi cho cậu ta.” Bà Tô chỉ huy con lớn.

Tô Bạch nhìn cha mẹ mình, không còn muốn nói chuyện nữa.

“Hành vi bội ước ác ý như vậy, tôi cho rằng bất kỳ luật sư có phẩm đức nào cũng sẽ không làm. Xem ra người nhà anh không quá yêu quý danh tiếng nghề nghiệp của anh nhỉ?” Tần Ly cười khế, nhìn về phía Tô Bạch.

Hai vị trưởng bối nhà họ Tô thoảng cái liền biến sắc. Thằng út thích công việc này thế nào, hai người biết rõ. Lần này sợ là đã chạm tới điều kiêng kỵ của con mình.

“Anh, nếu ba mẹ không muốn thì anh đặt phòng giúp hai người nhé!” Tô Bạch nhắm mắt lại, rất bất đắc dĩ. Khát vọng thân tình bao lâu nay, cuối cùng vẫn chỉ là khát vọng thôi sao?

“Thằng kia!” Tô Hâm quát át đi.

“Nhìn con trai ngoan của tôi xem, vì một tiểu bạch kiểm mà đẩy cha mẹ ra đường.” Bà Tô cười giận dữ.

“Mẹ, mẹ nói gì thế?” Tô Bạch nóng nảy.

“Tiểu bạch kiểm, xưng hô này thật đặc biệt đây.” Tần Ly cũng cười. Anh không muốn Tô Bạch vì anh mà có mâu thuẫn với cha mẹ, nhưng tuyệt đối không cho phép người ta nhục mạ mình như vậy.

“Ba ba, ‘tiểu bạch kiểm’ là cái gì?” Tiểu Mãn hơi nhắc đầu, nhỏ giọng:

“Con xem, mặt chú Đại Bạch có phải rất trắng không?” Tần Ly cũng nhỏ giọng.

Trán Tô Bạch khế giật giật, định nắm lấy tay chủ quán. Nếu chủ quán vì chuyện này mà giận thì biết làm thế nào?

Tần Ly là người thông thấu, nghe qua liền nắm được điểm mấu chốt, xem ra người nhà này nghĩ mình bị Tô Bạch bao nuôi. EQ thấp không có nghĩa là IQ cũng thấp, muốn lấy người ta làm vợ không có nghĩa là phải chịu sự sỉ nhục từ người nhà vợ. Tần Ly phát hỏa thật rồi.

“Tô Bạch.” Tần Ly vẫy tay với chủ nhà đứng đó không xa.

Tô Bạch phản xạ tự nhiên bước lại gần. Sắc mặt hai cụ nhà họ Tô càng khó coi hơn. Tô lão đại thoáng nhướng mày.

“Chúng ta quen biết bao lâu?” Tần Ly hỏi.

“Nửa năm.” Tô Bạch đáp.

“Ồ chung bao lâu?” Tần Ly hỏi tiếp.

“Ba tháng.”

“Tôi từng xin tiền anh chưa? Tôi đã từng đòi quà anh chưa? Mỗi ngày tôi làm việc nhà có đòi tiền công không? Mỗi ngày mua thức ăn có thu tiền của anh lần nào không?” Tần Ly tiếp tục.

Đương nhiên, trong suy nghĩ của Tần Ly, mình làm nhiều là điều tự nhiên, vợ là để yêu thương. Hồi ấy cha cũng vậy, không muốn mẹ vất vả, bản thân lại ngại làm mấy việc rườm rà mất thời gian, thế là cả ngày nô dịch con trai và đệ tử, khi đó ngay cả gas dùng trong nhà đều do lão Mã phụ trách đổi. Cũng may lão Mã bị nô dịch thành quán tính, sự phụ sự mẫu qua đời vẫn chăm sóc tiểu sư đệ như cũ, phụ trách trả tiền điện nước, phí dịch vụ phí bảo hiểm quản lý tài sản đầu tư... tất cả các loại việc vặt.

“Không hề, không hề có.” Tô Bạch lắc đầu. Đúng vậy, không hề có. Mình chỉ tiêu tiền ở chỗ mỗi lần đi chơi thì tranh trả tiền, mua cho Tiểu Mãn mấy món đồ chơi, và mua một bộ u phục chưa dám tặng.

“Anh trai anh đập vỡ ly trà thời Tống của tôi, tôi có đòi bồi thường?” Tần Ly lạnh lùng nhìn Tô lão đại.

“Không có.” Tô Bạch sững sốt. Anh biết chủ quán rất thích bộ trà cụ ấy, lại không biết đó là đồ cổ Tống triều. Nhấn trên tay, ban chỉ trên cổ, ly trà, thẻ đánh dấu sách, tranh chữ treo tường, những thứ chủ quán cho anh đều là thứ tốt nhất. Còn anh thì sao, anh đã cố gắng được đến đâu? Lừa dối? Giấu giếm? Lợi dụng? Còn giờ là dụ dỗ? Tô Bạch đột nhiên không xác định được, trong nháy mắt, lòng hoang mang vô cùng.

Tô lão đại ngây người. Về mặt người kia, cộng thêm biểu tình của em mình, không giống đang nói dối. Nếu đó là sự thật, vậy thì có phải mình nghĩ sai rồi? Chỉ dựa vào suy đoán của mình liền đẩy người ta rơi vào chỉ trích không thể chịu nổi như vậy, chẳng lẽ làm gian thương lâu quá nên chỉ biết nhìn người một cách phiến diện thôi sao?

Nếu là mình sai rồi, nếu là mình hiểu lầm... Tô lão đại nhìn em mình, lo lắng. Thằng út là đứa thù dai, lần này muốn lấp chuyện đi cũng không được rồi.

“Khó có dịp một nhà đoàn viên, mọi người nói chuyện vui vẻ, tôi ra ngoài một lát.” Tần Ly đứng dậy, ôm Tiểu Mãn về phòng thay đồ.

Nhìn hai cha con tay trong tay ra cửa, Tô Bạch cũng bất chấp hậu quả, nhào tới nắm lấy tay Tần Ly, vị luật sư nổi tiếng miệng lưỡi khéo léo nay lại nghèo từ.

“Nhớ kỹ, anh là vợ tôi!” Tần Ly kéo Tô Bạch lại, lợi dụng góc độ không ai nhìn thấy, hôn mạnh một cái.

“Ừ.” Tô Bạch sờ sờ môi, yên lòng. Chỉ cần chủ quán còn đây, chỉ cần chủ quán còn muốn mình, vậy là tốt rồi, như vậy anh vẫn có một gia đình, như vậy anh sẽ không lại cô đơn một mình.

“Còn nữa, hôm nay anh lau nhà nhé.” Tần Ly bỏ lại một câu, ôm Tiểu Mãn đi.

“Ba ba, chúng ta đi đâu?” Tiểu Mãn biết ba ba không vui, tận lực lấy lòng.

“Thì cứ đi tản bộ một chút, sau đó mình đi ăn KFC có được không?” Tần Ly hôn con trai một cái. Phải rồi, mình còn có con trai, chỉ cần có con, thế nào cũng được.

~*

~ Lúc xuống lầu, Tần Ly quan sát một chút, quyết định.

Anh muốn mua nhà.

Đàn ông, nên thành gia lập nghiệp. Thành gia, trước tiên phải có nhà. Có nhà của mình, sẽ không ai có thể chỉ vào mũi mình bảo “xin dọn đi ngay cho”. Có nhà của mình, có thể muốn làm gì thì làm, dù là vẽ bậy trên tường hay nấu cơm trong phòng ngủ đều được!

Tiền mua nhà, tạm thời không có. Nhưng hiện tại anh có một ít đồ cổ và tranh chữ, đều có giá. Điều này còn nhờ lão Mã. Lão Mã là người tình cảm, tiểu sư đệ đi rồi, đem bán mọi thứ có thể, nhưng có vài thứ không bán đi, tỷ như ban chỉ gia truyền của nhà họ Tần, trà cụ, nghiên mực Đoan Khê sư phụ thường dùng, chặn giấy và đồ rửa bút bằng ngọc thạch, đàn cổ của sư mẫu, vòng tay bằng ngọc bà thường đeo, đồ của tiểu sư đệ thường dùng thì càng nhiều.

Lúc đó, lão Mã và Phương Sanh bày mấy thứ đó khắp nơi, tranh chữ của tiểu sư đệ treo ở mọi chỗ có thể treo, ngày ngày nhìn, ngày ngày nhớ. Sau lại thấy người sống, những thứ dùng để hoài niệm đã mất giá trị, bày lại chiếm diện tích, liền đóng gói gửi trả. Mấy thứ này đều rất quý, không dám gửi bưu điện mà hai vợ chồng lần lượt đưa đến tận nơi. Chờ tiểu sư đệ tới lấy thì không biết năm nào tháng nào.

Tần Ly không có cách bán, cũng không có cửa bán mấy thứ đó. Nhất là bằng thân phận hiện tại, không chừng sẽ bị cho là trộm cắp, nguồn gốc các thứ này anh đã không thể giải thích.

Tần Ly đành gọi cho lão Mã.

“Tiểu Ly à, anh đã nói với chú, chú đừng tùy tiện bán đi, mấy thứ đó đều rất đáng giá đấy, để anh nghĩ lại xem có cách nào...” Lão Mã nôn nóng, thật muốn bò theo đường điện thoại sang đập cho tiểu sư đệ một trận. Tiếc là hiện giờ anh cũng không có cách gì. Tiền mua nhà không phải ít, tiểu sư đệ lại không muốn thanh toán một lần cho đỡ phiền toái, tiền tiết kiệm nhà họ cũng không nhiều, huống hồ đã bị nó đào đi dùng mở cửa hàng.

“Vậy anh bảo món nào đáng giá nhất?” Tần Ly hỏi. Chọn một hai món quý nhất, không biết có đủ chưa nữa.

“Ừm, đáng tiền nhất chắc là bộ trà cụ, ngay cả cái hộp cũng là đồ thời Minh.” Lão Mã nghĩ một chút. Thật ra đối với đồ cổ anh không am hiểu hơn Tần Ly bao nhiêu. Dưới sự giáo dục của ba Tần, anh em nhà này luôn cho rằng những thứ không thể sử dụng đều không đáng giá.

“Không cần thận làm vỡ, vứt rồi.” Tần Ly hối hận quá, không biết hiện tại bắt đền có được không nữa...

“Cái ban chỉ đi, không được, đấy là đồ gia truyền nhà chú. Hay là vòng tay của sư mẫu? Nghe nói là bằng bạch ngọc Dương Chi đấy, có vẻ trẻ nhất là đời Đường? Anh quên rồi. Hồi trước sư mẫu cho anh làm quà cưới, nhà anh bảo đắt quá không dám lấy.” Lão Mã nói.

“Vậy giữ lại cho con anh lấy vợ. Đổi cái khác coi!” Tần Ly lắc đầu, nếu là mẹ chọn thì không thể bán đi.

“Ai da, thay Tiểu Mã cảm ơn chú. Còn lại thì không biết, anh không hiểu nhiều hơn chú.” Lão Mã hài lòng. Ừ, ngoan lắm, không phí công nó làm hiểu tử tức trực linh cứu cho chú.

“Quên đi, để tôi tự tìm người xem giúp!” Tần Ly nói. Cùng lắm thì nhờ anh Tô Bạch, người kia quen biết rộng.

“À này, mấy bức tranh của chú đừng có bán nhé, tranh ‘Tần Ly’ chỉ có vài bức đó thôi.” Lão Mã nhắc nhở. Đương nhiên, gia đình anh còn trộm để lại một bức đẹp nhất, là bức năm đó sư phụ vẽ cùng tiểu sư đệ, cái này chuẩn bị làm đồ gia truyền.

“Ừ, thế đi.” Tần Ly tắt máy, buồn bực. Sao dạo này bán đồ mà khó thế?

~*

~ Về đến nhà, hai bác Tô không có đây, Tô Bạch cũng đi mất, trong phòng khách chỉ còn Tô lão đại, hiển nhiên đang đợi anh.

“Xin lỗi, tôi hiểu lầm.” Tô lão đại thẳng thắn xin lỗi, không vòng vo.

Tần Ly nhượng mày, về phòng lấy mấy thứ hồi trước thường dùng ra, bày lên mặt bàn.

Tô lão đại nhìn mấy món đồ trước mắt, nghĩ không ra. Một cái ống đựng bút, một cái đồ rửa bút, một cái chặn giấy, còn có một cái lư hương.

“Anh Tô, tôi biết anh có quan hệ rộng rãi, có thể giúp tôi tìm người định giá mấy món này không? Tôi định mua nhà.” Tần Ly đi thẳng vào vấn đề.

Tô lão đại nháy mắt mấy cái, nghe được câu cuối thì lông mày nhảy lên kịch liệt.

“Mấy thứ này là đồ cổ, hẳn cũng đáng tiền đấy!” Tần Ly không chắc lắm. Khu này tiền nhà khá cao, anh lại không muốn ở quá xa.

“Mua nhà? Thằng út nhà tôi biết không?” Tô Hâm hỏi.

“Tôi không định nói cho anh ta biết. Hơn nữa, đó chẳng phải là điều mà anh hy vọng sao?” Tần Ly trầm mặc.

“Tôi rất tò mò, sao cậu lại có mấy thứ này?” Tô lão đại cầm cái chặn giấy lên, xúc cảm tốt lắm, dù anh không am hiểu về ngọc cũng biết đây là loại tốt. Lại nghĩ tới cái chén bị mình ném vỡ, Tô Hâm càng thêm nghi ngờ.

“Dù sao không phải đồ trộm cắp là được.” Tần Ly không để ý.

“Được, tôi sẽ mau chóng trả lời cậu.” Tô lão đại trầm ngâm một lát quyết định. Thằng út luôn luôn suôn sẻ mọi thứ, nay có một chút khó khăn cũng không hẳn là chuyện xấu.

“Nhanh chút nhé!”

Tô Bạch thu xếp chỗ ở cho cha mẹ xong, về nhà đã thấy chủ quán đang bận rộn trong bếp, vẻ mặt không khác bình thường bèn thở ra một hơi.

Tần Ly không phải người hay giận lẫy. Chuyện nhà của vợ, vợ tự có cách xử lý, anh rất tin tưởng năng lực của vợ mình.

“Ba mẹ định ở chơi vài ngày, tôi...” Tô Bạch ôm thất lưng Tần Ly, khó xử.

“Vậy anh nên dành nhiều thời gian bên các cụ, nếu không tiện tôi có thể tìm chỗ ở tạm, lần trước Triển Vân có mời tới chơi vài ngày!” Tần Ly quay lại hôn Tô Bạch một cái. Con muốn báo hiếu mà cha mẹ không còn, nỗi đau ấy, Tần Ly đã từng chịu. Nếu Tô Bạch có may mắn này mình sao lại muốn dính vào khiến mọi người không vui làm gì?

“Ừ, tôi biết rồi, nhưng không cho anh đi chỗ khác, cùng lắm thì tôi tới khách sạn ở với họ.” Tô Bạch không dám thả lỏng.

“Được rồi. Nhưng tối nay tôi chỉ làm phần cơm hai người, anh đi ăn với các cụ nhé!” Tần Ly đẩy vợ ra khỏi bếp.

Tô Bạch trở mặt. Mì sốt tương thịt, thêm quá đi...

Tô Hâm làm việc rất hiệu quả. Ba ngày sau, thẻ của Tần Ly thêm một số tiền lớn, đếm không rõ mấy số không. Cái này là do giáo sư Tần “dị ứng” con số, thành tích toán học thi vào đại học năm ấy thê thảm đến không nở nhìn.

Làm thủ tục mua nhà, giao tiền. Tốc độ rất nhanh, nhanh đến mức khi Tần Ly nhận được chìa khóa nhà thì vẫn còn vài ngày mới đến Tết Táo quân[2]. Phòng ở lầu một, ngay bên dưới phòng Tô Bạch, một phòng ngủ một phòng khách.

[2. Tết Táo quân, tổ chức vào ngày 23 tháng Chạp hàng năm, tiễn Táo quân về trời báo cáo. Đây là một ngày lễ có ở khắp nơi trên đất nước Trung Quốc, du nhập vào Việt Nam từ lâu. Người Việt quen gọi là tết cúng ông Công ông Táo.]

Đối với một tòa nhà có vị thế có thể ngắm cảnh này, tầm nhìn của lầu một khá hạn hẹp, không chỉ không nhìn đến cảnh đẹp mà còn bị cây xanh bên ngoài che bớt ánh mặt trời, giá lại cao hơn các căn hộ cùng quy mô ở khu khác nên hơi khó bán.

Tần Ly rất thích khoảnh đất bên ngoài phòng khách. Khoảnh đất rộng chừng một trăm năm mươi đến hai trăm mét vuông, thoáng đãng lắm. Hơn nữa, bên ngoài có cây xanh vây quanh, nhưng đến mùa thu là chết hết. Tần Ly bỏ thêm ít tiền, hứa hẹn sau này công tác xanh hóa anh sẽ phụ trách, mua lại cả khu đất trống bên ngoài, thế là có một khu vườn.

Đây là căn hộ kiểu mẫu, bên trong đầy đủ đồ đạc, dọn dẹp một chút là có thể ở được. Tần Ly không có yêu cầu gì cao, về phần sửa sang lại, chờ đầu xuân cũng được. Quan trọng nhất là, trước Tết có thể vào ở. Bạn đang ?

Bể cong vợ là một việc cần kỹ thuật, bồi dưỡng sự chung thủy là công việc cần kiên trì, về phần cảm hóa cha mẹ vợ, cái này cần bàn tính về lâu về dài...

Còn về vợ, dù sao cũng là của nhà mình, chỉ cần trông coi, cẩn thận đừng để đi lãng nhăng là được...

16. Chương 16: “tôi Muốn Cùng Đứng Ngang Hàng Với Anh, Có Sự Nghiệp, Có Tôn Nghiêm, Không Để Bất Luận Ai Coi Thường, Không Để Bấ

Hai mươi ba tháng Chạp, Tết Táo quân.

Tô Bạch chưa về nhà, ở khách sạn với cha mẹ.

Tần Ly hiểu, hai vị trưởng bối chỉ là muốn tách họ ra mà thôi.

Nhà mới đã được dọn dẹp xong, đồ dùng sinh hoạt cũng đã mua đủ. Tường rất trắng, Tần Ly không định sơn lại, có thể sau này sẽ dán giấy dán tường, hoặc để như bây giờ trông cũng được.

Trình Tiểu Mãn theo ba ba chạy lên chạy xuống dọn nhà. Đồ đạc của Tần Ly ở đây không nhiều, không có thứ nào quá lớn, một mình anh chuyển là đủ. Tiểu Mãn không hiểu vì sao ba ba muốn dọn xuống lầu một nhưng vẫn tất bật giúp một tay khuôn đồ, gối nhỏ này, đồ chơi nhỏ này, chậu rửa mặt nhỏ này.

“Con à, chúng ta có nhà rồi.” Thu dọn xong, Tần Ly ôm con ngồi phịch trên salon, mệt chết được, nhưng cũng rất thỏa mãn.

Đây là nhà mình, là nhà của mình và con trai, là nơi không có bất luận kẻ nào tới hoa tay múa chân với mình.

“Chúng ta có nhà rồi!” Tiểu Mãn gật gật đầu, sờ bụng nhỏ, tội nghiệp nói, “Nhưng mà ba ba, Tiểu Mãn đói thật là đói.”

Tần Ly giật mình, anh vậy mà bận rộn cả một ngày, quên mất bữa trưa của con yêu, không thể tha thứ.

Phòng bếp đã được dọn dẹp ngăn nắp. Tần Ly cũng rất đói, làm một chảo cơm rang trứng, thêm bát canh trứng với tỏi tía, cùng con ăn bữa cơm mừng nhà mới, cũng là bữa cơm tiền ông Táo.

~*

~ Tô Bạch rất tức giận.

Cả ngày bị cột ở bên ngoài, cha thờ ơ, mẹ coi nhẹ, anh cả im lặng không nói, anh không biết làm sao, lại chẳng thể nói gì nhưng trong lòng khó chịu lắm, giữa cha mẹ con cái nhà ai lại có loại không khí này? Đã từng một thời chờ mong, chờ mong hai người kia trong lúc bận rộn sẽ tranh thủ nhìn mình một cái, chờ mong hai người kia lúc đi chơi vui vẻ sẽ thỉnh thoảng nhớ tới quan tâm đến mình một chút...

Hiện tại thực sự bị quan tâm, Tô Bạch lại phát hiện, những thứ trước đây anh mong chờ từ lâu lắm, tình mẹ tình cha, không biết liệu có thể nhận được, mà lúc này, đã không quá trọng yếu nữa rồi.

Trên bàn ăn là những món rất tinh xảo, giá cũng rất “tinh xảo”, nhưng Tô Bạch lại nhớ vô cùng những món người kia làm. Người ấy chỉ làm những món ăn bình dân, rất đơn giản, nhưng ăn vào lại vô cùng vừa miệng, vô cùng ấm dạ, cũng vô cùng nuôi mỡ...

Gấp đại vài miếng, lòng lại nghĩ đến người nọ ở nhà sẽ làm món gì, chỉ ước có thể lập tức bay về, ôm chủ quán một cái, thơm con trai một cái.

“Con xong rồi ạ.” Tô Bạch đặt đũa xuống, lấy khăn ướt lau miệng.

Tô lão đại nhìn em trai, mới ăn có nửa bát cơm, gấp được vài đũa, định về nhà ăn bữa nữa à?

“Không muốn gặp chúng ta thì cút đi!” Bà Tô đập đôi đũa xuống bàn.

Tô Bạch đứng dậy, chân hơi ngập ngừng, sau đó cút luôn.

~*

~ Nhà trống rỗng.

Mọi thứ vẫn còn đây, không thiếu thứ gì, nhưng Tô Bạch có cảm giác đang đứng bơ vơ giữa vũ trụ.

Con đi rồi, cha của con cũng đi rồi.

Đẩy cửa phòng chủ quán, gian phòng trống trải hơn rất nhiều, quá nửa đồ đạc đã bị chuyển đi.

Mặt Tô Bạch tái dại.

Đi thật rồi?

Ngực anh phập phồng, khó chịu quá. Vì sao... lại đi không từ già?

Đầu trống rỗng, Tô Bạch đang muốn ra ngoài đi tìm người, chuông điện thoại bỗng vang lên.

Nhấn nghe, là giọng nói quen thuộc kia.

“Tôi có về không? Mua cho tôi ít đồ nướng nhé?” Tần Ly vuốt mái tóc mềm mại của con, tưởng tượng cảnh vợ đang ăn đại tiệc, ghen tị muốn chết.

“Đang ở đâu?” Tô Bạch nghiêng răng nghiêng lợi, âm thanh sần sật như tiếng kim loại.

Tần Ly nhanh tay tắt điện thoại. Chết rồi, quên bảo vợ hôm nay mình dọn nhà! Nghe giọng điệu này, hình như đang ở nhà, hình như đang ở nhà, hình như tức giận lắm...

Ừm, vợ giận rồi, nên dỗ thế nào nhỉ? Tần Ly vò đầu.

Tần Ly đi qua đi lại trong phòng, không phát hiện con trai bảo bối cầm điện thoại bấm vào một cái tên quen thuộc.

”Chú Đại Bạch, Tiểu Mẫn nhớ chú lắm.”

”A, chúng cháu ở dưới lầu, phòng mới, có cái sân thật lớn...”

”Ba ba? Ba ba đang đi vòng vòng ngoài kia.”

Lúc Tần Ly phát hiện thì đã không kịp nữa rồi. Di động bị cướp về tắt máy nhưng đồng thời cửa phòng cũng bị đá vang. Thật là bị đá vang, từ âm thanh và biên độ rung của cánh cửa, có thể đoán được lực tác động không nhỏ.

Nên mở cửa không?

Tần Ly do dự. Vợ đang tức giận thì nên dỗ thế nào?

Bên này, Trình Tiểu Mẫn đã cật lực kéo cửa ra.

Tô Bạch lao nhanh vào nhà, chưa kịp nổi giận đã bị một cơ thể nhỏ xíu quăn quắt chặn.

“Cháu chào chú Tiểu Bạch Kiểm.” Trình Tiểu Mẫn ôm đùi Tô Bạch, ngược gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to xinh đẹp vụt sáng, vẻ mặt rất đáng yêu.

Chú... tiểu bạch kiểm.

Tô Bạch cứng người, chuyển cổ nhìn chủ quán đứng cách đó không xa đang bày ra vẻ mặt vô tội, trong đầu chỉ ong ong mấy tiếng: chú tiểu bạch kiểm... chú... tiểu bạch kiểm...

“Là vậy, lần trước Tiểu Mẫn hỏi tôi ‘tiểu bạch kiểm’ là cái gì, tôi bảo mặt anh rất trắng.” Tần Ly cũng là bị oan, ai biết nhóc con lại liên tưởng như vậy!

Tô Bạch dù có tức đến đâu cũng không thể xì ra được, mình luôn khiến người này chịu khổ.

“Mà mấy ngày nay đều là anh nuôi tôi, bảo là ‘tiểu bạch kiểm’ cũng đúng.” Tô Bạch uể oải, tha Tiểu Mãn vào ngồi lên sofa.

“Anh là vợ tôi mà, nuôi anh là điều đương nhiên.” Tần Ly không để bụng.

Tô Bạch quan sát khắp nhà, rất bất mãn, “Đang ở lại dọn nhà làm gì? Lầu một khuất sáng, đến mùa thu bên ngoài rất nhiều lá rụng, không thể mở cửa sổ lớn ở ban công, tiền thuê lại đắt...”

Chủ nhà trước lải nhải liên tục, Tần Ly nghe vào tai này ra tai kia, lát sau mới trả lại một câu, “Tôi mua.”

Tô Bạch im luôn. Không còn lời nào để nói, lại cảm thấy tủi lắm.

“Tô Bạch, tôi có ý định nghiêm túc với anh, cho nên tôi muốn cải biến quan hệ giữa hai chúng ta một chút.” Tần Ly ngồi xuống.

“Là sao?” Tô Bạch không hiểu. Vì sao phải cải biến, như bây giờ không tốt sao?

“Tôi muốn cùng đứng ngang hàng với anh, có sự nghiệp, có tôn nghiêm, không để bất luận ai coi thường, không để bất kỳ ai lấy bất kỳ lý do gì đuổi ra ngoài. Tô Bạch, chờ tôi, nhé?” Tần Ly cúi đầu, khiến người ta không nhìn rõ vẻ mặt anh lúc này.

Chớp mắt, Tô Bạch cảm thấy tim đập rộn lên. Liệu còn có lời tỏ tình nào cảm động hơn thế này không? Chẳng biết tại sao, Tô Bạch đột nhiên nhớ tới lần đầu chủ quán thổ lộ với anh.

“Tô Bạch, tôi vừa mất anh, làm vợ tôi nhé!”

“Tô Bạch, tôi muốn ngủ với anh!”

Sau đó, luật sư Tô cười bỏ ra.

Lại sau nữa, luật sư Tô bị đuổi khỏi nhà.

“Chủ quán, anh không thể đối xử với tôi như thế! Chính anh đã nói tôi là vợ anh, anh phải nuôi tôi cả đời!” Tô Bạch ra sức đập cửa, miệng lại không nhịn được vẫn toét ra cười.

Mục Triết Viễn đang định vào thang máy chợt dừng lại, giọng nói này, nghe quen quá...

Lặng lẽ vòng qua, thấy thủ trưởng nhà mình đang bám vào cửa một căn hộ, lại thêm mấy lời kịch sồn da gà vừa nghe, Mục Triết Viễn đã thành bị sét đánh cho ngoài giòn trong mềm rồi.

Vợ không thể chỉ nuông chiều, nếu không, chiều quá sẽ ngỗ nghịch phạm thượng thì không tốt. Giáo sư Tần quyết định không mở cửa, cả con trai cũng phải trông chừng cẩn thận.

Đập một lát, bên trong không phản ứng. Tô Bạch bị đông lạnh, chịu không nổi đành lên lầu. Tô Bạch đang ở lầu mười sáu, nghĩ đến khoảng cách hơn chục lầu giữa hai người mà bất mãn.

Người ta thường nói, cự ly sản sinh mỹ, nhưng lúc này cự ly có rồi, chưa thấy “mỹ” đâu, chỉ thấy tịch mịch, cô độc, quạnh quẽ đã sinh ra. Tô Bạch đi tới lui trong phòng nhìn cái gì cũng thấy ngứa mắt, nhìn cái gì cũng thấy vô nghĩa. Xem thời gian, khá muộn, đi mua đồ nướng thôi, có cái này chắc sẽ không nhốt mình ngoài cửa đâu! Tô Bạch thỏa mãn cười cười.

Tô Bạch ôm hộp đồ nướng chạy về, phát hiện nhà chủ quán dúi ra một vị khách không mời.

“Mục Triết Viễn, năm hết Tết đến, không về nhà còn ở đây làm gì?” Tô Bạch không vui.

“Tôi làm gì có nhà mà về!” Mục Triết Viễn giật một xâu thịt gà, rất bất mãn vì thủ trưởng vờ mất trí nhớ, chuyện mấy năm trước mình cùng người nhà thắng thầu về xu hướng tình dục của mình mà bị trục xuất khỏi nhà, người này biết rõ môn một mà!

“Vậy cũng không thể đến nhà tôi.” Tô Bạch càng bất mãn.

“Đây là nhà Tiểu Mãn, nhà Tiểu Mãn và ba ba!” Trình Tiểu Mãn mất hứng. Ba ba rõ ràng bảo đây là nhà cha con bé mà, chú tiểu bạch kiểm đã có nhà to như vậy còn muốn đến cướp của người ta, người xấu!

Tô Bạch ôm ngực lung lay người như sắp đổ. Bị ruồng bỏ bị con trai ruồng bỏ bị con trai loại trừ khỏi phạm vi người nhà rồi...

“Được rồi, đừng vờ vĩnh nữa.” Tần Ly nhìn không được, kéo Tô Bạch ngồi xuống, pha cho anh một tách cà phê. Đương nhiên, nguyên liệu là mang từ trên lầu xuống, để ở đó vợ cũng chẳng dùng.

“Anh vừa nói không có nhà mà về là thế nào? Có tiện kể không?” Tần Ly cũng ngồi xuống.

“Thì thế đấy, tôi thích đàn ông, trong nhà ngại mất mặt, gạch tên rồi.” Mục Triết Viễn qua loa nói.

“Vì sao không thể thích đàn ông? Có cần phải nghiêm trọng đến mức xóa tên không? Có cái gì mất mặt?” Tần Ly khó hiểu, nếu đàn ông ở với đàn ông là loại tội ác tày trời thì vì sao cha mẹ mình lại ủng hộ?

Tô Bạch im luôn. Chủ quán nhà mình quả nhiên là một tên ngờ nghệch.

Mục Triết Viễn... Người này chui từ trong động ra à?

Tần Ly hiểu, thì ra người nhà họ Tô không ưa mình không chỉ vì mình là “tiểu bạch kiểm”!

“Cùng nhau mừng năm mới đi, tôi không ngại đâu.” Tần Ly nghĩ một chút, chủ động mời.

“Được được được, tôi đang lo giao thừa phải chui vào chỗ nào đây.” Mục Triết Viễn vui vẻ, định nhào qua ôm nhiệt liệt biểu thị lòng biết ơn, bị thủ trưởng nắm áo dè lại.

“Chúng ta người một nhà đón năm mới, kéo người lạ vào làm gì?” Tô Bạch lòi kéo chủ quán xi xầm cằn nhằn.

“Anh muốn đón năm mới với chúng tôi?” Tần Ly nhìn Tô Bạch, nửa cười nửa không, “Hai vị nhà anh, anh dám chắc họ sẽ đi khỏi đây trước nguyên đán?”

Tô Bạch ghen lời, nhớ tới hai vị trong nhà, khổ não không ngớt.

Mười giờ, Tiểu Mãn đã không mở nổi mắt. Tần Ly bế bé về phòng ngủ. Mục Triết Viễn cũng chào ra về. Tô Bạch nôn nóng. Ra về khó mà lừa người ta lên lầu rồi, nhưng đang mùa đông, chẳng lẽ mình phải ngủ sofa hay trải chăn nằm dưới đất? Tô Bạch nhìn cái giường của hai cha con, đau buồn muốn chết.

~*

~ Phòng mới thiếu hơi người. Tần Ly nửa đêm bị lạnh đến tỉnh ngủ, ngồi dậy dèm chăn cho con, lấy điện thoại dưới gối, bấm gọi.

“Vợ, xuống đây ấm giường!”

Ấm giường...

Ấm giường nhé...

Một từ mới đẹp làm sao.

Tô Bạch mang theo hai vệt máu mũi xuất hiện trước cửa nhà Tần Ly.

Tần Ly mở cửa, nhìn vị chủ nhà cũ chỉ mặc độc bộ áo ngủ, chân trần xỏ dép lê miệng vẫn cười khúc khích trước mắt, triệt để cạn lời.

Lôi người vào nhà, đóng cửa sập khóa, vừa quay lại đã bị người ta ấn lên tường.

Áo ngủ bị vén lên, Tần Ly vừa thấy ngực lạnh lạnh đã bị người liếm một cái.

Xách người này kéo vào phòng vệ sinh, nhúng ướt khăn lau mạnh lên mặt người ta vài cái, mới ngăn được máu mũi. Nhìn lại vết máu trước ngực, Tần Ly càng ghét bỏ, giặt lại khăn rồi lau vết bẩn đi. Quay sang, thấy người kia vừa ngừng chảy máu mũi lại tiếp tục rút xuống, ánh mắt người nọ gắt gao bám vào ngực mình, như muốn cắn vài cái.

Tô Bạch cũng biết lúc này mình rất mất hình tượng, thôi thì, mất cũng mất rồi, cũng chẳng phải người ngoài mà ngại ngùng. Chỉ là, thực sự muốn cắn một cái quá!

Phơi khăn mặt lên, Tần Ly lườm Tô Bạch một cái, về phòng. Tô Bạch tru lên một tiếng, vội vốc nước lạnh rửa mặt, vọt theo.

Thân nhiệt Tô Bạch rất cao, Tần Ly vô cùng hài lòng với “cái máy sưởi chạy bằng cơm” này, ôm Tiểu Mãn rúc về phía sau chui vào lòng vợ, rất nhanh đã ngủ say.

Tô Bạch an phận làm máy sưởi, trong lòng lại ào ào đổ lệ. Muốn ăn thịt muốn ăn thịt muốn ăn thịt quá...

Lén lút vươn tay, sờ sờ cái lưng trần, lại lần xuống thắt lưng thon thon sờ vài lượt, thấy người kia không có phản ứng gì lại vòng sang phía trước sờ đến chỗ không nên sờ, sau đó lại chạy về phía sau bóp chỗ không nên bóp. Tranh thủ đủ rồi, Tô Bạch hài lòng thu tay. Ngủ trần thật quá tiện lợi, thói quen này của chủ quán rất tốt, nên cố gắng duy trì! Đương nhiên, nếu chủ quán đồng ý lột nốt mảnh cuối trên người thì càng tốt.

Sáng sớm, từ giấc ngủ ấm áp hài hòa tỉnh lại, Tần Ly cảm thấy có vật gì đó chọc chọc vào lưng mình, cứng cứng, khiến anh rất khó chịu, cho nên ngai đây bèn thò tay dùng sức đẩy một cái rồi ngồi dậy.

Tiểu Mãn đã dậy từ sớm, đang nhảy nhót khắp phòng, thấy cha tỉnh bèn vội vàng kéo người ra ngoài xem phát hiện mới của bé, bên cửa sổ phòng khách kết mấy đóa hoa bằng.

Tô Bạch căn góc chăn cuộn người thành một đồng, đau chết mất thôi! Chủ quán, anh cố ý đấy phải không hả phải không hả? Đây là hạnh phúc nửa đời sau của anh đấy!

“Anh bảo lúc trời ấm lại thì nên trồng gì trong vườn này?” Tần Ly nhìn sân vườn trống trơn, lập kế hoạch phủ xanh. Trồng cây ăn quả hay trồng hoa nhỉ? Hay là trồng rau?

“Cái gì cũng tốt, anh thích là được.” Tô Bạch không có ý kiến, đương nhiên, với kiểu thắm mỹ của luật sư Tô cũng không đưa ra được ý nào hay.

“Sao vậy? Khó chịu à? Đau bụng?” Thấy tư thế đi của vợ rất quái dị, Tần Ly quan tâm hỏi.

“Không, tôi khỏe mà.” Tô Bạch toát mồ hôi lạnh. Chủ quán à, anh thực sự không cố ý?

“Ba ba, trồng lê nhé, Tiểu Mãn muốn ăn lê! Lần trước ăn lê nhà anh Tiểu Mã ngon lắm, anh Tiểu Mã bảo lê nở hoa rất đẹp.” Trình Tiểu Mãn lôi vật áo cha mình, đề nghị.

“Ừ.” Tần Ly vui vẻ gật đầu. Hoa lê nở đúng là rất đẹp, hướng hồ vườn rộng lắm, trồng vài cây lê vẫn còn nhiều không gian.

“Chờ hết Tết rồi bàn sau, tôi cũng không rảnh lắm, đợi hỏi Lý Tranh vậy.” Nhớ tới lao động miễn phí kia, Tần Ly nảy ra chủ ý. Đối với hai người ngay đến ngũ cốc cũng không phân biệt được mà nói, cộng cả hai lại vẫn không bằng một cậu nhóc nông dân Lý Tranh. Về điểm này, ngay Trình Lâm cũng không bằng. Trình Lâm tuy cũng ở nông thôn ra nhưng quê anh chỉ chuyên canh lúa.

Tô Bạch không quan tâm chuyện chủ quán muốn trồng gì lắm, anh hiện tại chỉ muốn ăn thịt, chân chân chính chính ăn một bữa thịt. Nhưng anh không dám. Trực tiếp nhào tới? Chủ quán là một tên ngây thơ, không cẩn thận bị chọc giận sẽ đánh trọng thương “công cụ” của mình ngay. Kiếm ít tài liệu đến mở mang đầu óc cho chủ quán? Đến lúc đó nhờ mình bị đè thì sao? Về chuyện anh dũng hiến thân, không phải anh không nghĩ tới mà là không dám, chủ quán chẳng có mẫu kinh nghiệm nào, mình mà nằm xuống thì e là không có cơ hội sống sót đứng lên đâu.

Nhìn chủ quán hăng hái bừng bừng nghiên cứu vườn nhà, Tô Bạch lúc thì gật gù, lúc thì lắc nguây nguẩy, lúc thì cắn răng siết chặt tay, khái quát một câu - chịu chết!

~*

~ Tết Nguyên Đán ngày càng đến gần, hai cụ nhà họ Tô cũng bắt đầu gia tăng áp lực.

Nhưng e là lần này không dễ dàng.

Quay lại nhà con, người ta đã chuyển đi, phòng ốc đều thủ dọn sạch sẽ. Nghe nói người ta mua nhà mới, ở ngay dưới lầu. Thế thì khác gì chưa chuyển? Hai cụ bốc hỏa trong lòng nhưng đành chịu, chẳng lẽ lại tìm tới tận cửa người ta!

Bóng gió hỏi xem có phải thằng út mua nhà cho người ta không, nó liền vỗ bàn bỏ đi.

“Ba, con hiểu ba, ba chẳng phải chỉ thích mấy thứ này sao?” Tô lão đại không để ý đến em trai, dang quà năm mới lên cho cha mình.

Một cái hộp gói rất đẹp, bên trong là một ống đựng bút bằng ngọc màu xanh.

“Cái này không tệ, niên đại cũng lớn đây.” Ông Tô cảm thấy hứng thú, cầm lên liền không buông được.

“Vâng, đời Nam Tống đấy ạ.” Tô lão đại nói, “Nghe nói có mấy người nổi tiếng từng dùng, con không nhớ rõ.”

“Kiếm không dễ đâu nhỉ?” Ông Tô càng hứng thú hơn.

“Cũng tạm ạ, hơn ba trăm vạn, mua được của một cậu ngọc.” Tô gian thương nở nụ cười, “Giờ mà mang đầu giá thì nhất định kiếm to.”

Nhớ tới mấy món đồ bằng ngọc ngày đó, Tô gian thương có cảm giác ngực ngứa ngáy như bị mèo cào, lúc ấy lẽ ra nên cố gắng ép giá lừa thêm vài món tới tay! Tiếc là tên ngọc kia chỉ bán một cái, còn lại nhất định không chịu. Nhưng cũng may, trong tay mình còn một bộ trà cụ, cái chén vỡ không biết đã gắn được chưa, liệu có phải trả lại không...

“Đứa ngọc nào bị anh lừa?” Bà Tô cười hỏi. Đối với bản chất gian thương của con lớn nhà mình, bà hiểu khá rõ. Nhận bay qua cũng phải nhổ được lông, sắt vụn cũng cạo được vài lạng gỉ, không gì là nó không lợi dụng được...

“Tình nhân của lão tam ạ.” Tô lão đại nói, “Câu ta có không ít thứ hay đâu. Ba, mẹ, cậu ta không phải thứ tiểu bạch kiếm, chúng ta đều nhìn lầm người.”

Ông Tô: “...”

Bà Tô: “...”

“Ha ha, nói bị bao nuôi thì phải nói là lão tam nhà mình mới đúng. So với lần trước con gặp, giờ nó lại béo thêm một vòng.” Nhớ tới hai cái cầm của em trai, Tô Hâm cười trộm. Anh từng bóp thử một lần, xúc cảm rất tốt, có điều thiếu chút nữa bị nó đá bay.

~*

~ Tô Bạch rất khó chịu, không hiểu vì sao cha mẹ lại có thành kiến với chủ quán đến thế. Rõ ràng chủ quán tốt như vậy, lại có đứa con đáng yêu đến thế, dù là không tin được người ngoài thì cũng phải tin vào mắt con mình chứ!

Tô Bạch tìm tới hòng mong được an ủi, Tần Ly đương nhiên không để vợ tử thân.

Hầu ăn hầu uống, cho ôm cho sờ cho hôn, thật vất vả mới dỗ được vợ vui lại, Tần Ly cũng yên lòng. Dỗ ngọt vợ quả là một công việc tốn sức.

Đêm Ba mươi đến rất nhanh.

Ba người nhà họ Tô cũng dời bàn doanh đến nhà Tô Bạch.

Tô Bạch định bỏ lại người nhà, xuống lầu đoàn tụ lại bị đuổi lên, rất u buồn.

Nói riêng bữa cơm trưa ngày Ba mươi nhé.

Dưới lầu: bàn tiệc mười tám món, mười hai món chính sáu món khai vị, toàn bộ do chủ quán một tay xử lý, chuẩn bị từ sáng sớm.

Thành viên trên bàn: cha con chủ quán, hàng xóm cũ Mục Triết Viễn, bạn trai cũ thứ (n-2) của hàng xóm cũ - Triển Vân.

Trong bữa tiệc chén qua chén lại, nói cười râm ran, không khí vui tươi.

Trên lầu bàn tiệc rượu đặt ở khách sạn năm sao, rất xa hoa.

Thành viên trên bàn: hai cụ nhà họ Tô, hai anh em nhà họ Tô.

Trong bữa tiệc, khi ăn không nói chuyện, rất im lặng.

Tô Bạch nhấp nha nhấp nhồm như ngồi trên đinh, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ.

Bà Tô nhìn không nổi nữa, lên tiếng, “Cút đi!”

Tô lão tam nhà ta lần thứ hai nghe lời, cút liền.

Dùng chìa khóa trước đó lén làm, vừa mở một khe cửa đã nghe thấy tiếng cười nói trong nhà vọng ra, sau đó nhìn thấy bảo bối đang đứng giữa phòng khách khiêu vũ.

Tô Bạch ghen tị, cực kỳ ghen tị!

Tiểu Mãn đang khiêu vũ, Triển Vân đệm nhạc, Mục Triết Viễn vỗ tay, chủ quán hí mắt thưởng thức.

Bức tranh này rất đẹp, nhưng Tô Bạch nghĩ, nếu có mình trong đó sẽ càng đẹp hơn.

Cho nên Tô Bạch không hề do dự đi tới, không do dự ngồi vào bên cạnh Tần Ly, không hề do dự vươn tay tới. Tần Ly không nói gì, chỉ hơi nghiêng người dựa vào vai vợ. Bận rộn nửa ngày, lúc này đúng là mệt thật, dựa vào vợ thoải mái hơn sofa nhiều.

Nghỉ ngơi một chốc, Tần Ly lại vào bếp chuẩn bị buổi tối làm sủi cảo. Bữa trưa đại tiệc, bữa tối sủi cảo, nửa đêm sủi cảo, sáng mừng một sủi cảo hấp, hoàn toàn là tập quán ăn Tết quê Trình Lâm.

Trừ cái bụng không bao giờ no của Tô Bạch, ba người rưỡi còn lại đều ăn không nhiều, đơn giản lắm. Nhưng hiển nhiên Tô Bạch dự định chực cơm tối ở đây. Tần Ly khó xử, nếu anh nhớ không lầm, trên lầu còn ba người nhà họ Tô! Nếu Tô Bạch cứ ở lại đây, hai cụ chẳng phải càng giận mình?

Hơn nữa, từ khi Tô lão đại rửa sạch hiềm nghi “tiểu bạch kiếm” cho Tần Ly, hai cụ đều ngầm quan sát anh vài lần. Là một đứa bé đang chịu khó, không có thú vui không lành mạnh nào, nhưng ấn tượng ban đầu rất khó thay đổi, dù biết không phải như vậy, đối với người đã đoạt mất con mình, hai cụ vẫn không thích.

Điểm này, Tô Bạch biết, Tần Ly cũng biết. Chỉ là hai người vẫn lảng tránh.

Nhìn Tiểu Mãn, Tần Ly mâu thuẫn trong lòng. Trên lầu là những người có cùng huyết thống với bé, gặp không quen biết; bên cạnh là cha ruột bé, gặp không nhận nhau.

Tô Bạch muốn mang Tiểu Mãn đi gặp cha mẹ và người thân sao? Muốn, cho nên ngày đầu gặp mặt đã dạy Tiểu Mãn gọi “ông, bà”. Tô Bạch muốn nhận lại con mình sao? Muốn, nếu không đã không quanh co lòng vòng lấy danh nghĩa “vợ” của cha bảo Tiểu Mãn gọi mình là “ba”.

Nhưng anh ta, cái gì cũng chưa làm. Cho nên Tần Ly không rõ, người này rốt cuộc muốn gì?

Bữa tối, Tần Ly không giữ Tô Bạch lại. Tô Bạch do dự một lát, cầm hộp sủi cảo lên lầu.

“Ba, mẹ, anh, con muốn cùng cậu ấy sống bên nhau cả đời.” Tô Bạch đặt hộp sủi cảo giữa bàn tiệc sơn hào hải vị, nói từng chữ từng chữ.

“Năm hết Tết đến, đừng tự tìm phiền phức, có gì để vài ngày nữa hãy nói.” Ông Tô không tỏ rõ ý kiến, bà Tô chuyên tâm dùng cơm.

“Mùi vị cũng được, nhân rau cần thịt lợn, chú không ăn à?” Tô lão đại gấp một bát sủi cảo cho mình, liên tiếp tiêu diệt mấy cái mới nhả một câu. Sủi cảo ngày tất niên, thật lâu chưa được ăn, nhớ quá...

Tô Bạch ngồi xuống, im lặng ăn cơm. Những gì anh muốn nói đã nói xong rồi, không phải hỏi ý kiến mà là thông báo, báo cho người nhà biết mình đã tìm được một người, tìm được một người nguyện ý ở bên mình cả đời.

~*

~ Triển Vân và Mục Triết Viễn ăn xong sủi cảo đã nhanh chóng ra về. Tiểu Mãn nắm chặt hai phong bao lì xì cười toét miệng, làm trẻ con thật thích, có thật nhiều tiền mừng tuổi!

“Ba ba, Tiểu Mãn mừng tuổi ba ba.” Tiểu Mãn so sánh hai phong bao trong tay vài lượt, đưa cho Tần Ly cái có vẻ dày hơn.

Tần Ly đỡ khóc đỡ cười. Ha ha, con mừng tuổi cha, hay thật.

“Còn cái kia nữa?” Tần Ly liếc nhìn phong bao còn lại trên tay con.

“Cái này để cho chú Đại Bạch.” Tiểu Mãn vội vàng giấu cái kia ra sau lưng, đây là tiền mừng tuổi chú Đại Bạch, ba ba không được cướp!

Trong phòng rất yên tĩnh, khu này không cho đốt pháo, chỉ nghe thấy loáng thoáng tiếng pháo hoa từ bên sông vọng lại. Trẻ con ngủ sớm, Tần Ly cũng không định để Tiểu Mãn thức canh giao thừa nên đã dỗ bé vào giường, bản thân anh lại không sao ngủ được.

Không ngủ được, không có người bên cạnh, Tần Ly lấy cây đàn cổ phủ bụi đã lâu trong ngăn kéo ra.

Đặt đàn lên kệ, ngồi trên chiếu, chỉnh dây, thử âm, rất nhanh, một khúc “Dương Quan Tam Điệp” chảy ra từ đầu ngón tay.

Tiểu Mãn ngủ rất say, không sợ bị đánh thức. Tìm được cảm giác tay, Tần Ly không dừng lại, đàn một khúc nối một khúc. Phòng khách đã tắt đèn lớn, chỉ còn lại một ngọn đèn tường. Trong ánh sáng mờ mờ, Tần Ly chơi đàn rất tập trung, ngoài cửa, hai khán giả đã ngáy người.

Tô lão đại dụi dụi mắt, không nhìn lầm, đánh đàn đúng là tình nhân thẳng út. Sau đó, Tô lão đại giật mình, đây là “tiểu bạch kiểm” cả ngày chẳng có việc gì chỉ xoay xung quanh con trai, em trai mình và kệ bếp?

Vèo! Bên cạnh có một cái bóng lướt qua! Đúng vậy, tuyệt đối chính xác! Tô lão đại nghĩ muốn chọc mù hai mắt mình.

Còn Tô Bạch, lúc này cả người đã nhộn nhạo. Vốn định tới dạ tập, anh cả lại đòi đi theo, theo đuôi cũng được, đến lúc cần thì đuổi đi là xong. Không ngờ bắt gặp cảnh tượng này, thật là đẹp!

Ánh sáng mờ nhạt, áo ngủ bằng tơ, ngồi xếp bằng, mặt mày ản tĩnh, đây rõ ràng là mời gọi trắng trợn mà! Cho nên lúc này Tô Bạch không hề do dự xông vào.

Ngồi xổm trên sàn, một tay ôm thắt lưng người kia, một tay sờ lên mấy ngón tay phủ trên dây đàn, Tô Bạch thật muốn ngay lập tức đem người này tử hình tại chỗ.

Bị cắt ngang, Tần Ly không giận, chỉ hơi dựa người vào Tô Bạch.

“Đàn dễ nghe lắm!” Tô Bạch thật lòng ca ngợi.

“Dễ nghe đến đâu?” Tần Ly nhướn mày.

“Ừm, theo tôi thì êm tai như tiếng đàn dương cầm của Tiểu Mãn vậy.” Tô Bạch suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời.

Tô lão đại học máu.

“Hay như vậy?” Tần Ly nở nụ cười. Trong mắt anh, tiếng đàn của Tiểu Mãn là hay nhất, tác phẩm “Hai con cọp” vang bên tai ba ngày không dứt dư âm, là âm thanh hay nhất của hay nhất.

“Đương nhiên rồi.” Tô Bạch vuốt lên ngón tay chủ quán, cúi xuống hôn một cái, “Tôi thật không ngờ anh còn biết chơi đàn tranh, lợi hại thật đấy!”

Tô lão đại gục. Xem ra phải tìm thời gian bồi dưỡng năng lực thưởng thức và giám định âm nhạc cùng với năng lực phân biệt nhạc khí cho em mình thôi.

“Đây là đàn cổ.” Tần Ly bình tĩnh trả lời.

Tô Bạch cực kỳ =.=’ Anh đúng là không phân biệt được đàn tranh đàn cổ, chẳng phải đều là một khúc gõ với mấy sợi dây hay sao?

“Anh biết chơi cả đàn cổ, thật là lợi hại.” Tô Bạch cấp tốc đổi giọng.

“Cảm ơn đã quá khen.” Tần Ly đứng lên, lúc này mới phát hiện phòng khách còn có một người khác.

“Xin chào anh Tô.” Tần Ly gật đầu với Tô lão đại. Dù không thích người này, trước mặt Tô Bạch vẫn cần giữ lễ phép căn bản.

Nói đến Tần Ly, tính cách người này khiến người ta rất muốn đánh đòn, thích hoàn mỹ, có một tí vết tuyệt đối sẽ không dùng nữa, tỷ như bộ trà cụ kia. Một thứ thích nhiều năm như vậy, một khi bị hỏng, dù đau lòng nhưng vẫn không thể chịu được những thứ không hoàn mỹ xuất hiện trước mắt mình. Không thể không nói, loại tính cách này khá là phá sản. Song cũng vì nguyên nhân này, cho dù không ưa Tô lão đại, nhưng anh ta là anh trai Tô Bạch, là thân nhân của vợ mình, anh có thể làm sao?

Hơn nữa trước đó không lâu bị hố một lần, Tần Ly càng lười phản ứng người này. Đối với đồ trong tay, trước giờ Tần Ly chưa hề biết giá trị của nó. Máy thứ đó hằng ngày vẫn dùng quen mắt rồi, giá trị cũng liền mơ hồ. Thử nghĩ mà xem, ai lại đi cân nhắc chén đĩa của mình dùng giá trị bao nhiêu? Bởi vậy, ngày hôm đó Tần Ly cầm mấy món đồ bằng ngọc tìm người định giá.

Một món đầu tiên đã khiến anh kinh hãi. Cái ống đựng bút dùng hai mươi mấy năm, bị thương nhân buôn bán đồ cổ báo giá bốn trăm vạn, đây mới là giá ước đoán dè chừng thôi. Sau đó, bị người ta thừa dịp cháy nhà đi hôi của.

Tô lão đại bảo, bán cho tôi đi, ba trăm năm mươi vạn, chẳng phải cậu đang cần tiền gấp đấy sao? Đem bán đầu giá phải theo quy trình nhất định, phí dụng không nhỏ đâu, mấu chốt là, nguồn gốc vật này cậu không nói rõ được.

Một vẻ gian thương đặc sệt, Tần Ly chỉ cười cười đáp ứng. Quả thật đang cần tiền gấp, cũng đúng là anh nhìn qua liền nhận ra mục đích của người này. Chẳng qua muốn chia rẽ hai người, có lẽ nói không được em mình nên muốn ra tay từ bên này.

Vậy thì trước hết cứ cho anh ta chiếm chút lợi nhỏ. Chỉ cần vợ là của mình, một ngày nào đó sẽ đòi lại toàn bộ!

~*

~ Tô lão đại hơi xấu hổ, hỏi thăm vài câu rồi vội vã đi ngay. Xem ra, lần này không chỉ nhìn sai mà là nhìn quá sai rồi!

“Muốn tôi giúp ấm giường không?” Tiến anh trai về, Tô Bạch lần thứ hai ôm chủ quán, chủ động tiến cử lò sưởi.

“Anh không cùng người nhà đón giao thừa sao?” Tần Ly ngựa cảm, cho phép vợ gặm cổ mình như con cún nhỏ gặm.

“Không cần, hai cụ lớn tuổi, thức không được. Tôi muốn cùng anh.” Tô Bạch cố sức gặm ra vài dấu ấn, tay một mực lực lợi ngang lưng chủ quán lại lần xuống dưới ba thốn.

Cảm giác chỗ xương cụt nhột nhột tê tê khiến Tần Ly không nhịn được, bật một tiếng rên rỉ. Tô Bạch hài lòng, tay lặng lẽ vòng về bên hông. Cứ từ từ thôi, không vội, một ngày nào đó nước sôi sẽ nấu chín con ếch nhà anh!

“Trước đây ngày Tết của anh như thế nào?” Tần Ly nằm trên salon, đầu gối lên đùi vợ, tay đã chạy về nơi thích nhất, cái bụng mềm mềm mấp mấp.

“Ăn, ngủ, xem chương trình chào xuân.” Tô Bạch vuốt tóc chủ quán, lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Những ngày Tết sau này, mình sẽ không còn một người cô đơn, có người yêu, có con trai, thật hạnh phúc.

Đáp án giống trong dự đoán, Tần Ly trầm mặc. Chính là vì như vậy, người này mới khao khát tình thân, khao khát có một gia đình! Tần Ly chưa bao giờ biết cảm giác một mình đón năm mới là thế nào. Trước kia là cùng cha mẹ, lại thêm hàng năm có một số sinh viên ở lại trường không về quê ăn Tết, cha, mẹ, còn có mình, luôn luôn từng bừng vui vẻ. Sau này cha mẹ qua đời, hàng năm đều bị lão Mã lôi về quê, cũng là một nhà đầy ắp tiếng cười vui.

Mười hai giờ, ăn xong sủi cảo, hai người đi tắm rồi trèo lên giường, một trái một phải kẹp Tiểu Mãn ở giữa, tựa như một nhà ba người.

“Sinh nhật vui về.” Tô Bạch hạ giọng, tay vươn qua người con trai kéo tay chủ quán, đưa vào một thứ lành lạnh.

Là một chiếc đồng hồ. Sờ sờ số lượng kim cương đính trên mặt đồng hồ, Tần Ly hài lòng. Bạn đang ?

~*

~ Sáng tỉnh dậy rất sớm, vớt Tiểu Mãn mộng trần xoay khắp giường lên, Tần Ly đảo mắt, nhắc chân nhét con vào lòng Tô Bạch, Tô Bạch ham ngủ, bị động mạnh như thế cũng tỉnh, vừa mở mắt thấy một lớn một nhỏ nằm bên chóp mắt nhìn anh.

“Chú Đại Bạch, chúc mừng năm mới!” Trình Tiểu Mãn ghé lên người Tô Bạch, chuyện thứ nhất là chúc Tết chú Đại Bạch.

“Tiểu Mãn năm mới vui về.” Tô Bạch cười tủm tỉm trả lời.

“Chú Đại Bạch năm mới vui về!” Tiểu Mãn bắt động, tiếp tục chúc Tết.

“Tiểu Mãn năm mới vui về.” Tô Bạch tiếp tục trả lời, vật nhỏ này làm nũng đây!

“Chú Đại Bạch năm mới vui về!” Tiểu Mãn chu cái miệng nhỏ, tủi thân, giọng cũng cao lên không ít.

“Tiểu Mãn năm mới vui về.” Tô Bạch luống cuống, mình không làm gì đắc tội á, sao cục cưng lại mất hứng.

“Ngốc, con đang chúc Tết anh đấy!” Tần Ly nổi giận, đập Tô Bạch một cái, “Còn không mau mừng tuổi!”

Tỉnh ra, Tô Bạch nhanh chóng đứng lên móc tiền ra, lấy toàn bộ tiền mặt trong ví ra và cả thẻ tín dụng nhét vào tay con. Tiểu Mãn càng mất hứng, vớt mấy thứ trên tay xuống đất, cắm mặt vào lòng cha, không thèm để ý đến chú Đại Bạch nữa. Chú Đại Bạch thật nhỏ mọn, đến lì xì cũng không cho, Tiểu Mãn cũng không lì xì chú Đại Bạch nữa!

Tô Bạch tròn mắt, nhìn sang chủ quán xin giúp đỡ.

Tần Ly bắt đắc dĩ, lấy phong bao lì xì hôm qua ra lắc lắc, “Thấy không? Phải có bao lì xì, bao lì xì...”

Tô Bạch hiểu ra, ra là phải bọc lại.

Vội vã xông lên nhà, tìm mãi mới được một mảnh giấy đỏ, bọc tờ một trăm đồng vào, lần thứ hai lao xuống lầu, sau đó, Tô Bạch lại một lần bị coi thường.

Trình Tiểu Mãn khoanh chân ngồi trên thảm hoạt hình, trước mặt để ba bao lì xì, hai cái rất tinh tế, một cái rất thô ráp.

“Cái này, chú Triết Viễn cho, hai mươi tờ.”

“Cái này, chú xinh đẹp cho, mười tờ.”

“Cái này, chú Đại Bạch cho, một tờ.”

Tiểu Mãn chỉ từng bao lì xì, chú thích.

Tô Bạch muốn đập đầu vào tường quá. Cuối cùng mình mới là tên hẹp hòi nhất à?

“Ái chà, bảo bố có thể đếm đến hai mươi rồi cơ à, giỏi lắm.” Tần Ly rất hài lòng với thiên phú số học của con trai, xốc cục cưng lên gặm một trận. Mình năm bốn tuổi mới đếm được đến mười thôi, đúng là hậu sinh khả úy rồi!

“Tiểu Mãn à, ba ba cho cháu bao nhiêu tiền mừng tuổi?” Tô Bạch hỏi rất xấu.

“Ba ba bảo, vào ngày Tết trẻ con dùng để kiếm tiền mừng tuổi, là kiếm tiền mừng tuổi của người khác, tiền của ba ba vốn là của Tiểu Mãn, vì sao còn phải mừng cho Tiểu Mãn nữa?” Tiểu Mãn chớp mắt nhìn chú Đại Bạch, kiên nhẫn giải thích. Chú Đại Bạch thật ngốc, điều này cũng không biết!

“Hay lắm, tiền của ba ba đều là của Tiểu Mãn, phải giữ lại cho Tiểu Mãn cưới vợ.” Tần Ly xoa bóp khuôn mặt nho nhỏ của con, càng hài lòng hơn.

“Ba ba, Tiểu Mãn muốn cưới chú xinh đẹp làm vợ có được không?” Tiểu Mãn leo lên người cha, trán chạm trán làm nũng.

“Vì sao muốn cưới chú xinh đẹp?” Tần Ly nghiêng răng.

“Tiểu Mãn thích nhất ba ba, nhưng ba ba là ba ba. Thích thứ hai là chú Đại Bạch, nhưng chú Đại Bạch là vợ của ba ba. Thích thứ ba là chú xinh đẹp, cho nên muốn cưới chú xinh đẹp làm vợ.” Tiểu Mãn dùng phương pháp loại trừ đã chọn xong đối tượng kết hôn.

Tô Bạch tròn mắt nhìn hai cha con thảo luận chuyện cưới vợ, ngửa đầu mong thiên lôi bổ xuống một cú trúng mình đi.

Bị đả kích quá lớn, mặt mày xám tro về lâu mười sáu, cha mẹ vẫn chưa dậy, chỉ có anh cả đang đợi ở phòng làm việc.

Nói chuyện một lát, hai người đạt thành hiệp nghị.

“Anh, đừng làm chuyện gì dư thừa, cậu ấy là người của em, dù thế nào cũng vẫn là của em.” Đứng ở cửa phòng, Tô Bạch đưa lưng về phía anh trai, nói một câu.

Tô lão đại cười khổ. Thằng út lần này thật sự rơi vào lưới tình rồi, anh nó còn chưa làm gì nó đã vội cảnh cáo. Nhưng mà út à, anh chú có thể không can thiệp nhưng chỗ cha mẹ thì chú định thế nào?

Nói chuyện với em trai xong, Tô lão đại không biết dùng cách gì, mời hai cụ nhà anh đi khỏi. Hai vị trưởng bối tiếp tục du lịch vòng quanh thế giới, Tô lão đại tiếp tục kiếm tiền, Tô lão tam tiếp tục nấu ech...

17. Chương 17: “anh Tiểu Mã Ôi, Anh Làm Vợ Bé Của Em Nhé.”

Qua Tết Nguyên Tiêu, ai đi làm lại đi làm tiếp, ai đến trường lại tiếp tục đến trường, Tần Ly cũng bắt đầu bận rộn.

Quy mô trà quán lớn hơn quán cơm trước đây nhiều, may mà nhân viên cũ vẫn còn, không đến nỗi cuống tay cuống chân. Tần Ly vẫn tiếp tục ý định kinh doanh bữa sáng và bữa trưa, buổi chiều chỉ nghỉ ngơi.

Lắp đặt các thiết bị cần thiết, mời quản lý chuyên nghiệp. Lần này Tần Ly chân chính thành ông chủ. Mở tiệm cần rất nhiều thủ tục, Tần Ly không am hiểu lắm, may mà vợ có khả năng, lo chu toàn từ trên xuống dưới.

Mười chín tháng Giêng, chính thức khai trương.

Tên tiệm là mới lấy, món ăn gia đình Tiểu Mãn, Tần Ly tự viết rồi đưa đi khắc tên biển hiệu. Hấp dẫn ánh mắt người khác nhất chính là hai tấm tranh dán trên cửa kính. Một tấm là cảnh Tiểu Mãn bưng bát canh cẩn thận bước tới bàn ăn, mắt tròn vo, miệng nhỏ hơi chu ra. Một tấm là cảnh ba người bên bàn ăn, chỉ có Tiểu Mãn ở chính diện, cầm thìa phấn đấu với một sợi miến, Tô Bạch chỉ thấy bóng lưng, chỗ Tần Ly thì chỉ thấy bát dưa bày ra.

Cửa hàng có hai lầu, lầu một là quầy cơm bình dân, lầu hai là sảnh tiệc đứng.

Ngày khai trương, khách đến chật ních. Tần Ly vui vẻ lắm, Tiểu Mãn nhà mình dùng tốt ghê!

Tiệc đứng hai mươi chín đồng, tuần đầu khai trương giảm giá còn 80%, chỉ ngày đầu đã làm Tần Ly hối hận không thôi. Đầu tiên, Tô Bạch dùng thủ đoạn cường chế đem toàn bộ nhân viên sở luật tới ủng hộ. Đến thì cứ đến, mẩu chốt là mấy người này ăn quá năng suất. Một đám như quỷ đói vào thôn, bày ra vẻ nhất định phải ăn đủ, hết như một trận cuồng phong càn quét.

Trong phòng nghỉ, Tô Bạch đắc ý khoe khoang, “Tôi làm tốt chứ?”

“Ừ, tốt, mỗi người đều ăn đủ vốn.” Tần Ly hết cách,

Mấy ngày sau, Tần Ly nhíu mày. Tình hình kinh doanh tốt ngoài dự định, nhưng lãng phí quá nghiêm trọng. Ăn tiệc đứng là như vậy, luôn nghĩ không thể thiệt nên đều ra sức gắp đồ vào đĩa, nhiều người mất

to dẹt dày nhỏ, thường thường thừa lại rất nhiều. Mỗi ngày đổ rác thường có đến vài thùng thức ăn đổ đi, khiến mấy vị đầu bếp xót của không chịu nổi.

Tần Ly suy nghĩ một lát, nảy ra cách này.

Rất nhanh, gần sảnh tiệc đứng có thêm một quầy nhỏ, chuyên các món điểm tâm. Bánh quy, bánh ga to nhỏ, các thức uống. Toàn bộ đều làm và đóng gói tại chỗ, nhưng không bán. Sảnh tiệc đứng dán tờ tuyên truyền, nếu ai ăn hết thức ăn trên đĩa mình thì có thể tới quầy phục vụ lĩnh phiếu miễn phí, cầm phiếu đến quầy điểm tâm tự chọn một món quà nhỏ.

Một chiều này rất thành công đánh vào nhân tâm, đồ miễn phí ai chẳng muốn! Từ đó, cơm và đồ ăn thừa đổ đi chỉ còn một phần ba so với trước đây.

Điểm tâm đều là chế biến riêng, một miếng nho nhỏ, các cô ăn kiêng cũng không cần lo lên cân. Nhất là, mấy món đó không bán, chỉ tặng theo phiếu. Trong ngày không đưa hết sẽ chia cho nhân viên mang về, không để qua đêm.

Ngoại trừ thỉnh thoảng đi làm mấy món điểm tâm nhỏ, Tần Ly hoàn toàn thành chỉ huy năm ngón. Quản lý sảnh chính là người có chuyên môn, tài vụ do Tô Bạch giới thiệu, đều rất đáng tin, về phần mình, cứ ngồi chờ đếm tiền là được.

~*

~ Thời điểm bận rộn nhất đã qua, thời tiết cũng ấm lên, Tần Ly bắt đầu hành hạ cái vườn của mình.

“Anh Đại Lâm, nếu muốn trồng lê, em đề nghị trồng bên ngoài kia, như vậy ánh sáng trong phòng sẽ khá hơn, cũng không ngăn sáng của lầu hai khi cây lớn, nếu không đến khi đó người ta cần nhân cho thì không hay.” Lý Tranh vòng qua vòng lại trong vườn, chọn được chỗ trồng cây.

“Ừ, cho anh gợi ý xem nên trồng gì nữa.” Tần Ly gật đầu.

“Lê thì trồng bốn cây nhé, trồng thêm hai gốc đào, bên kia có thể trồng một hàng cây giống anh đào, nếu thích cây hạnh anh cũng có thể trồng vài cây, lúc nở hoa sẽ rất đẹp. Dưới gốc cây có thể trồng ít đậu tằm để tận dụng triệt để nguồn tài nguyên đất. Như vậy vẫn còn nhiều đất lắm, hơn bảy phần đất, hay là thế này, chỗ còn lại anh trồng hướng dương đi!” Lý Tranh càng nói càng hào hứng.

Tần Ly sờ cằm, hiểu rồi, thằng bé đang định biến vườn nhà mình thành vườn trái cây.

Lý Tranh gãi gãi ót, cười, “Anh Đại Lâm, anh thấy thế nào?”

“Muốn đổi thành vườn cây ăn quả thì anh phải hỏi phụ trách tòa nhà đã.” Tần Ly cười nói.

“Anh Đại Lâm, hướng dương không phải cây ăn quả.” Lý Tranh nghiêm túc giải thích.

“Cũng được, trước tiên cứ vậy đi, để nhìn lại xem có cái gì thích hợp trồng nữa không?” Tần Ly nói, nếu người phụ trách tòa nhà không có ý kiến thì trồng ít cây ăn quả cũng hay, vừa có ăn lại vừa đẹp nhà.

“Nếu không, như vậy đi, anh Đại Lâm, mấy hôm nữa em trai em sẽ ra đây, em bảo nó mang ít cây giống ra, nếu có thể làm thành vườn cây ăn quả, không chừng năm nay kịp nở hoa kết trái đấy.” Lý Tranh nói.

“Cây giống cũng chuyển được à? Tàu hỏa cho phép mang mấy thứ này sao?” Tần Ly hỏi.

“Không phải tàu, là xe chở hàng của nhà bên, đúng dịp này định ra đây lấy hàng, em trai em đi nhờ xe.” Lý Tranh sờ đầu, ngượng ngùng nói.

“Em của em cũng đang đi học à?” Tần Ly nhíu mày.

“Nó thôi học rồi ạ, thành tích của nó không cao, mới học xong kỳ một lớp mười, sang năm sau nói thế nào cũng không chịu đi học, nhất định đòi đi làm. Mẹ em lo lắng, bảo nó tới đây, nói là có hai anh em chăm sóc nhau thì yên tâm hơn.” Lý Tranh bảo.

“Cậu bé bao nhiêu tuổi?” Tần Ly hỏi. Lý Tranh mới mười chín, vậy là em trai cũng không lớn bao nhiêu.

“Mười sáu ạ, em của em khỏe lắm nhé!” Lý Tranh khoe.

Tần Ly ghen lời. Mười sáu. Con nhà nghèo sớm lo toan sao, mình mười sáu tuổi cả ngày chỉ biết quần lấy lão Mã đánh nhau thôi, còn vì một đĩa chân giò thủy tinh mà nghĩ thất sủng, hờn dỗi với cha mẹ kìa.

“Trình ký vẫn còn thiếu người, nếu em ấy đồng ý thì bảo tới đây làm nhé.” Tần Ly buồn bực không thôi, quay vào nhà.

“Dạ, để em hỏi nó xem.” Nghĩ đến sắp được gặp em trai, Lý Tranh càng cao hứng hơn.

~*

~ Cuộc sống gần đây của Tô Bạch rất mỹ mãn. Cùng chủ quán - tuy chưa đạt đến mức như hình với bóng nhưng cũng không kém bao nhiêu. Buổi tối làm ẩm giường, sáng cùng nhau dậy, cùng ăn cơm, cùng đưa con đi học, cùng đi làm. Sau đó trộm hôn một cái, kể lên lâu hai mươi sáu, người ở lại lâu một. Buổi trưa theo lệ thường gặp nhau vào bữa cơm, hai người cùng thân thân thiết thiết dùng cơm ở phòng nghỉ của quản lý. Buổi chiều, chủ quán đi đón con, chờ mình về đến nhà, bữa tối nóng sốt đã lên bàn, cuộc sống còn có thể hoàn mỹ hơn sao?

Rời tòa án, Tô Bạch vòng qua nhà hàng, trợ lý Vương Diệu Diệu chớp chớp mắt, bám đuôi.

“Đang vội à?” Tô Bạch tì vào quầy, mỉm cười nhìn chủ quán đang tất bật bên trong.

“Ừ, tôi đang thử làm bánh củ cải, thứ này ít đường, các chị em chắc là thích. Xong sớm thế à?” Tần Ly tranh thủ thời gian trả lời, sắp đến giờ cơm trưa rồi, phải nhanh tay lên.

“Anh Đại Lâm, cần người ăn thử không?” Vương Diệu Diệu chăm chú nhìn thành phẩm trên tay Tần Ly.

“Đây. Đây là bánh củ cải, còn cả bánh hạnh nhân và bánh hạt bo bo, ném xem thích loại nào?” Tần Ly lấy ba loại bánh mới đưa tới.

“Cám ơn anh Đại Lâm, anh thật tử tế.” Vương Diệu Diệu liếc nhìn sếp, nhanh tay rút đĩa bánh về phía mình.

“Thích thì ăn nhiều một chút, dù sao có ăn cái gì cũng không béo, lát nữa về nhớ mang cho các chị em trong phòng một ít.” Tần Ly lấy gói giấy bỏ vào một ít điểm tâm đưa tới.

Tô Bạch há hốc mồm, chen vào không lọt, giận.

“Vương Diệu Diệu, trong giờ hành chính dám trốn việc, tôi sẽ trừ tiền thưởng của cô.” Tô Bạch quay sang đe dọa trợ lý của mình.

Trời đất, giận chó đánh mèo trắng trợn quá! Vương Diệu Diệu bị miếng bánh mắc cứng ngay họng, ngậy ra. Tần Ly nhanh tay đưa tới một ly trà sữa.

“Sếp à, đừng quên, trợ lý phải đi theo sau sếp mình từng giây từng phút.” Vương Diệu Diệu rót cả ly trà sữa xuống họng mới tìm lại được ngôn ngữ.

“Còn không nhanh lên!” Tô Bạch quay người ra ngoài, cuối cùng phát hiện mình nửa đường rẽ ngang rẽ dọc mang theo trợ lý.

Ngang nhiên dụ dỗ trợ lý của tôi chưa tính, lại còn dám tính dụ dỗ cả đám nữ đồng nghiệp trong văn phòng tôi, chủ quán, lá gan của anh không nhỏ đâu! Tô Bạch âm thầm mài răng. Chờ đấy, một ngày nào đó anh sẽ biết tay tôi, hừ hừ!

Tô Bạch quét mắt nhìn một lượt phòng làm việc, tính toán xem có nên loại bớt tất cả nữ đồng nghiệp không. Một đám ăn mặc sắc sảo trông ra thể thống gì cơ chứ!

Sau đó, sở luật Bách Xuyên có thêm một quy định: toàn bộ phải mặc chính trang khi đi làm[1].

[1. Nữ không được mặc váy.]

~*

~ Vườn của Tần Ly cuối cùng cũng được dọn dẹp xong, mấy cây ăn quả đã được trồng vào. Ba gốc lê trắng, ba gốc tuyết lê, bốn gốc đào, hai gốc hạnh, dọc hàng rào còn có một hàng anh đào nhỏ.

Không thể phủ nhận, em trai Lý Tranh rất có năng lực. Lý Minh, mười sáu tuổi, cao hơn Lý Tranh nửa cái đầu, tính tình nhanh nhẹn, miệng rất ngọt. Những cây giống đều do cậu mang ra, xe tải không thể vào thành phố, cậu bèn thuê hai chiếc xe ba gác kéo tới.

Xới đất, đào hố, lót phân, trồng cây, tưới nước, toàn bộ do mình cậu làm, khiến Tần Ly tròn mắt. Trồng cây xong, cậu bé còn lôi ra một bọc hạt giống, tính toán gieo cái gì ở chỗ nào, gieo vào lúc nào. Tần Ly xem một chút, ngoại trừ hạt dưa, anh không nhận ra loại hạt nào nữa.

Đậu Hà Lan, trồng ở ngoài hàng rào, rào cao thước hai, vừa tầm cho đậu leo. Dây mướp, chờ hôm sau đi mua mấy cây trúc về gác lên rìa ban công, phía trên chỗ gieo hướng dương. Dưa chuột, đến lúc đó rồi đánh một luống là được. Cũng có thể đánh vài luống, đào thêm con kênh nhỏ, các loại rau dưa mỗi loại trồng một ít.

Lý Minh trình bày tỉ mỉ. Tần Ly O.O Hai anh em nhà này thật quá mạnh tay, biến vườn của anh thành vườn cây ăn quả kết hợp vườn rau.

“Ha ha, ở quê em, mỗi người chỉ có một mảnh đất, trừ đất trồng lương thực và trái cây, sẽ không còn bao nhiêu đất trồng rau, có một cái vườn lớn như vậy thật là tốt.” Lý Minh rất hài lòng với kế hoạch của mình.

Tần Ly gật đầu, cũng rất hài lòng. Trước khi quản lý của nhà đến tìm phiên toái, ta cứ trồng trước đã! Trồng ít rau xanh cây ăn quả cũng tốt, tránh cho Tiểu Mãn sau này lại bảo đậu phộng mọc ra từ cây.

Cái sân biến thành nửa sân nửa vườn, người phụ trách biết chuyện liền làm ầm lên, nhưng rất nhanh lại tắt hỏa, không biết Tô Bạch nói gì với anh ta, chỉ biết sau đó không có gì xảy ra nữa.

~*

~ Tiết Thanh minh, Tần Ly đưa Tiểu Mãn về thành phố S tảo mộ. Đứng trước mộ mình, tâm tình anh hơi bất ổn.

“Cảm giác thế nào?” Lão Mã chọt tiểu sư đệ.

“Không tệ lắm, nhưng cái ảnh này hơi xấu, lão Mã, thẩm mỹ của ông quá kém.” Tần Ly bất mãn.

“Anh đây cũng muốn tìm cái nào đẹp đẹp một tí nhưng thằng hồn hào nhà chú không thích chụp ảnh thì anh biết làm thế nào?” Lão Mã cũng rất bất mãn.

Tiểu Mã đập đầu trước mộ chú Tiểu Ly xong, mong theo Tiểu Mãn chạy đi chơi.

Rất nhanh, Tiểu Mãn lại chạy về.

“Ba ba, con có thể cưới hai vợ không?” Tiểu Mãn lay lay tay áo cha, nỗ lực khiến cha chú ý mình.

“Hửm? Hử?” Tần Ly mở to mắt.

“Tiểu Mãn thích chú xinh đẹp, cũng thích anh Tiểu Mã, có thể cưới hai người vợ không?” Tiểu Mãn chớp mắt, khẩn trương chờ cha trả lời.

Lão Mã =.=

Phương Sanh =.=’

“Nếu anh Tiểu Mã đồng ý làm vợ bé của con thì ba không có ý kiến gì.” Tần Ly nghiêm túc trả lời con.

“Anh Tiểu Mã ơi, anh làm vợ bé của em nhé!” Tiểu Mãn nhận được đáp án vừa ý, quay lại cầu hôn ngay.

Tiểu Mã muốn khóc.

“Tiểu sư đệ, tìm chỗ nào tâm sự đi.” Phương Sanh vỗ vỗ vai Tần Ly, bẻ đốt ngón tay răng rắc.

~*

~ Chủ quán đi vắng, Tô Bạch tranh thủ mời một nhà thiết kế vườn về sửa sang một chút, cả khu sân vườn trông thay đổi hẳn.

Các cây ăn quả được trồng đều là cây chiết cành, Lý Minh nói năm nay có thể kết trái. Tô Bạch dạo bước trong vườn vài vòng, tưới nước cho hàng hướng dương mới lên đến mắt cá chân, nhìn nhìn xung quanh cây cối tốt tươi, lòng vui vẻ lắm. Hai ba năm nữa, trong này sẽ thành muôn hoa như gấm, lá xanh xòe ô. Đến lúc đó mình cùng chủ quán trước hoa dưới trăng tâm sự, lãng mạn biết bao!

Một mình buồn chán, Tô Bạch theo chân Mục Triết Viễn tới quán bar của Triển Vân.

Triển Vân cảm thấy là lạ. Không phải vì thấy thanh niên tốt là đại luật sư Tô xuất hiện ở quán rượu mà là nghĩ, ánh mắt anh ta nhìn mình rất lạ.

“Anh có cảm thấy ánh mắt của thủ trưởng anh lạ lắm không?” Triển Vân kéo Mục Triết Viễn qua, thấp giọng hỏi.

“Không, bình thường mà.” Mục Triết Viễn cười nhạo, “Cha vợ nhìn con rể, à quên mẹ chồng xem con dâu chẳng phải là như thế sao? Vừa hài lòng vừa soi mói...”

“Giải thích coi!” Triển Vân lườm Mục Triết Viễn một cái.

“Tiểu Mãn nói muốn cưới cậu làm vợ đấy.” Mục Triết Viễn cấp tốc xì ngay. Người này, ra tay sao mà ác liệt thế, chẳng phải có câu “nhất dạ gì gì bách dạ ân” hay sao, thế nào đến mình lại cái gì cũng không có!

Triển Vân híp mắt lại.

~*

~ Tần Ly vừa về đến nhà liền nhận được một món quà, mở ra, là một đĩa CD, mặt ngoài trụi lủi, chắc là tự làm.

Bỏ vào máy tính mới mua, mở lên, sau đó, ngây ra.

Bên trong là hai người đàn ông, hai người đàn ông vừa thấy mặt đã bắt đầu ôm hôn cởi quần áo cho nhau.

Lấy đĩa ra, gọi điện cho Triển Vân.

“Triển Vân à, cảm ơn món quà của cậu, nhưng mà, thực sự muốn tôi xem à?” Tần Ly rất ngại ngùng.

“Hà hà, anh xem được bao lâu rồi?” Triển Vân cười gian.

“Mới xem đoạn đầu, được chừng hai, ba phút.” Tần Ly ấp úng.

“Xem tiếp, nhất định phải xem hết, nếu không tôi không tha cho anh đâu!” Triển Vân hạ tử lệnh.

Tần Ly khó nghĩ quá, nhưng lại không muốn mất người bạn này, vì vậy đành mở máy tính xem tiếp. Có điều anh vẫn thắc mắc vì sao Triển Vân lại bắt anh xem mấy thứ riêng tư như vậy?

Xem xong đĩa phim yêu tinh đánh nhau dài hơn một giờ, Tần Ly rốt cuộc thở ra một hơi. Lúc này Tô Bạch cũng mang theo Tiểu Mãn về đến nhà. Tần Ly vội vàng giấu đĩa CD vừa xem đi.

Tối đó khi đi ngủ, Tần Ly hơi mất tự nhiên nhìn Tô Bạch. Tô Bạch cảm thấy trái tim bé nhỏ ngứa ngáy lắm rồi, nghĩ đêm nay chủ quán đặc biệt mê người, ánh mắt thường miết qua anh mang theo phong tình vô hạn. Để tránh hóa thân thành sói, Tô Bạch lui bước, về lầu mười sáu tạm thời cô đơn một tối.

Hôm sau là cuối tuần. Triển Vân lấy lý do tham quan vườn rau làm nguy trang tới chơi, nhìn vẻ mặt tự nhiên của chủ quán, thỏa mãn cười cười, nhe răng về phía Tô Bạch.

Pha xong cà phê, Mục Triết Viễn cũng xuống chực ăn chực uống. Bốn người bèn kê cái bàn cùng ngồi ngoài vườn.

“Triển Vân, cảm ơn cậu, trước đây tôi không biết ra là phải như vậy, nhưng cậu đem đồ riêng tư của mình cho tôi mượn, tôi thực sự không biết nên cảm ơn cậu thế nào.” Tần Ly bưng một tách cà phê đưa tới.

Triển Vân ngạc nhiên không hiểu.

Tô Bạch cũng trừng mắt nhìn.

Hử, có chuyện? Mục Triết Viễn dựng lỗ tai lên.

Ánh mắt Tần Ly đảo qua vài vòng trên người Triển Vân và Mục Triết Viễn, lại đảo sang bụng béo của Tô Bạch, nhìn không được, cảm thán, “Nhưng mà Triển Vân này, thân thể của cậu cũng thật tốt, lại có thể uốn thành góc khó tưởng tượng như vậy, mà Triết Viễn nha, dáng người của anh tốt lắm, tôi nhìn thấy có sáu múi cơ bụng cơ đấy.”

Sét đánh trúng đầu.

Đây là cảm giác của Triển Vân và Mục Triết Viễn.

Thiên lôi bổ xuống.

Đây là cảm giác của Tô Bạch. Hai tên hư đốn này rốt cuộc đã cho chủ quán nhà ta nhìn thứ vớ vẩn gì đó? Sẽ bị đau mắt hột đó...

Cầm đĩa CD, Triển Vân cho mình một bạt tai, lại đá Mục Triết Viễn một cái thật mạnh rồi chạy mất. Nhầm rồi nhầm rồi nhầm đĩa rồi, sao lại đem đĩa hình của mình đưa cho người ta chứ?

“Cảm ơn đã quá khen.” Mục Triết Viễn thông thả uống xong cà phê, theo chân Triển Vân mất hút.

Nếu đoán không sai, đó là đĩa H đi, Tô Bạch vặn tóc ngồi xổm dưới đất, muốn chết quá. Thảo nào hôm qua chủ quán lạ như vậy, ra là định xxx mình!

Thấy ánh mắt chủ quán vẫn đảo qua đảo lại bộ phận nhiều thịt nhất trên người mình, Tô Bạch cảm thấy đau toàn thân. Nếu đêm nay chủ quán biến thân, mình nên chuồn hay là cũng biến thân theo đây? Đại luật sư Tô khó nghĩ.

“Ba ba...” Tiểu Mãn tìm khắp phòng không thấy người, chân trần chạy ra.

Tô Bạch nhanh tay nhanh mắt xông lên ôm Tiểu Mãn làm tám mộc bài, đứng rồi, còn có con đây, hẳn là có thể chống chọi một phen! Tô Bạch quyết định trước tiên phải tìm ít tài liệu bồi dưỡng cho chủ quán đã, như vậy dù có bị đè thì tối thiểu cũng giảm thương tổn xuống mức thấp nhất. Ừ, chuẩn bị thật nhiều, nhất định phải chu đáo...

~*

~ Tần Ly đã có chuẩn bị. Thì ra hai người đàn ông với nhau không phải đơn giản như vậy a, trước đây mình đã bạc đãi vợ rồi? Cũng may vợ mình hiền lành không tính toán hơn thua, nếu không cái mặt già này của mình đúng là không còn biết cất chỗ nào nữa.

Song, vị này vẫn vướng mắt một chút. Dừng chỗ đó, còn phải gì gì, không sạch sẽ...

Giáo sư Tần vừa mới quen được hôn sâu thấy rất khó tiếp thu.

Nhưng mà, khiến vợ cô đơn lâu quá cũng không được.

Nếu vợ vì vậy mà bất mãn rồi ngoại tình...

Thôi được, ta không vào địa ngục thì ai vào, cùng lắm thì lúc đó lấy Safeguard rửa tay vài lần là được...

“Ba ba, đưa chuột nhỏ này!” Tiểu Mãn chỉ vào quả dưa chuột mới kết bé bằng ngón út.

Tô Bạch sợ run cả người, ngồi xuống ôm con.

“Đâu nào?” Tần Ly cũng xúm tới. Chà, thấy thành quả lao động của mình đúng là rất có cảm giác thành tựu, tuy ngoại trừ thỉnh thoảng tưới nước, những cái khác đều do anh em Lý Tranh làm.

“Đây này đây này, ba ba, Tiểu Mãn muốn ăn dưa chuột.” Tiểu Mãn ngẩng cầm nhỏ.

“Được, trưa này ăn dưa chuột.” Tần Ly gật đầu.

“Trong nhà không có, để tôi đi mua.” Tô Bạch nhét con vào lòng chủ quán, xung phong ra trận. Tiện đường, tranh thủ đi mua mấy thứ khác, có thể buổi tối sẽ dùng đến...

Buổi trưa ăn dưa chuột rất ngon, non giòn, vẫn còn mang hoa và gai, quả thật năng lực chọn đồ ăn của Tô Bạch đã được rèn luyện rất tốt. Hai cha con ăn dưa chuột khá thô lỗ, rửa sạch, gọt bỏ gai, cầm nguyên quả chấm muối ăn.

Rôm rốp, rôm rốp, rôm rốp...

Hai cha con giáo sư Tần vui vẻ ăn dưa chuột, Tô lão tam nhà ta nhìn quả dưa ngày càng ngắn đi trong tay chủ quán, cảm thấy một chỗ nào đó trên thân thể thật là đau...

“Sao vậy, không khỏe à? Sắc mặt xấu quá.” Tần Ly thấy sắc mặt vợ không bình thường, sờ lên trán kiểm tra, may quá, không bị sốt.

“Không sao, tốt lắm, chỉ hơi căng thẳng.” Tô Bạch nhìn chằm chằm làn môi hơi mỏng bóng loáng nước, miệng khô lưỡi khô.

“Yên tâm, anh sẽ tốt với vợ.” Tần Ly kéo tay vợ, nghiêm túc nói.

Kỳ thực anh có thể không cần tốt với tôi, tôi càng muốn tốt với anh ta hơn! Tô Bạch rơi lệ đầy mặt.

~*

~ Dù không muốn, trời vẫn cứ tối rất nhanh.

Chín giờ, Tô Bạch giương mắt nhìn chủ quán ôm con đi ngủ, sợ chết mất. Tiểu Mãn, không ngủ ở phòng ngủ chính? Trước đây chẳng phải vẫn ngủ cùng bọn họ sao? Lẽ nào chủ quán thật sự hạ quyết tâm đêm nay ra tay? Nếu không thì sao lại bỏ con trai bảo bối sang phòng khác?

Tô Bạch chỉ lo sốt ruột lại quên mất chuyện mấy hôm trước chủ quán dọn phòng sách nhỏ làm phòng cho nhi đồng. Hôm nay sửa sang xong, thời tiết đã ấm hơn, con trai bảo bối đương nhiên nên ngủ một mình.

Tắm xong, chủ quán đã nằm trên giường, Tô Bạch nhìn thấy, suýt thì văng máu mũi.

Drap mới, áo ngủ mới, tủ đầu giường còn đặt vật gì không rõ. Chuẩn bị đầy đủ thật! Tô Bạch cắn môi, bò lên giường, ngay lập tức bị người đè lên.

Chiều nay Tần Ly học được không ít thứ, có máy tính rất tiện, có tư liệu Mục Triết Viễn cho mượn, có các diễn đàn online giải thích cặn kẽ, có một người vợ hiền lành, còn không làm được sao?

Cho nên lúc này Tần Ly đè người lên, bắt đầu gặm tới.

Tô Bạch hít một hơi lạnh. Đau quá! Chủ quán, anh cảm tình con cầu à! Khóc không ra nước mắt nhìn người đang gặm gặm véo véo trên người mình với vẻ mặt tò mò, Tô Bạch nghĩ... hay là ngắt luôn cho xong chuyện. Chưa từng làm cũng đã nhìn thấy cơ mà, chủ quán, cần người là không đúng!

Tần Ly cẩn thận hồi tưởng những thứ đã xem trên đĩa, cố nén khó chịu thò tay tới. Tô Bạch hít vào một hơi. Chủ quán, anh định phét tôi đi chắc?

“Vợ ơi, thích không?” Tần Ly gặm một cái, ngẩng đầu nhìn Tô Bạch, vẻ mặt chờ mong.

Tô Bạch nghĩ muốn một cước đạp bay người này. Còn muốn biểu dương? Nếu thật sự bị anh làm, tôi đây ngày mai sẽ không khá hơn cái drap giường chất lượng kém bị giật rách tươm mấy hôm trước đâu á!

Vợ...

Một tia sáng lóe qua đầu Tô Bạch.

Vị luật sư Tô này, vốn là một tên âm hiểm, không hiểu sao mỗi lần đến trước mặt chủ quán, cái đầu tinh minh lại biến thành một đồng hồ nhào. Song, may mắn, hiện tại lại thanh tỉnh hiếm có.

Xoay người đè chủ quán lại, Tô Bạch tắt đèn đầu giường, hạ giọng, “Để vợ tới hầu hạ chồng có được không?”

Tần Ly bị đè bên dưới, còn không phản ứng kịp, nhưng nhớ lại trước đây cha mẹ cũng là phu xướng phụ tùy, vợ hầu hạ chồng là lẽ thường, vậy nên gật đầu đáp ứng.

Lần này Tô Bạch gỡ toàn bộ thủ đoạn.

Hôn hít, vuốt ve, Tần Ly thoải mái thả lỏng thân thể chậm rãi hưởng thụ, vừa cảm động vợ hiền tận tâm vừa âm thầm quyết định sau này sẽ càng săn sóc vợ hơn.

Vì vậy, trong bóng tối truyền đến đoạn đối thoại:

Tô Bạch: “Thích không?”

Tần Ly hớn hớn: “Có...”

Tô Bạch: “Đau không?”

Tần Ly rên rỉ một chút: “Không...”

Tần Ly: “Lạnh quá...” - Lập tức bị chặn lại.

Lâu sau.

Tô Bạch lui ra ngoài, mở đèn nằm bên cạnh, trong lòng không kiềm chế được hân hoan. Ăn rồi ăn rồi, rốt cuộc ăn rồi! Yahoo yahoo! Bảo vệ bảo vệ, bảo vệ được rồi! Yahoo yahoo!

Tần Ly mệt mỏi nằm thở dốc, lát sau mới an ổn lại, trong lòng lại kinh sợ không thôi. Hai kiếp làm người, sống hơn ba chục năm, nay mới biết, thì ra tình yêu vợ chồng tuyệt vời như vậy!

Giáo sư Tần luôn là người trung thành với cảm giác của thân thể, lúc này không chú ý lắm tới vị trí hai người khác xa so với dự tính, chỉ cảm thấy kinh ngạc, cũng rất thích.

Cho nên, Tần Ly quay sang Tô Bạch nói, “Vợ ơi, anh còn muốn nữa.”

Tô Bạch tru lên, cấp tốc nhào tới.

Lúc thức dậy, Tần Ly chỉ cảm thấy eo mỗi lưng đau, chỗ phía sau cảm thấy rất lạ. Không phải đau nhức mà là rất lạ. Nhớ tới lúc vợ hầu hạ mình thoải mái vô cùng, hơn nửa đêm còn chạy đi mua thuốc giảm đau và hạ sốt. Tần Ly cảm thấy hân nên đối xử tốt với vợ một chút. Nhưng chuyện này đúng là rất mất sức, xem ra nên tiết chế chút thôi.

Thay quần áo, vừa mở cửa đã nghe có tiếng tranh chấp, nhìn sang, một lớn một nhỏ đang gân cổ nhìn nhau như gà chọi, không ai nhường ai.

“Ba ba, chú Đại Bạch bắt nạt con nít.” Tiểu Mẫn thấy cứu tinh đến, vội vàng cáo trạng.

“Tôi không có.” Tô Bạch cũng vội giơ hai tay tỏ vẻ mình vô tội.

“Sao vậy?” Tần Ly xoa thắt lưng ngồi xuống.

Tô Bạch xông lên giúp xoa bóp eo lưng, Tiểu Mẫn không chịu thua kém cũng chạy tới giúp ba ba đầm chân.

“Tôi mua sữa đậu nành với bánh rán bánh quẩy, nguội rồi, định cho sữa vào lò vi sóng hâm nóng, Tiểu Mẫn bảo phải nấu lên.” Tô Bạch rất ấm ức.

“Ha ha, để tôi đi đun lại, trước đây mua sữa đậu nành đều đun nóng nên quen rồi.” Tần Ly bảo, anh rất ít khi mua sữa đậu nành, vậy mà Tiểu Mẫn vẫn nhớ được.

“Hừ, cháu đã bảo là phải nấu mà.” Tiểu Mẫn dương dương tự đắc làm mặt xấu với chú Đại Bạch.

Tô Bạch không nói gì. Ta đây mà biết nấu thì đã nấu rồi, còn chờ nhóc con dạy chắc? Con nhà ai thế không biết, chẳng đáng yêu chút nào!

Ăn xong bữa sáng đơn giản, Tô Bạch còn định ở nhà, tân hôn chẳng phải nên cùng nữa kia nghỉ ngơi sao, không có việc gì thì ném chút đậu hủ cũng hay. Tần Ly không quen nhìn người này cứ như cái đuôi bự phe phẩy đằng sau, bèn đuổi đi làm.

Văn phòng luật sư Bách Xuyên hôm nay bị một trận kinh hoàng từ trên xuống dưới, từ sáng đến chiều. Hình như thủ lĩnh trúng tà rồi, cứ cười khúc khích cả ngày, tài liệu trên tay sợ là một chữ cũng không lọt vào mắt! Đáng sợ nhất là, cái kẻ luôn lấy ăn là mục tiêu lớn trong đời, hôm nay lại quên giờ cơm trưa...

Mục Triết Viễn sờ sờ cằm, chắc là ăn được rồi, không nghĩ ra nhé, chủ quán lại là bên dưới.

~*

~ Lý Minh đạo này rất vui vẻ. Cuối cùng cũng không cần đi học, có thể đi làm, kiếm được tiền, nhà mình sẽ không vất vả như vậy nữa, nhất là anh trai không cần vừa đi học vừa làm thêm kiếm tiền.

Lý Minh là học việc bán thời gian ở Trình ký, do có tài ăn nói nên được Tần Ly xếp đứng phục vụ ở quầy điểm tâm lâu hai. Công việc ở đây không dễ dàng, tuy điểm tâm phát miễn phí nhưng luôn có người muốn phá quy củ, tỷ như, muốn thêm một hai phần, hay như không có phiếu miễn phí lại muốn mua điểm tâm...

Trước đây chỉ có một nhân viên phục vụ ở đó, thường không ứng phó được hết những khách hàng khó chơi này. Hiện tại giao cho Lý Minh, cậu nhóc đối phó rất thuần thục, hơn nữa rất thích làm điểm tâm, còn xin học cùng các đầu bếp.

Buổi chiều không có việc gì, Lý Minh chợt nhớ tới vườn nhà ông chủ cần rẫy cỏ bèn tới đó giúp.

Chiều về, ánh mặt trời rất đẹp, Tần Ly pha cà phê, ngồi trên xích đu mới lắp trong sân, hưởng thụ một buổi chiều đẹp.

Bạn nhỏ Lý Minh lần này gặp nạn rồi. Trước đây ở nhà nghe anh trai nói suốt, nào là người này tốt thế nào, tử tế với anh thế nào, Lý Minh vẫn nghĩ, chắc người này là một ông bác tóc hoa râm. Lần đầu gặp, cậu nhóc trợn mắt, trẻ thế! Ông chủ đúng là rất tốt, rất quan tâm đến anh em cậu, bộ dáng không xấu, thường thường bậc trung. Nhưng cậu luôn nghĩ người này có gì đó rất “tà”, kiểu như luôn khiến cho cậu bất giác làm theo lời anh ta mà không hề có ý phản kháng.

Thế nhưng, hôm nay gặp lại chủ quán, cậu lại cảm thấy không giống thường ngày. Trên người anh ta như mới sinh ra cái gì đó, khiến cậu không nhìn được lên nhìn mấy lần.

Tần Ly uống xong cà phê, vẫy tay với Lý Minh.

Lý Minh nhanh nhẹn bỏ việc trên tay chạy tới, trước hết đi cất tách cà phê vào nhà.

“Nãy giờ nhìn anh làm gì?” Tần Ly hỏi.

“Không, không có gì, chỉ thấy anh Đại Lâm đẹp.” Lý Minh thành thật khai báo. Là thật sự nghĩ đẹp, giống như cô dâu mới về nhà chồng trong thôn ấy, luôn khiến người ta cảm thấy trên người mang điểm gì đó rất khó gọi tên.

“Ừ, chăm chỉ làm việc nhé, lát nữa đi siêu thị mua cho anh ít thức ăn, hôm nay ở lại ăn tối đi!” Tần Ly cười híp mắt.

Lúc đi mua thức ăn, Lý Minh thật muốn vả cho mình vài cái, sao lại đi nói lung tung thế, sao lại không khổng chế được cái miệng mình, có dâu mới gì gì đó lại đem ra so với chủ quán, kỳ quái, rõ ràng mình mới chỉ nghĩ trong lòng, thế nào lại học ra hết nhỉ? Nhưng mà ánh mắt ông chủ hôm nay cũng lạ ghê, rõ ràng đang cười, rõ ràng chỉ đưa mắt một cái, lại khiến người ta đổ mồ hôi lạnh! Đây thì nhanh nhẩu, Lý Minh vả nhẹ ngoài miệng mình mấy cái, tăng tốc chọn đồ ăn.

Hôm nay Tô Bạch về sớm, đón Tiểu Mãn tan học, kích động chạy về nhà, cách hàng rào đã thấy người kia lười biếng nghiêng mình trên xích đu, cái bàn tròn bên cạnh xếp đầy trái cây, nước trà và điểm tâm, à, còn một cậu phụ việc ở cửa hàng bị quay như chong chóng. Tô Bạch tặc lưỡi, đứa nhỏ đáng thương, lại làm gì đắc tội với chủ quán của mình rồi!

Mở xe thả Tiểu Mãn, nhóc con vắt chân ngắn lên chạy tới, hai tay bám hàng rào định trèo qua. Tiếc là hàng rào cao hơn bé, bé cố gắng bao nhiêu cũng chỉ treo lơ lửng trên đó.

Tô Bạch đứng xa nhìn, sau đó lái xe vào ga ra. Nhớ tới dáng vẻ lười biếng đầy phong tình của người kia sáng nay, Tô Bạch cảm thấy miệng khô khốc, nhanh chóng đổ xe rồi vọt ra.

Nhắc con ném qua rào, mình cũng đuổi chân trèo qua, Tần Ly buồn cười nhìn một lớn một nhỏ không thích đi cửa chính lại thích trèo rào, nghĩ không biết có nên nâng hàng rào lên cao thêm chút nữa chẳng.

Thấy cứu tinh đến, Lý Minh vui vẻ, thả rau đang nhặt dở trên tay xuống, vội vàng chạy trốn, còn không chạy sẽ chết mệt ở đây luôn đấy! Cậu không biết, chân chính mệt còn ở phía sau, đây là cảm giác duy nhất của bạn nhỏ Lý Minh khi hôm sau thấy lượng công việc tăng lên gấp đôi.

~*

~ “Ba ba.” Tiểu Mãn nhào vào lòng cha, khoe món quà vừa được tặng, “Chú Đại Bạch mua cho con bóng rổ.”

“Hử?” Tần Ly nhướn mày, “Con biết chơi không?”

“Không ạ.” Trình Tiểu Mãn nhanh nhẹn trả lời.

“Đương nhiên là tôi biết.” Tô Bạch nhe răng cười. “Lúc nào thử đấu một trận.”

“Không được.” Tần Ly lắc đầu, vị này luôn không có hứng thú với thể thao lắm!

“Vậy để tôi dẫn Tiểu Mãn đi chơi.” Tô Bạch nói. Nhớ tới cơ bụng sáu múi của Mục Triết Viễn, luật sư Tô cắn răng, đáng tiếc mình chỉ có bụng béo...

“Ừ, đi đi.” Tần Ly trả lại quả bóng cho Tiểu Mãn, đuổi con sang một bên chơi, rất không tình nguyện nhìn chằm chằm bụng béo của Tô Bạch, “Anh nên giảm cân. Quá nặng!”

Tô Bạch bi phần vô cùng. Tôi sao lại nặng như vậy? Không phải anh nuôi ra hay sao? Mỗi lần lén lút giảm mỡ lại bị người này vỗ béo.

Nhưng mà, quá nặng... chê mình nặng... lẽ nào...

Nhớ tới tối hôm qua, Tô Bạch lại nhộn nhạo lòng xuân.

Nếu như lần đầu là mình dụ dỗ người ta, lần thứ hai hoàn toàn là chủ quán dụ dỗ mình, thế nhưng lần thứ ba nhào tới lại bị đá văng, thì ra là vì chủ quán chê mình nặng quá...

Giảm béo! Nhất định phải giảm béo!

Tô Bạch siết chặt tay, quyết định từ mai sẽ chạy bộ buổi sáng một giờ, đương nhiên, phải kéo chủ quán chạy cùng.

Đêm đó, ông chủ Tần gối lên bụng mềm của Tô Bạch ngủ.

Vốn không thích lắm chuyện sau này không còn được sờ bụng mềm, nhưng bạn Tần nhà ta rất nhanh bình thường trở lại, có một chỗ sờ còn thích hơn bụng mỡ, nhiều thịt hơn...

Tô Bạch bị sờ phát hỏa, vốn định cho người ta nghỉ ngơi, cuối cùng không nhịn được biến thân, muốn phóng túng một lần, chủ quán lại mở lời.

“Hôm nay vẫn mỗi eo đau lưng lắm, đúng là chuyện này làm nhiều không tốt cho thân thể, sau này chúng ta mỗi tuần làm một lần nhé, như vậy vợ cũng không quá vất vả.” Tần Ly rất sẵn sàng. Nhớ tới hôm qua vợ nửa đêm chạy đi mua thuốc, về lại giúp mình xoa bóp rất lâu, thật sự quá cực khổ.

Tô Bạch rơi lệ đầy mặt. Chủ quán à, tôi không vất vả, thực sự không vất vả! À quên, dù có vất vả nhưng tôi cũng tình nguyện mà.

Một tuần một lần.

Một tuần một lần á...

Lần trước là cuối tuần, lần sau phải đợi đến cuối tuần nữa?

Mấy ngày kế tiếp, Tô Bạch tái đại cả mặt. Nhìn được không ăn được có cảm giác thế nào? Một thanh niên hai mươi mấy tuổi khỏe mạnh vừa mới bóc tem, đang trong giai đoạn say mê không ngừng lại được, một bàn thịt thơm ngào ngạt đặt trước mặt lại không được ăn sẽ có cảm giác thế nào?

Tô Bạch nghĩ, nếu bây giờ chủ quán nói một từ “được”, anh nhất định sẽ nhai sạch người này không còn một mảnh.

Vất vả sống tới thứ Sáu.

Tô Bạch âm âm cười, đưa Tiểu Mãn đi chơi miệt mài cả buổi, kết quả nhóc con chơi mệt, mới tám giờ đã ngủ say không biết gì.

Sau đó, Tần Ly bị tóm vào phòng, quả thật bị ăn tàn.

Tô Bạch ăn no, giúp người yêu xử lý sạch, bôi thuốc, xoa bóp, thật cẩn thận quan sát, mỹ mãn ôm người đi ngủ!

Ngủ một giấc đến giữa trưa mới dậy, chân mềm nhũn, bước đi nhẹ hẫng vô lực, Tần Ly nhú mày, đây là hậu quả miệt mài quá độ đi!

Tô Bạch chột dạ, vẫn không xa không gần đi đằng sau, mắt liếc xuống dưới, không dám nhìn vào mắt người ta.

“Vợ à, vợ có thấy như này rất thương tổn thân thể không?” Tần Ly xoa thắt lưng ngồi xuống.

Tô Bạch dựng đứng từng sợi tóc. Đây là định... tính số? Anh vội vàng chạy tới xoa bóp luân tay.

“Kỳ thực, nếu không muốn quá mệt, chúng ta có thể thử cách khác.” Tô Bạch đảo mắt nhanh như chớp.

“Hử? Nói nghe xem nào?” Tần Ly nằm xuống để Tô Bạch thuận tiện bóp lưng.

Thấy vết xanh xanh tím tím dưới vạt áo vừa tót lên, Tô Bạch lại một lần nữa khô miệng.

“À thì, tôi nghĩ, chúng ta cứ theo tự nhiên, mỗi ngày một lần, như vậy cũng khá tiết chế...” Tô Bạch nuốt nước bọt, tay càng lúc càng lần xuống...

“Cũng được, vậy từ tuần sau thử xem thế nào.” Tần Ly gật đầu, kéo một cái gối đệm dưới lưng, vẫn thấy không thoải mái.

Tô Bạch siết chặt nắm tay, tư thế này, tư thế này... là trắng trợn quyến rũ đây mà! Chờ chút, chủ quán vừa nói gì? Thử xem? Tốt! Nhưng mà, tuần sau? Còn phải nhịn bấy ngày?

Đối với khả năng mình có thể kiên trì bảy ngày hay không, bạn Tô nhà ta rất hoài nghi, còn đối với khả năng mình có thể sau khi kiên trì bảy ngày mà chỉ làm một lần là kết thúc công việc, bạn Tô căn bản không cần hoài nghi. Xong được mới là lạ đó...

Tuần sau, tuần sau, còn phải đến tuần sau! Tô Bạch rất u buồn.

Đúng rồi, thứ Hai cũng là tuần sau! Nghĩ thông điểm này, đại luật sư Tô sống lại.

18. Chương 18: “anh Cứu Vợ Một Mạng, Vợ Phải Lấy Thân Báo Đáp.” Chủ Quán Của Tôi, Anh Nói Tôi Là Vợ Anh, Vậy Anh Yêu Tôi Chưa?

Tiểu Mãn muốn đi sân chơi trò đam xe, ba bà không được khỏe, Tô Bạch đành xung phong làm bảo mẫu.

Thiếu hai người, yên tĩnh hiếm có, Tần Ly cuối cùng có thời gian đọc sách. Phòng sách gần đây mới sửa sang, không nhiều sách lắm, một ít là lão Mã đưa tới, còn lại do anh mới mua.

Vị trí phòng sách rất đẹp, đối diện sân, có một cửa sổ sát đất lớn. Đọc được một lát, Tần Ly mỉm cười. Trong vườn thêm hai tên trộm nhỏ. Hai đứa nhóc đang lom khom chui dưới giàn dưa chuột, nhìn đám dưa non, muốn hái lại không dám hái, thỉnh thoảng còn quay đầu về phía phòng ở xem có người không.

Tần Ly được giá sách che, người bên ngoài không thấy, đứng ở đó nhìn ra lại rất rõ. Nhìn một lát, nhin không được, anh đi ra ngoài tóm hai nhóc con.

Hai đứa bé, chừng sáu bảy tuổi, một hiền lành rụt rè, thấy Tần Ly liền đỏ mặt cúi xuống một hung hăng trừng chủ nhân khu vườn đột nhiên nhảy từ đâu ra, kéo đứa kia về sau lưng, hết con hổ con.

“Muốn ăn dưa à? Sao cháu không hái? Giờ đang non như thế, ăn là ngon nhất đấy.” Tần Ly cười tủm tỉm, sợ dọa hai cậu bé.

Anh tự hái mấy trái, rửa sạch, đưa cho hai đứa, “Dưa phải rửa sạch mới ăn được, đừng sợ, chú không phải người xấu.”

Lát nữa, phòng khách của Tần Ly thêm hai vị khách nhỏ.

“Chào chú Trình, cháu là Miêu Miêu, năm nay sáu tuổi ạ.” Cậu bé rụt rè chủ động giới thiệu.

“Chú cũng có con trai, tên là Tiểu Mãn, chưa được năm tuổi.” Tần Ly lại lấy thêm mấy cái bánh đi ra.

“Cháu là Vương Sâm, sáu tuổi ạ.” Đứa hung hung nói.

“Ba mẹ các cháu đâu?” Tần Ly khẽ nhủ mày. Khu này an ninh tốt nhưng cũng không thấy nhà ai để con nhỏ như vậy tự chạy ra chơi.

Miêu Miêu không nói gì.

“Ba ba đang tặng ca, cháu với em cháu tự chơi.” Vương Sâm nói, như chẳng thèm quan tâm, ánh mắt lại mờ đi.

“Ra hai đứa là anh em!” Tần Ly xoa xoa đầu Miêu Miêu, vào bếp làm hai bát hoành thánh. Bụng hai đứa nhỏ hát “không thành kế”[1] đến là vang, có lẽ đã đói lắm rồi!

[1. Không thành kế: Xuất phát từ một điển cố về Gia Cát Lượng trong Tam quốc diễn nghĩa, khi ấy Gia Cát Lượng đánh vào tính đa nghi của Tư Mã Ý mà giữ được một tòa thành trống, hoàn toàn không có khả năng kháng cự nếu bị Tư Mã Ý tiến công.]

Miêu Miêu ngẩng nhìn gian phòng, tay vươn về phía đĩa điểm tâm.

“Ba ba bảo không được ăn đồ người lạ cho!” Vương Sâm tóm tay em lại, liếm môi.

“Nhưng chú không phải người xấu mà...” Miêu Miêu ầm ừc, cái miệng dẩu thật cong.

“Đồ ngốc, người xấu thì phải dán hai chữ ‘người xấu’ lên trán hử?” Vương Sâm vẫn không cho.

“Anh lại mắng em ngốc, em mách ba.” Miêu Miêu không vui.

Tần Ly bưng hai bát hoành thánh về phòng khách, hai anh em ngoảnh mặt không thèm nhìn nhau, đoạn đối thoại vừa rồi anh cũng đã nghe hết, thấy vậy bèn đặt xuống bàn, lấy di động ra.

“Đây, cháu gọi cho ba đi nào!” Tần Ly đặt điện thoại trước mặt Vương Sâm, anh nhận ra đứa này mới là đứa cầm đầu.

Bên kia nói vài câu, điện thoại lại bị đưa qua, Vương Sâm vẫn rất mất tự nhiên: “Ba ba muốn nói chuyện với chú ạ.”

“Xin chào, tôi là Trình Lâm.” Tần Ly nhận điện thoại.

“Chào anh, tôi là Vương Thiếu Khanh...” Giọng nói đầu kia rất ôn hòa.

Vài câu đã nói rõ tình hình, cha phải tặng ca, bảo mẫu có chuyện đột xuất phải xin nghỉ, hai anh em bị quăng ở nhà ăn không khí. Chắc là hai cậu nhóc đói quá mới để ý tới đĩa chuột trong vườn nhà anh.

Hai vị khách nhỏ ăn no rồi, lại không có việc gì làm nữa. Chuyện chơi với trẻ, Tần Ly không hề có kinh nghiệm, sự kiên nhẫn vốn không nhiều nhận lắm của anh đã dốc cả cho Tiểu Mãn, chẳng còn bao nhiêu. May mà hai cậu bé bị người lớn vứt một xó quen rồi, không nghịch ngợm không quấy người, tự chơi rất vui vẻ.

~*

~ Tiểu Mãn chơi một ngày, rất là mỹ mãn về nhà, thấy hai bạn nhỏ bên cạnh ba ba, ghen tị ngay.

“Ba ba, họ là ai đấy?” Tiểu Mãn rất mất hứng, lại có người muốn chia sẻ ba ba, nhất là cái cậu mặc áo đỏ kia, lại còn để ba ba nắm tay dạy viết chữ nữa!

“Là các anh ở gần đây đấy. Lại đây, giới thiệu chút nào.” Tần Ly ôm con thơm rồi rít, “Đây là con chú, Trình Tiểu Mãn, năm tuổi. Còn anh áo đỏ này là Miêu Miêu, Trịnh Miêu Miêu, anh áo trắng tên là Vương Sâm.”

Trẻ con rất dễ chơi chung, Tiểu Mãn thấy mình không thất sủng liền yên tâm, ba đứa rất nhanh quấn lấy nhau cùng chơi.

Thấy ba đứa trẻ mất hút trong phòng Tiểu Mãn, Tô Bạch nhanh tay đề chủ quán lên salon, ra sức gặm mấy cái.

“Anh nhặt được mấy đứa này ở đâu thế?” Tô Bạch xoa thắt lưng ngồi xuống, chủ quán đập mạnh thật.

“Người lớn tăng ca, hai thằng nhóc bị quăng ở nhà, chắc là đói bụng không chịu được nữa, tôi nhặt được ở dưới giàn dưa đây.” Tần Ly lắc đầu. Cuộc sống quả thật khó khăn, nhưng con nhỏ như vậy mà bị bỏ ở nhà một mình thì anh vẫn không sao hiểu được.

“Đừng quan tâm nữa, chúng ta đi nghỉ đi, tôi định thu xếp một kỳ nghỉ dài hạn.” Tô Bạch vuốt ve hông chủ quán, lòng thầm tính toán. Tần hôn là phải có tuần trăng mật, hai ta đương nhiên cũng muốn có...

“Tôi nhớ là bọn anh cuối năm mới được nghỉ ngơi dài hạn cơ mà!” Tần Ly khinh bỉ vị luật sư đại lười này.

“Tôi đã rất nhiều năm chưa nghỉ phép rồi, lần này mới xin nghỉ một lần, khéo còn được kỳ nghỉ siêu dài luôn ấy chứ!” Tô Bạch ra sức thuyết phục.

“Không đi, tôi phải chuẩn bị mở chi nhánh.” Tần Ly từ chối thẳng thừng. Trình ký làm ăn ngày càng tốt, tài chính ngày càng nhiều, anh muốn mở một nhà hàng ở khu trung tâm.

Tô Bạch như quả bóng xì hơi, chuyện chủ quán muốn làm, anh không tham dự được, cũng không thể cản trở, đành phải chui vào một xó tự thương thân.

Ăn xong cơm tối, vị ba ba thiếu trách nhiệm kia tới đón con. Đó là một người đàn ông trông ngăn nắp sạch sẽ, vẻ ngoài ôn hòa, thân hình khá gầy yếu, mặt nhìn có vẻ tiêu tụy.

Tiến ba cha con về, Tô Bạch thu hồi ánh mắt quan sát người kia, khoe miệng thoáng nhếch lên. Người kia, là đồng loại. Thế giới này thật nhỏ bé!

~*

~ Ngay sau đó, hai người đều bận rộn.

Tô Bạch nhận một vụ án khá phức tạp, ngày nào cũng bận đến sứt đầu mẻ trán, không còn đoái hoài đến chuyện vui vịnh thân mật với chủ quán nữa, về đến nhà ăn no là lăn ra ngủ.

Công việc của Tần Ly lại thuận lợi hơn nhiều, người quản lý là dân chuyên nghiệp, anh chỉ cần phụ trách tiền và đưa ra phương hướng đại thể là được, những công tác chuẩn bị để mở chi nhánh đã gần đầy đủ. Vị trí nhà hàng mới khá đẹp, nằm trên đoạn đường gần quảng trường Á Tân, lưu lượng khách rất lớn, lấp đặt thiết bị đầy đủ là có thể khai trương.

“Dạo này vất vả lắm à?” Thấy Tô Bạch lại gà gật trên bàn ăn một lần nữa, Tần Ly đau lòng.

“Chút chút.” Tô Bạch vắn dây cốt lên tinh thần, “Đừng lo, mấy ngày nay điều tra chứng cứ nên hơi mất công một chút, gần xong rồi. Ba ngày nữa lên tòa, xong vụ này nghỉ được rồi.”

Tần Ly =.= “Xong vụ này được nghỉ rồi” là điều một luật sư có thể nói à? Sao nghe chẳng lọt tai chút nào.

Mệt thì mệt nhưng Tô Bạch vẫn làm một vụ bào chữa thật đẹp mắt. Đương nhiên, phí luật sư cũng rất đẹp.

Tối đó, văn phòng luật sư Bách Xuyên mở tiệc mừng, địa điểm là nhà hàng của Tần Ly.

“Anh Đại Lâm, em nói anh biết nha, thủ lĩnh chúng em lúc đó trông rất oách.” Vương Diệu Diệu kéo tay Tần Ly tặng bốc sếp mình.

“Thế cơ à? Oách cỡ nào?” Tần Ly nổi hứng. Anh chưa từng thấy bộ dáng người kia lúc làm việc trước tòa, phải tìm dịp xem mới được.

“Ừm.” Vương Diệu Diệu chớp chớp mắt, liếc mạng tìm từ, “Giống như thể con hổ mới xuống núi, cái loại cắn người được ấy.”

Tần Ly phì cười. Tỷ dụ này, tuyệt! Ngắm lại bộ dáng cắn người của Tô Bạch, xùy xùy, dạo này toàn là mình bị cắn, có gì hay mà tưởng tượng...

“Xì!” Mục Triết Viễn xem thường, “Là hổ thì cũng được tích sự gì, đến trước mặt ai đó, hổ con không biến thành mèo nhà ư...”

Vừa nói khỏi miệng, phía sau, một bóng đen trườn lên, kéo theo một giọng nói u u sồn da gà, “Vẫn còn khá hơn kẻ nào đó bị một tên thuần[2] dè rồi phải nghỉ việc hai ngày, Mục Triết Viễn, cuộc sống của cậu có vẻ vui vẻ quá nhỉ? Cho nên, vì cậu nghỉ quá nhiều, tiền thưởng quý này đi đứt rồi nhé.”

[2. 0 và 1 ám chỉ vai trò trong mối quan hệ tình cảm giữa hai người đàn ông.]

Mục Triết Viễn muốn chết thật rồi. Nhục quá nhục quá! Thế giới này sao lại có loại người như tên Triễn Vân kia cơ chứ, trông bề ngoài rõ ràng là một cậu thư sinh nhỏ nhắn, vì sao lại là cao thủ quyền anh hả? Cao thủ thì cao thủ, vì sao mình lại đụng tới? Đụng thì đụng, vì sao mình ra ngoài không mang kính để nhìn rõ bản chất người ta? Không nhìn ra thì thôi, vì sao đã chia tay rồi còn đột nhiên xuất hiện? Xuất hiện thì xuất hiện, vì sao cứ bám chặt mình không tha? Bám thì bám, vì sao lại để tên thủ trưởng âm hiểm kia biết được cơ chứ?

Mục Triết Viễn sao không biết sắp đang lợi dụng việc công báo thù riêng, trả thù vụ để cho chủ quán thấy thứ không nên thấy đây mà! Oan quá, tôi mới là kẻ bị nhìn thấy hết, tôi mới là người nên mắng chứ!

Thôi quên đi, tôi đây thấp cổ bé họng không đo được với loa bự các người, chốc nữa phải vào chùa dâng lễ đuổi tà mới được. Dưới sự uy hiếp của tiền thưởng, Mục Triết Viễn khuất phục, hờn hờn tủi tủi nuốt mấy câu đang muốn phun ra về lại bụng.

~*

~ Tiệc mừng kết thúc, Tần Ly ôm Tiểu Mãn đã ngủ gục ra cửa, Tô Bạch chân thấp chân cao theo sau, anh bị chuốc rượu, đã ngà ngà say.

Cùng chờ xe trên vỉa hè, Tô Bạch đứng không vững, nửa người đã dựa vào Tần Ly. Đáng thương cho Tần Ly lúc này, một tay ôm con một tay phải đỡ tên say.

Vậy nên, khi chiếc xe ô tô lao tới, Tần Ly chỉ kịp đẩy Tô Bạch ra đồng thời quay người che chở Tiểu Mãn.

Khi bị đẩy ra, ánh đèn chói lòa của xe khiến Tô Bạch tỉnh rượu, sau đó trợn mắt nhìn người kia ôm Tiểu Mãn đứng lên, trợn mắt nhìn hai người thân yêu máu me bê bết chặn một chiếc xe phóng thẳng tới bệnh viện, trợn mắt nhìn thân thể bé nhỏ rúc vào trong lòng người đó không còn động đậy.

Cùng người đó xiêu vẹo vào bệnh viện, thấy người đó run rẩy đứng không vững, Tô Bạch bám mạnh vào lòng bàn tay để mình tỉnh táo lại, vươn tay đỡ chủ quán, lòng không thể thả lỏng. Lúc đó Tiểu Mãn bất tỉnh, hiện đã đưa vào phòng cấp cứu, chưa rõ tình hình ra sao, máu dây trên người chủ quán không biết là của ai, phải nhanh chóng kiểm tra mới được.

“Ai là người nhà bệnh nhân?” Một cô y tá bước ra hỏi.

“Tôi ạ.” Tần Ly run lên, phải ngã về phía sau dựa vào Tô Bạch mới đứng vững.

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, cần truyền máu gấp, anh...” Y tá chưa nói hết câu, cau mày nhìn Tần Ly.

Tần Ly cuống quýt kéo Tô Bạch đẩy ra trước mặt y tá, lắp bắp, “Rút anh ta! Máu anh ta nhiều lắm, cô cứ rút đi! Chỉ cần con tôi không sao, cô rút bao nhiêu cũng được!”

“Này anh, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, người bệnh đã gần sáu mươi, tuyệt đối không thể có một người cha trẻ như anh ấy được!” Cô đỡ lấy anh, “Tôi nghĩ lúc này anh mới là người cần bác sĩ đấy!”

“Ba ba.” Một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền tới.

Quay lại, thấy con trai bảo bối êm đẹp đứng ngay đó, bên cạnh là một người quen, Vương Thiếu Khanh, Tần Ly ngẩn người, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.

“Cháu bé không sao, chỉ hơi trầy xước một chút. Anh Trình, mời anh theo tôi, anh cần đi khám cẩn thận một chút.” Vương Thiếu Khanh là bác sĩ, lập tức nhận ra Tần Ly hơi bất thường.

Tần Ly cúi đầu nhìn lại vết máu trên người mình, nếu không phải là của Tiểu Mãn, vậy là của mình rồi. May quá, Tiểu Mãn không sao! Anh cười cười, chậm chậm ngã xuống.

Như thể một kỳ tích, vết thương trên người Tần Ly không nặng lắm. Thân thủ Tần Ly khá linh hoạt, lúc xoay người đã lura thể ngã để lăn vài vòng, bảo vệ tốt con mình, còn bản thân anh, ngoại trừ vài chỗ gãy xương nhỏ thì chỉ mất máu hơi nhiều một chút. Mà nguyên do Tiểu Mãn bất tỉnh là vì cái tật sợ máu di truyền từ ông bố. Tô Bạch yên lòng, gọi vài cú điện thoại rồi về phòng bệnh.

Chủ quán ngủ rất say, sắc mặt rất trắng, lẳng lặng nằm ở đó không một tiếng động, Tô Bạch cảm thấy tim mình như bị siết chặt.

“Chú Đại Bạch ơi, lúc nào ba ba mới tỉnh ngủ ạ?” Trình Tiểu Mãn đứng bên giường, vươn bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng sờ lên ngón tay quần đầy băng vải của cha.

“Bác sĩ bảo ngày mai là tỉnh.” Tô Bạch ôm chặt bé, cảm thấy ngực như bị xé toạc, đau thắt tim. Nếu không có chủ quán, nếu không có người ấy, mình và con trai sợ là khó qua được.

~*

~ Lúc Tần Ly tỉnh lại, phòng bệnh im ắng, chỉ có Tiểu Mãn co ro bên cạnh ngủ say. Bé như thể sợ đụng tới vết thương của cha nên ngoan ngoãn rúc vào một góc, trên người đắp áo vest của Tô Bạch.

Anh thử cử động, thấy toàn thân đều đau, định ngồi dậy lại có một bàn tay ngăn anh.

“Giờ còn chưa được động đây, muốn lấy cái gì để tôi lấy cho anh.” Tô Bạch vừa bước vào đã thấy người kia định ngồi lên, vội vàng chạy tới đỡ anh nằm xuống.

Tần Ly nhìn trên nhìn dưới Tô Bạch một lượt, nhin không được bèn phì cười, lại động tới vết thương khiến anh đau nhe răng một phen. Lúc Tô Bạch bị đẩy ra, xui xẻo thế nào lại lấy mặt tiếp đất, mà khi đó họ đang đứng bên lề đường, cho nên Tô Bạch rất đen đui đập mặt vào ngay vỉa hè. Gương mặt anh lúc này phải gọi là cực kỳ đặc sắc.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của chủ quán, Tô Bạch phần nộ hạ vũ khí kiêu mới - cái bô - xuống, đỡ người ta vào phòng vệ sinh. Vốn định diễn vai nàng dâu ngoan hiền một phen nhưng người ta không tạo cơ hội, Tô Bạch đành dẹp đám sắc niệm trong đầu qua một bên.

“Chuyện đó giải quyết xong rồi?” Tần Ly dựa cả người vào ngực Tô Bạch, mặc ai kia giả trò.

“Ừ, xong rồi, còn lại để anh cả lo nốt.” Tô Bạch vất vả giúp người ta cởi quần, nhìn không chớp mắt.

“Sau này có vụ nào nguy hiểm thì đừng nhận nữa.” Tần Ly bảo.

“Ừ.” Tay Tô Bạch thoáng sưng lại, nhớ tới câu nói kia của chủ quán, trầm mặc.

“Vợ, anh cứu vợ một mạng, vợ phải lấy thân báo đáp đây.” Tần Ly cười híp mắt, vươn cái tay bọc băng trắng xóa dày cộm sờ lên mặt Tô Bạch.

“Được.” Tô Bạch giúp người kia sửa sang lại quần, tranh thủ găm một cái lên mặt đối phương rồi mới dìu người về giường bệnh.

“Ba ba.” Tiểu Mãn ngồi trên giường, vươn tay ra với cha. Tô Bạch vội vã nhanh chân bế bé.

“Cực cưng, con có đau không?” Tần Ly vuốt vuốt lên mấy chỗ bị băng trên tay chân con, đau lòng lắm.

“Ba ba có đau không ạ?” Tiểu Mãn ngồi im không dám động dậy, sợ đụng vào vết thương của cha.

“Chỉ cần Tiểu Mãn không sao thì ba ba cũng sẽ không đau.” Tần Ly đụng nhẹ lên vòng băng gác trên trán con, lo lắng lắm. Vết thương ở đó khá sâu, không biết có để lại sẹo không nữa, có sẹo thì nguy.

“Tiểu Mãn không sao đâu, không đau chút nào cả.” Tiểu Mãn lúi xuống giường, đứng thẳng tắp ra vẻ.

“Ba ba cũng không đau, không đau chút nào!” Tần Ly thỏa mãn vô cùng, chỉ huy Tô Bạch ôm con lên giường.

Nằm viện vài ngày, Tần Ly tự thấy đã khá nhiều, chỉ ít những nhu cầu tối thiểu có thể tự lo, vì vậy anh muốn xuất viện. Tô Bạch đương nhiên phản đối, tuy rằng cuộc sống trong bệnh viện của anh chẳng tốt đẹp gì hơn. Không nói đến chuyện chủ quán hoàn toàn xem anh như nha hoàn mà sai sử, cái này anh vui vẻ chịu được, nhưng ông anh cùng với bà chị của chủ quán không ngại phiền phức bay tới bay lui thay nhau vào chăm cứ thấy anh lần nào là “hỏi thăm sức khỏe” lần ấy, khiến cho cái mặt vốn đã biến dạng của anh không thể an dưỡng.

Chịu đựng thêm vài ngày, Tần Ly đuổi vợ chồng lão Mã về, vui vẻ xuất viện.

~*

~ Vừa vào tới cửa, giáo sư Tần nhà ta híp mắt.

Tô Bạch bắt đầu cảm thấy sau lưng gió lạnh từng trận từng trận.

Thảm trạng vào quỹ thôn là thế nào, tình cảnh hiện tại của nhà Tần Ly lúc này đúng là như thế.

Mới năm viện có ba tuần thôi, không thể không nói, đại luật sư Tô rất có tài.

Bạn Tô này trước giờ thuộc hàng lười việc nhà có cấp bậc, mấy ngày nay cũng vậy. Tô Bạch cùng Tiểu Mãn luôn luôn ở trong viện trông Tần Ly, nhưng thấy hai người ngày nào cũng ăn mặc sạch sẽ tinh tươm, Tần Ly không hỏi tới, cho rằng Tô Bạch thu xếp tốt. Đúng là Tô Bạch thu xếp rất tốt, có điều...

Tô Bạch rất nhiều quần áo. Tự mua một phần, anh cả đặt may theo quý gửi cho một phần, sau lại có Tần Ly sắm thêm, trên lầu dưới lầu hai tủ quần áo đều đầy chật. Tiểu Mãn cũng rất nhiều quần áo. Tần Ly thích sắm sửa cho con, mỗi lần đi mua sắm thấy có mẫu nào đẹp là khuôn về nhà không hề tiếc tiền.

Cho nên Tô Bạch rất sạch sẽ. Hai cha con cứ mỗi ngày thay một bộ. Chỉ là, quần áo sạch mặc đi ra ngoài, đồ bẩn thì vứt lại.

Ba tuần.

Phòng ngủ, phòng khách, nhà vệ sinh đã vứt đầy quần áo bẩn, mấy tủ đồ đã vơi một nửa.

Tần Ly vất vả gạt đồ bẩn trên salon ra, được một chỗ nho nhỏ liền ngồi xuống, nhìn Tô Bạch chăm chăm. Cái tên này, lười dọn thì thôi, chẳng lẽ không biết thuê người tới dọn hay sao?

“Tôi dọn ngay đây!” Tô Bạch bị người ta trừng tới tê cả da đầu, vội vã nói.

“Nhanh tay lên, tôi còn có khách tới thăm đấy!” Tần Ly tựa vào salon, không định giúp đỡ, có điều tay vừa vất lên thành salon lại mò phải một chiếc tất nhỏ.

Tiểu Mãn rụt rè bước tới, nhặt tất bẩn của mình lên, quay sang nhét vào túi chú Đại Bạch. Ba ba giận rồi, sợ quá đi...

“Tiểu Mãn lại đây nào, đánh đàn cho aba nghe đi.” Thấy con bưng cái chậu nhỏ định đi giặt tất, Tần Ly đau lòng.

Trình Tiểu Mãn hí hửng chạy lại, chơi bài “Hai con hổ” mà aba thích nhất, vừa đàn vừa đong đưa đầu vui vẻ hát theo.

Nhìn căn phòng hỗn độn, Tô Bạch choáng váng cả đầu. Nhưng cũng may, toàn là quần áo, cứ nhét cả vào máy giặt là xong, nhỉ? Anh nghĩ vậy, tay cũng nhanh nhẹn vơ đám quần áo bẩn tống vào máy giặt.

“Từ từ!” Tần Ly nhìn không nổi nữa, vội lên tiếng trước khi anh chàng hậu đậu kia bấm nút.

“Sao cơ?” Tô Bạch vội lùi tới trước mặt chủ quán chờ chỉ thị.

“Quần áo của anh chỉ giặt khô được thôi, anh ném vào máy giặt là định không mặc nữa à?” Tần Ly sờ sờ vệt màu đỏ tím vẫn chưa biến mất trên sống mũi Tô Bạch, thở dài một hơi.

Tô Bạch chớp chớp mắt, không biết thật mà. Trước đây là người làm thuê theo giờ đem giặt, sau này là chủ quán lo, anh chỉ biết mặc thôi.

“Tôi nói, anh làm theo là được.” Tần Ly hết cách.

Rất nhanh, núi quần áo đã được phân loại thành mấy ngọn đồi con, nào giặt khô, giặt ướt, giặt tay, giặt máy, màu đậm, màu nhạt giặt riêng, chất liệu thô, chất liệu mỏng giặt riêng để điều chỉnh lực giặt.

Mấy đám quần áo giặt máy đã lần lượt xử lý, đồ giặt khô cũng đã gọi người tới lấy, hiện tại chỉ còn mấy cái cần giặt tay.

~*

~ Lúc Tô lão đại tới nhà, bắt gặp em mình đang ngồi trên cái ghế con của Tiểu Mãn trong nhà tắm, ra sức vò một cái áo len nho nhỏ, bọt xà phòng trắng xóa khắp nơi.

Tô lão đại đau lòng rồi. Tam công tử nhà chúng ta, thằng út nhà chúng ta lớn lên trong nuông chiều, thế mà nay lại bị sai khiens như hầu gái thế này! Tô đại ca nổi giận, quay sang, bắt gặp vẻ như cười như không của người kia, lửa giận vừa phùng lên lập tức tắt ngóm. Người này, vừa cứu lão tam một mạng!

Sau đó, Tô lão đại xắn tay áo vào nhà tắm giúp em trai giặt quần áo. Thật bất ngờ, kỹ thuật của Tô lão đại khá ổn, trông rất thuần thực, đám quần áo của Tiểu Mãn nhanh chóng được xử lý xong.

“Còn mấy cái này nữa.” Tô Bạch mặt dày ném qua một đồng tất.

“Chú dám để anh giặt tất cho cậu ta?” Tô lão đại muốn nhai đầu thằng em ngốc.

“Của em.” Tô Bạch rút cổ lại, “Không có của cậu ấy.”

Quả thật không có tất của Tần Ly. Ở trong viện, Tần Ly chỉ mặc quần áo bệnh nhân, hai chân đều quấn băng, không cần đi tất, đồ của anh khi đó đều do vợ chồng lão Mã bao giặt hết.

Đếm đồng tất, hơn chục đôi. Tô lão đại lúc này lại muốn một cước đạp bay thằng em. Có một đứa em như vậy thật là mất mặt!

Tô Bạch cũng có nỗi khổ riêng. Chủ quán rất sạch sẽ, những thứ như đồ lót, đồ ngủ hay bít tất đều luôn giặt tay vì chệ giặt máy không được sạch.

Nhìn một đám quần áo lớn nhỏ bay phấp phới ngoài ban công, Tô Bạch đắc chí lắm, xoa xoa thắt lưng vào nhà tranh công.

“Đi dọn cái tủ lạnh đi, đồ trong đó đều hỏng cả rồi.” Tần Ly lại sai một câu.

Tô Bạch thêm một phen tất bật.

Tủ lạnh cửa kép cỡ lớn, dọn dẹp mất khá nhiều công sức. Nhìn vợ luôn chân luôn tay dọn dẹp, Tần Ly cũng hết giận. Xem ra vợ là không thể quá nuông chiều, thường ngày phải chú ý bồi dưỡng giáo dục, hết ăn lại nằm có vẻ không ổn...

~*

~ Buổi tối, khách đến thăm bệnh đã về hết, căn phòng lại trở về yên tĩnh.

“Anh ôm chặt quá, tôi không thở được.” Tần Ly giãy vài cái. Không hiểu vợ bị làm sao, lên giường là ôm chặt lấy mình, không nói không rằng, chỉ ôm thật chặt.

“Ừ...” Tô Bạch rầu rĩ lên tiếng, tay lại siết chặt một chút. Nghĩ mà sợ, anh chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ. Đoạn phim đó anh đã xem lại, chỉ một chỗ mắt nhắm ngủi nhưng là nguy hiểm trùng phùng.

Tần Ly đành bỏ cuộc, muốn ôm thì ôm đi, dù sao cũng là vợ mình, hơn nữa, quả thật rất lâu chưa được ôm rồi.

Tô Bạch lật người kia lại, từ phía sau đeo dính vào lưng người ta mà cọ cọ, hạ giọng rất thấp, lại rất rõ ràng, “Tiểu Mãn là con anh, cả đời đều là con anh.”

“Ừ.” Tần Ly hơi nhếch miệng cười. Anh biết mà, người như Tô Bạch, thận trọng vô cùng, chỉ cần một chút dấu vết cũng khiến anh ta nằm được trọng điểm. Như vậy cũng tốt, hai bên đỡ phải đoán tới đoán lui.

“Biết từ lúc nào?” Tay Tô Bạch bắt đầu sờ loạn.

“Theo dấu bưu điện thì chừng nửa tháng sau khi thư được gửi về.” Tần Ly bắt lại cái tay mất nét kia, không cho nó lên cơn.

Tô Bạch lại ôm chặt lấy người ta, im lặng. Nếu là từ khi đó, vậy thì rất lâu rồi.

“Cho nên mới muốn bẻ cong tôi?” Tô Bạch trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc hỏi tới vấn đề này.

“Ừ.” Tần Ly thẳng thắn nhận.

Tô Bạch tủi thân lắm, há miệng cắn mạnh lên cổ Tần Ly một cái.

Tần Ly bị cắn đau, lập tức quay sang tung một vô ảnh cước tiến tên kia xuống sàn.

Tô Bạch nằm thông thượt trên mặt đất giả chết, càng nghĩ càng thương thân. Một cho anh còn cho là mình giấu giếm tốt lắm, ngày ngày cẩn thận lấy lòng một lớn một nhỏ, rất sợ chỗ nào không ổn sẽ dẫn tới cảnh gà bay trứng vỡ, ai dè bản thân mới là người chẳng hay biết gì.

Thật ra trong việc này, kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng chẳng nói được ai. Tô Bạch can tội giấu giếm trước, gạt người ta cho nên không an lòng. Còn Tần Ly, có thể nói là tương kế tựu kế, dù sao xuất phát điểm cũng là không tốt. Tóm lại, hai người là cùng tội.

“Nói cho tôi biết tên anh.” Tô Bạch nằm ỳ trên sàn, lơ đãng bàn tay chìa ra trước mặt.

“Tôi còn tưởng anh không hỏi cơ đấy.” Tần Ly nở nụ cười.

“Tôi không hỏi thì anh không định nói à?” Tô Bạch trờ tráo mắt. Ai quan tâm chuyện anh là người hay yêu quái phương nào, dù sao cũng là của tôi.

“Tôi họ Tần, tên chỉ có một chữ Ly.” Tần Ly ghé vào mép giường, cố sức kéo Tô Bạch lên. Tuy đã tháng Năm nhưng đêm vẫn hơi lạnh, để vợ nằm dưới đất bị cảm thì không được tốt.

“Tần, Tần Ly, ừm, tên rất êm tai.” Tô Bạch hài lòng, đề lên đối phương hung hăng gặm mấy cái.

“Trước kia là giáo sư đại học, dạy văn học cổ điển.” Tần Ly giới thiệu nốt.

Ái chà, văn học cổ điển! Nhớ đến nào là “chi, hồ, giả, dã” chua lèm, Tô Bạch cảm thấy rằng mình sắp rụng sạch. Lại còn là giáo sư, đúng là thành phần tri thức cao cấp... điều này làm một người vẫn chưa lấy được học vị tiến sĩ như luật sư Tô Bạch ghen tị lắm lắm.

“Vậy anh... thế nào?” Tô Bạch hỏi.

“Tai nạn ô tô liên hoàn.” Tần Ly lắc đầu. Tai nạn liên hoàn, sự việc phát sinh quá đột ngột, anh thậm chí còn chưa kịp cảm nhận bao nhiêu đau đớn đã đổi một thân thể.

Vòng tay Tô Bạch như căng cứng, thêm ra sức siết người kia. Tai nạn ô tô, lại là tai nạn ô tô, sau này phải bắt chủ quán cách xa tất cả các loại phương tiện chạy máy.

“Có điều việc này nhất định không được để anh hai tôi biết, may mà anh ấy cả năm chẳng ở nhà, hai người cũng không có cơ hội chạm mặt đâu.” Tô Bạch nhớ tới người anh thứ hai của mình, mày nhíu chặt lại.

“Hử?” Tần Ly nhướn mày. Chỉ đề cập tới anh hai, có vấn đề!

“Anh hai tôi là một quái nhân yêu khoa học, nếu để anh ấy biết chuyện của anh, chưa biết chừng sẽ đem anh đi giải phẫu đấy.” Tô Bạch nhớ tới những ký ức chua xót năm xưa, giận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nào nào, kể nghe chút coi.” Tần Ly nổi hứng.

“Anh cả hơn tôi mười một tuổi, anh hai hơn tôi bốn tuổi, tôi từ nhỏ đã không có ai quần không ai chơi cùng, khu nhà tôi lại ít người Hoa, cũng chẳng chơi được với bọn trẻ con bản xứ quanh đây, từ khi biết ghi nhớ đến nay, tôi đều chỉ có một mình.” Tô Bạch lặng lẽ nằm xuống, ôm chủ quán kể khổ, “Biết không, tôi là do chú Chung quán gia nuôi lớn. Năm sáu tuổi, chú Chung tặng tôi một con thỏ. Tôi thích lắm, lúc nào cũng ôm vào lòng, nhưng không được bao lâu thì nó mất tích.”

Tô Bạch dừng lại một chút, Tần Ly không cắt đứt, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Sau tôi cũng có mấy con vật nuôi khác, tính ra có ba con thỏ, hai con chó con, một ổ mèo con, còn có một con nhím với cả một con hamster, thế nhưng chúng đều lần lượt mất tích.”

“Khi con thỏ cuối cùng cũng biến mất, tôi khó chịu lắm, bèn tới phòng anh hai rủ anh ấy chơi với mình. Anh biết tôi thấy gì không?”

“Thấy gì?” Tần Ly đổi tư thế, nắm lấy tay Tô Bạch.

“Tôi thấy một bộ da thỏ hoàn chỉnh, vừa được lột ra, cùng với một cái thi thể thỏ bị banh bụng đóng trên bàn mổ.” Tô Bạch nói rất chậm, tay hơi run run, “Trên bộ da thỏ ấy, còn có tên tôi được viết bằng bút sơn màu lam.”

Tần Ly trở tay ôm người kia vào ngực không biết nên an ủi cậu bé sáu tuổi năm ấy như thế nào. Haizz... hồi ấy mình còn từng bắt chấp bị ba phạt mà đánh cái tên dám ăn thịt con chó lão Mã lên nuôi một trận gần chết, như vậy một Tô Bạch mới sáu tuổi cô đơn không bạn bè đã khổ sở đến đâu?

“Sau, tôi ốm nặng một trận, từ đó không còn nuôi thêm con gì, cũng không còn có thể thân cận với anh hai được nữa.” Tô Bạch rúc vào lòng chủ quán, tranh thủ sầm sỡ một phen.

“Sau này chúng ta không ăn thịt thỏ, cũng không ăn thịt chó nữa.” Tần Ly an ủi.

“Tôi vốn không ăn mà.” Tô Bạch nghiêng rằng. Có kiểu an ủi người khác như thế này sao, chẳng phải lúc này nên chủ động hiến thân ư... Còn nữa, tôi không phải Tiểu Mãn đâu, đừng có vỗ vỗ lưng tôi như thế được không?

“Anh hai bây giờ làm gì?” Tần Ly hỏi tiếp.

“Làm nghiên cứu viên gì đó, năm ngoái đang nghiên cứu hắc tinh tinh, bây giờ thì không biết.” Tô Bạch bĩu môi. Anh và người anh hai kia đã bao lâu không gặp, bảy năm, hay tám năm?

Tần Ly trầm mặc. Một gia đình như vậy thật khó hình dung nổi. Cha mẹ thờ ơ, anh em hờ hững, đây còn là một gia đình sao?

“Nhà anh thì như thế nào?” Tô Bạch tò mò, cũng thật sự chờ mong. Có thể nuôi ra một chủ quán như thế này sẽ là một gia đình ra sao?

“Ừm, biết nói thế nào nhỉ?” Khóe miệng Tần Ly hơi cong lên.

“Thì cứ tiện đâu nói đó cũng được.” Tô Bạch kéo tay Tần Ly lại, nhẹ nhàng vuốt lên vết sẹo trên đó.

“Nhà tôi có một người mẹ rất đẹp, mẹ tôi là một hình ảnh điển hình của mỹ nữ Giang Nam, là kiểu người cầm kỳ thi họa thi từ ca phú không gì không giỏi. Có một người cha rất nghiêm khắc rất bác học, tính tình hơi mang chút chủ nghĩa nam nhi. Hồi bé tôi lì lợm, ăn không ít đòn đâu.” Tần Ly kể.

“Hử? Ăn đòn á?” Tô Bạch tức giận.

“Ừ, ăn đòn. Nhưng cha bảo mình là văn nhân, không được thượng cẳng chân hạ cẳng tay, cho nên đánh tôi đều dùng thước. Thước đặc chế, dài bảy tấc[3] rưỡi, rộng một tấc ba, anh không biết cái thước đó vút vào tay đau thế nào đâu, lại còn chuyên đánh tay trái.” Tần Ly chìa tay trái ra, Tô Bạch vội vã ôm lấy xoa nhẹ anh ủi.

[3. 1 tấc Trung quốc bằng 3.3 cm.]

“Sau đó tôi với lão Mã ăn trộm cái thước đi, cha lập tức làm cái khác. Sau nữa thì mẹ tôi bảo bọn tôi lớn rồi, đánh đòn mất mặt lắm, cha mới cất nó đi.” Nhắc tới thước, Tần Ly vẫn còn bị ám ảnh trong lòng.

“Thế à? Sau đó thì sao?” Tô Bạch hỏi tiếp.

“Sau cha phát minh ra một hình thức phạt mới. Có lần tôi với lão Mã đánh nhau bị phá hiện, cha phạt chúng tôi ngồi úp mặt vào tường, lại chê chúng tôi ngồi không nghiêm túc nên đặt một cái đĩa lên đầu chúng tôi.” Khóe miệng Tần Ly giật giật, “Mẹ cũng góp vui, bỏ thêm mỗi đĩa một quả trứng gà.”

Tô Bạch chớp mắt mấy cái, lại chớp thêm mấy cái, cố tưởng tượng cảnh chủ quán cùng với ông anh vô lương của chủ quán cùng ngồi úp mặt vào tường, cẩn cẩn thận thận đội cái đĩa với một quả trứng gà. Sau đó, cười bỏ.

“Nghiêm túc chút, chúng ta đang nhớ lại quá khứ đấy.” Tần Ly giận, đập Tô Bạch một cái.

“Ừ, nói tiếp.” Tô Bạch lập tức đổi sang vẻ nghiêm túc thật lòng mong đợi.

“Còn cái gì nữa, sau này đội đĩa ngồi úp mặt vào tường thành truyền thống nhà tôi, tôi với Lão Mã độc quyền.” Tần Ly tức giận.

Tô Bạch lần thứ hai cười lẫn lộn.

“Vợ à, vợ nói xem, sau này Tiểu Mãn không nghe lời, tôi cũng cho con đội đĩa ngồi úp mặt vào tường có được không nhỉ?”

Tần Ly nheo mắt, tưởng tượng cảnh con trai bảo bố đội đĩa ngồi phạt, lòng ngứa ngáy vô cùng.

“Anh nữa?” Tô Bạch kinh hãi.

“Không nữa.” Tần Ly lắc đầu, liếc nhìn Tô Bạch, “Hay là vợ chịu thay Tiểu Mãn đi.”

“Tôi rất nghe lời mà.” Tô Bạch khóc rống trong lòng,

“Cổ đại có chế độ liên đới.” Tần Ly khoe khoang vốn tri thức pháp luật nghèo nàn của mình.

“Anh cũng nói đấy là cổ đại, giờ đã là thế kỷ 21 rồi.” Tô Bạch toát cả mồ hôi lạnh.

“Biết rồi!” Tần Ly bật dậy, đấm tay, “Tôi biết để ai đội rồi.”

“Ai?” Tô Bạch thê thọt đặt câu hỏi, trái tim bé nhỏ kinh hoàng từng trận, chủ quán thật đáng sợ.

“Trịnh Miêu Miêu với Vương Sâm, hai đứa nhỏ này muốn học viết bút lông với tôi. Hừ hừ, Vương Sâm chỉ nhìn là biết ngay không phải đứa an phận, đến lúc đó không thể tránh được đâu!” Tần Ly cười híp mắt.

Nhớ tới hai đứa nhỏ hiểu chuyện nghe lời, Tô Bạch rùng mình một cái, tán thành cả hai tay đối với quyết định của chủ quán. Tử đạo hữu bất tử bần đạo... vì con mình...

“À quên, vợ à, vợ không định nói lai lịch của Tiểu Mãn cho tôi hay sao?” Tần Ly nhớ tới điểm quan trọng nhất.

“Chuyện này... dài dòng lắm.” Tô Bạch đảo mắt lảng tránh.

“Vậy nói một cách ngắn gọn thôi.” Tần Ly lại nằm xuống, bày ra vẻ “luôn luôn lắng nghe luôn luôn thấu hiểu.”

“Thôi được rồi.” Tô Bạch thỏa hiệp, “Là như vậy, lúc đó tôi với anh cả đang ngồi với nhau có một cô nàng tính bầy anh ấy nên bỏ thuốc vào rượu của anh ấy tôi mê rượu cho nên uống nhầm sau đó anh ấy đặt phòng cho tôi rồi định gọi một cô ở quán đêm tới giúp ai dè có người vào nhầm phòng cứ thế là thất thân á.”

Tô Bạch nói một hơi, suýt thì tắt thở.

Nhìn vẻ mặt tội nghiệp của vợ hướng về mình chăm chú, Tần Ly lúc này chỉ muốn đập cho anh ta một trận.

“Sau đó thì sao?” Tần Ly siết chặt nắm tay.

“Sau đó tôi chỉ cho đấy là gái gọi của quán bar nên không để ý lắm nhưng vẫn nhớ được bộ dáng của cô ta đồng thời biết tên cô ta lúc cô ta gọi điện thoại rồi sau nữa anh tới nhờ tôi tranh...” Tô Bạch lại làm một hơi.

“Cứ nhẩn nha, không ai tranh với anh đâu.” Tần Ly cắt đứt cái câu lê thê của người nọ, nói một hơi không có dấu câu trước mặt thầy giáo dạy văn là không được.

“Anh tới nhờ tôi giúp vụ tranh quyền nuôi Tiểu Mãn, đọc tư liệu về cô gái kia tôi nghe rất quen tai, lúc gặp cô ta cũng thấy rất quen mắt, đến khi anh bảo Tiểu Mãn thuộc nhóm máu hiếm thì tôi bắt đầu nghi ngờ.” Tô Bạch ngoan ngoãn trình bày.

“Ừ, sau đó nữa?” Tần Ly bình tĩnh hỏi.

Tô Bạch run run, nói tiếp, “Sau tôi chỉ muốn làm giám định ADN, nhưng tôi không dám nói trực tiếp với anh, tôi sợ anh xách dao chém tôi.”

“Biết điều đấy.” Tần Ly gật gù.

“Rồi tôi đi tra tư liệu về người phụ nữ kia cùng với chuyện đêm đó. Đúng lúc đó anh muốn tìm nhà, tôi liền hót tay trên của Mục Triết Viễn, gần quan được ban lộc mà.” Tô Bạch rụt rụt cổ, giọng hạ vài quãng, “Rất lâu mới gom được vài cọng tóc của Tiểu Mãn, cùng với móng tay tôi cắt giúp nó, đem đi làm giám định.”

“Từ từ, anh bảo đi nhằm phòng?” Tần Ly đưa ra nghi vấn. Trong ấn tượng của Trình Lâm, Chu Cẩm Nhan vốn là một cô gái nhu mì e thẹn, quả thật không phải là người làm ra chuyện bán thân kiếm lợi này.

“Ừ, tôi tra ra. Hôm đó là sinh nhật bạn trai cô ta, chắc cô ta định đem mình làm quà tặng người yêu, có uống thê rượu lấy can đảm, lúc ấy phòng không bật đèn, trong phòng lại có một thằng đàn ông bị chuốc thuốc...” Tô Bạch nuốt nuốt nước bọt, vụ này thật khó mở miệng.

Tần Ly không còn gì để nói. Xét một cách nghiêm khắc, Tô Bạch hẳn nên chịu trách nhiệm về mặt pháp luật... Cuộc đời Chu Cẩm Nhan thực sự bị buổi tối kia hủy hoại hoàn toàn, cô ta ghét Tiểu Mãn cũng dễ hiểu.

“Nếu đã giám định, vì sao vẫn không nói?” Tần Ly hỏi. Chuyện này khiến anh băn khoăn đã lâu.

“Lúc đầu là vì không biết nên làm thế nào. Tôi chưa từng nghĩ tới mình sẽ có một đứa con, cũng không biết làm cha phải thế nào, cho tới nay tôi vẫn rất bối rối. Tôi cũng muốn nhận con nhưng lại nghĩ tới gia đình mình, có một gia đình như vậy, tôi sợ nuôi ra một tên biến thái. Hơn nữa, tôi không dám. Tôi có điều tra quá khứ của Trình Lâm, nếu anh có ký ức của cậu ấy, hẳn anh biết cậu ấy đã hy sinh những gì cho Tiểu Mãn.” Tô Bạch nói.

“Tôi chỉ định gần gũi Tiểu Mãn một chút, sau này con đỡ xa lạ với mình. Sau anh lại dụ dỗ tôi, còn tôi cũng bị anh dụ dỗ thành công. Tôi lại nghĩ, có cha của con rồi, đương nhiên cũng có con, sau này muốn nhận lại con cũng dễ hơn.” Tô Bạch ngẩng đầu nhìn Tần Ly.

“Ừ, sau đó thì sao?” Tần Ly hỏi.

“Sau đó cái gì tôi cũng không nghĩ đến.” Tô Bạch ôm lấy Tần Ly, nói, “Tiểu Mãn là con anh, là con của mình anh.”

“Vì sao?” Tần Ly không hiểu.

“Ha ha,” Tô Bạch cười khỏ, “Nếu không có Trình Lâm, mười Tiểu Mãn cũng không sống nổi. Nếu không có Tần Ly, sau khi Trình Lâm qua đời, Tiểu Mãn không biết sẽ trôi dạt tới xó xỉnh nào. Nếu không có Tần Ly, tôi và Tiểu Mãn đã chết dưới bánh xe rồi. Tô Bạch đã làm được gì? Tô Bạch có tư cách gì?”

“Tô Bạch là vợ tôi, đương nhiên cũng là cha của Tiểu Mãn, tư cách này đủ không?” Tần Ly hôn nhẹ lên môi vợ, thỏa mãn đắp chăn, ngủ.

Nhìn về mặt an nhiên khi ngủ của chủ quán, Tô Bạch tắt đèn nằm xuống bên cạnh, một vấn đề vẫn lẩn cấn bên miệng lại không thể hỏi thành lời.

Chủ quán của tôi, anh nói tôi là vợ anh, vậy anh yêu tôi chứ? Anh yêu vợ anh chứ?

19. Chương 19: Thối Bóng Bay...

Sáng sớm thức dậy, Tần Ly ngửi thấy một mùi là lạ, như là mùi khét của một thứ gì đó.

Lần theo mùi lạ, anh tìm tới bếp. Trong nồi cơm điện là cháo kê đang sôi ùng ục, cạnh đó, Tô Bạch đang tắt bật rồi ren. Tần Ly thề trên nhân cách của Tô Bạch là, nếu không có một đồng vò trứng hướng dẫn, anh tuyệt đối không nhận ra cái đám đen thùi lụi trong mâm từng có cái tên xinh đẹp là trứng ốp-la.

Vợ mình mới đảm đang làm sao! Tần Ly hài lòng gật đầu, đi tới cầm tay hướng dẫn Tô Bạch chiên trứng.

Cái trứng ốp-la ngon mắt ra đời, Tô Bạch uể oải cực kỳ. Xem xem, đến một chuyện bé bằng móng tay cũng không làm nổi, vậy làm sao để nắm được trái tim chủ quán đây?

Đúng vậy, ngày hôm qua, đại luật sư Tô làm ra một quyết định.

Bể cong chủ quán!

Chủ quán cần bể cong không? Vấn đề này rất khó trả lời. Bản thân bị chủ quán dùng một thủ pháp cực kỳ vụng về bể vẹo đi nhưng thủ phạm cong hay không, Tô Bạch không dám khẳng định.

Nhưng không cong cũng không thành vấn đề, tôi sẽ bẻ cho cong, hoàn toàn luôn! Tô Bạch siết chặt tay, âm thầm hạ quyết tâm.

Kế thứ nhất, sắc dụ. Chủ quán là một người trung thành với cảm giác nguyên thủy, nếu đã quen với thân thể mình, bằng vào tính ưa sạch sẽ của chủ quán nhất định sẽ không để ý đến người khác nữa. Kế thứ hai, coi chặt con tin. Tiểu Mãn là điểm yếu lớn nhất của chủ quán, nắm được nhỏ còn sợ gì không bắt được lớn? Hừ hừ, nếu dám tơ tưởng bên ngoài, tôi sẽ giấu tiết Tiểu Mãn đi cho biết! Kế thứ ba, chinh phục. Chủ quán là người có học, đây cũng không phải mù chữ, chờ đây thể hiện một bụng tài hoa cho đầy lóa mắt luôn.

Tô Bạch lập kế hoạch xong, xoa hai tay quyết định bắt đầu từ bước đơn giản nhất: chinh phục trái tim đàn ông phải đi qua dạ dày.

Không biết làm cũng không sao, tôi có thể học. Làm không ngon cũng không sao, chỉ cần anh đồng ý nếm thử. Ngon có hương vị của ngon, không ngon có cách thưởng thức của không ngon, chờ anh quen với phong cách nấu ăn nhà họ Tô thì “yêu” còn xa đến đâu?

Tô Bạch cười âm hiểm, Tần Ly hoang mang. Rán một quả trứng thôi, có cần cười hớn hở như thể trứng số độc đắc thế không?

Tần Ly sợ quá.

Thái độ của vợ đạo này rất lạ, không còn dính lấy anh mọi lúc mọi nơi như trước nữa, cứ lén lút làm gì đó một mình, còn đóng cửa phòng làm việc nữa chứ.

Lấy lý do mang trà vào dò xét, vợ đang xem sách dạy nấu ăn.

Lấy lý do mang cà phê vào dò xét, thấy trước mặt vợ chất đống các loại sách hướng dẫn sử dụng, nào máy giặt, nào lò vi sóng, lò nướng, máy hút bụi...

Lấy lý do mang điểm tâm vào dò xét, lại thấy vợ không biết lôi cây cổ cầm của mình và tứ đại danh tác từ xó nào ra...

“Anh không sao chứ?” Tần Ly sờ trán Tô Bạch, nhiệt độ bình thường, không phải sốt hồng não.

“Không việc gì.” Tô Bạch toét miệng khoe nụ cười tám răng trắng tinh, “Chủ quán, tôi vẫn thích gọi anh là chủ quán, được chứ?”

“Đương nhiên được, mình ạ.” Tần Ly trịnh trọng gật đầu, đổi cách xưng hô.

Đôi mắt hẹp dài của Tô Bạch thoáng chốc trùng to thành hình đồng xu.

“Anh anh anh vừa gọi tôi cái gì? Gọi lại lần nữa gọi lại lần nữa!” Tô Bạch kích động, nhộn nhạo, trái tim bé bỏng bắt đầu nhảy tăng-gô.

Mình...

Mình...

Thế giới còn có xưng hô nào đẹp hơn thế sao?

“Mình!” Tần Ly lặp lại. Chỉ là một cách xưng hô mà thôi, nếu thích thì tôi gọi cho nghe vài tiếng! Giờ đây, con là của mình, vợ cũng là của mình, cái gì cũng có hết, cuộc sống thật đẹp làm sao!

Tô Bạch một tay đỡ ngực một tay che mũi. Chết, lại phun máu mũi rồi...

Liếc rèm cửa - kéo kín rồi, nhìn đồng hồ còn khá lâu mới đến giờ đón Tiểu Mãn, Tô Bạch đại luật sư nghĩ tới tuyệt chiêu - sắc dụ.

Ban ngày ban mặt bị kéo vào giường, Tần Ly cũng rất phối hợp, tự mình cởi đồ nằm xuống.

Tô Bạch theo lệ thường cấp tốc biến thân nhào tới. Vuốt ve hôn hít một lát, đại luật sư đột nhiên nảy “sáng ý”, hay là, hiến thân một lần xem sao? Không được không được, tính mạng quan trọng hơn. Nhưng mà xong việc có thể yêu cầu chủ quán chịu trách nhiệm với mình, hoặc là yêu cầu thù lao thật cao....

Nhưng, nhưng mà, nếu người ta đã ngoan ngoãn nằm ra chờ đón thì sao?

Thôi thì, cứ ăn trước đã! Còn về chuyện hiến thân gì gì ấy, còn nhiều cơ hội mà...

Ăn một bữa no nê.

Tô Bạch mỹ mãn bò dậy, thấy chủ quán đã ngủ rồi, đến tâm cũng do vợ toàn quyền phụ trách.

Sau đó đại luật sư Tô bắt đầu buồn bực. Chẳng phải bảo là hiến thân cơ mà, sao lại thành mình không nhận được thế này, chủ quán cũng mê người quá cơ! Buồn bực, luật sư Tô nhà ta nhận không được định kéo người đang ngủ kia dậy, bị một cước đạp bay.

Tần Ly ngủ mê man, Tô Bạch ngứa ngáy trong lòng lại không dám làm liều, đành đi dội nước lạnh rồi tới trường mẫu giáo đón Tiểu Mẫn.

~*

~ “Chú Đại Bạch.” Tiểu Mẫn vươn tay muốn bế.

Tô Bạch kích động, vội vàng xông lên ôm con trai cứng vào lòng. Bạn phải biết là, cái loại phúc lợi bự nhất trong đời như con trai đòi ôm là độc quyền của chủ quán, về phần ông bố chính quy là Tô Bạch chỉ có một suất nhìn mà nhỏ dãi thôi. Đương nhiên, thỉnh thoảng chủ quán vui vẻ cũng thưởng cho ông bố này ôm vài cái.

Tô Bạch vừa khiêng con về nhà vừa hát vui vẻ. Vào cửa, mắt hững.

Mục Triết Viễn đang ở đây, Triển Vân cũng ở đây.

Tô Bạch hí mắt, đề phòng nhìn hai người kia. Triển Vân là tên không đáng tin, động chút là dạy chủ quán những thứ nguy hiểm. Chủ quán nhà ta thuần khiết như thế, không thể để người khác làm hư. Còn về gã họ Mục, đây chính là tên chuyên môn ngáng chân, càng phải cẩn thận, nhất là tên này có tiền án tẩn tỉnh chủ quán.

Nghĩ vậy, đại luật sư Tô bèn bày ra tư thế chủ nhà, đường hoàng ngồi vào vị trí chính, giơ tay yêu cầu một tách trà.

Nhưng lúc này, một nhà ba người thì có hai người không sai được, đây lại không phải văn phòng, không có trợ lý cho anh ra oai.

Lại nhìn sang, chủ quán mặc bộ áo ngủ tơ tằm rộng thùng thình, Tô Bạch xù lông. Quá, quá, quá hớ hênh rồi! Chủ quán của tôi, cạnh anh là hai con sói đói đấy...

Khi Tần Ly đàn tới từ khúc thứ ba, Tô lão đại cũng tới góp vui.

Lúc chơi đàn, Tần Ly luôn chuyên tâm quên mình, giờ cũng vậy.

Mục Triết Viễn vẫn chống cằm dựa vào salon đứng nhìn từ xa. Triển Vân ngồi bệt trên sàn nhà, mặc Tiểu Mẫn nhào lên lưng cũng không động dậy. Tô lão đại thấy không ai chú ý đến mình cũng tự tìm một chỗ ngồi xuống thưởng thức.

Trong phòng chỉ có tiếng đàn tuôn ra từ đầu ngón tay Tần Ly.

Tô Bạch bắt đầu mất bình tĩnh.

Làm, làm gì mà cứ nhìn chăm chăm vào chủ quán nhà tôi thế? Quay sang nhìn chủ quán, chỗ cổ áo lộ ra vết cắn rất rõ ràng, đây đúng là dụ dỗ trắng trợn mà!

Tô Bạch nuốt nuốt nước bọt, muốn nhào tới đẩy người kia ra sàn quá đi!

Kết thúc từ khúc, Tô lão đại thoáng động, vừa quay sang lập tức thấy vẻ mê đắm chảy nước miếng ba mét của em mình. Thật là, thật là mất thể diện!

Tô lão đại dám cam đoan, nếu lúc này không có người khác ở đây, thằng nhóc này nhất định sẽ tha người ta vào giường.

Đón ánh mắt khinh bỉ của anh mình, Tô Bạch cuối cùng cũng cố điều chỉnh lại nét mặt. Khó thật, nhìn lại lần nữa vẫn muốn nhào tới đè người. Tô Bạch nuốt nước bọt lần hai.

Chủ quán cũng rất lạ, bình thường trông không có gì đặc biệt nhưng cứ cầm tới đàn là như thể biến thành người khác, làm người ta có cảm giác chỉ nên đứng xa xa ngắm nhìn. Đúng vậy, chỉ được đứng ngắm nhìn từ xa mà không có bất cứ dự niệm nào khác, đúng là cảm giác này! Tô lão đại cảm thấy khó hiểu. Nhìn sang hai vị thính giả còn lại, ừm, giống mình, thuần túy thưởng thức.

Cho nên Tô lão đại có lý do để khinh bỉ đứa em tầm thường không thông âm luật không biết thưởng thức đầu đầy sắc niệm kia. Một đứa u lan thanh cao xinh đẹp sao lại chọn cầm lên bài phân trâu như này? Tô lão đại không hiểu, quay sang lại thấy vẻ mặt thô bỉ phát khiếp của em trai, lại muốn tấn cho nó một trận.

Sau đó, Tô lão đại thực sự đứng lên, phi chân đạp tới.

“Anh, làm gì thế?” Tô Bạch bị đạp đau, xoa xoa eo. Thắt lưng người ta là công cụ lao động quan trọng đấy, không thể dễ bị thương đâu...

“Anh Tô này, anh muốn dạy em mình xin tìm một chỗ khác thích hợp hơn, đừng nên ở nhà tôi động tay động chân với vợ tôi, được chứ?” Tần Ly một tay đặt trên đàn, nghiêng mắt liếc nhìn Tô lão đại. Gã họ Tô này, càng nhìn càng không vừa mắt.

Trình Tiểu Mãn chớp chớp mắt, thấy chú Đại Bạch bị đánh liền nổi nóng, lịch bạch chạy tới nhắc chân giẫm xuống.

“Không cho phép bắt nạt chú Đại Bạch.” Trình Tiểu Mãn vừa ra sức đạp lên chân Tô lão đại vừa vung nắm đấm nhỏ tới.

Tô Bạch vui mừng đầy mặt, ôm lấy con cưng xoa nắn hôn hít một trận. Con yêu, quả không hổ là con ruột tôi, đã biết bảo vệ cha nó rồi! Trình Tiểu Mãn thò cái đầu nhỏ ra khỏi lòng chú Đại Bạch, chỉ một ngón tay vào Tô lão đại, thở hồng hộc, “Người xấu, chú Đại Tân là người xấu!”

Tô lão đại suýt thì tắc thở. Hiểu rồi, nhà này thuộc dạng nòi nào úp vung ấy, cái gọi là hoa nhài cấm bãi phân trâu, gọi là nghệ thuật gia với anh hề, gọi là ngư tầm ngư mã tầm mã chính là đây!

Khoan, vợ? Tô lão đại giận run rẩy cả quả tim yếu đuối nhưng vẫn nhanh nhạy bắt được một từ không quá lọt tai: Vợ! Máu chốt là, lão tam còn ra vẻ đương nhiên!

Tô lão đại giận điên. Tô gia tam công tử nhà ta sao có thể thành vợ của một chủ quán cơm tầm thường cơ chứ? Lại nhìn sang đứa em mình vừa ôm thẳng nhóc không đáng yêu chút nào kia vừa bày ra bộ mặt ngây ngất, Tô lão đại lần thứ hai không nén nổi lửa giận, nhìn quanh quất tìm loại vũ khí có thể đánh người mà lại không nguy hiểm đến tính mạng.

“Lần này định đạp cái gì nhà tôi?” Tần Ly cười nhẹ, đưa cây đàn trên tay ra, “Đạp cái này đi, không rẻ đâu!”

Tô Bạch ôm Tiểu Mãn nhanh nhẹn vọt ra phía sau Tần Ly, ngẩng mặt về phía anh mình cười đến là gọi đùa. Hừ, giờ em cũng có người ra mặt cho rồi, anh tưởng đánh là đánh được chắc!

Triển Vân vội vàng nhảy lên salon, lén lút đưa đĩa hạt dẻ rang đường cho Mục Triết Viễn bóc vỏ, bản thân thì cầm một đĩa hạt dưa, còn rót một cốc nước trái cây, ngoan ngoãn khoanh chân ngồi chờ xem liveshow.

Mục Triết Viễn cũng hí hửng nhìn, bóc mấy hạt rồi mới phản ứng lại, sao hôm nay mình nghe lời thế?

Đạp cái này đi... đạp cái này đi...

Tô lão đại chột dạ. Nhớ tới cái ly trà bị bắt làm con tin mãi chưa được sửa lại ở chỗ chú Tề, im luôn, vung tay chạy lấy người.

Tô Bạch buông Tiểu Mãn xuống, cởi áo khoác trùm lên người Tần Ly, kéo khóa lên tới cổ. Tần Ly đỏ khòe đỏ cười, không cự lại, chỉ về thẳng phòng thay đồ.

Trong phòng khách, Tô Bạch đang cùng Mục Triết Viễn và Triển Vân chơi đấu mắt.

Mục Triết Viễn và Triển Vân bảo tới ăn chực bữa cơm, hai người này cũng thật quá vô sỉ. Gõ cửa cả buổi không ai thừa, cả hai bèn trèo rào vào. Vừa vào cửa, trợn mắt.

Cửa sổ lớn vẫn mở, hai kẻ gian nhìn thấy ngay người đang ngồi trên chiếu chơi đàn. Ngay ra một lát, cả hai tự tìm chỗ ngồi thưởng thức.

Mục Triết Viễn hối hận không thôi. Đảm đang toàn tài thể này, sao mình chưa gì đã buông tay, chưa gì đã bỏ cuộc không chịu kiên trì, khiến tên thủ trưởng xấu xa kia thu lợi! Mục Triết Viễn cảm thấy mình thiệt thòi to rồi.

~*

~ “Cái này gọi là ‘tá thi hoàn hồn’ phải không?” Mục Triết Viễn trợn mắt với Tần Ly.

“Chẳng có kiến thức gì cả! Cái này gọi là chuyển kiếp, ngôn ngữ mạng gọi là sống lại.” Triển Vân khinh bỉ.

“Là cái gì cũng được, dù sao vẫn là của tôi.” Tô Bạch cười híp mắt ôm chầm lấy Tần Ly.

Tần Ly lười cãi lại. Cuộc đời trước không có bạn bè gì, Mục Triết Viễn là bạn Tô Bạch, giữa hai người không có bí mật gì giấu nhau, sau này còn tiếp xúc nhiều, anh không muốn cả ngày giả làm kẻ thất học. Hơn nữa, giờ muốn vờ cũng không vờ nổi rồi! Mấy hôm trước lão Mã mang tới một rương sách, tất cả đều là sách cổ viết dạng phồn thể bản thẳng từ phải qua trái, không thể cứ mỗi lần muốn đọc sách lại phải lên lên lút lút.

Tần Ly vào bếp làm cơm, Triển Vân lĩnh vào theo.

Mục Triết Viễn vòng vòng trong vườn, chui vào dưới giàn dưa chuột tìm quả non ăn, ngẩng đầu lại thấy Tiểu Mãn đang ở bên ngoài hàng rào bèn xách bé vào.

“Còn hai anh nữa chú ơi.” Tiểu Mãn giẫy vài cái, chỉ vào Vương Sâm và Trịnh Miêu Miêu đang chơi bên ngoài.

Mục Triết Viễn xách từng đứa nhấc qua hàng rào.

Tô Bạch ra gọi ba nhóc vào ăn cơm, nhớ tới xấp đĩa trong bếp, da đầu lại lạnh từng đợt.

Buổi tối, Vương Thiệu Khanh tới đón con, chỉ đứng ở cửa chào hỏi vài câu rồi đi. Mục Triết Viễn và Triển Vân liếc nhau, nhú mày.

“Vẫn chưa có tin gì của Trịnh Thái à?” Mục Triết Viễn hỏi.

“Ừ, mất tích liền ba năm, sống không thấy người chết không thấy xác, chỉ thương cho Vương Thiệu Khanh và hai đứa bé.” Triển Vân lắc đầu.

“Chuyện gì thế?” Tần Ly vừa đưa Tiểu Mãn về phòng, quay lại nghe được mấy câu như vậy.

“Đang nói đến Vương Thiệu Khanh, lúc đó chuyện cậu ta và Trịnh Thái nổi tiếng khắp nơi, ừm, hai người đó còn chuẩn bị kết hôn nữa. Nhưng có một ngày, Trịnh Thái đi mua thức ăn, một đi không trở lại. Đã ba năm rồi!” Mục Triết Viễn nói.

Tô Bạch ngạc nhiên.

“Sau này không được đi mua đồ ăn một mình nữa.” Tần Ly ngồi xuống bên cạnh Tô Bạch, kéo tay vợ, hạ tử lệnh.

~*

~ Khuya.

Tô Bạch tắm xong bước ra, nhìn thấy động tác của người kia, ngây ra.

“Đang làm gì thế?” Tô Bạch xoa xoa mũi.

“Thối bóng bay.” Tần Ly đưa “quả bóng” cho Tô Bạch, “Thối giúp tôi, khó thối quá. Triển Vân cho đấy, tôi định thối cho Tiểu Mãn chơi. Nhưng mà bóng này lạ thật, trên mặt còn có hoa văn kỳ cục. Cái này có hoa văn dạng đỉnh ốc, có cái còn có hạt đính trên đó nữa, bảo sao khó thối thế.”

Triển Vân, cậu nhất định phải chết! Tô Bạch nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng mà, thối bóng bay...

“Anh thối đi, tôi ngủ đây, buồn ngủ quá.” Tần Ly nói xong, kéo chăn đắp, ngủ.

Tô Bạch siết mấy “quả bóng bay”, rơi lệ đầy mặt. Không chơi trò dằn vặt người ta như thế đâu!

Lật qua lật lại, không ngủ được, đại luật sư bồn chồn như bị mèo cào trong lòng. Đánh lén? Không dám. Cường X? Ai đó cho mượn mấy lá gan coi!

Nhưng mà, bóng bay, bóng bay...

Không phải chưa từng dùng, nhưng bình thường Tô Bạch luôn mua dạng phổ thông thôi, mà chủ quán cũng không thích, cho nên ít dùng. Vậy nên loại màu sắc sặc sỡ hình dạng kỳ quái như thế này, chủ quán chưa thấy bao giờ, ngay cả bạn Tô Bạch nhà ta cũng mới chỉ thấy qua mấy trang web không mấy trong sáng thỉnh thoảng vẫn lên lút xem.

Đau khổ một đêm, vác đôi mắt gấu trúc bò dậy, chủ quán đã sắp bữa sáng lên bàn.

“Lát nữa cùng đi làm đi, đã lâu tôi chưa tới cửa hàng. À, cho tôi mượn xe, tôi tới chỗ chi nhánh xem thế nào, mấy ngày nữa khai trương rồi.” Tần Ly nói.

“Ấy, chúng ta không lái xe có được không?” Tô Bạch không muốn để chủ quán lại gần các loại có bánh.

Tần Ly tính toán, nói, “Tính theo tốc độ của tôi, chạy bộ tới đó mất chừng hai tiếng, nếu theo tốc độ của anh, lại dắt theo cả Tiểu Mẫn thì tầm giữa trưa là tới nơi.”

Tô Bạch im.

“Sống chết có số, sợ gì.” Tần Ly không chú ý lắm.

“Không có bằng mà lái xe là phạm luật.” Tô Bạch vẫn không muốn.

“Ừ, đúng rồi, tôi cũng nên thi lấy cái bằng lái mới được.” Tần Ly bảo, “Nhưng mà chắc không ai vô duyên vô cớ chặn một chiếc BMW số lượng có hạn lại để kiểm tra bằng lái đâu nhỉ.”

“Thôi được rồi, tôi đưa anh đi.” Tô Bạch thỏa hiệp.

“Ừ, đợi thi lấy bằng xong tôi đi mua một chiếc.” Tần Ly bắt đầu chuẩn bị sách vở cho Tiểu Mẫn.

Mua xe? Tô Bạch nhướng mày, phải chọn loại an toàn tuyệt đối, hùm, giá cả không thành vấn đề!

“Tôi thấy BMW không tệ, bảo anh cả đặt một chiếc nhé?” Tô Bạch hỏi.

“Ông cụ nhà tôi cả đời không mua bất kỳ đồ ngoại nào, trừ sách ra. Nếu tôi dám mua xe ngoại thì chắc chắn phải đội vài cái đĩa ấy chứ.” Tần Ly nhớ tới cái máy CD chết không toàn thân hồi ấy, lắc lắc đầu, đó là món quà bạn anh tặng.

“Làm gì đến nỗi?” Tô Bạch không hiểu nổi.

“Nhà ông ngoại có bảy anh em, năm ấy sống sót ra khỏi Nam Kinh[1] chỉ có mình ông.” Tần Ly nói.

[1. Ở đây đang nhắc đến vụ “Thảm sát Nam Kinh”, cũng thường được gọi là vụ “Cường hiếp Nam Kinh”, một tội ác chiến tranh do quân đội Nhật Bản tiến hành bên trong và xung quanh Nam Kinh, Trung Quốc sau khi thành phố này rơi vào tay Quân đội Thiên hoàng Nhật Bản ngày mười ba tháng Mười hai năm 1937. Thời gian diễn ra cuộc thảm sát vẫn chưa được biết rõ, dù bạo lực đã kết thúc trong vòng sáu tuần, cho tới đầu tháng Hai năm 1938.]

Tô Bạch cũng trầm mặc. Thảo nào ngày ấy chủ quán ra tay với mấy du khách nước ngoài kia nặng như vậy, ra là thế! Ấy chết, phải nhanh tay bán tháo con Honda cũ trong nhà để xe ngay.

“Đi thôi, không thì Tiểu Mẫn muộn học mất.” Tần Ly dọn bàn ăn xong, nhấc túi sách của con lên, Tô Bạch vội ôm Tiểu Mẫn chạy theo.

~*

~ Nhìn thấy ông chủ đã lâu chưa ló mặt, toàn bộ Trình ký khẩn trương hẳn lên. Nhất là Lý Minh, cậu nhóc này giật nảy cả người. Cậu còn chưa quên, từ lần trước lỡ miệng, đến hôm nay cậu chưa được một ngày lành. Công việc tăng gấp bội không nói, cậu tuổi trẻ lực tráng, không sợ, mấu chốt là một rưỡi chiều sau khi tan tầm còn phải tham gia lớp học làm bánh ngọt, buổi tối phải đi học bổ túc văn hóa! Bạn nhớ không, cậu bé này sợ nhất là đi học đó!

“Anh Đại Lâm, lâu quá không gặp, sức khỏe anh tốt chưa ạ?” Lý Minh cười, vẻ mặt chân thành nhất có thể.

“Anh nhớ là hôm kia cậu mới đi thăm anh đấy!” Tần Ly ném thử điểm tâm, hài lòng gật đầu, “Làm tốt lắm, nhóc!”

Lý Minh cũng gật gù lia lịa.

“À, đúng rồi, có thời gian tới nhà anh đi, cỏ trong vườn cao lắm rồi đấy!” Trước khi đi, Tần Ly bỏ lại một câu.

Lý Minh khóc rống trong lòng. Cậu không muốn đi đâu, lần nào tới cũng nhìn thấy thứ không nên nhìn, cậu còn nhỏ lắm, chưa muốn xem phim cấm!

Về điểm này, bạn nhỏ Lý Minh giận mà không dám nói gì. Từ lần khám phá ra gian tình của chủ quán với anh luật sư lầu trên, hai người này không còn thềm giữ ý trước mặt cậu nữa. Chủ quán tử tế hơn, cùng lắm chỉ chọt chọt bụng anh luật sư vài cái. Còn anh luật sư kia thật không biết chữ “kiềm chế” viết thế nào, cứ tự nhiên ôm hôn, sờ soạng như chỗ không người, giữa ban ngày ban mặt mà không xấu hổ gì hết!

Ăn trưa xong, Tần Ly muốn tới chi nhánh. Tô Bạch bận quá, đành nhờ Mục Triết Viễn đưa anh đi.

Có cơ hội trốn việc một cách quang minh chính đại đương nhiên không thể bỏ qua, lại tiện đường đi qua quán bar mới của Triển Vân, hai người rất nhanh cấu kết với nhau cùng làm việc xấu.

Sau đó, Tần Ly bị lừa đi.

Tối muộn, Tần Ly xách theo một cái hòm thật to về nhà.

Tô Bạch rất bất mãn. Chủ quán nữ bỏ anh ở nhà, đi ăn ngoài! Chủ quán dám đi tới chín giờ mới về! Thấy cái hòm, Tô Bạch nghĩ nghĩ một lát, như nhớ tới cái gì liền vui vẻ. Ba ngày nữa là sinh nhật mình, lẽ nào chủ quán đi chuẩn bị quà cho mình? Tô Bạch cắn ngón tay chờ mong.

Hôm sau, lợi dụng lúc chủ quán bận rộn trong nhà hàng, Tô Bạch lén lút chuồn về nhà, lôi cái hòm bị giấu trong tủ quần áo ra. Mở. Lập tức muốn học máu.

Đây một hòm dụng cụ xx. Nến, công tay, roi da...

Cuối cùng Tô Bạch cũng hiểu nguyên nhân chủ quán về muộn, sau đó rồi hết cả lên. Lẽ nào... chủ quán có ham mê đặc biệt gì đó? Nếu chủ quán thực sự đưa ra yêu cầu đặc thù, vậy anh nên cao hứng bưng bưng nhào tới hay là nên giả bộ ốm ở phổi hợp đây? Tô Bạch bứt tóc, khổ não không thôi.

“Anh đang làm gì đấy?” Tiếng chủ quán vang lên sau lưng.

Tô Bạch giật mình, luống cuống đẩy nắp hòm lại, trong đầu chọt lóc lên một ý nghĩ: chủ quán mà dùng mấy thứ này lên người mình thì sao?

“Trong đó có cái gì vậy?” Tần Ly thấy hành động khả nghi của Tô Bạch, nhanh chóng sấn lại. Triển Vân đưa cho anh cái hòm này chỉ nhờ anh giữ hộ mấy hôm, chưa nói trong đó có cái gì. Tần Ly tự nhận là quân tử, đương nhiên không có dự định mở ra xem lén, nhưng mà hai người kia lúc đó rất lạ, lại thêm vẻ mặt khiếp sợ của vợ lúc này, giáo sư Tần bắt đầu liên tưởng. Chẳng lẽ hai người kia làm gì phạm pháp? Hung khí giết người? Tang vật trộm cướp?

“Không có gì đâu.” Tô Bạch trấn tĩnh lại, đứng lên nắm vai Tần Ly kéo đi.

“Vậy cứ để đó đi, Triển Vân nhờ tôi giữ hộ.” Tần Ly thả lỏng. Nếu vợ bảo không có gì, vậy yên tâm.

Tô Bạch thở hắt ra. Biết ngay hai người này không tử tế gì mà! Không được, sau này phải đưa hai tên hư hỏng này vào sổ đen, nếu không lỡ dạy hư chủ quán nhà mình thì biết làm sao.

~*

~ Lại nói, mấy ngày nay Tô Bạch lại thêm một chuyện phiền lòng. Đạo trước chăm người bệnh nên nghỉ làm, đi làm lại mới phát hiện văn phòng có thêm một thực tập sinh. Thanh niên hai mươi ba, hai mươi tư tuổi xuân, sức sống dạt dào không cần bàn, trọng điểm là bạn gái của cậu. Văn phòng luật có tiếng nên nhiều việc, gần đây phải tăng ca liên tục, thực tập sinh, mọi người biết đấy, chính là chân chạy đa năng giá rẻ Thế nên cậu nhóc cả ngày bị sai vặt, quay như chong chóng.

Nhưng, bạn gái người ta, dù muộn đến đâu, ngày ngày đều tới chờ bạn trai tan tầm. Không tới tận nơi, chỉ lặng lẽ đợi ở góc đường, thấy bạn trai đi ra sẽ chạy tới mua một cốc đồ uống nóng, hai người uống chung rồi thân thân thiết thiết ra về.

Gặp vài lần, đại luật sư Tô thêm lăm. Giá mà chủ quán... giá mà chủ quán cũng tới đón mình như vậy thì tuyệt biết bao!

Cho nên, hôm nay Tô Bạch đi đón Tiểu Mãn tan học thì thuận tiện kéo theo cha Tiểu Mãn, sau đó dẫn hai cha con tới phòng làm việc.

Tần Ly thường tới đây nên mọi người đều quen mặt, nhất là các cô gái sành ăn. Tăng ca xong, về nhà, Tô Bạch cuối cùng cũng có dịp chỉ cho chủ quán thấy một màn khiến người ta hâm mộ.

Tần Ly đâu chỉ ao ước, thậm chí đã thăng cấp thành ghen tị!

“Chủ quán, có ý kiến gì không?” Tô Bạch chỉ hai bóng người sóng vai cách đó không xa.

“Có.” Tần Ly hừ lạnh.

“Hử? Nói nghe coi!” Tô Bạch mở to mắt. Đến đây, chủ quán, nói đi nói đi!

“Haiz, tôi tức nhất là năm ấy trong mắt chỉ có mình lão Mã bỏ qua mất giai đoạn yêu đương trong sáng thời đi học.” Tần Ly thở dài tiếc nuối, “Tiếc thật, sao lại không nhớ để yêu sớm nhỉ!”

Quay sang nhìn bản mặt già nua của Tô Bạch, Tần Ly lắc đầu, càng thêm thất vọng.

Lúc này Tô Bạch thật muốn đập đầu vào tường tự sát. Sao bỗng dưng lại khơi ra chuyện này cơ chứ? Còn nữa, cái gì mà “trong mắt chỉ có lão Mã” hả, anh em làm loạn là không được đâu!

Tô Bạch phiền muộn, dọc đường chẳng buồn nói năng gì.

Bữa tối đó đi ăn ngoài, thực đơn là món KFC mà Tiểu Mãn thích nhất. Ba người đều không kén ăn, cũng không cho rằng đồ ăn nhanh không tốt cho sức khỏe nên chiều theo Tiểu Mãn.

Trình Tiểu Mãn rất tinh ý, nhận ra cha và chú Đại Bạch đều không vui lắm nên im lặng ăn phần của mình.

Ăn tối xong, Tần Ly đưa Tiểu Mãn vào một quầy tự làm đồ gốm.

Tần Ly không có năng khiếu trong môn nghệ thuật này, Tô Bạch càng không có. Hiển nhiên, Trình Tiểu Mãn cũng không có nốt. Cuối cùng, một nhà ba người chung sức cho ra lò một cái bình xấu đến không thể xấu hơn.

“Chú ơi chú ơi, có thể khắc chữ lên không ạ?” Tiểu Mãn kéo áo chú chủ quầy.

“Có chứ, cháu muốn khắc chữ gì nào?” Chủ quầy cười.

“Khắc ‘Chúc chú Đại Bạch sinh nhật vui vẻ’ ạ!” Tiểu Mãn nghiêm trang.

Tô Bạch cảm động, mắt bắn ra toàn tim hồng phấp phới, nhìn cái bình gốm, đẹp, quá đẹp, đây quả là tác phẩm nghệ thuật nhất trong những tác phẩm nghệ thuật!

Rất nhanh đã tới sinh nhật.

Quà của anh cả như mọi năm - một thẻ vàng mua sắm. Không tệ, có thể cà thẻ mỗi tay. Quà của Tiểu Mãn - một tác phẩm nghệ thuật lộng lẫy. Càng tuyệt là, có thể, có thể lấy làm cốc uống nước.

Quà của chủ quán - buổi tối mới nhận được.

Đợi một ngày đêm vẫn không thấy bóng dáng quạ của chủ quán, đến khi Tô Bạch sắp không kiên nhẫn nổi nữa lại phát hiện người nọ đã lên giường bày ra một tư thế vô cùng mê hoặc.

Phun máu mũi bò lên giường, sau đó, bị người ta đè.

“Tô Bạch,” Tần Ly áy náy, “Lâu nay đều là vợ phục vụ anh, tuy rằng vợ phục vụ chồng là điều đương nhiên, nhưng Triển Vân bảo làm chồng cũng nên quan tâm đến nửa kia nhiều hơn, Mục Triết Viễn cũng bảo không thể chỉ hưởng thụ mà không ngó ngàng gì đến cảm giác của vợ. Cho nên, vợ, đêm nay để anh phục vụ vợ nhé!”

20. Chương 20: “vợ Cả, Chờ Tiểu Mãn Lớn Lên Kiếm Tiền Nuôi Vợ Cả Có Được Không Nào?”

Đêm sinh nhật đó tóm tắt trong một chữ - loạn. Nếu có thể, Tô Bạch nguyện cả đời không cần nhớ lại sinh nhật lần thứ hai mươi tám của mình. Cực cực mất mặt! Suýt nữa thì bị một kẻ mới vào nghề bạo cú, còn định dùng cả đạo cụ nữa chứ!

Sáng hôm sau, Tô Bạch khập khiễng bò dậy, nghe răng trợn mắt với cái lưng chủ quán, sau đó đi mua bữa sáng.

“Ba ba dậy thôi, ba ba đã hứa hẹn đưa Tiểu Mãn đi sân chơi rồi.” Trình Tiểu Mãn leo lên giường ôm cổ cha lắc lắc.

Tần Ly bị đánh thức, duỗi tay kéo con trai vào lòng, vùi xuống chăn.

“Đề vào con đề vào con.” Trình Tiểu Mãn siết nắm tay đập vào vai cha. Ba ba xấu quá, lại muốn ép Tiểu Mãn thành bánh thịt!

Tô Bạch xông vào cứu con, thấy dấu vết trên người chủ quán lại bắt đầu mơ màng.

“Tôi đã chiên món trứng ốp anh thích nhất rồi đấy.” Tô Bạch vung xẻng lật thức ăn tranh công, cười khoe tám răng trắng đều.

“Tôi thích trứng ốp nhất từ khi nào?” Tần Ly buồn bực.

“Tôi tự chiên, đương nhiên anh thích nhất rồi.” Tô Bạch mặt dày.

Quả thật, tay nghề chiên trứng của Tô Bạch càng lúc càng cao, chỉ cần yêu cầu, mấy phần chín đều có thể làm được. Dĩ nhiên, không cần đề cập đến bao nhiêu quả trứng đã hy sinh, “nhất tướng công thành vạn cốt khô” mà...

Bữa sáng do Tô Bạch lái xe tới cửa hàng sửa đậu nành Vĩnh Hòa mua về, tất cả đều là món khoái khẩu của Tiểu Mãn và cha của Tiểu Mãn. Nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi xuống, Tô Bạch ngẩng mặt chờ khen ngợi.

Sau đó, có khách tới chơi.

“Nhiều món ghê!” Mục Triết Viễn liếc nhìn bàn ăn, nhận xét.

Triển Vân không nói một lời, chỉ nhìn Tần Ly, tủm tỉm.

Tô Bạch quay sang cửa sổ lớn, nhìn ra hàng rào đã phủ đầy dây đậu, tính xem nên tăng độ cao của hàng rào hay nên xây kín luôn. Hai người này, sáng sớm đã chạy tới phá rối, chán sống rồi đây!

Không cần đoán già đoán non, hai tên mất nết chắc chắn là tới rình coi kịch hay. Vất vả “dạy dỗ” chủ quán lâu như vậy, nay cũng nên tới nghiệm thu thành quả chứ! Cho nên, khi hai người thấy tư thế ngồi mất tự nhiên của Tô Bạch thì cũng cười đầy mờ ám.

Tần Ly chỉ huy Tiểu Mãn chạy đi lấy thêm bát đũa, mời hai người cùng ăn sáng.

“Chủ quán à, làm gì mà nhìn tôi ghê vậy?” Mục Triết Viễn bị soi nổi da gà.

Tần Ly xoa xoa đầu Tiểu Mãn.

“Chào buổi sáng, chú Triết Viễn, chú xinh đẹp.” Trình Tiểu Mãn ngoan ngoãn chào hai chú.

“Chào buổi sáng, bảo bối Tiểu Mãn.” Mục Triết Viễn và Triển Vân đồng thanh, đường hoàng ngồi xuống.

Tần Ly chỉ cười híp mắt nhìn.

Tô Bạch ghen tị. Chủ quán của tôi, tôi còn sống sờ sờ đây này, cứ nhìn chăm chăm người khác là thế nào?

“Hửm?” Lần này đến phiên Triển Vân cảm thấy gai người.

Tần Ly mất hứng.

“Chủ quán, nếu anh ngứa mắt hai người này, tôi đuổi họ đi nhé?” Tô Bạch nhỏ giọng kiến nghị.

“Không phải, khó có dịp bạn bè anh tới chung vui với Tiểu Mãn, tôi mong còn không được mà!” Tần Ly lắc đầu, nhìn từ vị khách này sang vị khách kia, “Quốc tế thiếu nhi là ngày lễ của Tiểu Mãn, hai người có lòng là tốt rồi, không cần quá câu nệ quà cáp đâu.”

Hả? Hả? HẢ? Chủ quán vừa nói gì? Triển Vân và Mục Triết Viễn đều có cảm giác sập bẫy mà không hay, quay sang bên cạnh thấy gương mặt đầy chờ mong của bé con, không xong rồi!

Tô Bạch vỗ tay một cái, chạy ào vào phòng làm việc, lúc đi ra cầm thêm hai cái phong bao xinh xắn, rỗng ruột, đưa cho mỗi người một cái, phát phát tay hào phóng, “Biết hai người tới vội không kịp chuẩn bị quà, yên tâm đi, Tiểu Mãn nhà chúng tôi không chê đâu, nào nào nào, tiền mặt đâu?”

Trình Tiểu Mãn xấu hổ kéo tay áo Triển Vân, nhỏ giọng, “Vợ cả...”

Triển Vân bỏ mình.

Bị cướp đoạt toàn bộ tài sản hiện có, hai người rút cuộc hiểu ra, người một nhà đồng lòng là có thể vét sạch túi người khác!

“Vợ cả, chờ Tiểu Mãn lớn lên kiếm tiền nuôi vợ cả có được không nào?” Trình Tiểu Mãn ôm hai phong bao căng phồng, vui vẻ. Vợ cả thật tốt, vừa đẹp vừa tốt bụng, sau này nhất định phải đối xử tốt với vợ cả mới được!

Mục Triết Viễn bắt đầu ghen tị. Nhóc con vắt mũi chưa sạch đã tính cướp người của ta, con nhà ai mà chẳng đáng yêu chút nào thế này!

“Được!” Triển Vân liếc nhìn Mục Triết Viễn, cười nhận lời.

“Tiểu Mãn à, vì sao lại gọi là vợ cả?” Mục Triết Viễn đảo mắt, bắt đầu dẫn dắt.

“Bởi vì Tiểu Mãn còn muốn cưới anh Tiểu Mã làm vợ bé mà.” Tiểu Mãn ngậm một cái bánh bao nhỏ, lúng búng trả lời. Triển Vân đen mặt.

“Giỏi ghê cơ, còn có thể giặt được ghế vợ cả.” Mục Triết Viễn chọt Triển Vân, cười đều, tiếp tục tán chuyện với Tiểu Mãn, “Chú Đại Bạch với ba ba tặng gì cho cháu nào?”

Tiểu Mãn kinh ngạc, “Ba ba là của Tiểu Mãn, sao còn phải tặng quà ạ? Chú Đại Bạch là vợ của ba ba thì cũng là của Tiểu Mãn rồi!”

Triển Vân còn đang xoắn xuýt với vấn đề vợ cả vợ bé, Mục Triết Viễn đã bị đả kích khóc rống trong lòng, ra là người một nhà thông đồng với nhau! Sau đó, hai kẻ khốn khổ bị Tô Bạch tổng cổ khỏi nhà.

“Đưa tôi về nhà, tôi không lái xe đến, trong túi còn có một đồng, không có tiền gọi xe.” Triển Vân bám lấy Mục Triết Viễn.

“Không đưa. Cậu đã nhận lời làm vợ cả người ta, còn để ý đến một luật sư bé nhỏ như tôi làm gì?” Mục Triết Viễn hừ lạnh.

“Vây đến nhà anh đi!” Triển Vân chạy ngay vào thang máy, ấn nút lầu mười sáu, một tay cầm chìa khóa vừa móc được, một tay xách cái hòm trước gửi Tần Ly.

Mục Triết Viễn nhanh nhẹn bước vào thang máy bên kia, nuốt nước miếng ừng ực.

Tiểu Mãn chơi rất vui vẻ, Tô Bạch và Tần Ly ngồi bên ngoài xem. Sân chơi ngày mừng một tháng Sáu thật đáng sợ, quả không phải chỗ dành cho người. Đông kinh dị!

Hơn nữa, nóng khủng khiếp!

Tần Ly có khá nhiều tật xấu, đông sợ lạnh, hè sợ nóng, mới vào đầu tháng Sáu đã không chịu nổi rồi. Tô Bạch ngồi bên cầm cuốn tạp chí quạt cho anh, vừa quạt vừa liếc qua cổ áo dòm vào trong, vừa dòm vừa hồi tưởng tư vị tuyệt vời tối qua.

Sau đó, đổ máu mũi.

“Tô Bạch, anh không khỏe phải không? Mấy hôm nay động chút là chảy máu mũi. Hay là đi bệnh viện kiểm tra một lần?” Tần Ly rút khăn tay lau cho Tô Bạch, vo viên hai cục giấy, thành thạo nút lại.

“Không, tôi không sao đâu.” Tô Bạch vội vã phủ định, đổ nước khoáng thấm ướt khăn giấy đắp lên trán.

“Giấu bệnh sợ thầy là không được.” Tần Ly vẫn lo lắng, “Nhất là loại máu hiếm như anh, cứ chảy mãi sẽ không ổn. Mà nếu có chuyện gì, tôi sẽ không rút máu Tiểu Mãn tiếp cho anh đâu!”

“Không việc gì, rút anh cả ấy, anh ấy cũng cùng nhóm.”

Tô Bạch gật đầu đồng ý. Máu của bảo bối làm sao có thể rút được, dù gì anh cả cao to lực lưỡng, máu đầy cột không mất tiền...

Bên kia đại dương, Tô lão đại đang mở cuộc họp khẩn cấp bỗng rùng mình ớn lạnh.

~*

~ Gần đây cuộc sống của Tần Ly rất dễ chịu.

Con ngoan vợ hiền, nhà hàng cũ đông khách, nhà hàng mới khai trương, xe cũng mới tậu, bằng lái thì lấy được bằng đường tắt.

Đối với xe mới, Tô Bạch rất hài lòng. Tuy trông hơi cồng kềnh, hơi xấu xí, hơi đàn một chút nhưng rất chắc chắn! Tô Bạch nhìn các loại xe bé nhỏ yếu đuối chạy đầy đường, lại nhìn con xe việt dã khủng long mẽ mạp, yên tâm. Nếu chẳng may tông xe thì nhất định xe đối phương bẹp, ồm, tốt, tốt!

Cùng vợ con lái xe mới đi hóng gió một vòng, Tần Ly lại quay về nhà hàng mới. Ở đó có một món canh bổ dưỡng rất tốt, đưa vợ qua đó bồi bổ, cứ để chảy máu mũi nhiều thì không tốt cho cơ thể. Sau đó, gặp phải mấy người lôi kéo nhau lằng nhằng trước cửa.

Khách không mời? Tần Ly lắc đầu, dắt Tiểu Mãn bước tới.

Anh nhìn Lý Minh một cái, đứng ra trước mặt mấy người kia. Lý Minh phòng miệng bất đắc dĩ lui sang một bên.

“Mẹ, sao mọi người lại tới đây?” Tần Ly ôn hòa hỏi một câu, sau đó quay người đi vào phòng nghỉ.

Người tới, là mẹ Trình Lâm, em trai, em dâu và hai đứa cháu.

Sống đã hai cuộc đời, số phụ nữ mà Tần Ly có quen biết chỉ đếm được trên đầu ngón tay của một bàn tay. Mẹ anh không cần bàn đến, đó là biểu tượng của cái đẹp. Phương Sanh là biểu tượng của hung hãn. Mẹ Tô Bạch anh cũng có gặp qua, ngoại trừ vẻ cao cao tại thượng cũng là đoan trang nền nã.

Nhưng người trước mặt thì sao?

Người đàn bà lẩn lộn khóc lóc ăn vạ trước mặt thì sao?

Tần Ly cảm thấy mình đổ oan cho Phương Sanh rồi. Đây mới chân chính đạt tới bậc đại sư điêu ngoa hung hãn, công lực của bà chị anh còn thua xa!

May mà ở đây cách âm tốt, Tô Bạch tặc lưỡi, âm thầm cảm thấy may mắn.

Có điều tình huống này dường như hơi khó giải quyết. Tần Ly chột chột Tô Bạch, Tô Bạch đẩy đẩy Tần Ly, ý bảo đối phương xung trận, rồi đều đồng thời lui lại.

Người nhà họ Trình tới đây không ngoài mục đích – tổng tiền. Trước có nói, Trình Lâm là một người hiền lành, nếu không năm xưa sẽ không bỏ học đi làm nuôi em trai ăn học, sẽ không dốc hết tiền vất vả dành dụm mua nhà cưới vợ cho em trai thi trượt đại học, sẽ không bị Chu Cẩm Nhan cầu xin mà mũi lòng kết hôn, sẽ không mềm lòng với một đứa trẻ sơ sinh bệnh tật ốm yếu không có quan hệ gì mà gây bất hòa với gia đình, tha hương kiếm sống, cuối cùng lạng lẽ chết nơi đất khách, không một ai hay.

Ngực như bị bóp nghẹt, đau thương không sao đè nén chậm chậm cuộn lên, Tần Ly xoa ngực ngả vào vai Tô Bạch, cảm thấy xót xa không nói thành lời. Tô Bạch vội đỡ anh ngồi xuống, liếc sang đám người kia, mắt sắc như dao.

“Khó chịu ở đâu?” Tô Bạch lo lắng.

“Không sao,” Tần Ly lắc đầu, thấp giọng, “Là tình cảm còn lại của thân thể này. Anh cũng biết chuyện Trình Lâm năm đó chứ?”

Tô Bạch trầm mặc. Anh đương nhiên biết, trước đây anh điều tra chủ quán khá kỹ. Tỷ như chuyện Trình Lâm cố giữ Tiểu Mãn lại nuôi nấng, như chuyện Trình Lâm bán nhà mới mua để chạy chữa cho Tiểu Mãn, như chuyện Trình Lâm ra sức làm việc để nuôi lớn đứa bé đáng thương kia, như chuyện Trình Lâm triệt để bắt hòa với người nhà vì Tiểu Mãn, tách hộ. Anh cũng biết, Trình Lâm là một người con hiếu thảo nổi tiếng ở thôn nhà.

Mẹ Trình Lâm lại trình diễn màn lẩn lộn ăn vạ, kêu khóc kể lể con trai ở nhà to mở tiệm lớn chỉ nhớ mang tiền nuôi đứa con hoang của người khác mà chẳng đoái hoài gì đến mẹ đẻ.

“Khi tách hộ, chúng ta đã lập khế ước ghi rõ hai bên sau này không còn quan hệ gì.” Tần Ly dựa vào Tô Bạch nhưng vẫn cố ngồi thẳng lưng, cắt đứt lời khóc lóc kể khổ của người đàn bà kia. Tách hộ, trừ một món nợ sáu ngàn đồng, Trình Lâm ra đi tay trắng.

“Ôi giờ đất ơi, rõ là nghiệp chướng, bà già này...” Bà Trình lại định lẩn ra lần thứ hai.

“Thôi đi, yên lặng nào, ở đây không giống ở quê, không ai thích xem trò này đâu.” Tần Ly đứng lên, liếc nhìn Trình Huy đang chuẩn bị mở cửa, “Chú dùng tay nào mở cửa, tôi sẽ chặt cái tay ấy xuống ngay.”

Trình Huy – em trai Trình Lâm rúm người lại, nhìn mẹ, quay về ghế ngồi. Anh mình hôm nay khác xưa nhiều quá, trước đây có mẹ là anh không dám nói lớn tiếng như vậy.

Bà Trình cũng ngẩn ra, đang định lẩn tiếp thì bị Tô Bạch nhìn chòng chọc đến phát run, ngồi ngay trên sàn không dám động dấy.

Tần Ly cũng bắt được cái nhìn ấy. Sau đó giáo sư nhà ta bắt đầu liên tưởng. Vương Diệu Diệu từng nói, sắp cô mỗi lần lên tòa đều như hóa thân thành con hổ hung hãn, hẳn là giống như hiện tại vậy...

“Làm sao giờ?” Tô lão hổ thì thầm vào tai Tần Ly.

“Thì biết làm sao.” Tần Ly khinh bỉ. Đúng vậy, biết làm sao? Cho dù nhà họ Trình không tử tế gì với Trình Lâm hay đối xử tệ hại với Trình Tiểu Mãn, nhưng lúc này Tần Ly đang chiếm thân thể con người ta!

“Nếu không có Tiểu Mãn, không biết chừng lúc này Trình Lâm vẫn còn là một người con hiếu thảo, người anh hiền lành, vợ con đầy đàn cũng nên.” Tô Bạch nói. Tần Ly gật đầu. Đúng vậy, nếu không có Tiểu Mãn, nếu không phải vì không nở bỏ rơi đứa bé năm ấy, Trình Lâm lúc này vẫn là người con ngoan, người anh mẫu mực, sau đó cưới vợ sinh con, bình an hạnh phúc một đời.

“Nếu biết vậy, năm ấy cần gì tuyệt tình đến thế! Mẹ, Tiểu Mãn là con tôi, xin đừng gọi nó là con hoang.” Tần Ly lại ngồi xuống, nhìn về phía những “người thân”, “Đều ngồi cả đi, có việc gì thì bình tĩnh nói, đừng để tôi gọi bảo vệ.”

Tô Bạch vội vã chạy lại ngồi lên tay vịn cạnh Tần Ly.

“Không phải con hoang thì là gì, có mẹ sinh không có cha dưỡng, đến mẹ đẻ cũng vứt bỏ. Con cháu chính tông nhà họ Trình cơ mà không đủ no áo không đủ ấm lại đem cái thứ...”

Vợ Trình Huy tự lựa một chỗ ngồi xuống, kéo hai đứa con song sinh vào lòng.

“Em dâu à, sữa bột tôi mua uống có ngon không? Tôi nhớ đã mua hai loại sữa, em dâu đều thích thì phải?” Tần Ly giận quá, cười nhạt.

Vợ Trình Huy không dám lên tiếng nữa.

Tiểu Mãn tới sáu tháng mới được xuất viện về nhà, không có sữa mẹ nên phải uống sữa ngoài. Trình Lâm đi làm xa, đem con về nhờ mẹ trông giúp, mỗi tháng vừa nhận lương là chạy ngay tới siêu thị mua sữa và đồ dùng cho con, chỉ để lại một ít làm phí sinh hoạt, còn lại đều giao cho mẹ mình coi như phí bảo mẫu.

Khi đó vợ Trình Huy vừa mới có thai nên địa vị trong nhà có thể nói là ngang hàng với nữ vương, sữa bột Trình Lâm mua cho con có hơn một nửa vào bụng bà bầu này. Không chỉ một lần Trình Lâm về thăm nhà thấy em dâu uống sữa của con mình còn bé thì uống nước đường trừ bữa, Trình Lâm vẫn nhin, cố gắng chất chịu từ số tiền sinh hoạt ít ỏi mua thêm hộp sữa khác cho con. Thế nhưng, có lần anh tình cờ về thăm, thấy Tiểu Mãn vừa mới biết bò đang nằm trên đất khóc chết đi sống lại mà mẹ và em dâu ngồi ngay bên cạnh làm như không thấy, Trình Lâm không nhin được nữa.

Mẹ mình, không thể to tiếng, em dâu mang thai không thể động tới, Trình Lâm lôi em trai ra đánh cho một trận, sau đó tới chỗ trưởng thôn làm giấy tờ ở riêng, nhận lấy món nợ sáu ngàn đồng rồi bế Tiểu Mãn ra khỏi nhà, đi tha hương. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Anh, em dâu anh không biết nói năng, anh đừng chấp đàn bà. Chúng em, chúng em là muốn đến thăm anh, bao nhiêu năm không gặp nên thấy nhớ.” Trình Huy trừng mắt với vợ rồi quay sang ra dấu cho mẹ mình.

“Ít có dịp tới chơi, mọi người ra ngoài mua sắm chút quà đi.” Tô Bạch thở dài, đưa cho bà Trình một cái thẻ, “Trong này có mười vạn, mật mã là sáu số 6, mọi người cứ quẹt đi.”

Bà Trình nhận thẻ, nhìn Tô Bạch rồi nhìn con, nghi hoặc.

“Cứ cầm đi, anh ta là vợ tôi, Tô Bạch, là luật sư.” Tần Ly cười cười, bắt được ánh nhìn khiếp sợ và ghê tởm từ ba người, lắc đầu.

Bà Trình run rẩy cầm cái thẻ trong tay vừa chê bần lại vừa tiếc của, càng không dám nổi điên. Luật sư đấy, luật sư là ai, là loại người chuyên môn lên tòa tố người ra vào tù đó!

Tô Bạch đuổi năm người nhà họ Trình đi rồi, vỗ vỗ nhẹ lưng chủ quán trấn an anh. Từ lúc người nhà họ xuất hiện, sắc mặt chủ quán rất xấu, Tô Bạch lo lắng lắm.

Tần Ly dần dần bình tĩnh lại, kiệt sức dựa vào Tô Bạch, không nói cũng không động đậy. Trình Lâm đã mất nhưng những tình cảm mãnh liệt của cậu ấy vẫn còn giữ lại, đau xót, phẫn nộ, thất vọng, và cả không nỡ.

“Tôi định về quê một chuyến để chuyển hộ khẩu. Tiểu Mãn năm sau cũng phải lên tiểu học rồi.” Tần Ly nhú mày, chân mày cau lại có thể kẹp chết Tiểu Mãn.

“Tôi đưa anh đi.” Tô Bạch dừng một chút, nói.

Đối với người nhà Trình Lâm, cả hai đều không biết nên làm thế nào. Tiếp tục chung sống là điều không thể, đoạn tuyệt quan hệ cũng không tiện, dù gì cũng chiếm thân thể con người ta. Nhưng khi những người thân trước đã từ mình, không còn quan hệ lại đột nhiên xuất hiện thì nên đối mặt thế nào đây?

“Ừ,” Tần Ly gật đầu, “Tuy người nhà họ đối xử với Trình Lâm rất bạc bẽo nhưng vẫn là tôi chiếm không cái thân thể này.”

Hộ khẩu nhất định phải chuyển, “người nhà” sớm muộn gì cũng phải đối mặt, thế nhưng giao tế giữa người với người lại luôn là điều Tần Ly không am hiểu.

Trước đây ở trường học, vòng xã giao rất đơn giản, anh lại là con một sách chẳng bao giờ quan tâm tới những vấn đề như bình bầu chức danh hay khen thưởng. Lúc đầu có cha bảo hộ chu toàn, sau lại có một sư huynh khéo xã giao như lão Mã lo giúp, lại thêm có thực tài, luận văn viết xong là đăng báo, sách xuất bản cuốn này nối cuốn kia, sinh hoạt và sự nghiệp đều thuận lợi. Đôi khi cũng gặp vài câu ghen tị châm biếm hay mấy trò chọc ngoáy, tất cả đều bị bà chị chanh chua Phương Sanh dẹp sạch. Nhớ năm bình bầu chức

danh giáo sư cho Tần Ly, có một cô liên tục ba lượt bình bầu đều không đạt nên giả trò sau lưng, bị Phương Sanh tát bay hai cái răng cửa. Tất nhiên, những điều này giáo sư Tần nhà chúng ta không hay biết gì.

“Đợi Tiểu Mẫn nghỉ hè, chúng ta cùng đi, xong việc về cho Tiểu Mẫn khai giảng là vừa.” Tô Bạch kiến nghị.

“Cũng được.” Tần Ly đồng ý. Tuy năm tuổi đi học có hơi nhỏ nhưng nhóc con trưởng thành sớm, lại di truyền chỉ số IQ cao từ cha ruột, không sợ không theo kịp. Thôi, cứ để đến lúc đó hẵng tính!

“Ba ba.” Trình Tiểu Mẫn đợi mãi không thấy ba ba và chú Đại Bạch đi ra thì mất hứng, kéo tay bảo mẫu Lý Minh tới đập cửa.

“Đi nào, Tiểu Mẫn chờ sốt ruột rồi kia.” Tô Bạch kéo Tần Ly đi ra, nhớ tới Tiểu Mẫn, lòng lại quặn đau.

Người nhà họ Trình cuối cùng cũng bị tiễn đi, đối với đứa con lớn, họ chẳng quản chuyện anh ở với một người đàn ông, chỉ cần có tiền, không về nhà làm mất mặt là được! Đây chính là thái độ của người nhà họ Trình.

Còn về phần Tần Ly, chiếm thân thể người ta, anh không tiếc mỗi tháng mất vài ngàn đồng phụng dưỡng mẹ già của Trình Lâm để mua thanh thản.

~*

~ “Chủ quán à, tối mai có tiệc rượu, đi cùng đi, anh cả cũng tới.” Tô Bạch về đến nhà, vừa thay đồ vừa nói.

“Tôi đi có ổn không?” Tần Ly hỏi.

“Không việc gì, cũng chẳng phải tiệc rượu long trọng, chúng ta mang Tiểu Mẫn đi nữa.” Tô Bạch cười híp mắt, rất mong chờ bữa tiệc tối mai.

“Con tôi thật là đẹp trai!” Véo má, xoa đầu, vuốt tóc Tiểu Mẫn liên tục, Tần Ly thỏa mãn vô cùng.

Quả là rất xinh trai. u phục màu đen, áo sơ mi trắng, trông như một quý ông phiên bản thu nhỏ. Nếu không phải Tiểu Mẫn liều mạng kháng nghị, Tần Ly còn định đeo thêm một cái nơ cho bé. So với con, gu ăn mặc của ông cha ruột quả là thua xa, thuần một sắc Armani. Tần Ly liếc nhìn vợ mình, vào phòng thay đồ rồi dắt con ra cửa.

Dọc đường đi, Tô Bạch cảm thấy trong lòng ngứa ngáy vô cùng. Chủ quán mặc áo cổ đứng màu trắng rất đẹp mắt! Còn nữa còn nữa, mấy hôm trước mặc Đường trang cũng rất đẹp, làm cho người ta muốn tự tay lột ra ngay lập tức! Chùi nước miếng, Tô Bạch cố gắng chuyển tâm lái xe, nỗ lực không liếc ngang liếc dọc. An toàn, an toàn là trên hết.

Lần đầu dự tiệc rượu như vậy, Tần Ly không thích ứng lắm, ngược lại Tiểu Mẫn rất đĩnh đạc tự tin. Tô Bạch mong đợi đã lâu một cơ hội dẫn chủ quán của mình tới giới thiệu với người khác, nay gặp dịp đương nhiên không thể bỏ qua, một tay nắm tay chủ quán một tay dắt con, hiên ngang khí phách vào sảnh tiệc.

Tô lão đại tái mặt rồi.

Đối với chuyện Tô lão tam “đoạn tụ”, người nhà anh đều không biểu lộ phản đối ra mặt nhưng cũng nhất định không ủng hộ. Tô lão đại không hề tin hai người sẽ dài lâu, bởi vì chênh lệch quá xa. Anh vốn định cứ để đó quan sát một thời gian rồi tính, ai dè em mình lại nhanh chóng công khai như vậy.

Tô lão đại muốn hành hung đứa em ngốc này một phen. Vừa mới động động ngón tay lại bắt gặp vẻ mặt như cười như không của người đi cùng nó, anh đành nhịn xuống. Thôi được, dạy dỗ em mình cũng nên tìm dịp thiên thời địa lợi nhân hòa.

“Anh, anh tới rồi à!” Tô Bạch dẫn người thẳng tiến tới chỗ anh cả.

“Cháu chào chú Đại Tân ạ.” Tiểu Mẫn ngoan ngoãn chào.

Tô lão đại cúi xuống, bắt gặp một quý ông nhỏ bé xinh như búp bê, hai mắt sáng rực. Giá đây là con cháu nhà mình thì tốt quá, giá thằng út cũng chịu sinh một đứa thì quá tuyệt! Nhà họ Tô cần một người thừa kế, về thí sinh, Tô nhị không nằm trong vùng cân nhắc, bản thân anh đã có tuổi, thằng út đang ở giai đoạn trẻ trung khỏe mạnh, từ các góc độ mà xem xét, dĩ nhiên nó thích hợp nhất.

Còn người bên cạnh nó kia...

Tô lão đại nheo mắt.

Tô lão đại mang em trai đi xã giao, Tần Ly dắt Tiểu Mãn đi tìm chỗ nhồi đầy bụng. Tiệc đứng, mời đầu bếp nhà hàng Pháp tới, hương vị đương nhiên rất tuyệt. Thấy món gan ngỗng mình thích nhất, Tần Ly hài lòng, thấy tư thế dùng cơm rất chuẩn mực của con trai, Tần Ly càng hài lòng. Xem ra vợ dạy con không tệ!

“Ăn rồi?” Mục Triết Viễn đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tần Ly, xoa đầu Tiểu Mãn.

“Đành vậy, ở đây tôi có quen ai đâu.” Tần Ly gật đầu, nhanh nhẹn tiêu diệt một miếng gan ngỗng.

“Người kia, hẳn là nhận ra chứ?” Mục Triết Viễn cười xấu xa, hất cằm về phía một người đang chọn món cách đó không xa.

Tần Ly ngẩng đầu, đúng lúc người đó nhìn lại. Người nọ khẽ nhú mày, bưng đĩa đi về phía khác.

“Ai thế? Tôi gặp rồi à?” Tần Ly lật tìm trong đầu, xác định không nhận ra.

Thi Lang hơi sững lại, hiển nhiên nghe rõ những lời này, bấy giờ thật muốn quay lại cầm con dao ăn vào mắt người nọ.

“Chắc là chưa gặp.” Mục Triết Viễn quay đầu, ngả mũ chia buồn với bạn Thi Lang này. Chủ quán, anh giả bộ phải không, đó là Thi Lang đấy, là tay nghệ sỹ dương cầm nổi tiếng mà anh với nửa kia nhà anh liên hợp bắt nạt khiến người ta mất sạch mặt mũi ấy!

“Trông khá quen mắt.” Tần Ly nghiêng đầu ngẫm ngợi, vẫn không nhận ra bèn hất khỏi đầu, chuyên tâm đối phó với món gan ngỗng.

Nhìn số lượng gan ngỗng chủ quán ăn, Mục Triết Viễn tắc lưỡi, người này đến từ châu Phi? Ăn hăng như vậy không sợ hỏng bụng à?

Liếc thấy ánh mắt khác thường của cấp dưới, Tô Bạch đang bưng ly rượu đứng cách đó không xa bắt đầu bất an. Mục Triết Viễn, nếu cậu dám khoét tường nhà tôi thì chờ đi châu Phi làm luật sư viện trợ đi nhé!

Sau đó, anh liền thấy kẻ bị anh đẩy đi châu Phi làm luật sư viện trợ.

“Lâu quá không gặp.” Người nọ đến trước mặt Tô Bạch.

“Lam Húc, đã lâu không gặp.” Tô Bạch nhếch môi, thản nhiên xã giao một câu, quay đầu bước đi.

Lần thứ hai bị chặn lại.

“Bạch, lát nữa chờ tôi chút nhé, tôi có mang quà từ châu Phi cho cậu.” Lam Húc nắm chặt tay áo Tô Bạch. Mấy năm không gặp, người này càng lúc càng khiến anh ta chói mắt.

Bình tĩnh, đây là nơi lịch sự, không được đánh người, Tô Bạch cố nén nắm đấm đang muốn vung ra đánh bay người này, quay đi tìm kiếm chủ quán nhà mình, bắt gặp chủ quán đang hưởng thụ Mục Triết Viễn hầu hạ ân cần.

Sau đó, mùi giấm bắt đầu bốc ra mãnh liệt từ người đại luật sư Tô.

“Trông cũng không được đẹp mắt lắm.” Tần Ly nói, không coi cái tên đang quấn chặt lấy vợ mình ra ký lô nào. Nhưng mà bảo vệ vợ vẫn là điều nên làm.

“Anh mà còn không qua đó, sắp chúng tôi nhất định sẽ nổi cáu đấy!” Mục Triết Viễn nhắc nhở.

“Bạn anh à?” Tần Ly đi tới, một tay nhận cốc rượu từ Tô Bạch, một tay kéo vợ lại bên mình.

“Không phải, chúng tôi không quen biết gì đâu.” Tô Bạch phủ nhận.

Lam Húc câm nín. Tốt xấu gì hồi đi học chúng ta cũng là bạn cùng phòng nhiều năm, ừ thì, tốt xấu gì tôi cũng theo đuổi cậu nhiều năm như vậy, sao lại nói không quen, không quen là thế nào?

“Xin chào, tôi là...” Thấy Tô Bạch phủ nhận quan hệ của hai người, Lam Húc chủ động giới thiệu.

“Nếu không quen thì không cần giới thiệu.” Tần Ly phát tay, cắt đứt lời Lam Húc, kéo Tô Bạch đi, “Đi thôi, anh chưa ăn cơm phải không, đi ăn chút gì lót dạ!”

Tô Bạch hí hửng, trở tay cầm tay chủ quán, trong thâm tâm, hạnh phúc nở bung như một đóa hoa.

Trở lại chỗ ngồi, nhìn Triển Vân một thân lễ phục ngay ngắn, Tô Bạch mắt bình tĩnh. Hai tên biến thái này, không thể cách chủ quán của tôi xa một chút sao? Không được sao không được sao?

“Tôi nhớ hôm nay cậu là nhân vật chính.” Tô Bạch trừng Triển Vân. Ý tứ là, chắc cậu cũng nhiều việc lắm đấy, nhanh nhanh rút đi nhanh nhanh rút đi!

“Đúng vậy, hôm nay sinh nhật tôi nên tôi đến nhận quà.” Triển Vân mím môi cười, nhìn thẳng ngoắc Tần Ly.

Không thể phủ nhận, tối nay trông Triển Vân rất điển trai. Xưa nay cậu không để ý bề ngoài, thứ gì cũng dám khoác lên người, đây là lần đầu thấy cậu mặc lễ phục. Vậy nên, giáo sư Tần thật sự bị kinh diễm. Đương nhiên, người trước tiên bị mê hoặc là bạn nhỏ Trình Tiểu Mẫn, nếu không phải bị Mục Triết Viễn dùng vũ lực trấn áp, bé đã nhào tới gặm vài cái lên môi vợ cả của mình.

Tần Ly: “...”

Tô Bạch: “...”

Tần Ly bối rối, sao không có ai thông báo phải chuẩn bị quà mừng?

Cởi dây chuyền trên cổ Tiểu Mẫn xuống, Tô Bạch đưa cho Triển Vân, rất thành khẩn, “Heo, chúc mừng sinh nhật!”

Dây chuyền của Tiểu Mẫn có treo một con heo bằng vàng, bé rất thích, chưa bao giờ tháo ra, nhưng mà tặng cho vợ cả thì không thể keo kiệt được.

“Vợ cả, sinh nhật vui vẻ.” Trình Tiểu Mẫn đỏ bừng mặt, kiễng chân cầm dây chuyền heo con muốn tự đeo cho vợ.

Thấy Triển Vân hớn hờ nhận cái dây có con heo ú chỉ bằng móng tay đeo lên cổ, Mục Triết Viễn thật muốn xách ngay thẳng nhóc xấu xa kia lên ném ra ngoài.

Nhóc con tự chạy mất.

“Chú ơi, cháu có thể mượn đàn dương cầm một lát không ạ?” Trình Tiểu Mẫn chạy tới góc có cây đàn dương cầm, nói với chú nhạc công.

Chân mày Thi Lang nhảy liên tục. Cậu nhìn thấy nhóc này đi cùng ai, nếu không nhầm thì đây chính là “nghệ sỹ dương cầm vĩ đại” Trình Thiên Tường đó đi?

Triển Vân chỉ ngồi xa xa nhìn “anh chồng nhỏ” của mình, ngay cả Tô Bạch và Tần Ly đều không nhúc nhích. Ngay sau đó trong đại sảnh vang lên bản nhạc “Chúc mừng sinh nhật”, do Tiểu Mẫn và Thi Lang hợp tấu.

“Ôi ôi, Tiểu Mẫn, giá mà cứng lớn thêm hai mươi tuổi thì tốt biết bao! Không, lớn thêm mười tuổi là được rồi, chú nhất định chạy theo cửa cháu ngay!” Triển Vân tiếc hận.

Hừ! Chẳng phải chỉ là một khúc nhạc thôi sao, có gì giỏi lắm à? Mục Triết Viễn ghen tị.

“Xem kìa, mỹ nữ!” Tần Ly đá Tô Bạch.

Tô Bạch đặt dao nĩa xuống, lau miệng, ngẩng đầu thấy có người đang đi tới. Một phụ nữ, dáng vẻ quyền rũ vô cùng, một tay dắt Tiểu Mẫn một tay kéo Thi Lang bước lại.

“Đây là mẹ tôi!” Triển Vân đứng lên chào.

Mẹ... Mẹ... Mẹ Triển Vân... Tính tuổi xem...

Tần Ly trợn to mắt, âm thầm xếp mẹ Triển Vân vào vị trí đệ nhị mỹ nữ.

“Ba ba, di ấy thật là đẹp!” Tiểu Mẫn nhào vào lòng cha, hơi lộ đầu ra, ngấm vợ cả một lát, lại nhìn di xinh đẹp một lát.

“Mẹ, đây là bạn con, Trình Lâm, chơi cờ cầm rất tuyệt.” Triển Vân giành lấy mẹ từ Thi Lang, kiêu ngạo giới thiệu bạn mình.

Tần Ly rất là rối trí, người phụ nữ trước mắt trông chỉ tầm ba mươi, còn trẻ hơn cả bà chị nhà mình, đời trước tốt xấu mình cũng sống ba mươi hai năm, thêm một năm đời này, tính ra cũng thuộc hàng ông chú, cho nên tiếng “dì Triển” không sao ra khỏi miệng.

“Đang nói chuyện gì vui vẻ thế?” Tô lão đại chen ngang đúng lúc giúp Tần Ly giải vây.

“Chúng ta đi bên kia nói chuyện.” Bà Triển quay lại bắt chuyện với Tô lão đại, lại duỗi tay bóp mặt Tần Ly vài cái, “Mấy đứa là thanh niên với nhau cứ trò chuyện nhé, xin lỗi dì không tiếp được. Triển Vân, Thi Lang, tiếp khách chu đáo nha!”

Nói xong, bà kéo Tô lão đại đi, để lại Thi Lang bối rối đứng giữa đám người.

Tô lão đại quay đầu nhìn thoáng qua, thấy em trai đang hùng hổ cắt miếng thịt bò nhồm nhoàm ăn uống vẫn không quên săn sóc người đàn ông bên cạnh, nắm tay lại ngứa.

21. Chương 21: Yêu... Yêu Ừ? Không Yêu Ừ? Yêu... Là Gì?

Thi Lang, tên này nghe quen quá...

Giáo sư Tần nháy mắt mấy cái, nhớ ra rồi, là cậu nghệ sỹ dương cầm tính tình nóng nảy lại nói năng bộp chộp bị anh chơi xỏ một lần, có vẻ quan hệ của cậu ta và Triển Vân không đơn giản nhỉ?

“Anh dám nghĩ lung tung tôi sẽ chặt anh ra đấy.” Triển Vân trừng mắt với Tần Ly.

Tôi đã kịp nghĩ gì đâu. Tần Ly quay đi.

“Cậu dám động vào chủ quán nhà tôi xem!” Tô Bạch không để yên, nuốt miếng thịt bò xuống, vung dao với Triển Vân.

Vợ mình thật tốt! Tần Ly hài lòng.

“Ngồi đi, đừng để ý bọn họ, một đám biến thái.” Mục Triết Viễn kéo Thi Lang ngồi xuống, hết cách với ba người kia, lại cố tình coi người ta là không khí.

Rõ ràng anh mới là tên biến thái nhất đấy! Ba người nhất tề quay sang trừng Mục Triết Viễn.

“Tiểu Vân...” Thi Lang ngồi xuống bên cạnh Triển Vân, cầm hộp quà xinh xắn trong tay, đẩy từng chút từng chút về phía cậu.

Triển Vân vờ như không thấy, dắt Tiểu Mẫn đi vòng vòng.

Ánh mắt Thi Lang ảm đạm, khách sáo nói vài câu rồi đi.

Máu tọc mạch trong người bạn Tô và bạn Tần nháy mắt sôi trào. Không bình thường, rất không bình thường, lần trước người kia bị bọn họ liên thủ bắt chẹt, Triển Vân chỉ khoanh tay đứng nhìn, lần này lại tỏ thái độ như vậy...

“Triển Vân đang giận dữ đấy mà.” Mục Triết Viễn lắc đầu bắt đầu đắc dĩ.

Triển Vân mồ côi cha từ nhỏ, do mẹ Triển một tay nuôi lớn, hai mẹ con vẫn sống dựa vào nhau hai mươi mấy năm, là hàng xóm với nhà ngoại Thi Lang. Ai biết, năm ngoài mẹ Triển và ba Thi Lang nhất kiến chung tình tái kiến ái mộ tam kiến thành thân. Triển Vân đã quen tùy hứng làm việc, ồn ào mấy lần vẫn không chống được bước chân quyết tâm làm mẹ kế cho người ta của mẹ mình. Ghen tị với kẻ chia sẻ tình mẹ cùng mình, cậu bắt đầu bối rối tìm vết bắt chẹt người bạn chơi cùng bao năm này.

Khóe miệng Tần Ly giật giật, lòng tràn đầy đồng cảm, hồi ấy chẳng phải mình cũng thấy lão Mã rất ngứa mắt đấy sao, sau lưng chơi xỏ không ít lần.

“Ra anh là trâu già gặm cỏ non?” Tần Ly cười khẩy. Không ngờ Triển Vân mới có hai mươi hai, tuổi trẻ thật là đẹp có quyền sống bốc đồng.

“Chẳng phải anh cũng vậy?” Mục Triết Viễn khinh bỉ. Tôi hơn Triển Vân năm tuổi, nhưng chẳng phải họ Tần anh cũng hơn sắp Tô nhà tôi năm tuổi đấy sao?

“Trâu già, tôi,” Tần Ly chỉ mình, ngón tay run run chỉ sang Tô Bạch, “Cỏ non, anh ta...”

Mục Triết Viễn .Nhìn cái mặt già nua của thủ trưởng nhà mình, ra vẻ không gánh nổi một chữ “non”...

Cỏ non Tô Bạch đại luật sư ngẩng đầu khỏi miếng thịt bò ngon lành, đá lông nheo với chủ quán nhà mình.

Mục Triết Viễn nổi da gà, lạnh lẽo né ra. Kinh thật, Tô thủ lĩnh trở nên trơ trẽn như vậy từ khi nào vậy?

Ăn uống no đủ, một nhà ba người muốn chào ra về.

“Mai tới nhà anh ăn cơm nhé chủ quán, tôi thấy ướp với đậu đũa nhà anh vừa lứa rồi, đúng món tôi thích nhất.” Triển Vân nhanh nhẹn xin phúc lợi trong sinh nhật.

“Được.” Tần Ly tùm tùm, bồi thêm một câu, “Tay nghề đầu bếp nhà anh tốt lắm, gan ngỗng rất ngon, tôi có thể mang về ăn khuya không?”

Triển Vân không nói gì, thế ngày mai nhất định phải ăn bù trở lại.

Ăn chưa đủ còn muốn gói mang về! Nhìn túi gan ngỗng và thịt bò sống trên tay lão tam nhà mình, lại nhớ tới tướng ăn của hai kẻ dở hơi này, Tô lão đại bắt đầu khởi động màn mài răng lần hai. Quá mất mặt!

~*

~ Sớm hôm sau, Tô lão đại tới nhà.

Tô Bạch mở cửa thả người vào, sau đó lại vọt vào bếp. Khóe mắt Tô lão đại giật giật, vội vàng đi theo.

Nồi cơm điện đang ninh cháo yến mạch, thơm nức mũi, nồi hấp bên cạnh bốc hơi nghi ngút, qua lớp kính có thể thấy bên trong có bánh bao, bánh bột mì cuộn và màn thầu. Lão tam đang thuần thực chiên trứng.

Lão tam nhà ta, tam thiếu gia từ nhỏ tới lớn chưa từng biết cái cửa nhà bếp mở về bên nào nay lại vào bếp, làm anh nội trợ! Tô lão đại muốn xông lên bóp chết tên mặc đồ ngủ đang dụi mắt bước ra khỏi phòng ngủ kia.

“Vợ, đã xong chưa, anh đói rồi.” Tần Ly quay về phía bếp hỏi một câu, đi vào toilet.

“Xong ngay đây!” Tô Bạch trả lời, đập thêm một quả trứng hai lòng đỏ. Trứng hai lòng đỏ, món cực cưng Tiểu Mãn thích nhất!

Bữa sáng lên bàn, Tần Ly và Tiểu Mãn cùng xông tới.

“Chào buổi sáng, chú Đại Tân.” Trình Tiểu Mãn luôn luôn lễ phép.

“Chào buổi sáng, Tiểu Mãn.” Tô lão đại mỉm cười. Đứa trẻ ngoan như vậy, giá mà lão tam chịu sinh một đứa!

“Anh cả đến lúc nào?” Tần Ly cũng chào. Kỳ lạ, sao không phát hiện người này vào nhà khi nào?

“Từ sớm.” Tô lão đại nửa cười nửa không, nhìn Tần Ly, cảm thấy gai gai với xưng hô “anh cả” này.

Xúc một quả trứng hai lòng đỏ chín bày vào đĩa của Tiểu Mãn, lại xúc quả trứng hai lòng đỏ chín bày phần vào đĩa chủ quán. Tô Bạch khá hài lòng với tay nghề của mình, chủ quán và con trai cưng cũng khá hài lòng.

Nhìn hai quả trứng trong đĩa, Tô lão đại lại tức giận. Bốn quả trứng, hai quả hai lòng đỏ, cha con người ta mỗi tên một quả, anh em bọn họ chỉ có phần nhìn người ta ăn.

“Anh, sao không ăn, trứng em ộp ngon lắm đấy.” Tô Bạch so hai quả còn lại, gấp quả trông có vẻ to hơn cho mình, còn lại phần anh cả.

Tô lão đại nghĩ đến một câu, có vợ liền quên ngay mẹ.

Tô lão đại vòng vo vài vòng trong phòng khách, không ai để ý đến anh, anh cũng không quan tâm, đi vào phòng làm việc, sau đó thấy một hàng sách buộc chỉ[1], ngây người. Nhìn em trai đang bận rộn trước máy

tính, lại quay sang nhìn anh chủ quán cơm đang chỉ huy ba đứa bé làm gì đó ngoài vườn, Tô lão đại nhíu mày thật sâu.

[1. Kiểu đóng sách cũ của Trung Quốc, sách khâu tay, lộ đường chỉ ra ngoài gáy sách.]

“Con, kiểm chỗ nào mát ngồi chơi!” Tần Ly chỉ vào Trình Tiểu Mãn.

Trình Tiểu Mãn ngoan ngoãn chui vào dưới giàn dưa chuột.

“Con, ra kia luyện chữ nữa giờ!” Tần Ly chỉ vào Trình Miêu Miêu.

Trình Miêu Miêu ngoan ngoãn ra bàn đá viết bút lông.

Thấy mặt sư phụ đen kịt như đáy nồi, Vương Sâm run run, tự giác chạy tới gốc lê đứng tấn, đầu đội một cái đĩa to.

Tần Ly hài lòng, vỗ vỗ tay gọi con trai cứng chui ra khỏi giàn dưa, đưa cho bé một cái chậu nhỏ, “Ra kia hái ít đậu dưa, trưa nay vợ cả của con tới ăn cơm.”

Trình Tiểu Mãn bưng chậu vui vẻ chạy đi hái đậu.

“Chủ quán, trưa nay ăn gì?” Tô Bạch xoa xoa vai bước lại, đồng tình nhìn Vương Sâm đứng tấn, nghĩ xem có nên đặt thêm quả trứng lên đĩa?

“Đậu dưa xào, ướp xào, rau mầm đậu Hà Lan xào, dưa chuột trộn giấm tỏi.” Tần Ly nói. Mấy món rau này đều là rau nhà trồng, không có hóa chất độc hại, rất tốt cho sức khỏe.

“Tôi muốn ăn thịt!” Tô Bạch kiến nghị.

“Triển Vân bảo cậu ta mang thịt đến, thịt linh dương Mông Cổ tươi, bắt được trên thảo nguyên đấy.” Tần Ly phe phẩy một tập hướng dẫn nấu ăn mới in ra.

Thịt linh dương hoang dại... chưa ăn lần nào... Đại luật sư Tô chảy nước miếng.

Sau đó, thấy thịt linh dương hoang dại thì, cả đám .

Triển Vân đi trước, Mục Triết Viễn đằng sau, đi giữa là Thi Lang ôm một con linh dương thở hồng hộc.

“Đây là thịt linh dương Mông cổ tươi mới cậu bảo?” Tô Bạch thò tay sờ sờ con linh dương đã bị trói gô bốn vó vẫn không ngừng giãy giụa, mặt đầy kinh dị. Thịt này quá tươi rồi!

“Đúng vậy, vẫn sống, thịt ra ăn luôn mới tươi ngon chứ.” Triển Vân đắc ý. Lai lịch con linh dương này cũng không đơn giản đâu nha, đó là quà của chi nhánh bên Nội Mông biếu mẹ tôi đấy.

“Bụng tròn ghê, chắc ăn quá đà hả?” Mục Triết Viễn sờ sờ cái bụng phình của con vật.

“Ai mổ đây?” Tần Ly nhìn quanh đám người. Làm thịt linh dương ấy à, anh chịu thôi, đến gà anh còn chưa từng thịt con nào, làm cá thì còn được.

Tô lão đại nghĩ mình không thể im lặng tiếp nữa, nếu không đàn người chỉ biết ăn này sẽ gây nghiệp chướng.

“Nếu tôi không nhầm thì con linh dương này đang có mang.” Tô lão đại nhẹ nhàng vút ra một câu, giống như một thùng nước lạnh đổ ào xuống đầu đám động vật ăn thịt này, lập tức tắt cả im re.

Có mang là không thịt được đâu. Để nuôi?

Khu này có cho nuôi động vật. Đã thấy có người nuôi chó nuôi mèo nuôi chim nuôi chuột nhưng chưa thấy ai nuôi linh dương cả. Hơn nữa, cái giống linh dương này, chạy nhảy là bản năng, có thể nhảy cao hai, ba mét, chạy còn nhanh hơn ô tô, muốn nhốt cũng không nhốt được.

Bữa trưa, Tô Bạch dâng hiến tảng thịt bò tối qua bê về từ nhà Triển Vân, Tần Ly đi siêu thị mua hai con gà với một con cá, giải quyết nguy cơ cả đám phải ăn chay.

Bốn cái đùi gà, ba đứa nhóc mỗi đứa một cái, còn dư một cái. Tần Ly đang lo săn sóc ba đứa nhỏ ăn cơm, Mục Triết Viễn và Tô Bạch phát động cuộc chiến đùi gà.

“Đùi gà là của chủ quán nhà tôi!” Tô Bạch trừng Mục Triết Viễn, mắt tóe lửa.

“Không đúng, là của Triển Vân nhà tôi.” Mục Triết Viễn cũng không yếu thế, mắt bắn ánh khí.

Sau đó, Thi Lang lặng lẽ gấp đùi gà, cắn một cái.

“Có chuyện gì thế?” Bọn nhỏ Thi Lang ăn xong đùi gà mới phát hiện hai đôi mắt ăn thịt người nhìn mình chằm chằm.

“Không.” Tô Bạch miễn cưỡng quay đi, tính cướp cánh gà cho chủ quán.

Bốn cái cánh gà, ba nhóc mỗi đứa ăn một cánh, cái còn lại nằm trong bát Tô lão đại.

Thấy cánh gà bị phân chia hết từ bao giờ, hai vị luật sư lại bắt đầu phun lửa đằng mắt.

Tô lão đại nhìn cánh gà trong bát, lòng thổn thức không thôi. Triển Vân thích nhất món ướp xào và đậu đũa, nghe hai anh luật sư tranh thịt thì khinh bỉ vô cùng.

Ăn cơm xong, Tần Ly pha trà, vẫn là Đồng Đình Ô Long.

Chén trà tu bổ lại khá tốt, chỉ còn vài vệt mờ mờ. Tần Ly vuốt nhẹ đường hoa văn Tô Vỡ mực dương, không nói gì. Tô Bạch liếc nhìn sắc mặt chủ quán, yên lòng.

Thi Lang lần đầu tới đây, ánh mắt đảo qua cây đàn cổ dựng ở góc phòng, dừng lại một chút, hiểu ra, lại nhìn về như cười như không của Triển Vân, cậu thở dài không nói.

Uống trà xong, ba người Triển Vân ra về, mang theo “thịt linh dương Mông cổ tươi mới”.

“Lão tam, đến phòng sách, có chuyện nói với chú.” Tô lão đại đứng dậy đi vào phòng sách, ý muốn trò chuyện lâu.

Thấy anh trai tỏ vẻ nghiêm túc, Tô Bạch vội chạy theo.

Tần Ly đưa ba nhóc về phòng ngủ trưa rồi pha cà phê mang vào phòng sách.

Tô lão đại nhìn em mình cầm tách cà phê đầy thỏa mãn lại nhìn chủ quán đang định đóng cửa đi ra, anh nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa, “Cậu Trình, cậu cũng ở lại trò chuyện một lát.”

Im lặng.

Tô lão đại đi rồi, Tô Bạch bắt đầu trầm mặc.

Buổi tối nằm trên giường, Tô Bạch ôm chủ quán cọ đến cọ đi.

“Nếu anh cả không nói, tôi cũng không nhớ được anh ấy đã ba chín, sang năm là bốn mươi rồi.” Tô Bạch lẩn lộn một trận, thở dài thật mạnh, “Anh ấy đã có tóc bạc rồi.”

“Ừ, bốn mươi như trời quá ngọ.” Tần Ly gật đầu, lòng cũng bất an, “Anh nghĩ sao?”

Tô Bạch im lặng một lát mới lên tiếng, “Tôi thích làm luật sư, thích lên tòa, tôi không muốn làm ông chủ, không muốn quản lý công ty.”

“Nhưng anh cả nói cũng đúng, nhà này không phải của mình anh ấy, công ty cũng không phải của mình anh ấy.” Tần Ly nói.

“Haizzz, anh nói xem, sao anh ấy già nhanh thế nhỉ, đã bốn mươi rồi.” Tô Bạch lắc đầu cảm khái, “Ông già bốn mươi, ôi chao.”

“Ông già bốn mươi” Tô Hâm đang ở lầu mười sáu hắt xì liên tục mấy cái.

~*

~ Thứ Hai.

Tô Bạch giữ nhà, Tần Ly đi Đông Bắc.

Chuyển hộ khẩu rất thuận lợi, cũng không chạm mặt người nhà họ Trình. Tần Ly nghĩ, đây là kết quả tốt nhất rồi! Mỗi tháng mấy ngàn đồng sinh hoạt phí, mua được an tâm, cũng mua được thanh tĩnh. Dù sao người nhà ấy không nợ Tần Ly, không nợ Tô Bạch, ngược lại hai người nợ họ một mạng. Huống hồ, nếu họ

học bọn lưu manh vào thành phố ồn ào gây chuyện thì gia đình anh cũng mất sạch mặt mũi. Anh không thể mất mặt, Tô Bạch cũng không thể, nhưng họ có thể không để ý đến người ta chỉ trở bàn tán mà lẫn ra đường.

Hành trình đi Đông Bắc mất khá nhiều thời gian, về nhà đã là cuối tuần.

“Trông vợ mệt mỏi quá, vừa đúng dịp anh có mang về mấy củ nhân sâm, tối nay hầm canh bồi bổ cho vợ.” Tần Ly trái ngó phải nhòm mặt vợ, lo lắng. Mới đi vắng vài ngày, vợ đã gầy đi nhiều quá, sắc mặt mệt mỏi, vành mắt đen thui.

Tô Bạch vẫn im lặng, chỉ có vòng tay ôm chủ quán lại siết chặt thêm.

“Tiểu Mãn đâu?” Tần Ly ngó ngược ngó xuôi tìm con.

“Vương Thiếu Khanh nghỉ phép, đưa hai đứa con ra ngoại thành chơi, Tiểu Mãn cũng đi theo.” Tô Bạch nói.

Tần Ly yên tâm. Vương Thiếu Khanh là hình mẫu người đàn ông của gia đình điển hình, ngoại trừ lúc bận việc không thể chăm sóc con, còn thì đảm đang tháo vát, dỗ trẻ dạy con rất thành thạo.

Canh sâm quá bổ. Bổ đến nỗi đại luật sư Tô bốc hỏa phừng phừng, trời vừa nhá nhem đã đè người ra gặm hăng hái.

Tần Ly mệt thảm, nằm trên giường mơ mơ hồ hồ, mà bạn Tô lại không chịu nằm ngoan, vừa nói chuyện vừa động tay động chân.

Mơ mơ màng màng, không biết Tô Bạch nói với mình những gì, Tần Ly chỉ thỉnh thoảng ừ hử một tiếng coi như đáp lời, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Tô Bạch bế người ta đi tắm rửa rồi ôm vào lòng, hồi tưởng từng chút từng chút của một năm quen biết, lòng càng lúc càng khó chịu.

Chủ quán, anh yêu tôi không?

Chủ quán, anh yêu tôi chứ?

Một lần lại một lần hỏi vấn đề này, mọi ngày chẳng nhận được câu trả lời, nay cũng chỉ được mấy tiếng ừ hử có lệ.

~*

~ Trong bữa sáng.

“Chủ quán, tôi yêu anh.” Tô Bạch đặt quả trứng ốp hình trái tim xuống trước mặt Tần Ly, nói từng chữ rành mạch và nghiêm túc.

“Ừ, tôi biết.” Tần Ly cười, hôn vợ một cái, hạnh phúc nhìn quả trứng tình yêu. Vợ làm trứng ốp là ngon nhất.

“Chủ quán, tôi yêu anh, anh yêu tôi chứ?” Lần đầu tiên, Tô Bạch hỏi vấn đề này lúc tỉnh táo.

“Tôi đương nhiên...” Tần Ly nuốt miếng trứng, trả lời đương nhiên, nhưng nói được một nửa lại ngừng.

“Đương nhiên... sao cơ?” Tô Bạch truy hỏi.

“Tôi, tôi...” Tần Ly liếm liếm lòng đỏ trứng dính trên môi, chỉ một câu “tôi đương nhiên cũng yêu anh” vẫn mắc lại trên đầu lưỡi không thể thốt ra.

“Anh làm sao?” Tô Bạch hôn Tần Ly, ăn sạch trứng dính trên môi người kia, ánh mắt vẫn nhìn vào mắt anh chăm chú.

“Tôi không biết.” Tần Ly nhìn Tô Bạch, ánh mắt dần dần mờ mịt.

Yêu...

Yêu ư?

Không yêu ư?

Yêu... là gì?

“Tôi đi làm, chờ tôi về nhé.” Tô Bạch cười cười, hôn lên trán Tần Ly một cái, lại ôm thật chặt rồi mới thả người, đi làm.

Đặt đĩa xuống, Tần Ly không còn hứng ăn uống, nghĩ nghĩ, bắt đầu quấy rầy lão Mã.

“Có chuyện nói nhanh, anh sắp có tiết, chỉ còn mười phút.” Lão Mã lớn tiếng giục.

“Anh, em hỏi anh, anh yêu chị Sanh chứ?” Tần Ly nhỏ giọng hỏi.

“Nói thừa! Con anh đã chín tuổi, chú bảo anh yêu hay không yêu!” Lão Mã cười nhạo.

“Vậy em hỏi anh, yêu một người cảm giác thế nào?” Tần Ly bắt đầu cào micro.

Những tiếng “xẹt xẹt” theo sóng vô tuyến đập vào màng tai khiến lão Mã tê cả da đầu, sau đó nhanh chóng quyết định cúp máy. Hô, xem ra tiểu sư đệ bị lưới tình vây khốn rồi! Lão Mã cười gian một tiếng, mau miệng loan tin với bà xã. Bận đang ?

Căn cứ theo kinh nghiệm của Phương Sanh truyền cho, Tần Ly bắt đầu tỉ mỉ phân tích cảm giác của mình với Tô Bạch:

1. Mỗi khi không gặp sẽ nhớ đối phương - Không đúng, bây giờ không thấy nhớ.
2. Mỗi khi gặp người đó, tim sẽ đập thành thịch - Không đập thì là người chết.
3. Mỗi khi hai người bên nhau luôn luôn nói hết chuyện này đến chuyện khác - Cũng không phải, hai chúng tôi ai làm việc người ấy.
4. Thấy người đó vui cũng vui theo, người đó buồn bản thân cũng buồn theo - Hình như là ngược lại.
5. Dù đối phương làm sai điều gì cũng bao dung tha thứ - Tôi chỉ muốn đập bay anh ta.
6. Khi mơ thường mơ về người đó - Tôi chẳng bao giờ mơ.
7. Thấy người đó thích người khác sẽ cảm thấy đau lòng, mất mát - Vợ định ngoại tình? Gia pháp hầu hạ.
8. ...

Phân tích hơn trăm điều, Tần Ly rút ra kết luận, vẫn chưa biết.

~*

~ Ba giờ chiều, Trình Tiểu Mẫn về đến nhà.

“Ba ba, con hái được thật nhiều nấm mang về này!” Trình Tiểu Mẫn hí hửng khoe ra chiến lợi phẩm.

“Ừ, con ba giỏi quá!” Tần Ly ôm con hôn lấy hôn để.

Một bọc to nấm tươi do Tiểu Mẫn tự tay hái ở nông trang ngoại thành, đương nhiên, do Vương Thiếu Khanh trả tiền. Vừa khéo, vợ thích ăn canh nấm với thịt, nếu biết đây là nấm do chính tay con trai cưng hái thì chắc sẽ vui lắm! Tối nay hầm canh nấm với gà non vậy.

Nhưng, Tô Bạch lại không được ăn nấm do con mình hái.

Hoàng hôn chậm rãi phủ xuống, một bàn thức ăn cũng từ từ nguội lạnh. Cho Tiểu Mẫn ăn no, đưa sang nhà Vương Thiếu Khanh, Tần Ly đi tìm người.

Di động: tắt máy.

Văn phòng: cả ngày không thấy người đến.

Tìm ba ngày, đợi ba ngày, không thấy bóng dáng.

Trong nhà mọi thứ vẫn như cũ, trên lầu mười sáu cũng vậy. Chỉ có toàn bộ giấy tờ tùy thân trong phòng sách không thấy đâu, văn phòng luật sư cũng rất nhanh đã đổi chủ.

Vì vậy, Tần Ly biết, Tô Bạch đã tự ra đi.

Nhận được điện thoại của Tô lão đại.

“Cậu Trình, chúng ra nói chuyện một lát.” Ngữ điệu Tô lão đại bình thản trước sau như một.

Tô Hâm vừa thông thả uống một hớp cà phê vừa quan sát người ngồi trước mặt, anh không nhìn ra tâm trạng người ấy lúc này.

“Có chuyện xin cứ nói, không cần lãng phí thời gian.” Tần Ly khuấy cà phê, thảng thốt nói, anh không thích co kéo với người khác.

Tô lão đại trầm mặc thật lâu, những lời đã chuẩn bị rất kỹ nay lại không sao thốt ra khỏi miệng, cuối cùng chỉ đặt lên bàn một túi tài liệu dày, để lại một câu rồi bỏ đi.

“Nhà họ Tô chúng tôi cần một người thừa kế, phải có người lấy vợ sinh con.”

Bên trong túi là mấy tấm hình, có lẽ là chụp lén. Trong hình là Tô Bạch và một cô gái lạ.

Sờ sờ ngực, đau dữ dội. Cổ nén cơn đau đang trào lên muốn vỡ ngực, Tần Ly cầm túi, đứng dậy đi đón Tiểu Mãn tan học.

~*

~ Thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến lúc Tiểu Mãn nghỉ hè. Thế là đã một năm! Ngày này năm ngoái anh còn đang quần quật làm việc ở quán cơm nhỏ ấy.

Ngày hè tươi đẹp, lão Mã đưa vợ con xuất ngoại du lịch, tiện thể vòng sang đây thăm tiểu sư đệ, muốn xem một hồi kịch tình biến.

“Tiểu Ly, trong chuyện này có lẽ có gì đó hiểu lầm, chú tìm cậu ta nói chuyện rõ ràng một lần xem sao!” Lão Mã giận đến muốn cho gã họ Tô kia một trận biến dạng luôn.

“Đúng vậy, nên tìm cậu ta về xem thế nào đã.” Phương Sanh nhin nhiều năm như vậy mới gặt hái được thành quả, không muốn tiểu sư đệ vì một chốc sĩ diện ngạo mạn mà bỏ qua hạnh phúc.

“Anh chị, em không sao, đừng lo!” Tần Ly cười cười, “Hơn nữa, thân thể là vốn gốc của mọi sự. Em muốn đi tìm vợ về thì cũng phải có cái mạng mới làm được!”

“Có chuyện gì?” Lão Mã đứng phắt dậy. Ông anh này, sau ngày tận mắt nhìn tiểu sư đệ từ trần một lần thì rất sợ những lời đề cập đến sinh mạng.

Tần Ly im lặng một lát, cuối cùng thành thật khai báo.

“Thân thể này bị bệnh tim, mấy hôm trước phát bệnh một lần. Em vừa đi kiểm tra, tình hình không khả quan lắm. Vương Thiếu Khanh đã liên hệ bệnh viện cho em, bác sĩ mổ là một vị có tiếng trong giới, bạn của cậu ta hồi học bên Mỹ.” Tần Ly nói.

Nghe xong, lão Mã và Phương Sanh mất bình tĩnh.

“Được, chúng ta đi chữa bệnh trước, đi, à, anh đi với chú. Còn cháu, cháu...” Hai tay lão Mã bắt đầu run rẩy.

“Tiểu Mãn em sẽ mang theo.” Tần Ly cắt lời, “Anh, em có thể về được hay không còn không chắc, em muốn dẫn Tiểu Mãn đi theo. Hơn nữa, cái gì nó cũng biết cả, em không giấu được nó.”

“Nó còn nhỏ như vậy...” Phương Sanh không đồng ý.

“Đừng xem thường con em.” Tần Ly nở nụ cười.

Phương Sanh không tin, quay lại hỏi Tiểu Mãn, “Cục cưng, biết ba ba muốn đi làm gì không?”

“Biết ạ.” Trình Tiểu Mãn vỗ vỗ ngực mình, “Chỗ này của ba ba bị thủng một chút, cần đi tìm người khâu lại. Ba ba nói, nếu khâu kín rồi, ba ba sẽ đưa Tiểu Mãn đi Disneyland chơi, nếu không khâu kín được sẽ để chú Đại Bạch mang Tiểu Mãn đi, ba ba ở trên trời nhìn.”

Phương Sanh và lão Mã không biết nói gì hơn. Ai lại đi dạy trẻ con như thế? Nó còn nhỏ như vậy, vẫn chưa đầy năm tuổi mà!

“Ngày kia em đi, hai người tới thăm bệnh cũng được, đi theo thì không cần.” Tần Ly nói.

“Tiểu Ly, cái tên họ Tô kia nhất định có nỗi khổ tâm khó nói, nếu bây giờ có thể tìm được hần... không, tốt nhất đừng để chị mày tìm được hần!” Phương Sanh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chị, ngày đó Tô Bạch đi làm đã nói với em ‘tôi đi làm, chờ tôi về nhé’, em tin.” Tần Ly nói, “Nhưng em không tin anh trai cậu ta. Em sợ cậu ta bị lừa.”

Mục Triết Viễn và Triển Vân trèo rào lên vào đúng lúc nghe được câu cuối.

“Chủ quán, thủ lĩnh chúng tôi là con hồ ly âm hiểm nhất, ai mà lừa được anh ta!” Mục Triết Viễn lắc đầu, Triển Vân gật đầu tán thành.

“Triết Viễn, cậu sai rồi.” Tần Ly cười cười, “Tô Bạch rất thông minh nhưng cậu ta có một nhược điểm, đó là không đề phòng người mình tin tưởng. Người ngoài không lừa được Tô Bạch, nhưng nếu là Tô Hâm, cậu biết đấy, anh em họ tình cảm rất tốt.”

Mục Triết Viễn nghẹn lời.

“Hừ, tên Tô Hâm đó, mắt gian mày giảo đầu trâu mặt ngựa mỏ nhọn tai vênh, nhìn thế nào cũng thấy nham hiểm, trông thế nào cũng không giống người tốt, nhân phẩm của anh ta mà đáng tin thì tôi vất đầu Tô Bạch xuống làm cầu cho mấy người chơi!” Tần Ly càng nói càng kích động, sắc mặt càng lúc càng đen.

Triển Vân rút lại trốn sau lưng Mục Triết Viễn, vỗ vỗ trấn an quả tim bé bỏng, chủ quán đáng sợ quá đi.

Mắt gian mày giảo đầu trâu mặt ngựa mỏ nhọn tai vênh...

Mục Triết Viễn nháy nháy mắt, không hổ là giáo sư văn học, xem người ta dùng thành ngữ kìa, cứ gọi là tuôn từng đồng từng đồng.

Mục Triết Viễn và Triển Vân ngồi chồm hổm trên sàn, bốn con mắt đảo tới đảo lui theo dõi hành động của chủ quán, đoán không ra tâm tư người kia. Tần Ly chỉ sắp xếp vài thứ cần thiết để đi xa.

Trình Tiểu Mãn cũng bám ở phía sau chạy tới chạy lui, ôm gối nhỏ nhét vào va li của cha.

“Tiểu Mãn, hai cha con định đi đâu?” Triển Vân tranh thủ lúc rảnh tới dò hỏi Tiểu Mãn.

“Ba ba muốn dẫn Tiểu Mãn bỏ trốn!” Trình Tiểu Mãn nói một câu khiến người ta kinh sợ.

Triển Vân mở to mắt. Bỏ trốn! Một từ hấp dẫn làm sao!

“Triển Vân, chẳng phải cậu vẫn thích cái vườn này hay sao, cho cậu mượn căn nhà này một thời gian, thoải mái hành hạ nó!” Tần Ly ném một chùm chìa khóa cho Triển Vân.

Mục Triết Viễn vạn phần sầu lo. Tô thủ lĩnh đi lạc, anh không liên hệ được. Chủ quán lại ra vẻ muốn mang con bỏ trốn, anh ngăn không được. Loạn hết cả rồi!

~*

~ Sân bay.

Một cậu bé tầm bốn, năm tuổi đang trông hành lý, bên cạnh, hai người đàn ông đang giằng co.

“Chủ quán, mang tôi bỏ trốn với!” Triển Vân ôm chặt thắt lưng Tần Ly không chịu buông, bên chân còn có một va li to bự.

Tần Ly hét cách. Vốn định lên máy bay, ai dè Triển đại mỹ nhân ở đâu xông ra, nước mắt nước mũi tèm nhem lên án mình bội tình bạc nghĩa, khiến người xung quanh đều chú ý đến mình.

Tên nhóc Triển Vân dạo này rảnh rỗi buồn chán quá độ, gần đây Mục Triết Viễn bận bịu công việc không có thời gian cho cậu, cậu lại bị một từ rất có tính dụ hoặc là “bỏ trốn” hấp dẫn, vậy nên bắt đầu bám theo Tần Ly.

“Chúng tôi đi Mỹ.” Tần Ly hít sâu. Bình tĩnh, bình tĩnh, hành hung giữa đám đông là không nên.

“Tôi có hộ chiếu.” Triển Vãn chỉ chỉ hành lý. Sau đó, đội ngũ bỏ trốn của hai cha con thêm một cái đuôi thật bự, dán nhãn “bỏ trốn theo chồng nhỏ”.

Tần Ly thích an tĩnh, đến Mỹ vẫn không muốn ra ngoài nhiều. Triển Vãn hốt Tiểu Mẫn đi chơi khắp nơi, tối về ngủ ở biệt thự nhà họ Triển tại Mỹ, thỉnh thoảng mới đến trình diện cho thấy cả hai vẫn hoàn toàn khỏe mạnh.

Tần Ly ngoan ngoãn ở lại nhà bác sĩ William, theo lời bác sĩ là để tiện theo dõi.

William có một phần tư dòng máu Trung Quốc nhưng vẫn là một người phương Tây, rộng rãi, nhiệt tình, tự do, thoải mái.

Tần Ly lại đọc tứ thư ngũ kinh học đàn cổ tập viết bút lông mà lớn lên, tính cách bên trong thuộc về truyền thống.

Quan sát ở cự ly gần, văn hóa Đông – Tây va chạm, lửa bắn tứ phía, rất là náo nhiệt.

Nhà William là một biệt thự ba tầng nằm trong hoa viên riêng biệt. Tần Ly ở lầu một, vợ chồng William ở lầu hai, con trai William là Jack, mười ba tuổi, chiếm cứ lầu ba.

Lầu một đầy đủ đồ dùng, đều đang được sử dụng, bao gồm cả bếp.

Tần Ly không kén ăn nhưng không thích cơm Tây lắm, trừ món gan ngỗng và ốc sên, cùng gia đình William gặm bánh mì với bơ tốt được vài ngày thì mất hết hứng ăn uống.

Chạy tới khu phố người Hoa mua một ít nguyên liệu, Tần Ly vừa lăm lăm so sánh giá cả với ở nhà vừa bắt tay vào xử lý. Đang nhào bột mì, bạn nhỏ Jack bỗng ló vào bếp.

Cậu bé chỉ biết chú người Hoa này là bệnh nhân của cha, có điều trông chú ấy cũng không dễ gần lắm. Cũng giống như đa số người nước ngoài, nhắc tới cơm Trung là chỉ nghĩ ngay tới sủi cảo vậy, chú người Hoa này đang làm sủi cảo?

“Sui cao?” Bạn nhỏ Jack cố gắng phát âm bằng tiếng Trung.

“Hử?” Tần Ly nhướng mày.

“Sui, cao?” Nhưng tiếng Trung của bạn ấy còn tệ hơn cha mình nhiều.

“À, sủi cảo.” Tần Ly nhìn nắm bột đang chuẩn bị can làm mì, liếc sang cần tây và thịt lợn bên cạnh, quyết định đổi sang làm sủi cảo.

Sủi cảo luộc xong, bạn nhỏ Jack ăn đến bội thực. Vợ chồng bác sĩ William đưa con vào bệnh viện, rất u buồn.

Sau khi xuất viện, cậu bé lập tức dính chặt lấy chú người Hoa biết làm sủi cảo này.

Nhưng ẩm thực Trung Hoa phong phú vô cùng, đâu chỉ có mỗi sủi cảo! Cậu nhỏ bị đám tranh trên thực đơn trong nhà hàng hấp dẫn, quán lấy chú người Hoa đòi làm món này món kia.

Không khó lắm. Khẩu linh[1] xào cay và nắm kim châm dầu mè thôi.

[1. Khẩu linh: là đoạn cuối trong bộ dạng của con lợn.]

Nắm kim châm là rau trộn, dầu mè cũng dễ chế biến. Chỉ là lúc làm món khẩu linh xào cay thì xảy ra sự cố.

Các món xào Trung Quốc có đặc điểm nhiều dầu lắm khói, nhất là khi đảo chảo cho bén lửa lên. Trong bếp nhà William trang bị hệ thống báo động tiên tiến nhất, khi khói dầu bốc lên, chuông báo cháy réo vang. Lúc món khẩu linh xào cay hoàn thành cũng là lúc mạch điện tự động ngắt, đội phòng cháy xông vào.

Bạn nhỏ Jack ôm hai đĩa đồ ăn sung sướng hưởng thụ. Giáo sư Tần há hốc miệng đứng bên cạnh. Vợ chồng William ký biên bản báo cháy xong, càng u buồn hơn.

~*

~ Sau đó, giáo sư phải lên bàn mổ.

Lão Mã và Phương Sanh tới thăm người bệnh.

Tần Ly ôm hôn con trai, giao cho Triển Vân mang ra ngoài. Đến lúc này, Triển Vân mới biết nguyên nhân chủ quán “bỏ trốn”, cậu ngày người.

“Anh, chị, nếu em không qua khỏi thì giao Tiểu Mẫn cho Tô Bạch giúp em nhé!” Tần Ly lấy một chiếc vòng tay từ trong túi áo, vuốt ve một lát rồi đeo vào tay Phương Sanh, “Chị, cái này cho Tiểu Mẫn cưới vợ.”

Vòng tay của sư mẫu, dương chi bạch ngọc, cuối cùng vẫn đeo lên tay mình, Phương Sanh khóc nức nở, thật lòng muốn cắn tiểu sư đệ vài cái. Đứa nhỏ này, sao lại nhiều nạn như vậy!.

Lão Mã chỉ thiếu nước thỉnh thần bái Phật phù hộ. Lần trước tiểu sư đệ đã gặp chuyện không may, sư tử nhà anh đã không để anh sống yên lành, nếu lần này Tiểu Ly lại có mệnh hệ gì, anh đi theo luôn cho nhẹ nhàng.

Vườn hoa ở đối diện bệnh viện.

Triển Vân ôm Tiểu Mẫn ngồi ở xích đu, nghĩ nát óc cũng không hiểu vì sao người kia có thể bình tĩnh như vậy, dù đang ở ranh giới sống còn.

“Ba ba đã nói sẽ đưa Tiểu Mẫn đi Disneyland chơi.” Trình Tiểu Mẫn ôm chặt cổ vợ cả, cọ cọ, không lên tiếng nữa.

Hoàng hôn buông xuống, di động của Triển Vân rung lên, cậu ôm chặt đứa bé đang ngủ trong lòng thêm một chút, bấm nghe.

Ngồi lặng một lát, cuối cùng thoáng nhìn về phía bệnh viện, gọi tài xế, lên xe, đi thẳng tới nhà chính Tô gia.

Hơn bảy giờ xe. Tới nhà họ Tô đã là ba giờ sáng.

Tô lão đại mặc áo ngủ ra mở cửa, thấy Triển Vân đầy mặt giận dữ đứng đó, ngăn ra.

“Anh không cần phí tâm chia rẽ bọn họ nữa đâu. Chiều hôm qua anh ta mổ tim. Ca mổ thất bại rồi.” Triển Vân ném xấp tài liệu trên tay vào mặt Tô lão đại, quay lưng bỏ đi.

Đi ra bên ngoài, Triển Vân ngồi xổm xuống sờ sờ đầu Tiểu Mẫn, “Tiểu Mẫn, cứng đi theo chú hay ở đây chờ chú Đại Bạch.”

“Tiểu Mẫn muốn ba ba.” Trình Tiểu Mẫn ngả đầu vào cổ vợ cả, cả người đều dựa lên.

“Được, chúng ta đi tìm ba ba.” Triển Vân ôm bé lên, đi ra xe.

Trong phòng, Tô lão đại siết chặt tờ kết quả giám định ADN, hai tay run rẩy.

Ba, mẹ, làm người xấu cực khổ lắm, vì sao lại muốn con làm loại chuyện này, rồi lão tam sẽ hận chết con thôi.

22. Chương 22: “vợ, Nếu Vợ Dám Ngoại Tình, Anh Sẽ Lập Tức Cho Vợ Làm Quỷ Hồn Nhà Họ Tần Luôn.”

Lão Mã cúp điện thoại, gọi lại không ai nhấc máy. Thằng bé này, sao không nghe người ta nói hết đã tắt máy, thật chẳng lẽ phép chút nào, thanh niên bây giờ... Lão Mã lắc đầu, rất bất mãn với cậu Triển Vân này. Mà thôi, đi xem tiểu sư đệ thế nào đã, giờ cũng ra được rồi đây!

Ca mổ không được thuận lợi, phương án một thất bại, nửa đường phải đổi sang phương án hai. May mà Tần Ly cứng cỏi, dù vậy vẫn chống chọi qua được.

Lão Mã cuối cùng cũng thở ra một hơi đã nghẹn bấy lâu, trái tim treo lên cổ từ sáng cũng rơi xuống ngực.

~*

~ Trong một bệnh viện khác.

Tô Bạch đang giúp một đôi vợ chồng già trúng gió nằm bất động trên giường lau mình, vẫn chưa hết hải hùng.

Tô Bạch liên tục gọi về nhà nhưng không ai nghe máy, cả di động của chủ quán cũng không gọi được. Định bay về nhà lại không nỡ bỏ lại cha mẹ già đã mấy phen thông tri bệnh tình nguy kịch. Cuối cùng cũng liên lạc được với Mục Triết Viễn, nhận đến một tin: chủ quán đã mang theo con bỏ trốn cùng Triển Vân, bấy giờ anh mới yên lòng. Chắc là chủ quán bị Triển Vân xúi giục đi du lịch, hồi trước hai người còn hẹn nhau tới thảo nguyên ăn thịt linh dương mà.

Gửi một đồng tin nhắn đi, nhưng một mẩu hồi âm cũng không nhận được. Lúc đó đi vội quá, tuy đã nhờ anh cả nhắn lại nhưng không thấy chủ quán hồi âm, hay là giận rồi? Không đâu, chủ quán đâu phải người dễ giận lấy như vậy! Nhưng mấy hôm nay mình cứ phấp phỏng, mí mắt nháy liên tục, chẳng lẽ có chuyện gì rồi?

Tâm trạng Tô Bạch rất bất an, hậu quả trực tiếp là một thìa canh dút vào mũi cha mình.

Ông Tô bị đổ một thìa canh vào mũi, bất hạnh hơn là con trai vẫn không phát hiện, thìa thứ hai lại đưa tới, trong cơn tức giận, cánh tay phải vẫn không nhúc nhích được bỗng động đậy, sau đó một cái tát đánh bay thìa canh thứ hai rồi mới ho khan kịch liệt.

Tô Bạch buông thìa, không hề xấu hổ bấm chuông gọi y tá. Người tới, là Tô lão đại.

“Anh, anh đến rồi à?” Tô Bạch thở ra một hơi.

“Ừ.” Tô lão đại lặng lẽ nhìn em mình, không biết nên nói gì.

“Anh, lần sau đến thì mang chủ quán đến đây nhé, em không liên lạc về nhà được.” Tô Bạch nói, cầm khăn mặt lau miệng cho cha, đột nhiên nở nụ cười, “Chủ quán nhà em rất biết chăm sóc người khác, lần trước em bị cảm, được phục vụ dễ chịu đến không muốn khỏi luôn.”

Tô lão đại nghĩ, thôi, khai hết đi vậy, muốn trách thì cứ trách anh đi.

“Lão tam, lúc chú đi, nhờ anh nhắn dùm cho cậu Trình, anh không nhắn. Anh bảo di động của chú rơi mất cũng không phải, là anh vớt.” Tô lão đại nói.

Tô Bạch ngây người, thì ra... anh cả vẫn muốn chia rẽ bọn họ sao?

“Anh đưa cho cậu ta ảnh chụp chú và bác sĩ Mễ hẹn ăn cơm, bảo là chú đi xem mắt.” Tô lão đại thấy em trai lộ vẻ khó chịu lắm, không nói nổi nữa, muốn vỗ vai tỏ ý xin lỗi lại bị gạt ra.

“Anh, chủ quán có chỗ nào không tốt, vì sao cứ muốn chia rẽ chúng em?” Tô Bạch tức giận, mà càng nhiều hơn là thất vọng.

“Tô Bạch, tối hôm qua Triển Vân đưa Tiểu Mãn đến nhà cũ, cậu ta nói, nói...” Tô lão đại siết chặt tay, không nói được nữa.

Tô Bạch cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thế nhưng, không ngờ tuyệt vọng còn ở phía sau.

Triển Vân nói, chiều qua cậu ta làm phẫu thuật tim, ca mổ thất bại.

Ca mổ thất bại rồi.

Ca mổ thất bại rồi.

Có nghĩa là...?

Tô Bạch an tĩnh lại, lấy áo vest treo ở cửa mặc vào, tỉ mỉ cài từng khuy, nói, “Chủ quán luôn cười em ăn mặc không có thẩm mỹ, từ đầu đến chân toàn Armani. Nhưng lần nào cũng là cậu ấy đưa quần áo của em đi giặt, em biết cậu ấy thích nhìn em mặc u phục.”

“Lão tam...” Tô lão đại hoang mang sợ hãi trong lòng, lão tam định làm chuyện gì ngu ngốc sao?

“Anh, đừng lo, em sẽ không luẩn quẩn trong lòng. Em còn có con nhỏ phải nuôi mà.” Tô Bạch lướt qua anh mình, đi ra cửa, “Còn nữa, anh ạ, Tiểu Mãn họ Trình, cả đời đều họ Trình.”

“Thế này, cái gì cũng không trông cậy được nữa rồi.” Ông Tô thở dài, đột nhiên ngồi dậy,

“Mặc kệ nó vậy!” Bà Tô nhắm mắt lại.

~*

~ Chủ quán, anh từng nói tôi sống là dâu nhà anh, chết là quý nhà anh mà. Đừng vội, tôi đến với anh đây. Gục trên tay lái, nhớ tới từng biểu cảm của chủ quán khi nói những lời này, Tô Bạch cười ra nước mắt.

Trời đã tối sầm, xe nửa đường dừng lại, Tô Bạch không còn sức để nhúc nhích nữa. Đi một lát lại dừng, quãng đường bấy giờ xe, anh dùng hết một ngày đêm để đi.

Hắn là ở đây, Tô Bạch nhìn cửa bệnh viện, liêu xiêu bước vào. Chủ quán, tôi đến rồi.

Lúc này ca phẫu thuật của Tần Ly đã qua bốn mươi tám tiếng, được đưa từ phòng hồi sức sang phòng bệnh thường, lão Mã cũng đem Tiểu Mãn vào thăm một lần, tuy chỉ có hai phút, lại còn cách một lớp thủy tinh.

“Ba ba có thể mang Tiểu Mãn đi Disneyland rồi.” Trình Tiểu Mãn ôm chặt vợ cả, nước mắt nhịn mấy ngày nay rốt cuộc từng giọt từng giọt lăn ra.

Phương Sanh xách bốn phần cơm đi vào, cười đến gian xảo.

“Lão Mã, tôi cũng nhìn thấy một thằng ngốc đang tìm nhà xác.” Phương Sanh nháy mắt với Triển Vân.

Triển Vân đỏ bừng mặt. Nhớ tới vụ mình ôm Tiểu Mãn chạy lung tung tìm nhà xác, mất mặt quá, muốn chết quá. Nhưng mà, lúc này tìm nhà xác, có thể khiến bà chị sư tử kia để ý...

Nghĩ tới khả năng đó, Triển Vân lại thấy an toàn của bản thân không được bảo đảm rồi. Hình như, hình như, cậu quên nói cho Tô lão đại vụ giải phẫu có thay đổi. Cái tên luật sư âm hiểm xảo quyệt cứ thế tìm đến... Xong, mạng nhỏ nghĩ chơi rồi...

Ôm chặt phao cứu mạng trong lòng, Triển Vân bắt đầu tìm đường chạy trốn an toàn nhất.

Sau đó, đụng phải Tô Bạch.

Chính chủ tới, tiểu sư đệ cũng không sao rồi, vợ chồng lão Mã muốn đi nghỉ một chút, từ lúc tiểu sư đệ vào phòng mổ đến nay, bọn họ chưa từng chớp mắt.

“Tìm không được cậu, Tiểu Ly tự ký giấy mổ.” Võ võ lưng Tô Bạch khiến người ta ngã sụp xuống đất, lão Mã lắc đầu, vờ không phát hiện, kéo bà xã đi.

Ngồi sụp ở cửa phòng bệnh, Tô Bạch lần thứ hai cười ra nước mắt. Còn sống, vẫn sống!

Đợi được đến lúc thăm hỏi, Tô Bạch lại bị tập thể gạt bỏ. Bác sĩ William nói, mỗi ngày một lần vào thăm, mỗi lần hai người, thời gian hai phút.

Tiểu Mãn là suất cứng. Tô Bạch cũng muốn vào dự thính nhưng gần đây thể trạng quá kém, không tranh được với vợ chồng lão Mã, lần nào cũng bị người ta chen ra, ngay cả Triển Vân cũng chen anh được một lần.

Vài ngày sau, Tô Bạch xù lông lên, được bác sĩ William phê chuẩn cho vào thăm. Sau đó, bị đá kích.

“Anh là ai?” Giọng Tần Ly rất thấp nhưng vẫn rõ ràng. Tóc tai rối bù, râu mép lởm chởm, hốc mắt sâu hoắm, gương mặt khô quắt, dân chạy nạn châu Phi à?

Tô Bạch kinh hãi, sau đó thất hồn lạc phách chạy ra.

“Bác sĩ, bác sĩ, anh ta quên tôi rồi, anh ta mất trí nhớ, anh ta không nhận ra tôi, anh ta không biết tôi là ai!” Tô Bạch túm áo William lay lay.

William cố gắng giải cứu áo mình ra, dùng một giọng rất chuyên nghiệp nói, “Này anh, cậu Trình làm giải phẫu ngoại khoa ở tim, nếu trí nhớ của cậu ấy có vấn đề thì anh nên nhờ khoa não tư vấn. Nhưng theo tôi được biết, tình trạng cậu ấy rất bình thường.”

“Cậu nên đi soi gương một cái đã.” Lão Mã tử tế nhắc nhở một câu, tính xem đi đâu ăn trưa.

Hả? Hả? Hả???

Tô Bạch chạy ào vào buồng vệ sinh, cạo râu, gội sạch đầu, véo má cho hồng lên. Ừm, trông cũng đỡ rồi, thế này chắc chủ quán không chê xấu nữa đâu nhỉ!

“Anh đã đi đâu vậy?” Tần Ly hỏi một câu khiến luật sư Tô vừa tiến vào phục vụ rùng mình một cái.

“Chuyện này, chờ anh xuất viện chúng ta từ từ nói, được không?” Tô Bạch cố gắng sắm vai vợ hiền.

“Ừ, cũng được.” Tần Ly chậm rãi ngồi dậy, vẫy tay ý bảo Tô Bạch ngồi xuống, sờ gương mặt hốc hác của anh, sau đó vén áo sờ sờ bụng, thở dài, “Đừng nói đến bụng béo, bây giờ ngay cả cơ bụng cũng teo đi rồi, thịt trên mặt cũng mất, nhưng được cái trông mắt lại to ra.

Tô Bạch ra sức trừng cho mắt mình thành hình quả nho, nói gì thì nói, mắt to luôn luôn đẹp mà.

“Còn nữa...” Tần Ly nói tiếp.

Tô Bạch nhanh nhẹn ngồi thẳng lên lắng nghe dạy dỗ.

“Nếu có lần sau, không cần đi làm nữa, ở nhà tôi nuôi.” Tần Ly nói.

Tô Bạch nhếch miệng cười hạnh phúc. Từ khi biết Trịnh Thái đi mua đồ ăn rồi mất tích, chủ quán không bao giờ cho anh đi mua đồ ăn một mình. Lần này mình đi làm rồi mất tích, chủ quán càng sợ hơn đi!

“Được.” Tô Bạch gật đầu thật mạnh. Cho cái công ty của anh cả đi gặp quỷ đi, ai quan tâm nó là tâm huyết của hai thế hệ nhà họ Tô, tôi chỉ muốn cùng người nhà sum vầy một chỗ mà thôi!

“Ừm, cô gái kia là ai, trông rất xinh đẹp, anh còn cầm tay cô ta nữa!” Thấy Tô Bạch cười đến ngu, Tần Ly nhẹ nhàng vứt ra một câu đánh cho tên kia hiện nguyên hình.

“Là, là bác sĩ tâm lý.” Tô Bạch ử rử rụt cổ, do dự nói, “Tôi nghi ngờ mình có bệnh, bệnh về tinh thần ấy, ừm, có khuynh hướng bạo lực.”

Tần Ly dựng lỗ tai lên. Mấy cái lỗ tai ngoài cửa cũng dựng lên. Lão Mã và Phương Sanh tính xem có nên vọt vào tiên hạ thủ vi cường giết người diệt khẩu không.

“Mẹ tôi trước đây bị trầm cảm, đôi khi có khuynh hướng bạo lực. Tôi nghĩ hình như tôi bị di truyền.” Tô Bạch nói.

“Vì sao lại phát hiện?” Tần Ly nhíu mày. Tô Bạch có khuynh hướng bạo lực? Không thể nào, tên nhóc này cả ngày bị đánh không dám kháng cự, mắng không cãi lời, chịu khó như trâu bò vậy, làm sao có thể?

“Sáng hôm đó, tôi tỏ tình với anh, sau đó tôi hỏi anh có yêu tôi không, anh nói anh không biết.” Giọng Tô Bạch mang theo chút ai oán.

Tần Ly im.

“Sau đó tôi thấy mình không ổn.” Tô Bạch nói.

“Không ổn chỗ nào?” Tần Ly hỏi.

“Tôi lúc đó rất muốn cắn anh, cắn cho thật mạnh mấy cái, nhưng mà tôi không nỡ.” Tô Bạch nói.

Tần Ly giật giật khóe miệng. Đến thế cơ à, nhưng lúc đó cậu ta chỉ hôn anh một cái rồi đi làm mà?

Cửa đột nhiên bật ra, ba người lặn vào, một người đứng khoanh tay đằng sau.

Mục Triết Viễn vòng qua ba tên nghe lén trên sàn, nhìn Tô Bạch bằng ánh mắt khinh bỉ vô hạn, “Nếu là Triển Vân tỏ tình với tôi rồi hỏi tôi có yêu cậu ta không, tôi dám nói không biết, cậu ta sẽ trực tiếp cho tôi ném Mãn Thanh thập đại khổ hình.”

Triển Vân đứng dậy, nhào tới đeo lên lưng Mục Triết Viễn gật mạnh đầu với Tô Bạch.

“Vợ, nếu vợ dám ngoại tình, anh sẽ lập tức cho vợ làm quỷ hồn nhà họ Tần luôn.” Tần Ly sờ sờ gương mặt gầy gò của Tô Bạch, cảm thán không dứt, người này cũng ngốc quá đi!

“Đây chẳng phải chuyện thường tình hay sao!” Phương Sanh liếc ông xã mình một cái.

“Đời vốn vô sự, đều do kẻ tầm thường tự nhiều khốn mình.” Lão Mã cười nhạo. Hai cái tên trì độn này, như vậy cũng có thể thành công bên nhau, quả là tuyệt phối!

“Nhưng bác sĩ Mễ là một bác sĩ tâm lý rất có tiếng mà, phân tích cũng rất hợp lý.” Tô Bạch mờ mịt, lúc đó bác sĩ Mễ còn lôi mấy đời nhà anh ra phân tích cơ mà!

“Vợ, chúng ta đừng để ý đến thứ lang băm ấy.” Tần Ly kéo tay Tô Bạch, quyết định sau này về nhà phải chấn chỉnh lại phu cương.

“Ừ, lần đó đi ăn với tôi là cô ấy đấy. Chủ quán, không phải tôi đi xem mắt đâu, anh cả lừa anh đấy. Lúc đó tôi đi nước ngoài lại mất di động, tôi nhờ anh ấy nhắn với anh một lời mà anh ấy không nhắn, còn nữa, không phải tôi làm mất di động mà là anh ấy trộm mất.” Tô Bạch kích động, lập tức bán đứng anh mình.

Giáo sư Tần xù lông, biết ngay cái tên mất gian mày giáo đầu trâu mặt ngựa mỏ nhọn tai vênh kia không phải tốt đẹp gì mà, quả thật, quả thật quá nham hiểm rồi!

“Đồ rùa rút cổ vô liêm sỉ! Tốt nhất là đừng để tôi gặp được anh, nếu không tôi sẽ tiền gian hậu sát tái gian tái sát!” Giáo sư Tần lần đầu chửi tục.

Phương Sanh .

Lão Mã .

Mục Triết Viễn sờ sờ cằm, lời này sao nghe quen tai ghê!

Triển Vân ngửa mặt nhìn trời, không quen mà được à, học tôi đấy!

Tô Bạch kinh hãi, nhào qua ôm lấy Tần Ly, lắp bắp xin xỏ, “Chủ quán, dù sao đây cũng là anh tôi, xin hãy nể mặt, muốn giết muốn xẻo tùy ý, còn gian thì gian tôi là được.”

Trình Tiểu Mãn vốn đang ngủ bên cạnh cha, bị đánh thức, mở mắt mông lung nhìn mọi người trong phòng, cuối cùng nhìn về phía cửa, lễ phép, “Cháu chào chú Đại Tân.”

Một loạt cảm rơi xuống đất, mọi người cứng ngắc quay cổ về phía cửa chính, thấy Tô lão đại đứng đó, sắc mặt biến hóa đặc sắc miến bàn.

Tô Hâm không biết vì sao mình muốn qua đó. Lúc đầu cho rằng người đã chết, anh còn rất thương tâm khổ sở một phen, nhớ tới vẻ điềm đạm khi người đó đánh đàn pha trà pha cà phê, cảm thấy mình thật chẳng ra sao. Thế nhưng người nọ không chết! Thở dài một hơi, lần này anh cũng triệt để tắt hy vọng lão tam cưới vợ sinh con, điều này không quan hệ đến sự xuất hiện của Tiểu Mãn.

Lần này tới đây, lấy cớ là thăm Tiểu Mãn, kỳ thực anh muốn tìm hiểu tình hình người nọ và em mình. Nếu hai người nảy sinh hiểu lầm ngăn cách gì đó, anh không ngại làm hòa giải một phen. Vậy mà vừa tới cửa anh đã nghe được mấy câu cực kỳ kinh dị. Một tên muốn đem anh tiền gian hậu sát tái gian tái sát, một đứa bảo muốn giết muốn xẻo thì tùy. Tô lão đại nghĩ, hay là đập đầu chết ngay ở đây cho gọn gàng nhanh nhẹn!

Tính tình Tần Ly luôn nóng nảy, trước đây chơi cùng lão Mã, nói không vừa tai là vung tay vung chân liên. Bây giờ đã khá hơn xưa, có con ngoan vợ hiền, bạn Tần nhà ta cũng biến thành người chồng, người cha hiền hòa. Song, hiện tại lại bị chọc tới.

Nhìn thấy Tô lão đại, Tần Ly định nhảy dựng lên vung nắm tay, cử động mạnh làm động kim truyền, đau nhe răng. Tô Bạch đau lòng lắm, vội đỡ người ta nằm xuống.

“Chúng ta ra ngoài tâm sự chút?” Lão Mã cũng đau lòng, bước tới trước mặt Tô lão đại, chỉ ra ngoài cửa.

Tô lão đại chưa kịp hiểu nhưng vẫn đi theo.

“Anh tôi với tôi ngang tài ngang sức.” Tô Bạch nhìn theo hai người, bỗng cảm thấy lạnh lưng.

“Lão Mã với tôi ngang tài ngang sức.” Tần Ly cũng nói.

Phương Sanh cân nhắc một chút rồi đi theo. Cô không lo lão Mã bị thiệt vì đã hiểu quá rõ anh em nhà này, xét về độ vô sỉ và mặt dày thì không hề kém cạnh ai, đối phó với những kẻ họ không vừa mắt nhất định sẽ

chào hỏi tận tình nửa dưới kẻ đó. Có điều lão Mã cũng không còn trẻ, tuy người kia già hơn nhưng trứng đòn vẫn đau chứ!

Tô Bạch nháy nháy mắt, mình với chủ quán chưa từng so găng lần nào...

Kỹ năng của anh em họ Tô luyện ở phòng thể thao, còn kinh nghiệm của huynh đệ lão Mã là do thực chiến nhiều năm mà ra, kết quả rất dễ đoán.

Lúc trở về, mặt lão Mã xanh xanh tím tím mấy khối, nhìn thì sợ nhưng chỉ bị thương ngoài da. Tô lão đại mặt mũi nguyên lành nhưng trên mấy chỗ hiểm trên người bị hời hăm vài lượt, e là nội thương.

Tô Bạch thấy anh trai không sao thì thở ra một hơi, đồng thời có chút bất mãn, sao anh mình lại ra tay ác như vậy, nỡ đánh anh trai chủ quán thăm thể này, chủ quán mà giận thì mình không hay rồi.

“Mấy người xin tránh ra ngoài một chút, tôi muốn nói chuyện riêng với cậu Trình.” Tô lão đại xoa eo, hạ lệnh đuổi khách.

Tiến hết đám người không liên quan, trong phòng chỉ còn lại ba người.

“Anh, anh muốn nói gì?” Tô Bạch đề phòng che người phía trước chủ quán.

“Hai người nếu muốn sống với nhau lâu dài thì có một số chuyện nên biết. Người một nhà sẽ phải chung đụng nhiều, cứ giữ oán giận trong lòng không được tốt.” Tô lão đại nói.

“Anh nói đi, tôi nghe đây.” Tần Ly vỗ vỗ mé giường, ý bảo Tô Bạch ngồi xuống.

“Đó là một câu chuyện xưa rất dài. Năm ấy, nhà họ Bạch - thủ phú[1] Tô Châu bấy giờ, để tránh chiến tranh đã di cư sang Mỹ, mang theo vợ mới cưới. Tình cảm hai người khá tốt, có một cô con gái tên là Bạch Uyển Như, được yêu thương từ nhỏ. Nhưng rồi ngày vui ngắn chẳng tày gang, ông chủ Bạch gia quen với một cô gái chốn vui chơi. Khi đó, Bạch Uyển Như tám tuổi, mẹ cô đang mang thai bảy tháng. Chuyện ngoại tình của người chồng bại lộ, hai vợ chồng cãi nhau một trận, trong lúc tranh chấp đã động tay động chân. Bạch Uyển Như tận mắt thấy cha đẩy mẹ xuống cầu thang, một thi hai mệnh.”

[1. Hộ giàu nhất thành.]

Tần Ly và Tô Bạch chỉ lắng lắng nghe, không dám chen lời.

“Một tháng sau lễ tang, cô gái kia được đón vào cửa nhà họ Bạch, cô ta đã có thai ba tháng. Khi đó Bạch Uyển Như và cha mình đã như nước với lửa, thi cốt mẹ chưa kịp lạnh, cha đã đón người mới, tất nhiên cô không thể bỏ qua người đàn bà này.

Cho nên, cô đẩy người đàn bà ấy xuống cầu thang nơi mẹ mình đã bị đẩy, ngay trước mặt cha mình. Người kia mạng lớn, chỉ sảy thai.

Chủ nhà họ Bạch không bỏ được bạn gái nhưng càng không bỏ được con gái mình, khó xử hai đầu. Con gái tuyệt thực, ông ta đành đưa người đàn bà kia đi, thề với con mình là sẽ cắt đứt hoàn toàn.

Nhưng thật ra ông ta chỉ có lệ với con mà thôi, sau lưng con gái vẫn lén lút gặp gỡ. Bạch Uyển Như tìm được nhà hàng nơi cha và tình nhân ăn cơm, hắt một cốc nước lạnh vào mặt cô ta và nói, ‘Nếu lần sau bà dám gặp lại người đàn ông này, tôi sẽ hắt axit vào mặt bà.’ rồi nói với cha mình, ‘Nếu ông còn dám gặp lại người đàn bà này, tôi sẽ hắt axit vào mặt mình’.

Ông chủ nhà họ Bạch khi đó đã bị cô bé chín tuổi khiến cho sợ hãi. Lúc đó Bạch Uyển Như vén tay áo cho cha xem, trên cánh tay rất nhiều vết bỏng tàn thuốc. Là tự tay cô dí lên, một lần nhớ mẹ liền dí lên một vết.

Sau này, Bạch Uyển Như vào trường ký túc. Một cô bé mười hai tuổi tự kiếm việc trang trải học phí và sinh hoạt hàng ngày, đói chết cũng không ngửa tay xin cha mình một đồng. Cuộc sống rất khốn khổ nhưng bao năm cô vẫn không hề quay về Bạch gia, cũng không hề gặp lại người đàn ông kia một lần.

Mấy năm sau, khi đi làm, cô tình cờ gặp một thanh niên, là ba tôi. Khi đó Bạch Uyển Như đã có dấu hiệu mắc chứng trầm cảm. Ba tôi chỉ là một du học sinh nghèo, thời gian hai người cùng bắt tay làm việc rất vất vả, chứng trầm cảm không được trị liệu đúng lúc. Mãi đến khi tôi ra đời, mẹ tôi phát bệnh.

Biết không, có nhiều lần tôi thiếu chút nữa đã bị bóp chết. Khi đó mẹ tôi thường xuyên thấy ảo giác, gặp trẻ con, lúc tốt thì cho đó là em mình năm ấy, thương yêu vô cùng, lúc không ổn thì nghĩ đó là con của người đàn bà kia.

Mẹ vào viện điều dưỡng vài năm, đến khi tôi năm tuổi mới về nhà. Sau đó sinh lão nhị, lại phát bệnh lần nữa, may mắn lần này nhẹ hơn, không có khuynh hướng bạo lực, chỉ là không chịu nhận con mà thôi. Đến khi sinh lão tam, bà mới hoàn toàn khá lên, thể nhưng vẫn không dám gần gũi ba đứa con mình.

Trước đây không lâu, chủ nhà họ Bạch mất, chuyển toàn bộ tài sản của mình cho bà. Mẹ tôi đem quyền tặng toàn bộ, một xu cũng không lưu lại. Sau đó, bà trúng gió, cha tôi cũng bị cùng.”

“Anh, vì sao những điều này em không được biết?” Tô Bạch ngỡ ngàng, vẫn chưa thể tiếp nhận toàn bộ.

Tô Hâm vẫn nhìn về phía Tần Ly, “Cậu Trình, làm một người mẹ luôn luôn mong muốn con mình có cuộc sống thuận lợi suốt đời. Người nhà họ Tô ai nấy đều cố chấp, có lẽ đã làm chuyện khiến cậu không thể chấp nhận, nhưng vẫn mong cậu có thể tha thứ phần nào. Lão tam, đã là người bình thường duy nhất trong nhà chúng tôi.”

Còn một thành viên, tuy mới năm tuổi nhưng cũng mang dòng máu hiếm của Tô gia, Tô lão đại thầm nghĩ.

“Anh, hiện giờ ba mẹ thế nào?” Tô Bạch nhớ tới cha mẹ mới trúng gió, lo lắng không thôi.

“Nhờ phúc của chú, ba đã có thể đi lại, mẹ cũng có thể tự trở mình, hiện tại ba đang tự chăm sóc mẹ. Đừng lo, bác sĩ bảo hai người hồi phục tốt lắm.” Tô lão đại nói xong, xoa xoa đầu em mình như khi còn bé, bỏ đi.

~*

~ Sau khi xuất viện, Tần Ly lần thứ hai quay lại nhà bác sĩ William, bạn nhỏ Jack mời nhiệt tình quá. Tô Bạch quay về thăm cha mẹ, những người khác lên đường về nước.

Đối với Tần Ly, vợ chồng William rất băn khoăn, nhất là khi người này bắt đầu hồi phục sức khỏe, chỉ đôi lần lơ đãng thì triển một chút truyền thống văn hóa bác đại tình thâm của Trung Hoa như chơi đàn này, viết chữ vẽ tranh này, pha trà nấu ăn này, tuy vợ chồng họ cũng rất thích nhưng nếu như người ta hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của con mình thì sao?

Không thể không nói, Jack đã hoàn toàn si mê chú người Hoa này.

Học nấu ăn? Không có thiên phú. Học đàn? Ngón tay không chịu nghe lời. Học viết chữ vẽ tranh? Bút lông khó cầm thế. Một lần theo chú người Hoa đi mua sắm, thấy người này hoa tay múa chân vài cái liền đập ngã tên cướp ví tiền, bạn nhỏ ngây người. Võ học, võ học Trung Hoa!

“Đây chỉ là tán đả, một môn quyền cước thông thường thôi.” Tần Ly dở khóc dở cười, hết cách với nhóc Tây đang cố xin bài sư học võ này.

Ba ngày sau, Tô Bạch thăm cha mẹ xong, mang theo Tiểu Mãn tới đón người. Sau đó, ghen tị.

Này này, nhóc quý ngoại quốc ở đâu ra, làm gì mà nhìn chủ quán nhà tôi như thế? Xem xem, cái kiểu nhìn, vô hạn sùng bái, vô hạn ngưỡng mộ, vô hạn quyến luyến là thế nào?

Chủ quán, tôi mới đi có vài ngày, anh, anh, anh đã ong ve khắp nơi, đã thế đối tượng còn là vị thành niên nữa chứ! Thế này là phạm pháp, phạm pháp biết không?

Tô Bạch mặt bình tĩnh, kéo tay chủ quán ra sức bóp véo, giận mà không dám lên tiếng.

Tiếc là thân kinh của bạn nhỏ Jack hơi thô, không hề cảm giác được lửa giận ngút trời của chú người Hoa mặt hí kia.

Tần Ly . Đây chỉ là một cậu nhóc yêu thích truyền thống văn hóa Trung Hoa ta thôi mà, vợ hay ghen linh tinh quá rồi!

Làm kiểm tra tổng thể xong, nhận được kết luận “khỏe như trâu” rồi, giáo sư Tần thu xếp hành lý chuẩn bị về nước. Chào tạm biệt gia đình bác sĩ William, Tần Ly mang theo vợ con lên máy bay về nhà.

~*

~ Tới nơi, thấy sân vườn dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, trong phòng không có hạt bụi, Tần Ly gật gù, rất thỏa mãn trước công hiến vô tư của anh em Lý Tranh.

Trung tuần tháng Tám, mùa hoa hướng dương đã qua, hoa trong vườn đã kết hạt, mấy ngày nữa có thể ăn rồi.

Dạo này Tô Bạch rất phiền muộn.

Làm một thằng đàn ông, để người khác nuôi rất mất mặt, dẫu người ta coi mình là vợ đi chăng nữa. Nhưng mà, ai ngờ được chỉ mới đi vài ngày, anh cả đã đem sổ luật vất vả gầy dựng bao năm sang tay cho người khác rồi? Hại anh nay thất nghiệp thành ăn bám “chồng”.

Rảnh rồi buồn chán, Tô Bạch lại thêm “ăn thịt”, nhưng nghĩ đến sức khỏe của chủ quán nên không dám động vào. Mỗi tối ôm ôm hôn hôn, sờ đến vết sẹo trên ngực, cuồng nhiệt gì gì cũng bị dập tắt. Bạn Tô nhà ta bắt đầu lo lắng, nếu cứ thế này, nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Đây là hạnh phúc nửa đời sau của chủ quán đấy!

Bạn Tần cũng rất lo lắng. Mỗi lần khơi mào xong, vợ lại hành quân lặng lẽ, hay là vợ “không được”? Không thể trực tiếp nói ra sợ làm thương tổn tự tôn của vợ, Tần Ly bắt đầu làm các loại canh bổ dưỡng cho vợ, bổ đến nỗi Tô Bạch phun máu mũi liên tục, nhưng đến giường vẫn “không được”.

Tần Ly tính, thôi vậy, cứ thế cũng không sao, cùng lắm thì sau này mình chịu khó phục vụ vợ vậy. Tuy cưới vợ về để phục vụ mình nhưng Tô Bạch nhà mình hiền lành ngoan ngoãn như thế, vì chuyện này mà bỏ vợ là không nên!

Nghe những lời tâm huyết của chủ quán, Tô Bạch ước gì có tảng đá ở đây để lao đầu vào.

Còn đang xoắn xuýt chuyện được hay không được, Vương Thiếu Khanh mang theo hai con tới chơi.

“Anh có thể giúp tôi chăm sóc hai đứa vài ngày được không?” Vương Thiếu Khanh nhìn hai con mình, đứa đang nâng tay viết bút lông, đứa đang đứng tấn ở góc phòng.

“Anh chuẩn bị đi xa?” Tần Ly hỏi.

“Tôi nhìn thấy Trịnh Thái ở trên báo.” Vương Thiếu Khanh cười cười, mặt mũi không sao nói lên lời, “Tôi muốn đi tìm anh ta. Mặc kệ kết quả thế nào, tôi chỉ muốn một câu trả lời.”

“Trước khai giảng có về kịp không? Tôi chọn trường cho Tiểu Mân rồi, trường Tam Tiểu.” Tần Ly bảo.

“Hai đứa kia cũng học trường Tam Tiểu, năm nhất, lại thành bạn học với nhau rồi.” Vương Thiếu Khanh cúi đầu suy nghĩ một chút, nói, “Tôi chuẩn bị những thứ cần thiết cho hai đứa nó gửi anh, về phần tôi, tôi sẽ cố gắng về sớm.”

Tiến Vương Thiếu Khanh, Tần Ly hoan hỉ mang theo vợ và ba nhóc con đi tuần tra cửa hàng. Trụ cột của gia đình không thể cả ngày ru rú trong nhà.

Quản lý chi nhánh có cái nhìn cực chuẩn, để mắt tới một nơi, cực lực khuyến khích ông chủ mở trà lâu. Cửa hàng đó không tệ, giản lược tao nhã, muốn sửa sang cũng không mất quá nhiều công sức.

“Ông chủ à, nói thật, thanh niên thời nay ấy, dù anh ta thích uống một lon Coca giá ba đồng hơn nhưng anh ta tuyệt đối không nghĩ bỏ ba trăm uống một tách trà là tiêu hoang, không kiếm cũng uống! Ông chủ à, chúng ta làm là thứ nghệ thuật tao nhã...” Quản lý liên tục mị dân.

“Hay còn gọi là lãng phí, thích ra vẻ!” Tần Ly cười nhạo, trăm đồng một tách trà, chắc chắc...

Nói đến trà, Tô Bạch sáng rực hai mắt. Chủ quán nhà mình pha trà, động tác ấy rất là mê người nha! Trà lâu này, phải mở!

Nếu vợ thích, vậy Tần Ly cũng đồng ý.

Sau đó quản lý phải mông đem con bỏ chợ. Trà lâu thuộc địa phận những thứ tao nhã, ông kiếm tiền còn có thể chứ thứ này phải mời dân chuyên nghiệp mới kham nổi.

Triển Vân tới ăn “cướp” cơm, nghe đến trà lâu lập tức kích động, phẩy thẻ ra, cưỡng chế người ta cho nhập bọn. Vậy cũng hay, giúp Tần Ly giải quyết rất nhiều phiền phức, ví dụ như vấn đề vốn.

~*

~ Ngày khai giảng, Tần Ly lái xe đưa ba nhóc con đi học.

Nhìn ba cục cưng mũm mĩm xinh xắn nắm tay nhau, anh cảm thấy siêu đẹp!

Làm xong thủ tục nhập học cho cả bọn, Tần Ly xuyên qua đám người, nhìn thấy mấy vị khách không mời.

Hai cụ nhà họ Tô, hai đôi mắt chăm chăm nhìn Tiểu Mãn không rời. Tô lão đại ngồi xổm trước mặt bé, một tay giơ lên như tính sờ đầu cháu mình.

Nhưng, Tiểu Mãn là ai? Đây chính là “nạn nhân” trong sự nghiệp dạy dỗ của Tần Ly, từng bị cha nhắc cần phải đề phòng các bác các cô quái dị!

Vậy nên, tay Tô lão đại còn chưa hạ xuống, móng vuốt Trình Tiểu Mãn đã vung ra. Sau đó, trên mặt bác cả nhà họ Tô thêm bốn vết máu.

Cào rất đẹp! Tần Ly trầm trồ khen ngợi trong lòng. Anh nghĩ con tôi ai cũng động vào được à? Nhóc con không thích người lạ lại gần, số người được phép ôm hôn cho đến giờ chỉ có năm người mà thôi, đó là chú Đại Bạch, vợ cả của bé, chú Lý Tranh hay ôm bé chơi trò tung hứng người, hay là anh Lý Minh hay làm cho bé mấy thứ đồ chơi kỳ kỳ hay hay, và ba ba nữa. Hiển nhiên, chú Đại Tân không nằm trong phạm vi rồi.

Thấy vẻ tội nghiệp của Tô Bạch đứng cạnh đó, Tần Ly thở dài dắt Tiểu Mãn tới trước mặt hai cụ.

“Tiểu Mãn, gọi ông nội bà nội đi con.” Tần Ly ngồi xuống, kéo bàn tay nhỏ của con trai xoa xoa lên bàn tay phải không cử động được đang đặt trên đầu gối của bà Tô.

“Ông nội, bà nội.” Tiểu Mãn ngoan ngoãn gọi. Nhìn bàn tay gầy trơ xương nổi gân xanh rõ rệt, Tiểu Mãn tò mò thò ngón tay út cào nhẹ lên tay bà Tô.

“Khó có dịp tới chơi, anh đưa mọi người đi ăn cơm nhé, tôi mang hai học trò đi mua vài thứ.” Tần Ly giao Tiểu Mãn cho Tô Bạch, dẫn hai đồ đệ đi.

Dắt hai cậu nhóc đi mua vài bộ quần áo, mỗi kiểu ba bộ khác màu. Đồ của Tiểu Mãn là màu trắng hoặc xanh nhạt, Trịnh Miêu Miêu là màu đỏ hoặc vàng nhạt, Vương Sâm thì thuần một sắc đen.

“Sư phụ, sao của con toàn màu đen ạ?” Bạn nhỏ Vương Sâm mắt húng.

“Con tự nhìn con xem, tròng mắt lên trông hệt con hổ con hung hãn, hợp với màu đen nhất.” Tần Ly búng trán cậu nhóc. Ranh con, dám có ý kiến à!

“Anh mặc màu đen rất đẹp mà!” Trịnh Miêu Miêu vội nói hùa khen anh.

“Nhưng mà, nhưng mà hổ con là màu vàng cơ!” Vương Sâm kéo kéo cái áo trên người, vẫn cảm thấy thích cái màu vàng nhạt của Miêu Miêu hơn.

“Vương lão hổ của con là màu đen!” Tần Ly đập trán cậu bé một cái, cho cậu biết ở đây ai mới là to nhất, thuận tay cầm cái kính đen trẻ em đeo lên cho cậu, ừm, đẹp đấy!

Vương Sâm đẩy đẩy kính, tủi thân lắm, “Sư phụ, ba ba bảo bé ngoan không được làm xã hội đen.”

“Ai nói chỉ xã hội đen mới đeo kính đen! Ngoài xã hội đen, Vương lão hổ con cũng đeo kính đen, không được lấy ra, hiểu chưa?” Tần Ly cốc đầu cậu nhóc. Bắt nạt trẻ con, cảm giác thật dễ chịu!

“Dạ.” Vương Sâm khuất phục. Hừ, bắt nạt trẻ con có gì giỏi, đợi đến lúc con lớn, hừ!

Trịnh Miêu Miêu thở dài. Vương Sâm à Vương Sâm, sao anh chẳng chịu khôn lên chút vậy, chờ anh lớn thì phải vài chục năm nữa, anh nên thấy rõ tình thế trước mắt chứ!

~*

~ Về đến nhà, cả đám lại bị người chặn lại ở cổng lớn. Thấy chú nhóc tóc vàng khí thế bồng bồng sức sống vô hạn, Tần Ly vỗ vỗ trán, hay rồi đây!

“Trình! Trình thân ái, cháu đến Trung Quốc để học đây!”

Bạn nhỏ Jack ra sức vẫy tay với chú “bệnh nhân người Hoa”.

Chân trước chân sau về nhà, Tô Bạch đứng lúc nghe được câu tiếng Trung sứt sọ kia, vén tay áo nhảy khỏi xe, loạn rồi, tình địch lần này dám tìm tới tận cửa!

Tình địch gặp nhau, mặt đỏ mắt long.

Những lời này dùng hình dung tình cảnh hiện tại của Tô Bạch và nhóc ngoại quốc này rất chính xác.

Bạn nhỏ Jack vốn chỉ là cậu nhóc đơn thuần, tính tình thẳng đến không thể thẳng hơn, yêu ghét rõ rệt. Vậy nên, cậu vừa gặp lại chú người Hoa, phản ứng đầu tiên là xông lên.

Tô Bạch tóm chặt cổ áo nhóc con, chặn đứng cậu lại, vô cùng mong muốn có thể một cước đá bay nó lên trời hội ngộ sao trăng.

Jack bị chặn dừng, quay đầu phát hiện người này trông quen quen, hình như là chú mất hỉ trước đây có tới nhà một lần. Kỳ quái, đã lâu thế này mà mất chú ấy vẫn bé tẹo.

“Chào chú mất hỉ, cháu tới tìm Trình thân ái.” Jack thấy người quen nên đang cao hứng, không biết mình đã thổi bùng ngọn lửa đố kỵ của người đàn ông nào đó.

Trình thân ái...

Thân ái...

Đây là thân ái của ông đây nhá! Tô Bạch bị phần khôn cùng, ta còn chưa dám gọi chủ quán như vậy, ranh con nhà mi dám giành trước! Lại còn, còn dám gọi ta “chú mất hỉ”, mất ta nhỏ lắm sao? Bạn Tô lần này bị đả kích quá mạnh rồi.

Một giây choáng váng, Jack đã thoát khỏi gông cùm xiềng xích, chui tới bên cạnh thần tượng. Chú mất hỉ kia đáng sợ quá, định ẩu đả bạn bè quốc tế tuổi vị thành niên sao?

Trong phòng khách, Tần Ly ngồi nói chuyện phiếm với bốn cậu nhóc, trong phòng bếp, Tô Bạch coi mớ rau cần như tên ranh ngoại quốc, chặt rầm rầm. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà tôi phải vào bếp làm sủi cảo cho tình địch ăn?

“Được rồi được rồi, đừng chấp nhặt với trẻ con mà!” Tần Ly đi vào bếp tiếp nhận công tác còn lại, phải trấn an vợ cho tốt, nhất là khi vợ đang ghen.

“Chủ quán, nó có ý đồ bất chính với anh!” Tô Bạch một vụn lẻ một phần lo lắng. Chủ quán tùy ý quá, loại chuyện này phải cẩn thận chứ, chuyện lớn đó!

“Theo như anh nói thì cậu ta còn có ý đồ với bác gác cổng ngoài kia hơn cơ!” Tần Ly vui vẻ. Vì anh “không cẩn thận” tiết lộ bác Tiền biết mấy chiêu La hán quyền của Thiếu Lâm, nhóc này mắt sáng như sao chạy ngay đi báo sù.

“Hừ!” Tô Bạch hơi hơi yên lòng nhưng vẫn còn chút bất mãn.

“Rồi rồi, trường học của nó có chế độ nội trú, bình thường không cho ra ngoài, nhiều lắm thì chỉ ở đây ba ngày thôi!” Tần Ly yêu chết cái vẻ ghen tuông của vợ, một tên đực rựa cao to bày ra vẻ mặt này, thật là đáng yêu!

“Được rồi, ba ngày thôi đấy, tối đa ba ngày thôi.” Tô Bạch gật đầu. Hừ, ba ngày, xem tôi đón tiếp cậu thế nào!

Sủi cảo chín, Tô Bạch chủ động ra ngoài gọi nhóc kia về ăn cơm.

Nhìn ba bé ngoan ngồi vây bên bàn, lại quay sang nhìn một lớn một nhỏ cầm bát gân cổ như chọi gà với nhau, Tần Ly cúi đầu cười cười, cuộc sống như vậy, thật tốt.

23. Chương 23: Ngoại Truyện 1 - Kể “nghệ Thuật Vườn”

Mỗi lần Tần Ly đánh đàn luôn có rất nhiều khán thính giả.

Lão Mã tới thăm tiểu sư đệ, thấy nhiều fan hâm mộ như vậy, rất là kiêu ngạo.

Mục Triết Viễn và Triển Vân ý trên salon, yên tĩnh nghe. Phải biết rằng, khó có dịp hai tên này an tĩnh được như vậy.

Tô lão đại bưng một ly trà tựa lưng vào tường, vẻ mặt cũng chuyên chú.

Tô Bạch ngồi chồm hồm trên sàn, đôi mắt nhỏ lờ lờ sáng, chép chép miệng sờ khóe môi. Chủ quán nhà mình lúc này đánh đàn quả rất mê người, bộ đồ Đường trang mình đặt may cũng cực kỳ hợp luôn, thật muốn tự tay lột ra quá! Tô Bạch chùi chùi nước miếng, ghét bỏ lườm mấy cái bóng đèn chường mắt trong nhà. Nhanh nhanh lượn cho tôi nhờ!

Lão Mã nổi giận. Đàn cổ, đàn cổ đấy, là loại nghệ thuật tao nhã đấy, là vũ khí bí mật năm xưa tiểu sư đệ dùng một chiêu mê đảo toàn bộ học viện, thành biểu tượng để mọi người đứng xa xa ngắm mà không dám lại gần đấy! Nhưng đằng kia, sao lại trưng ra vẻ mặt háo sắc đó hả?

“Cậu là đồ nghệ thuật vườn!” Kết thúc một khúc nhạc, lão Mã khai chiến.

Tô Bạch sững sốt, thu hồi ánh mắt đã găm vào thịt chủ quán về, liếc trên liếc dưới lão Mã một phen, khinh bỉ, “Ông anh dùng từ không đúng rồi, ‘nghệ thuật vườn’ không dùng ở chỗ này được.”

Lão Mã xém chút tắc thở, Tô Bạch lại bồi một câu:

“Anh đúng là thất học!”

Lão Mã tuyệt khí.

“Ngoài kia đang lúc hoa lê nở, tôi nghĩ, chơi đàn dưới tàng cây sẽ rất đặc sắc.” Tưởng tượng đến cảnh đó, Tô lão đại rất mong chờ.

Tần Ly nhìn ra mấy cây lê nở hoa trắng xóa, lại quay sang nhìn vẻ mong chờ trên mặt Tô lão đại, không thể không đả kích người, “Anh cả, ngoài ấy rất lạnh, tay cứng không đàn được.

Mấy người còn lại cùng =.=

Tô Bạch vội vã chạy tới, cầm tay chủ quán xoa xoa thổi thổi, may quá, vẫn còn ấm, nhưng nếu chơi đàn làm lạnh tay thì sau này chơi ít đi chút cho anh toàn.

Khán giả càng =.=’ hơn.

“Lão Mã, trước tôi chưa hỏi nhưng tôi vẫn thắc mắc, sao ông lại cho rằng đánh đàn cổ là tao nhã nhỉ?” Tần Ly vẫn không nghĩ ra. Trước đây cũng vậy, lão Mã thường xuyên đến tìm anh, chẳng may đúng lúc anh đang đánh đàn hay vẽ tranh sẽ đợi anh kết thúc chứ chưa từng quấy rầy.

Lão Mã im. Chẳng lẽ không phải?

“Tôi nghĩ bình thường mà, tôi thích đánh đàn cổ vì nó làm tôi thấy thoải mái, vui vẻ, chỉ là một cách giết thời gian thôi mà. Giống như Triển Vân thích khiêu vũ, Triết Viễn thích chơi mạt chược, Tô Bạch thích... cũng là một phương thức giết thời gian. Về bản chất đều giống nhau cả!” Tần Ly nói.

“Chính xác.” Tô Bạch gật đầu thật lực. Nhưng chủ quán vừa nói mình thích cái gì? Bạn Tô ngoạ đầu nghĩ ngợi thật lâu, chợt giật mình phát hiện bản thân chẳng có bất cứ sở thích nào. Thế này có chết không chứ? Ừm, không biết thích chủ quán có được tính là một sở thích không...

Những người còn lại nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu. Thế mà họ lại cho người nọ cao nhã thoát tục, đúng là mù cả đám. Cho nên mới nói bề ngoài không phản ánh bản chất đâu, cứ để hai tên “nghệ thuật vườn” này cùng nhau phá hoại nghệ thuật chân chính đi thôi!

“Triển Vân, cậu cầm hai bức tranh kia đi bồi, trà lâu cần đấy.” Tần Ly nhanh tay bắt lính.

Triển Vân mở hai bức tranh xem, tranh sơn thủy rất đơn giản nhưng trông rất hợp hai ghế lò. Tô lão đại sáng rực mắt, phong cách này trông rất quen, sau đó quay sang nhìn chủ quán, nghi hoặc.

Thôi xong! Tần Ly sững lại, quên mất người này không biết chuyện của mình.

Tô Bạch đi tới giải thích vài câu, sắc mặt Tô lão đại đổi vài lượt, cuối cùng biến thành bình thản.

“Bỉ nhân họ Tần, tên một chữ Ly.” Tần Ly tiếp tục đả kích.

Lần này Tô lão đại thậm chí có thể nghe được âm thanh thần tượng trong lòng sụp đổ đánh “rầm” một tiếng, thật là, thật là mù cả hai kiếp luân.

So với những người khác, lộ trình biến hóa trong lòng của Tô lão đại phong phú nhất.

Lúc đầu cho rằng người nọ là một “tiểu bạch kiểm” bị em mình bao, cả ngày chỉ biết bám lấy bàn bếp, con trai và đàn ông, không xứng với lão tam.

Sau lại biết bản thân sai lầm, phát hiện người nọ rất đảm đang, dùng chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho em mình cũng được. Đương nhiên vẫn không xứng, em trai anh là thạc sĩ luật học, luật sư có tiếng đấy!

Sau nữa, thấy người nọ biết pha trà đánh đàn cổ lại thêm một phòng sách buộc chỉ loại phồn thể bản thẳng, bắt đầu cảm thấy thẳng em không thông âm luật không biết văn chương không hiểu nghệ thuật của mình hình như không xứng với người ta!

Đến ngày hôm nay, người nọ thể mà dám đánh đồng mặt chược khiêu vũ với âm nhạc cổ điển quý tộc, quả là trò cười, nhưng lại rất hợp với em mình.

Lại đến vừa rồi, biết được người nọ vẽ tranh viết thư pháp rất tuyệt! Chưa kịp tiêu hóa, lại biết người này tá thi hoàn hồn, mà hồn lại là giáo sư Tần Ly – thi họa gia mình rất ngưỡng mộ mà chưa có dịp gặp mặt.

Tô lão đại dựng hai ngón tay, thật muốn chọc thẳng vào mắt mình.

Từ sau ngày đó, mỗi lúc không người, Tô lão đại lại thích lắm bữa: Cuộc sống là một chậu máu chó, vĩnh viễn không biết lúc nào nó sẽ dội lên người mình.

“Anh cả, anh cả.” Tần Ly gọi.

“Gì thế?” Tô lão đại yếu hấn khí thế, anh vẫn không thể tiếp nhận tiếng “anh cả” này, nhưng chủ quán lại rất thích gọi anh như vậy.

“Hai cụ đã khá hơn chưa? Chỗ em có một bài thuốc cổ truyền, dùng điều dưỡng thân thể sau khi trúng gió. Anh có muốn lấy đưa thầy thuốc xem hợp hay không?” Tần Ly đưa một cái hộp ra.

Lúc trước hai cụ trúng gió nhưng chỉ rất nhẹ, để lừa Tô Bạch đến nên mới giả như bị nặng. Ông Tô hỏi phục rất nhanh, nhưng thật bất hạnh, bà Tô bị trúng gió lần thứ hai sau khi Tô Bạch về nước, đến nay vẫn phải ngồi xe lăn.

“Phiền cậu quan tâm.” Tô lão đại nhận hộp, vẫn cảm thấy ngọt ngào muốn chết.

“Cả ngày chẳng có chuyện gì, đến trà lâu xem chút đi, vừa có một người hầu trà là mỹ nhân mới tới nhé.” Triển Vân lại gần dụ dỗ chủ quán.

Tô Bạch dựng lỗ tai lên.

Mục Triết Viễn hé mắt liếc qua.

Lão Mã nhếch khóe miệng.

Tô lão đại không có ý kiến gì.

Vì thế đoàn người xuất phát.

~*

~ Người hầu trà đúng là một mỹ nhân, nhất là động tác pha trà, lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi. Nhưng!

“Vẫn kém cậu một chút.” Tần Ly nhìn cậu thanh niên xinh đẹp đang pha trà, lại quay sang ngắm Triển Vân vẫn bám lấy mình, cười rạng rỡ, nghĩ vẫn là người này nhìn thuận mắt hơn, đương nhiên, đẹp nhất vẫn là vợ mình.

Nơi họ ngồi gọi là Tùng Hạc hiên, là sân độc lập, có một gian phòng bằng gỗ tùng, trong sân có ao nước, có cầu vắt ngang, còn nuôi mấy con hạc.

Tô Bạch đi qua đi lại vài vòng, nhìn ba chữ trên bảng hiệu, lắc đầu. Viết lộn xộn gì thế, không đọc được!

“Tiểu Ly, viết chữ này lúc nào, hình như kém trước.” Lão Mã quan sát mấy chữ “Tùng Hạc hiên”, không hài lòng.

“Chắc tại chai tay dày quá, cầm bút không tiện lắm.” Tần Ly đổ trách nhiệm cho tay phải.

Ra là chủ quán nhà mình viết, ngay ngắn vuông vức rất đẹp mắt đó! Tô Bạch nhìn lại, thấy ba chữ đó thuận mắt hơn.

Tô lão đại quay đi, làm bộ không nghe được em mình lẩm bẩm. Lão tam à, người ta viết hành thư^[1], khen ngay ngắn vuông vức không thích hợp đâu.

[1. Hành thư: dạng viết nhanh của chữ khải, được dùng trong các giấy tờ thân mật (như thư từ) và đề tranh. Chữ hành bắt đầu phổ biến vào thế kỷ 2. Khi được viết nhanh, chữ khải có thể được giản lược đi một hai nét để tạo thành một thư thể gọi là hành khải. Cũng tương tự như vậy, chữ hành sẽ biến thành hành thảo. Tác phẩm thư pháp rất nổi tiếng Lan Đình Tập Tự của Vương Hi Chi đời Ngụy Tấn được viết với chữ hành.]

Nhận được ánh mắt khinh bỉ của anh trai, Tô Bạch xem thường. Chẳng phải đều là viết bút lông sao, mà cũng có phải anh viết đâu, đây là chủ quán nhà chúng em viết, chú ý nhé, là “nhà chúng em”! Hơn nữa, em còn biết viết bút máy cơ đấy...

Thời tiết khá lạnh, bọn hạc cũng lười biếng, im lặng đứng phơi nắng. Tần Ly nhìn chân hạc, nhỏ giọng hỏi Triển Vân, “Loại hạc này thịt có ăn được không? Bạn đang ?

Tô Bạch sáng rực mắt. Có thịt ăn!

“Được!” Lão Mã gật đầu, chủ động kiến nghị, “Nấu loại hạc này tốt nhất dùng nồi lớn, đun bằng củi. Ở thành phố khó tìm củi lắm, chú có thể bỏ cái đàn của chú lấy củi.”

“Loại hành động vô sỉ như ‘đốt đàn nấu hạc’^[2] mà ông cũng làm được, sau này đừng nói với người khác ông là học trò của ba, tôi sợ ba mất mặt.” Tần Ly ghét bỏ, trừng lão Mã một cái, nổi giận chui vào nhà gỗ.

[2. Đốt đàn nấu hạc: một trong những minh họa cho các hành vi “át mất cái đẹp” do Lý Thương Ẩn đưa ra trong cuốn sách viết về những tập tục và ngôn từ dung tục của người thời ấy.]

Mọi người cực kỳ =.=. Rốt cuộc muốn nấu hạc là ai chứ?

Lão Mã nghĩ, không được, nhanh nhanh về nhà thôi, không thể nán lại chỗ quỷ này được, dạo này khuynh hướng bạo lực càng lúc càng rõ, luôn muốn đánh người, mục tiêu là hai tên – tiểu sư đệ và tình nhân của nó.

Tô lão đại bóp nắm tay, hít sâu, được rồi, vừa này mình không nghe thấy gì hết.

Vào nhà gỗ ấm áp, mấy người lại bắt đầu tặc lưỡi. Hai tên kia đang uống trà, anh một chén tôi một chén, uống như trâu. Cô bé pha trà bên cạnh sắp khóc rồi. Ông chủ à, đây là trà Đồng Đình Ô Long cực phẩm hiếm thấy đấy, dù ngài là ông chủ cũng đừng lãng phí như thế chứ!

Bữa trưa hai người này ăn nhiều thịt, đồ ăn hơi mặn, lúc này uống trà giải khát, lại bị nhân viên của mình khinh bỉ!

Sau nữa.

“Chủ quán, tôi vẫn thích trà anh pha hơn.” Tô Bạch liên tiếp rót ba chén, chập chập lưỡi, hơi bất mãn.

“Lần sau tôi pha cho mà uống.” Tần Ly hài lòng, vợ thật là dễ nuôi, tốt lắm.

Triệu Vân không nhìn nổi nữa, quay sang đưa ba người còn lại đổi gian khác. Đã biết tên luật sư họ Tô kia có chủ quán sẽ không thấy ai nữa, nhưng chủ quán cũng thế từ lúc nào? Thế là không được, hồng nhan họa thủy, Nhất Phẩm trà lâu nhà chúng ta còn phải kiếm tiền đây.

Uống no nước trà, cả hai mới phát hiện không thấy những người khác.

“Nếu mọi người đi rồi, chúng ta cũng đi đi. Tản bộ một chút rồi đón Tiểu Mãn tan học, tối nay ăn cơm ngoài, tôi muốn ăn gan ngỗng.” Tần Ly đứng dậy, nghĩ một chút rồi bảo cô bé pha trà, “Hóa đơn hôm nay tính cho ông chủ Triển đi.”

Triển Vân vốn định góp vui khi xây dựng trà lâu, nhưng bà Triển rất nhanh nhẹn, thấy con trai bảo bồi muốn làm chuyện đứng đắn, lập tức đầu tư một khoản lớn vào, nguồn hàng cũng kéo tới nhiều, vị trí ban đầu cũng được mở rộng gấp vài lần chỗ cũ, khiến cho trà lâu nhỏ trong kế hoạch biến thành một khu thiên thanh.

Tần Ly thấy, có lợi ai không muốn làm, huống hồ vợ đang thất nghiệp, cho bận rộn một chút đỡ buồn.

Chủ quán đi trước, Tô Bạch nhanh nhẹn chạy theo. Nào công việc nào hội nghị nào công ty con trong nước gì gì đó, cứ dẹp qua một bên đã, anh cả vẫn còn trẻ lắm, còn có thể gánh được nhiều năm.

24. Chương 24: Ngoại Truyện 2 - Khanh Bản Giai Nhân

Bước ra phòng phẫu thuật, nằm xoài trên giường nghỉ, Vương Thiệu Khanh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá. Ba tháng trước, anh từ châu Âu chạy về, đúng vậy, chạy về, là vô cùng chật vật từ lễ cưới người kia chạy về đây.

Hắn nói, cậu nghỉ đi, tôi đi mua thức ăn, mua ngó sen nhé, nấu canh sườn lợn ngó sen. Sau đó, nhắc cái giỏ bệnh liệu, đi. Một bước liền ba năm, không tin tức. Gặp lại, là trong lễ cưới long trọng của người kia.

Không còn nhớ nổi hai người bắt đầu như thế nào. Quen từ nhà trẻ, cùng đi học, cùng ăn cơm, cùng tắm, cùng ngủ, sau đó, vào một ngày, cùng lên giường.

Đã từng nghĩ tới, người nọ có thể đã ra đi, hoặc càng sến hơn là đã mất trí nhớ, lại trăm triệu lần không thể ngờ, người nọ... lại làm bộ không nhớ rõ.

Mỗi một động tác đều xa cách, mỗi một biểu cảm đều hoàn mỹ. Nếu không phải anh quen biết người nọ từ nhỏ, nếu không phải tất cả về hắn đã in vào tận xương tủy, sợ rằng ngay cả anh cũng không rõ đâu là giả đâu là thật!

Quên đi, mệt mỏi quá rồi!

Mặc hắn đi!

Trời tối dần, thay đồ, về nhà. Chết, lại quên đón con tan học. Nhưng cũng thật may, có cậu Trình giúp. Đây đúng là một người hiếm có. Tóm hai đứa con mình làm đồ đệ, ngay cả đưa ương bướng như Vương Sâm cũng bị huấn luyện ngoan ngoãn, Trịnh Miêu Miêu luôn luôn dễ bảo nghe lời không cần nói. Điểm này anh bội phục.

Học thêm vài thứ luôn luôn có lợi. Người kia, bất kể thư pháp, hội họa hay đàn cổ đều rất có bản lĩnh, lại thêm một phòng sách đầy ắp là sách, dùng để hun đúc con mình rất tốt.

Về đến nhà, theo thường lệ đi đón con, thỉnh thoảng cũng ở lại ăn một bữa cơm, như ngày hôm nay vậy.

Vương Sâm đứng ở một góc tường xuống tấn, Miêu Miêu đang học đàn, Tiểu Mãn đang ôm cổ cha làm nũng, nhóc ngoại quốc đang đấu nhãn lực với Tô Bạch.

Hạnh phúc, cũng chỉ như thế mà thôi! Thì ra ngồi một bên ngắm hạnh phúc của người khác cũng là một loại hưởng thụ!

Linh con về nhà, Vương Thiệu Khanh xoa đầu Vương Sâm, lo lắng hỏi, “Sâm Sâm, ngày nào cũng phải đứng tấn rất vất vả hả? Nếu mệt quá thì để ba nói với sư phụ cho!”

"Không ạ!" Vương Sâm ra sức lắc đầu, "Sư phụ từng nói, đàn ông không sợ mệt không sợ khổ! Con phải bảo vệ ba ba với em, con không sợ khổ!"

"Miêu Miêu cũng không sợ khổ, ngày nào Miêu Miêu cũng nghiêm túc tập viết chữ hết!" Trịnh Miêu Miêu cũng nhanh chân thể hiện.

Đúng vậy, đây là hai đứa trẻ ngoan. Một đứa ngày ngày kiên trì xuống tấn, không ai giám sát cũng không gián đoạn. Một đứa mỗi ngày nâng tay luyện viết nửa giờ, dù mấy ngày đầu tiên cổ tay bé nhỏ sưng vù.

Vương Thiếu Khanh là người cha nuông chiều con đã quen, bắt đầu thấy con cực khổ cũng từng đi gặp vị sư phụ "độc ác" kia, nhưng người ta nói vài câu liền xua anh về.

"Anh xem anh kia, tay yếu chân mềm, lại xem Miêu Miêu xem, nhỏ nhắn thê thọt như con gái, Vương Sâm nếu không chịu nỗ lực rèn luyện, ai sẽ bảo vệ hai con gà rù yếu xìu các người!" Tần Ly nói như vậy.

Nếu bây giờ anh nằm xuống đây, tôi có thể lột da rút gân gỡ xương anh trong vòng mười phút, Vương Thiếu Khanh rất muốn phản bác như vậy, song danh hào "gà rù" vẫn rơi xuống đầu anh.

~*

~ Gà rù Vương Thiếu Khanh dạo này rất phiền muộn.

Cảm lạnh, cho thuốc về nhà truyền là được rồi, nhưng bệnh nhân một mực đòi nằm viện. Nếu là bình thường bệnh viện không quá tải, anh muốn nằm việc cứ việc nằm, có thể giúp bệnh viện tăng thu nhập, nhưng dạo này đang thiếu giường bệnh đấy!

Vương Thiếu Khanh tức giận bèn mặc kệ người nọ, viết giấy nghỉ phép.

Nhưng vì sao mình vừa về, người nọ đã tới đây?

Nhìn tên lưu manh đang bám chặt cửa nhà không chịu buông tay, Vương Thiếu Khanh lúc này chỉ muốn làm giải phẫu người sống.

Bị người ta chen vào nhà, tình trạng sức khỏe cơ gà rù thế này quả là không hay. Đánh không lại, đập người ta ra cửa là khả năng xa vời. Gọi điện báo cảnh sát? Vậy cũng phải giết được điện thoại đã.

Lúc này, Vương Thiếu Khanh vạn phần tán thành chủ trương đào tạo con mình thành cao thủ của ông chủ Trình, tuy rằng đợi đến khi con có thể đánh bại được tên lưu manh này còn khá lâu.

Nếu có sư phụ của con ở đây thì tốt quá, Vương Thiếu Khanh nghĩ, dù một mình sư phụ của con đánh không lại thì còn có vợ sư phụ hỗ trợ! Vương Thiếu Khanh nhức đầu, vào bếp nấu mì. Haiz, giá mà hai con ở nhà có phải tốt rồi không, có thể lấy lý do đi đón con mà tới đó ăn cơm. Hai thằng nhãi hư đốn, chỉ thích theo sư phụ chạy khắp nơi, chẳng quan tâm cha mình sống hay chết! Hừ, sinh hai cục thịt nướng còn hơn sinh hai đứa này, mặc dù hai đứa đều không phải mình sinh.

Ở bệnh viện chưa bao giờ thiếu trẻ bị bỏ rơi, nhưng có thể nhẫn tâm bỏ cả hai đứa con sinh đôi thì thật hiếm có. Vương Thiếu Khanh hồi đó ôm cả hai về dưới sự cho phép ngầm của viện trưởng, chờ đến tuổi sẽ đi làm thủ tục nhập hộ khẩu. Hai đứa trẻ, mỗi người một đứa, nhóc anh theo họ Vương, nhóc em cùng họ người kia, họ Trịnh.

Chỉ là đứa trẻ chưa lớn, cha đứa trẻ đã mất tích. Thiên ý trêu người! Vương Thiếu Khanh vừa cảm thán vừa xì xụp húp mì. Quả nhiên mì thịt bò của Khang sư phụ là ngon nhất, thơm ngào ngạt, nóng hổi hấp, vừa ngon vừa ấm dạ dày. Nhưng nếu thêm một ít thịt, đánh hai quả trứng, thả chút rau nữa thì ngon hơn, tốt nhất là có thể nhỏ vài giọt dầu vừng, thêm rau thơm hành lá cắt nhỏ...

"Cậu chỉ ăn mỗi cái này?" Bệnh nhân lưu manh mong ngóng nhìn cái bát trong tay Vương Thiếu Khanh, đói quá đi, dù không cho người ta ăn mì thì cũng cho người ta húp chút canh cũng được mà...

"Có cái này ăn đã không tẻ rồi." Vương Thiếu Khanh không nhìn lưu manh, quay người, cầm bát uống sạch nước mì còn lại, ợ một tiếng, tuy chưa no nhưng cũng ấm bụng rồi.

Bệnh nhân lưu manh đau lòng, cũng không chịu được cơn đói nữa, định đi mua đồ ăn lại sợ lát nữa không vào được, con người đảo vài vòng.

Vương Thiếu Khanh bị người ta vật ngã không hề báo trước, chỉ thấy lưu manh đột nhiên nhào tới, không biết lôi đâu ra sợi dây, trói gô anh lại, còn lấy khăn mặt nhét vào miệng, sau đó khiêng lên giường rồi ngênh ngang cầm chìa khóa đi.

Đồ vô liêm sỉ tôi sẽ rút gân lọc xương cậu! Vương Thiếu Khanh vừa sợ vừa tức, tiếc là kêu trời trời không thấu kêu đất đất không thừa.

Bệnh nhân lưu manh quen đường ra thẳng chợ, nhanh chóng khuân về một đám gà vịt cá tôm.

Con tin được thả ra, xông thẳng vào bếp rút ngay lấy con dao, lần này lưu manh hơi lo lắng, người này là cao thủ dùng dao đó, cho nên đành phải trói gô con tin lần thứ hai.

Gà xắt hạt lựu, khẩu nhục, cà chua xào trứng, canh đậu phụ đầu cá, ba món mặn một món canh lên bàn, Vương Thiếu Khanh ngoan ngoãn ngồi xuống. Đây là món anh thích, tuy là do lưu manh làm nhưng vẫn hơn mì gói mỗi ngày...

Cầm đũa càn quét bàn ăn, ăn uống no đủ, lại sức rồi, anh quay vào bếp lần nữa, lúc đi ra trên tay cầm một cái chảo.

"Trịnh Thái, đồ vô liêm sỉ kia, cậu còn dám về à? Không phải vì không biết tôi hay sao? Sao không giả vờ tiếp đi?" Một nhát chảo đập xuống.

Trịnh Thái bắt đầu chạy vòng quanh sofa.

"Cậu còn dám chạy à? Tôi còn cho là cậu chết ở đâu rồi cậu biết không, cậu còn dám đi lấy vợ?" Hai cái nồi văng qua.

Trịnh Thái không dám chạy nữa, ôm đầu ngồi xồm trên sàn nhà. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

"Cậu kết hôn rồi còn dám về đây? Cậu nghĩ tôi không dám thiên cậu hả?" Ném chảo, quyền cước ra trận.

Trịnh Thái ôm lấy chân Vương Thiếu Khanh, im lặng chịu đòn.

Vương Thiếu Khanh đánh mỗi tay, ngồi bệt xuống thở hồng hộc. Anh đúng là con gà rù, nếu đổi lại là ông chủ Trịnh hay vợ anh ta, sợ rằng người này đã vào phòng cấp cứu.

"Tiểu Khanh, tôi bị bắt cóc, cậu không đến cứu tôi." Trịnh Thái quỳ trên sàn, tội nghiệp nói.

"Cậu biết đấy, cha tôi là người lai, có người bảo ông ta thuộc dòng dõi quý tộc châu Âu, một chi nhà ông ấy không có người nổi nghiệp nên mới tóm tôi, định bắt tôi làm lợn giống." Trịnh Thái nói, lại thấy vẻ mặt Vương Thiếu Khanh khác lạ, vội vã bổ sung, "Cậu tin tôi đi, tôi không hề phản bội cậu mà."

"Tôi cũng định chạy trốn, nhưng hôm sau, họ đưa cho tôi một tập hồ sơ về cậu. Khủng khiếp lắm, trong ấy liệt kê cả cậu mấy tuổi còn dái dầm nữa. Sau đó họ tìm một người đính hôn với tôi, tin tôi đi, tôi và cô ta chỉ diễn trò thôi! Cô gái kia có người trong lòng rồi. Sau bọn họ sợ tôi không dễ khống chế nên thôi miên tôi. Hai năm qua tôi thật sự không nhớ được cậu, tôi chỉ biết tôi có một người mình rất yêu, người đó đang đợi tôi về nhà!"

"Cho đến ngày kết hôn tôi mới nhớ được, chúng ta vốn định kết hôn mà." Trịnh Thái sờ sờ cái ví, lấy ra hai chiếc nhẫn.

Vương Thiếu Khanh không nói lời nào.

"Lúc đó tôi không dám nhận cậu, đành giả vờ không biết. Tôi diễn rất giống đúng không, cậu cũng biết tôi có thiên phú diễn xuất mà. Sau đó, suốt ba tháng tôi vạch kế hoạch chạy trốn. Thật mà, tôi tuyệt đối không hề phản bội cậu!" Trịnh Thái gơ ba ngón tay thề thốt.

"Bọn họ vì sao bỏ qua cho cậu?" Vương Thiếu Khanh hỏi.

"Cô gái kia mang thai rồi. Người cô ta thích là ông anh họ tôi, cũng may khi đó tìm được tình trùng trước đây anh ấy từng hiến, thế là chúng tôi làm thụ tinh nhân tạo cho cô ta, dù sao đứa bé cũng là con cháu nhà ấy, sinh xong sẽ không còn gì liên quan đến tôi nữa." Trịnh Thái nói.

"Sau đó thì sao?" Vương Thiếu Khanh hỏi tiếp.

"Sau đó chờ cô ta sinh xong sẽ ly hôn, đứa bé cần một thân phận hợp pháp, tôi không thể từ chối." Trịnh Thái không dám nói tiếp.

"Ra là thế, tôi hiểu rồi, cậu có thể đi." Vương Thiếu Khanh gật đầu, chỉ ra cửa.

Trịnh Thái tròn mắt, rõ ràng không có chuyện gì, rõ ràng đã nói sạch rồi mà, vì sao còn đuổi mình đi?

"Tôi không dây dưa với người đã có vợ. Hiện tại cậu kết hôn rồi, chúng ta chia tay đi. Nếu cậu còn muốn quay lại đây thì chờ ly hôn xong theo đuổi tôi lần nữa!" Vương Thiếu Khanh vui vẻ, "Tôi cũng muốn tranh thủ tận hưởng cuộc sống độc thân một chút, không tệ nhỉ."

Lần này Trịnh Thái như bị sét bổ.

Bị đuổi khỏi nhà, ở dưới lầu làm hòn vọng phu vài ngày, Trịnh Thái hết hy vọng rồi, định đi thuê phòng tìm việc kiếm ăn. Thiệt quá đi! Vợ ở ngay trước mắt, nhìn được sờ không được. Căn nhà do hai người mua trước đây, tiếc là giờ đây mình đến vào cửa cũng không có tư cách. Con trai, phải rồi, còn con thì sao?

Nghĩ đến hai đứa con có thể lợi dụng, Trịnh Thái lần thứ hai chấn hưng tinh thần.

Ngày hôm sau, anh vác cái mặt bầm dập xuất hiện trên đường đi làm của Vương Thiếu Khanh.

Hai thằng nhóc con, ai dạy không biết, quá là hư đốn! Chơi đánh trận giả gì cơ chứ! Đánh đi đánh đi, nhưng sao cứ nhè mặt ba chúng mày mà đánh hả?

Lại nói hai đứa nhóc.

Nhìn người tự xưng là Trịnh Thái trước mặt, hai cậu nhóc liếc nhau, nở nụ cười.

"Chú là Trịnh Thái ba ba ạ, con biết chú nha, ba ba mỗi khi nằm mơ thường gọi chú đó." Vương Sâm nói.

"Ba ba, con là Trịnh Miêu Miêu, chúng ta chơi trò trận giả đi." Trịnh Miêu Miêu cười đáng yêu vô cùng.

Trịnh Thái rung động, đồng ý.

Sau đó, ba cha con chơi trò đánh giặc giả trong vườn nhà Tần Ly.

Sau nữa, mặt Trịnh Thái bầm dập.

Chặn Vương Thiếu Khanh kể khổ, bị cười nhạo một trận, tự lê thân tới phòng khám lấy thuốc bôi xanh đỏ rục rở mặt mày, Trịnh Thái không cam lòng, đi tìm con để dò hỏi tin tức.

"Miêu Miêu, ba ba con thường gọi ba như thế nào?" Trịnh Thái hỏi.

"Trịnh Thái đồ rùa rút cổ vô liêm sỉ, tôi phải lột da rút gân lột xương cậu!" Trịnh Miêu Miêu bắt chước Vương Thiếu Khanh.

Trịnh Thái không nói gì. Hai thằng nhóc này!

~*

~ Sáu tháng sau, chuông cửa nhà Vương Thiếu Khanh kêu vang.

Mở cửa.

Trước mắt là một cái làn to bự bệnh bằng cành liễu, là cái làn trước đây của mình, bên trong đầy ngó sen tươi nõn nà và sườn lợn.

"Mình à, tôi về rồi." Trịnh Thái lộ đầu từ phía sau làn, cười nói.

25. Chương 25: Ngoại Truyện 3 - Chuyện Xưa Của Giáo Sư Tần

Giảng đường khoa cơ điện.

Giảng đường lớn nhưng chỉ có thừa thớt vài người. Các môn tự nhiên ở khoa ngữ văn cũng giống như giờ ngữ văn ở khoa tự nhiên vậy, sinh viên đều rất không thích, hầu hết đều chung quan điểm, trốn được là trốn liền, cuối kỳ nghĩ cách sau.

Giáo sư dạy môn này nghỉ sinh con, giáo sư mới đến dạy thay.

Chưa tới giờ lên lớp, có mấy nữ sinh chăm chỉ bắt đầu lấy điện thoại gọi điện nhắn tin.

”Trong lớp có một anh đẹp trai nha, trông anh đẹp trai ngầu rất bảnh! Đến nhanh lên nhanh lên, anh đẹp trai cầm giáo trình giống bọn mình, chắc là đến học lại đó!”

Để viết xong cuốn sách, Tần Ly đã thức suốt ba bốn đêm, hôm nay gần sáng mới ngủ, vừa chớp mắt lại bị lão Mã gọi điện lôi dậy. Con anh ta ốm phải đi viện, gọi anh dạy thay.

Khi Tần Ly đến giảng đường, bên trong không có một bóng người, nhìn đồng hồ thấy còn nhiều thời gian, anh bèn ngồi xuống hàng ghế đầu, kê sách ngủ.

Chuông reo. Tần Ly giật mình, tỉnh giấc, trở mình ngủ tiếp.

Mấy hàng ghế đầu đã bị nữ sinh tranh ngồi đầy, nam sinh đều bị chen xuống phía dưới, đang tức giận bàn tán, thầy hôm nay quên lên lớp! Lớp học thoáng cái ồn ào hẳn lên.

Tần Ly bị đánh thức, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, nhớ ra.

Anh sửa soạn lại một chút, đứng lên, phía sau một rừng vườn hù kích động.

Đi lên bục giảng, lật sách. Bên dưới hít một hơi lạnh.

Giáo sư Tần nhìn lướt qua lớp học, khoe miệng khê nhếch, ”Trang 59 giáo trình.”

Chẳng cần nhìn sách, mở miệng bắt đầu hử người không mệt mỏi.

Dưới bục giảng, nam sinh bắt đầu phấn chấn. Người này là giảng viên? Có kiểu dạy như thế này sao? Quá, quá phong cách! Một buổi học chín mươi phút, trừ hai mươi phút ngủ quên, thời gian còn lại giáo sư Tần nói hăng say, sinh viên nghe cũng hăng say.

Chuông tan học reo vang. Ném phấn trong tay, gấp sách, đi thẳng.

”Chỉ điểm giang sơn, khích dương văn tự, phần thổ đương niên vạn hộ hầu.”[1] Đây là cảm nhận chung của nam sinh.

[1. Đây là ba câu thơ được trích từ bài thơ Thắm Viên Xuân - Trường Sa của Mao Trạch Đông. ”Việc nước phê bình, văn chương chiến đấu, coi có ra chi vạn hộ hầu.” - Dịch thơ Hoàng Trung Thông và Nam Trần.]

”Oa, quá đẹp trai! Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người mặc áo cổ đứng truyền thống đẹp nhưng vậy!” Còn đây là cảm giác của toàn bộ nữ sinh nghe giảng.

Tuần thứ hai, giờ ngữ văn. Giảng đường chật ních, ngoại trừ toàn bộ sinh viên trong lớp trình diện còn có bạn học của họ, bạn học của bạn học nữa.

Lão Mã đi vào phòng, giật thót. Nhiều người thế! Tốt lắm, lớp này rất ngoan, lúc cho điểm sẽ nhẹ tay chút. Lão Mã âm thầm gật đầu.

Lớp học lại một loạt thở dài. Tuy giáo sư Mã cũng rất dễ nhìn nhưng sinh viên trong lớp, cả nam lẫn nữ đều cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

~*

~ Giờ chuyên ngành khoa ngữ văn.

Dạy xong, ra về. Sờ sờ nách, hình như dày hơn. Bạn phải biết rằng, giáo sư Tần giảng bài từ xưa tới nay đều không dùng sách, cầm giáo trình theo chỉ để làm theo yêu cầu của trường. Vẩy vẩy sách, rơi ra mấy phong thư thơm ngào ngạt, giáo sư hắt hơi một cái, đi mất.

Phía sau, mấy trái tim thiếu nữ cũng rơi đầy đất.

”Giáo sư Tần, tan học cùng ăn cơm nhé?” Nữ đồng nghiệp mới tới mời.

”A? Được.” Bạn Tần vui vẻ đồng ý.

Nữ đồng nghiệp rục rờ hẳn lên, trang điểm nhả nhận, xinh đẹp lại phong cách.

Tần Ly cau mày cắt thịt bò bít tết. Thịt bò quán này không ra sao cả, dai quá. Hơn nữa cô này xúc nước hoa đậm quá, làm mình cứ muốn hắt hơi mà không được, lần sau không thể ăn cơm với cô ta nữa. À phải rồi, cô này tên gì nhỉ?

Nữ đồng nghiệp tức phát khóc trong lòng. Khó khăn lắm mới đặt được lô ghế tình nhân, tuy không dám bày nên thay đèn, nhưng chẳng lẽ miếng thịt bò kia thực sự ngon như vậy sao? Thực sự hấp dẫn hơn tôi sao?

Lúc tính tiền, hóa đơn liền được đưa cho Tần Ly. Tần Ly nhìn đối phương, thấy cô ta ngơ ngác, cho là quên mang ví, bèn thanh toán cả hai phần.

"Tổng cộng một trăm hai mươi tám đồng, mỗi người sáu mươi tư đồng, ngày mai trả tôi cũng được." Tần Ly nói xong, vẫy một chiếc taxi, đi luôn.

Lần này nữ đồng nghiệp nghiêng răng nghiêng lợi. Ngày thì sáu mươi tư đồng, ngày thì thịt bò, cút xuống địa ngục đi! Nếu tôi còn nói chuyện với anh thì tôi là con anh!

Hôm sau đi làm, Tần Ly buồn bực. Cái người hôm qua nợ tiền mình đâu rồi, sao còn chưa tới trả? À phải, cô ta tên gì nhỉ? Còn nữa, bộ dáng thế nào? Giáo sư Tần nhìn ba nữ đồng nghiệp mới, ai nấy tóc dài quần dài đeo kính, chẳng phân biệt được ai với ai, rốt cuộc là người nào nợ tiền tôi không trả hả?

~*

~ Tần Ly cầm tấm thiệp mời đỏ thắm lật qua lật lại, từ lúc nào mà dạ tiệc tân niên của khoa cũng dùng loại thiệp như vậy, hại anh tưởng có ai kết hôn chứ.

Nhớ tới vẻ ngưỡng ngưỡng của ba nữ sinh đưa thiệp, giáo sư mềm lòng, phải đi rồi. Có ăn có uống, không đi cũng phí!

Trà quá đặc, điểm tâm quá ngọt, giáo sư Tần mất hứng.

Mấy cô bé đến châm trà đổi điểm tâm cứ đổi lần lượt từng đám, khiến toàn bộ nam sinh của khoa ghen tị! Cậu nói xem, trong khoa có một thầy trẻ tuổi, đẹp trai, có bằng cấp có tài hoa, lại còn phòng không, đàn một khúc mất liếc một cái câu sạch trái tim nữ sinh rồi, bọn họ đến bao giờ mới đi hết con đường độc thân đây?

Giáo sư Tần không nhìn ra được, nhận lời đàn một khúc. Đàn xong, cảm thấy không ổn. Bên dưới, một nửa ánh mắt đỏ đẫn, một nửa lờ lờ sáng.

"Cảm ơn thầy Tần, thầy vất vả rồi." Lớp trưởng ban I nghiêng răng nghiêng lợi cảm ơn.

"Không có gì." Tần Ly thỏa mãn gật đầu. Cậu bé này ngoan đấy, rất lễ phép.

"Thầy Tần, em đưa thầy về nhé?" Lớp trưởng ban II đề nghị.

"Không cần, nữ sinh lớp các cậu giúp tôi đi mua hạt dẻ, tôi còn chưa ăn mà." Tần Ly lắc đầu.

Hai lớp trưởng khóc rống trong lòng. Lần này bọn họ mang theo hy vọng và cả đe dọa của toàn bộ nam sinh tới tìm cách đưa thầy về, nếu không làm được quay về sẽ bị lột quần chạy quanh sân đó!

Lớp trưởng ban III là nữ sinh, tham gia đội ngũ mua hạt dẻ. Một bọc hạt dẻ to được đặt trước mặt thầy Tần kính yêu, Tần Ly bắt đầu đuổi người. Anh không chịu nổi mùi son phấn.

Nhìn cái bọc chừng hai ba cân hạt dẻ, lại nhìn đôi tay mềm mại của mình, giáo sư Tần chỉ huy hai bạn lớp trưởng, "Hai cậu đi rửa tay rồi ra đây bóc vỏ giúp tôi."

Hai cậu sinh viên nhận lệnh, vội vàng rửa tay tới hần. Một trái một phải ngồi bên cạnh thầy, vừa bóc hạt dẻ vừa trò chuyện bắc duyên thuyền nói chuyện, thầy trò đều vui vẻ. Hai cậu tự nhủ, tuy không thành công tiễn thầy về nhưng cuối cùng cũng cách ly thầy với các bạn nữ, coi như hoàn thành nhiệm vụ đi, có thể không bị lột quần chạy quanh sân rồi!

Hôm sau, hai lớp trưởng bị toàn thể nữ sinh cô lập, khinh bỉ, cừ hận.

~*

~ Nghe nói thầy Tần đang hẹn hò với một mỹ nữ đáng người bốc lửa! Một nhóm sinh viên không kiềm chế được tò mò, quyết định theo dõi.

Lén lén lút lút đi theo.

Thấy hai người càng lúc càng đi vào chỗ vắng, lát sau lại quẹo vào ngõ cụt. Cẩn thận tới gần, lặng lẽ mò nửa đầu rình coi. Sau đó, tập thể sợ hãi!

Bên trong, có người đang đánh nhau.

Trong hẻm có đèn đường, nhưng hiển nhiên bóng đèn quá tối, ánh sáng mờ mờ không thể tối hơn, cuối ngõ càng không thấy rõ mặt người.

Nếu không nhìn lầm, vừa đi vào là thầy Tần với một cô gái. Nếu không nhìn lầm, lúc ấy có ba người đang đánh nhau, hai đánh một.

Cả đám sinh viên .

Thấy có người đi ra, vội vàng rụt vào trong xó giấu thân, không thấy được mặt đối phương, chỉ nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện.

"Lần sau còn gặp loại chuyện này, đừng có tìm em nữa, bắn chết." Đây là giọng thầy Tần.

"Rồi rồi, lần sau tìm lão Mã. Haiz, đáng đẹp nên phiền não cũng nhiều!" Đây là giọng cô gái lạ kia.

"Chị đẹp chỗ nào?" Giọng thầy Tần.

"Sao mà không đi chết đi?" Giọng cô gái.

"Không đi, cho chị tức chết." Giọng thầy Tần.

"Người này khẳng định không phải giáo sư Tần của chúng ta. Kỳ thực, tối nay chúng ta mộng du phải không?" Một sinh viên bảo, tập thể gật đầu.

~*~ Nguồn :

Lễ tình nhân.

Vào phòng làm việc, thấy trên bàn chất đống toàn chocolate. Nhớ tới mẹ mình thích ăn, giáo sư Tần vui rạo rực lôi cái túi đã chuẩn bị sẵn nhét hết vào.

Lên lớp. Trên bàn giáo viên cũng một đống chocolate bự. Dưới bục giảng, các nữ sinh cùng với vài nam sinh căng thẳng. Giáo sư Tần thò tay vào cặp, lôi ra một cái túi, nhồi toàn bộ chocolate vào.

Sinh viên bây giờ thật thích chạy theo mốt, ngày lễ gì là tặng quà nấy. Mấy thứ như chocolate thật là đáng yêu! Tần Ly đi dạy một ngày, thu hoạch vài túi chocolate bự, rất là vừa lòng vác về nhà.

Trên đường, ghé vào một shop hoa mua một bó hồng nhưng thật to, chín mười chín đóa, khiến cho mấy cô bé bán hàng choáng váng.

Theo nguồn tin cậy, giáo sư Tần có bạn gái rồi, có người tận mắt thấy thầy ấy mua hoa, hồng nhưng nhé, chín mười chín đóa! Trong trường sôi lên sùng sục.

Giáo sư Tần gắng sức bê túi chocolate, một tay còn ôm bó hoa to, vừa hất xi vừa gọi xe. Thật là, mẹ thích cái khác có phải hay hơn không, đi thích hoa hoa cỏ cỏ gì đó, dị ứng phấn hoa khó chịu lắm!

Mẹ bảo: "Con trai, nhận chocolate của con gái thì phải tặng hoa hồng đáp trả."

Có qua có lại. Tần Ly thấm nhuần tư tưởng, gật đầu đồng ý.

Sau bữa tối, tìm lão Mã hỏi xin danh sách sinh viên trong khoa, đếm nữ sinh, tròn mắt, hơn một ngàn người! Ngành Trung văn lúc nào cũng đông sinh viên như vậy? Hoa hồng ngày lễ tình nhân đắt lắm! Tần Ly cắn môi, lôi thẻ, chạy mấy cửa hàng hoa mới mua đủ. Vận chuyển tới trường, chia cho mỗi nữ sinh trong khoa một bông.

Bạn Tần nghĩ lần này mình thiệt to rồi. Chỗ chocolate này không thể đến một ngàn đồng. Đắt chết được, xem ra quà miễn phí đúng là không thể tiêu thụ dễ dàng.

Mẹ Tần lo lắng không ngớt, đứa nhỏ này, đến bao giờ mới hiểu được đây!

26. Chương 26: Ngoại Truyện 4 - Tình Anh Em

"Lão tam, chú thích làm luật sư đến thế cơ à?" Tô lão đại vô cùng đau đớn nhìn em mình.

"Hi hi!" Tô Bạch cười khúc khích. Đương nhiên thích, nếu không sao em phải mất công sức như vậy để giặt lại văn phòng luật của mình!

"Anh, điều em thích nhất không phải làm luật sư. Trước đây thì đúng... bây giờ thì không." Tô Bạch nói.

Tô lão đại nhướng mày.

"Hiện tại em thích nhất là chủ quán, thứ nhì là Tiểu Mãn, thứ ba mới là làm luật sư." Tô Bạch nghiêm túc giải thích.

"Thì ra anh mày còn phải xếp sau công việc?" Tô lão đại nở nụ cười.

Tô Bạch giặt thót người, vội vàng đính chính, "Anh, sao anh lại nói thế, đây căn bản là hai phạm trù không thể so sánh mà! Công việc chẳng qua cũng chỉ là công việc, giữa anh em mình là thân tình quý báu nhất, làm sao đặt một chỗ so với nhau được."

Tô lão đại gật đầu, sắc mặt dễ coi hơn một chút, miễn cưỡng tiếp nhận cách giải thích này. Nhưng Tô lão đại à, hình như anh quên, anh và Tô Bạch là tình thân, Tô Bạch với Tiểu Mãn cũng là tình thân thì phải!

Tô lão đại đốt một điếu thuốc. Tô Bạch sợ dính mùi khói thuốc, lùi lại một chút.

"Lão tam, anh không còn trẻ, năm tới đã bốn mươi rồi. Chú còn muốn anh vất vả đến khi nào?" Tô lão đại không cam lòng. Dựa vào cái gì mà ai nấy đều được làm chuyện mình thích, chỉ mình anh sống chết kiếm tiền nuôi cả nhà?

"Anh, anh sức sống dào dạt như rồng như hổ, càng già càng dẻo dai, tuổi già chí chưa già, già vẫn sung mãn, lão tướng ra trận bằng hai người thường..." Tô Bạch điên cuồng vung thành ngữ nịnh bợ anh, không quan tâm dùng đúng hay chưa.

Tần Ly ngồi cạnh nghe được, tặc lưỡi.

Tô lão đại lạnh lùng dòm em trai, không nói không rằng.

Tô Bạch nhỏ giọng, "Anh, ít nhất anh có thể xông xáo hai chục năm nữa."

"Sau hai chục năm nữa thì sao? Chú nghĩ khi đó chú còn năng lực nhận vị trí của anh à?" Tô lão đại hừ lạnh.

"Hai mươi năm nữa, Trình Tiểu Mãn đã trưởng thành." Tần Ly nói một câu đánh thức cả hai.

Hai anh em nhất tề sáng rực mắt quay ra nhìn cậu bé sáu tuổi đang đứng đưa cặp chân ngắn ngủn ngồi trên chạc cây gặm lê. Đúng rồi, nhà ta còn một đứa nối dõi mà! Tô lão đại gật gù, càng nhìn càng thỏa mãn, không hổ là con cháu nhà mình, nhìn đã thấy thông minh sáng láng.

Người thừa kế này, duyệt! Tô lão đại nheo mắt. Chủ quán, đây là tự cậu nói đấy nhé, đến lúc đó đừng có hối hận.

"Bác có muốn ăn lê không ạ?" Trình Tiểu Mãn thấy có người nhìn mình, giơ quả lê đã gặm dở đưa cho Tô lão đại.

"Ngoan lắm, bác không ăn, con ăn đi." Tô lão đại cười híp mắt, thỏa mãn vô cùng, một tiếng "bác" ngọt ngào mềm mại ấm tận ngực.

Trình Tiểu Mãn gật đầu, ném hạt lê đi, chạy đến vòi nước rửa sạch tay, rồi mỗi tay cầm một quả chạy vào phòng khách.

"Ba ba ăn lê, ngon lắm." Trình Tiểu Mãn so so hai quả lê, nhét quả to vào tay cha, quả nhỏ đưa cho Tô Bạch, "Đại Bạch ba ba ăn lê."

Tô lão đại tái mặt rồi. Bọn họ được ăn lê còn mình chỉ được hạt lê! Thằng nhóc này, rất không đáng yêu. Ai dạy nó thành thế này, ta nguyên rửa mi!

Tô lão đại hàm hừ ra về. Cần phải chăm chỉ hơn chút nữa để sau này cháu nhận ca đỡ vất vả.

~*

~ Tô Bạch chuẩn bị lên tòa bào chữa. Đây là vụ đầu tiên kể từ khi lấy lại văn phòng luật, anh hơi căng thẳng, đương nhiên không phải vì quan tòa mà vì chủ quán muốn đến xem.

Sớm hôm đó, Tô Bạch bắt đầu lục tung tủ quần áo, lôi ra bộ vest đẹp nhất, áo sơ mi trắng, cà vạt mới nhất, đôi giày bóng nhất, tự trầm trở một phen sau đó hí hửng chạy tới trước mặt chủ quán.

Tần Ly sờ sờ cằm.

"Trông anh thế này, không biết còn tưởng chuẩn bị đi đón dâu!" Tần Ly bĩu môi.

Tô Bạch tự động dịch câu nói đó thành lời khen ngợi, tự mình chọn cho chủ quán một bộ thường phục thuần trắng. Một đôi hắc bạch, tuyệt!

Tô Bạch vừa lái xe vừa hát vui vẻ. Thấy vợ hài lòng, Tần Ly cũng ca hứng hơn.

Vương Diệu Diệu ngồi ghế sau, nhìn sếp mình, lại quay sang nhìn chủ quán, cuối cùng rút ra kết luận: hai người này nhất định có chuyện gì vui! Trúng số số? Kết hôn? Sinh con? Nghĩ đến một bức nam nam sinh tử hoành tráng, Vương Diệu Diệu vắng máu mũi. Nhưng mà trông thế nào cũng là sếp mình có khả năng mang bầu cao hơn...

Lên tòa, Tần Ly thật sự choáng ngợp một phen. Bình thường người kia luôn vây lấy mình như một chú cẩu bự, không hề có bất kỳ hình tượng gì, khi lên tòa lại khác hẳn. Thì ra người kia có thể trở nên anh tuấn như vậy, chói mắt như vậy, hấp dẫn như vậy...

Tần Ly nuốt nước bọt, quyết định về nhà phải khao vợ một trận.

~*

~ Không ngờ, sau khi về nhà, vợ lại tặng anh một quả bom nặng ký.

Đang bận rộn trong bếp, điện thoại vang lên, giọng Tô Bạch ở đầu dây bên kia nghe như nghiêng răng kèn kẹt.

"Chủ quán à, anh hai tôi tới."

Hử? Anh hai? Là cái tên xấu xí giải phẫu một đám vật nuôi của vợ khiến vợ bị ám ảnh tâm lý? Tần Ly vùng dao, củ cải bị chém thành hai nửa.

Tới đây, tôi sẽ "chiêu đãi" tận tình, tuyệt không để vợ khó xử! Tần Ly cất con gà ác trên thớt vào lại tủ lạnh, quyết định ra ngoài ăn cơm.

Sau đó, bạn Tần lần đầu nhìn thấy dã nhân.

Tóc dài ngang lưng, râu quai nón, da hơi sạm, có lẽ do ở trong rừng quá lâu, trông cũng lông lá hơn người da vàng. Trời lạnh như vậy chỉ mặc độc một cái áo thun cộc tay, bắp tay bắp chân cuộn cuộn nhìn rất vạm vỡ. Vượt người Thái Sơn là đây!

Tô Bạch vẫn nhàn nhạt, không lạnh nhạt không vồn vã, còn Tô lão nhị rất nhiệt tình, vừa chạm mặt đã cho chủ quán một cái ôm thật mạnh, sau đó bị em trai nắm áo ném sang một bên.

Buổi tối đi ngủ, Tần Ly có cảm giác khác thường, hình như có người rình coi. Tô Bạch ngủ rất say, Tiểu Mãn nằm cách khá xa. Tần Ly nhắm mắt, không hề bất ngờ khi thấy đầu giường mọc thêm một cái bóng.

Cái bóng đứng ngẩn một lát, bỏ đi.

Hình mũi người người không khí, trong phòng dường như có mùi thuốc gây mê chưa tan hết, Tần Ly nhíu mày, xem ra lão nhị nhà này quả thật có ý đồ! Chẳng lẽ đúng như vợ nói, muốn giải phẫu mình ra nghiên cứu?

Còn về vấn đề tại sao anh ta giữa đường bỏ cuộc, có lẽ là cải biến chủ ý, có thể do kiêng kỵ Tô Bạch, ai biết! Nhưng lần này Tần Ly không kiêng nể nữa. Xâm phạm nhà dân bất hợp pháp là đây! Có ý đồ quấy rối là đây! Cơ hội trả đũa tốt nhất là đây!

Hôm sau, Tô Bạch phải tăng ca không về nhà ngủ, Tần Ly cười cười, xách Tiểu Mãn sang nhà Vương Thiếu Khanh gửi một tối.

Trước lúc ngủ, anh giả bộ quên đóng cửa phía ban công, như tối qua. Đến nửa đêm, Tần Ly lại nghe được âm thanh cũ.

Cửa phòng bị đẩy khẽ, người mới vào vừa lách qua khe cửa đã bị một tấm drap giường chụp lên đầu, sau đó bị một gậy bóng chày nện chính xác vào gáy. Tần Ly bỏ gậy xuống, đá lật kẻ đã choáng váng kia, nhào tới quyền đấm cước đá.

Đánh đủ, lôi người sang trối vào ống nước trong buồng vệ sinh, Tần Ly bấm số của Tô Bạch.

Nghe được có lưu manh ghé thăm, Tô Bạch sợ hết hồn, chạy như bay về nhà.

Trong phòng khách, Tần Ly dựa vào tường khoanh tay nhìn anh, trên mặt không rõ cảm xúc. Tô Bạch chột dạ, theo ánh mắt chủ quán vào nhà vệ sinh, thấy một người đàn ông bị drap giường trùm kín nửa trên đang bị trối chặt vào ống nước.

Kéo drap xuống, Tô Bạch ngây người.

Là anh hai.

Tần Ly ném tới một cái túi nilon buộc chặt miệng, mở hé ra, mùi thuốc mê nồng nặc.

Tô Bạch trắng bệch mặt.

"Chủ quán, anh định xử anh ấy thế nào?" Tô Bạch thấp thỏm, định vươn tay ra chạm lại rút về, anh không dám đụng vào chủ quán lúc này.

"Anh ta là anh ruột anh, anh nghĩ xem nên thế nào!" Tần Ly ngồi xuống salon, không để tâm lắm.

Tô Bạch tuyệt vọng. Anh biết, nếu chuyện này xử lý không tốt, cả đời này anh đừng mơ nhìn thấy chủ quán lần nữa. Chủ quán nhìn thì như chẳng để tâm cái gì nhưng trước giờ chưa từng là người dễ đối phó.

Tô lão đại đang ở thành phố khác, bị đoạt mệnh liên hoàn call suốt một đêm của em út cho đòi nên chạy tới. Vừa bước vào đã thấy lão nhị bị còng một chỗ vẫn còn hôn mê cùng với tang vật - khăn mặt tẩm thuốc mê, anh loạng choạng. Chủ quán đối hồn là do anh không cẩn thận nói ra.

Một chậu nước lạnh rót vào người Tô lão nhị, lão đại lão tam nhất tề rùng mình theo.

"Lão nhị chỉ là quá ham mê nghiên cứu, nó sẽ không... cậu Trình..." Tô lão đại lấp bắp.

Tô lão nhị mê mang nhìn quanh, thấy chủ quán, mắt lại sáng lên.

"Sẽ không thế nào? Tối qua anh ta đã tới một lần rồi." Tần Ly cười nhạt.

Mặt Tô Bạch càng trắng hơn. Tối hôm qua? Anh hoàn toàn không hề biết. Nói vậy, đêm nay chủ quán cố ý.

Tô lão nhị vẫn đang chăm chú nhìn mặt Tần Ly, ánh mắt càng cuồng nhiệt hơn. Tá thi hoàn hồn, nguyên mẫu cực kỳ hiếm thấy, bỏ qua sẽ không còn cơ hội khác!

"Nói đi, cậu muốn xử lý thế nào?" Tô lão đại nhìn đứa út sắc mặt trắng nhợt mà nghiêm nghị, lùi một bước.

Tần Ly gạt đầu: "Vây chặt một tay đi. Tay nào cầm dao chặt tay đó là được."

Tô Bạch nheo mắt. Sao cảm thấy có điểm gì bất thường?

Tô lão đại trợn mắt há hốc miệng. Chủ quán trở nên ác như vậy từ khi nào?

Tô lão nhị càng ngu người. Sao, sao lại muốn chặt tay tôi? Tôi đã làm gì nào, chẳng phải tôi chỉ hiếu kỳ muốn sờ cậu một cái thôi sao? Chẳng phải vẫn còn chưa kịp sờ hay sao?

Tô lão nhị ăn nói vụng về, càng sốt ruột càng không nói rõ ràng được nên đành ra sức giãy giụa.

Tô Bạch nắm chặt tay chủ quán, môi run rẩy, cũng không nói lên lời.

Tô lão đại trấn tĩnh nhất, thương lượng với Tần Ly. "Hay là như vậy, cậu xem cũng chưa phát sinh chuyện gì, tôi giúp cậu đánh nó một trận cho đỡ tức, được không?"

Sắc mặt Tần Ly dịu lại, khẽ gật đầu đồng ý.

Tô lão đại vén tay áo ra trận.

Thấy tư thế đánh người quen thuộc, Tô Bạch cũng cảm thấy đau khắp mình mẩy.

Tô lão nhị bị đánh một trận ra trò, vừa oan ức vừa sốt ruột, kết quả càng kích động càng lắp bắp không ra lời. Sau đó bị đánh tả tơi.

Tô lão nhị cảm thấy tủi không chịu được, không dám tròng anh cả bèn ra sức tròng em út. Tôi tròng, tròng, tròng chết chú đi! Tôi gây sự với các người hay sao? Không phải chỉ là muốn tự tay sờ người tá thì hoàn hồn kia thôi sao, lại còn chưa sờ được, làm gì đánh ác như vậy? Lão tam ác nhất, nếu không phải chú ngăn không cho tôi sờ thì tôi cần gì mang thuốc mê lên đến đây cơ chứ!

Tô lão nhị không kịp biện giải đã bị Tô lão đại ném về châu Phi.

~*

~ Người đi hết, ngày lại an tĩnh. Thấy Tô Bạch luôn luôn cẩn cẩn thận thận nhìn lên mình, Tần Ly không nở lòng. Nguồn :

"Anh nói xem, sao anh hai lại làm như vậy? Anh rõ ràng là..." Tô Bạch cảm thấy rất thương tâm, nhìn chủ quán hồng mong được an ủi.

"Tôi cũng thấy kỳ. Anh nói xem, nếu anh ta định tròng người, ngày đầu anh ở đó không nói, ngày hôm sau anh đi vắng lại tới nhưng trên người không mang theo dây, chỉ có thuốc mê. Anh ta định chờ tôi đi nghiên cứu hay còn có dự định khác?" Tần Ly làm bộ nhớ tới. Kỳ thực, từ lần đầu người nọ lên vào phòng, anh đã cảm giác anh ta không có ác ý, hơn nữa lúc người nọ bị đánh, ánh mắt rất vô tội và oan uổng.

"Anh cả bảo đã nhốt anh ấy ở châu Phi rồi, mấy năm nữa sẽ không cho về. Còn nữa, sau này nhất định phải đóng kỹ các cửa." Tô Bạch vẫn còn sợ hãi trong lòng. Tuy anh cả nói anh hai chỉ là hiếu kỳ chứ không có ác ý nhưng anh vẫn không dám tin tưởng, càng không dám đem chủ quán ra mạo hiểm.

~*

~ Tô lão đại có nỗi khổ không nói lên lời.

Trong cơn tức giận, anh lôi đứa em gây họa của mình đi, về sau cẩn thận hỏi lại mới phát hiện rất nhiều điểm không ổn.

Lão nhị bảo: Em không có ác ý mà.

Lão nhị bảo: Lúc vừa bị đánh em đã hô "là tôi đây, đừng đánh" nhưng người kia nói "chính là muốn đánh anh".

Suy nghĩ một chút, liền hiểu. Lần này là chủ quán báo thù giúp lão tam!

Chẳng phải sao? Người thứ nhất đánh lão nhị đúng là cậu ta nhưng đập một gậy rất chuẩn, vừa vặn đánh ngất nó lại không gây tổn thương gì. Vết thương trên người lúc sau cũng vậy, không tổn thương gân cốt nhưng sẽ đau đớn một thời gian, có vẻ những vết thương nặng nhất của lão nhị đều do ông anh này chế tạo.

Cái này gọi là "mượn đao giết người" đi? Đáng giận nhất là, thằng út nhất định không tin, còn bảo anh ly gián bọn nó!

Bác cả nhà họ Tô đột nhiên cảm thấy đau đầu quá!

27. Chương 27: Ngoại Truyện 5 - Trưởng Thành

Ba ngày không ăn đòn lại bắt đầu quậy tung trời.

Giáo sư Tần nhú mày một cái, luật sư Tô nhanh nhẹn dang chỗi lông gà.

Tháng mười – mùa thu hoạch. Trong vườn, loạt cây ăn quả bây giờ đang kết trái lú đầu, tuy không nhiều nhưng cũng đủ cho bọn trẻ nhỏ dãi. Vậy nên, có đứa đã không nén được cơn thèm ăn rồi.

Vương Sâm đang vắt vẻo trên cây táo, Trình Miêu Miêu và Tiểu Mẫn đang ngồi trên cây lê.

Đều không xuống được.

“Ba ba...” Tiểu Mẫn ngồi trên cành thô nhất, một tay ôm thân cây, một tay cầm quả lê gặm dở, tội nghiệp cầu cứu cha.

“Sư phụ...” Vương Sâm và Trình Miêu Miêu đồng thời cầu xin, tình cảnh hai đứa không khá hơn Tiểu Mẫn.

Tần Ly tức thì tức nhưng vẫn phải đưa ba đứa xuống trước đã.

“Nhảy xuống, ba ba đón.” Tần Ly nói.

Trình Tiểu Mẫn nhìn cha, lại nhìn quả lê trên tay, nhanh nhẹn cắn vài miếng nữa. Thầy giáo dạy, lãng phí là không ngoan!

Tần Ly vừa bực vừa buồn cười.

Đưa ba nhóc con hư đốn xuống, Tần Ly nghĩ, nên thi hành gia pháp.

Đe con cứng xuống salon, lột quần lộ cái mông nhỏ trắng trẻo, vung tay, không được, đánh quá đau, con không chịu nổi. Chối lông gà đưa qua. Không được, quất vào đau lắm!

Trình Tiểu Mẫn lắc lắc đầu nhỏ, không kêu không khóc, chỉ giương đôi mắt ướt nhẹp nhìn cha, hàng lông mi dài chớp chớp. Tần Ly lại không nổi.

“Anh phạt đi!” Tần Ly đẩy cho Tô Bạch.

Tô Bạch đau đầu. Chủ quán à, anh không nổi, chẳng lẽ tôi nổi sao? Đó là con ruột tôi đấy!

Vương Sâm và Trình Miêu Miêu đã sớm chia mỗi người một cái đĩa bỏ lên đầu gối úp mặt vào tường.

Tô Bạch do dự một lát, cũng lấy thêm cái đĩa nữa rồi kéo con ra góc tường.

Tiết mục này trình diễn vài lần, ba nhóc con đã khắc sâu hiểu biết với chuyện bị phạt đội đĩa ngồi xổm, mỗi lần bị hỏi tội lại ngoan ngoãn chia nhau ngồi phạt.

Ba ba (sư phụ) nổi giận thật đáng sợ! Nhất là lại thêm Đại Bạch ba ba (sư mẫu) đều đứng cạnh lấy ánh mắt ăn thịt người nhìn bọn chúng. Nhì đồng sáu (bảy) tuổi, chịu không nổi dọa dẫm như vậy á. Ba nhóc, đặc biệt là Vương Sâm – đứa cứng đầu nhất, cảm thấy rất ảm ức, càng muốn lớn thật nhanh.

Sau đó, đã lớn thật rồi.

Vương Sâm đang đứng tấn, cổ tay cột bao cát, trên đầu đội cái đĩa to, trên đĩa có hai quả trứng gà.

Trình Miêu Miêu đang vẽ tranh. Trình Tiểu Mẫn đang chơi dương cầm. Sư phụ đang đọc sách. Sư mẫu đang lau nhà.

Trình Miêu Miêu buông bút, vươn vai một cái, sờ sờ bụng, đói rồi. Lục lọi tủ lạnh của sư phụ, chẳng có gì ăn được bèn đi thẳng ra chỗ gốc cây lê có tên nào đó đang đứng tấn, cầm một quả trứng gà, bóc vỏ, ăn luôn, về phòng.

Trình Tiểu Mẫn đàn xong một bài, lấy hai quả trứng sống trong bếp, đi ra vườn, cầm nốt quả trứng luộc trong đĩa, lột vỏ, ăn luôn, bỏ hai quả trứng sống vào đĩa, về phòng.

Vương Sâm nháy nháy mắt, lại nháy nháy mắt, ai giúp cậu đuổi con ong mật đáng ghét này đi với, cậu sắp bị đốt rồi! Hai thằng nhãi con, không biết yêu thương anh em gì hết!

Năm nay, Vương Sâm mười lăm, Trình Miêu Miêu mười lăm, Trình Tiểu Mãn mười bốn tuổi.

Vương Sâm sợ sớ phụ, rất sợ rất sợ đó. Từ nhỏ đến lớn bị chinh liên tục, tuy chưa từng ăn đòn nhưng đứng tấn không ít lần, số đĩa đội không thể đếm, số trứng gà vỡ không thể nhớ nổi. Vương Sâm cảm thấy âm ức ghê cơ. Rõ ràng mình cũng có cha, vì sao không ai bảo vệ che chở cho mình? Hai cha chỉ biết cả ngày lêu lổng với nhau, chẳng lẽ không ai hay con mình đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng? Rõ ràng là anh em một nhà, vì sao Miêu Miêu có thể quẩn lầy sớ phụ làm nũng, mỗi khi làm sai cái gì đó có thể cười nịnh nọt liền qua cửa, còn mình phải đứng tấn đội đĩa?

Về điểm này, Trình Miêu Miêu tương đối rõ ràng. Sớ phụ là người có tính cách xấu xa nên phải có ai đó đứng ra chịu thiệt, mà anh trai da dày thịt béo ăn vài lần phạt cũng có mất miếng nào đâu!

Tô Bạch từng hỏi Tần Ly: Tôi thấy Vương Sâm cũng ngoan mà, sao anh nghiêm khắc với nó như vậy?

Bạn Tần nhà ta trả lời: Lẽ nào anh không thấy có một loại người nhìn đã muốn bắt nạt?

Trình Tiểu Mãn ra sức gật đầu. Đúng vậy đúng vậy, mỗi lần thấy anh Tiểu Mã là con lại muốn bắt nạt liền!

Mười lăm tuổi, tuổi nổi loạn.

Vương Sâm nghĩ, hay là mình cũng nhân cơ hội nổi loạn một cái? Kiểu như chống đối người lớn bỏ nhà đi bụi ấy?

Bên kia lập kế hoạch nổi loạn, bên này Trình Miêu Miêu đã làm báo cáo.

Vương Thiệu Khanh cười ghen tở, Trình Thái vội vàng vỗ lưng cho anh.

“Làm không tệ, có thưởng!” Tần Ly hài lòng gật đầu, cho Trình Miêu Miêu một phiếu miễn phí ở Nhất Phẩm trà lâu.

Trình Miêu Miêu hài lòng đi chơi. Phiếu miễn phí nhé, lần này có thể lên mặt với bạn bè một phen rồi, để xem tên lớp phó kia còn dám vênh váo trước mặt mình nữa không?

Kế hoạch thi hành không thuận lợi, Vương Sâm vấp phải khó khăn.

Chống đối người lớn? Cha đi làm vất vả như vậy, có đôi khi một ca mổ phải đứng suốt hơn chục tiếng đồng hồ, không ăn không uống, không ngủ. Người cha kia? Ông ấy ít nói lắm, không có dịp “giao lưu”!

Cuối cùng, Vương Sâm chọn một đối tượng thoát nhìn dễ bắt nạt nhất: sớ mẫu.

Về phần sớ phụ, sau nhiều năm xây dựng ảnh hưởng, không dám.

“Nhóc con, đến giờ ăn cơm rồi.” Tô Bạch dọn món cuối lên bàn, quay ra gọi ba đứa nhóc đang ở ngoài vườn.

Gần đây tay nghề của Tô Bạch đã tiến bộ rất nhiều, không uống công chủ quán nỗ lực bồi dưỡng nhiều năm, đôi khi trong nhà hàng quá bận còn nhờ đại luật sư Tô vào bếp hỗ trợ một phen.

Trình Tiểu Mãn kéo đĩa chân giò thủy tinh cậu thích nhất. Tô Bạch trừng mắt với con, kéo đĩa đến trước mặt chủ quán. Đồ bất hiếu này, không biết ba ba con thích ăn chân giò thủy tinh nhất à?

Trình Miêu Miêu ngoan ngoãn ngồi một chỗ, cậu không kén ăn, món nào cũng cần quét một lượt, đáng ăn nhả nhận như công tử nhà giàu thời xưa.

Vương Sâm vốn định lao vào đĩa thịt kho tàu và gà kho hạt dẻ, chợt nhớ đến kế hoạch, bấu môi, chột chột đưa lên bàn, ra sức chep chep miệng, xoi mói món này không ngon món kia khó nuốt, lúc sớ mẫu đưa bát canh cho cậu cũng đẩy ra.

Không thể không nói, cậu nhóc này diễn quá tệ, những người còn lại trên bàn cơm đều gắng nhịn cười đến đau ruột. Vỡ nổi loạn thì cứ việc vỡ, làm gì mà phải lén lút liếc nhìn sớ phụ mình như vậy?

Sợ sớ phụ cũng đâu có gì mất mặt, sao phải vất vả thế! Đây là tiếng lòng Trình Miêu Miêu.

Sợ ba ba mới là bình thường, ông anh tự bảo trọng! Trình Tiểu Mãn cao hứng xem kịch vui.

Sợ chủ quán có gì không ổn, ta đây cũng sợ này! Tô Bạch sớ mẫu cảm thán.

Nhóc à, con nhất định phải chết! Tần sư phụ cười đến hiền hòa.

“Đi thôi, mang mấy đứa đi trà lâu một chuyến.” Ăn cơm xong, Tần Ly dắt ba đứa đi. Ba nhóc không có hứng đối với trà nhưng điểm tâm, mứt quả ở đó có lực hấp dẫn trí mạng.

Thật ra Tần Ly rất thích mang ba cậu bé đi chơi. Ba đứa con trai, đứa nào đứa nấy nhìn đều thuận mắt, mang ra ngoài trông cũng rất oai. Ba tên hoan hô ầm ĩ, hí hửng theo ra cửa. ?

Tô Bạch không đi cùng, anh rất bận rộn. Không rõ đã xảy ra chuyện gì, khi trở về, bạn nhỏ Vương Sâm mặt mũi bầm dập nhưng mắt lại sáng rực, hăng tiết như gà chọi. Sau đó, kế hoạch chống đối người lớn bỏ nhà đi bụi bị chìm vào quên lãng.

“Anh ‘xử’ thằng nhóc kia thế nào đây?” Tô Bạch lên hỏi chủ quán.

“Nói gì thế, tôi là sư phụ nó, quý nó còn không hết đây này! Chẳng qua hôm đó trùng hợp thế nào mà Triển Vân cũng tới, so vài chiêu với nó thôi.” Tần Ly bảo.

Tô Bạch tắc lưỡi. Ai chẳng biết chiều thứ Bảy Triển Vân đều ngâm mình ở trà lâu, anh chọn lúc ấy mang Vương Sâm đến, chắc chắn là cố ý!

“Lần sau, lần sau anh nhất định sẽ thắng!” Vương Sâm nằm sấp trên giường cho Trịnh Miêu Miêu bôi thuốc mỡ, vừa nhe răng trợn mắt vì đau vừa vung nắm tay thể hiện ý chí sục sôi.

Trịnh Miêu Miêu lắc đầu, ông anh này siêu ngốc rồi, lẽ nào không nhìn ra sư phụ đang kích anh? Haizz, có một ông anh ngốc thế này, tương lai còn vất vả dài dài.

“Hiện tại lý tưởng của anh mày là đánh bại sư phụ, phản kích.” Vương Sâm phát biểu một câu kinh người.

Trịnh Miêu Miêu dừng lại, lấy sổ ra. Lời này phải ghi lại ngay, để lần sau tố cáo với sư phụ. Khi sư diệt tổ là không đúng, sao đến đạo lý đơn giản nhất này mà anh mình cũng không hiểu nhỉ? Trịnh Miêu Miêu rất u buồn.

Trong ba đứa bé, Vương Sâm cao nhất, đã trên một mét bảy lăm rồi, hơn Trịnh Miêu Miêu nửa cái đầu, hơn Tiểu Mãn hẳn một cái đầu. Trình Tiểu Mãn đồ kị vô cùng, điên cuồng uống sữa mà vẫn không chịu cao lên, đành ầm ục ngồi bàn đầu.

Sau đó, cuộc sống trung học vui vẻ bắt đầu rồi.

Cuộc thi cuối tháng lần một.

Trình Tiểu Mãn đứng đầu khối. Trịnh Miêu Miêu đứng thứ ba trong lớp, thứ bảy của khối. Vương Sâm, thứ nhất từ dưới lên.

Sau đó là hợp phụ huynh.

Nhiều năm qua, hợp phụ huynh cho ba đứa thì Tần Ly đi hơn một nửa, Vương Thiếu Khanh và Trịnh Thái đều bận, Tô Bạch cũng muốn đi nhưng không biết nên lấy thân phận gì, chỉ thỉnh thoảng giả mạo ông chú đến họp vài lần.

Vương Sâm ra sức rụt người lại, nỗ lực giảm bớt sự tồn tại của mình, ánh mắt sư phụ đảo qua, cậu cảm thấy tóc gáy đều dựng đứng.

“Khá đấy, rất có phong thái sư phụ năm nào.” Tần Ly cầm bài thi môn toán được 8/100, cười đến là hiền lành.

Vương Sâm lén lút quệt mồ hôi trán, vừa mới hơi hơi yên lòng lại nghe sư phụ nói tiếp, “Nhưng sư phụ hỏi ấy lần thấp điểm nhất cũng được 22/100”

Vương Sâm .8 điểm với 22 điểm có gì khác nhau, không phải đều trượt à?

“Sau đó, bị đánh gần chết.” Tần Ly lại thêm một câu.

Vương Sâm quay người chạy.

Mới được vài bước, bị Trịnh Miêu Miêu và Trình Tiểu Mãn hai đứa hai bên tay tóm về.

Hai đứa hư đốn không có tình anh em này! Hai tên phản bội! Vương Sâm khóc không ra nước mắt.

Bị áp giải về, ba nhóc thấy một loại vũ khí mới: thuốc. Dài bảy tấc rưỡi, rộng một tấc ba, toàn thân sáng loáng.

Tần Ly đưa thuốc cho Tô Bạch. Tô Bạch qua tay cho Vương Thiếu Khanh vừa bước vào. Vương Thiếu Khanh thử thử một chút, chuyển giao cho Trịnh Thái.

Thôi được rồi, ai nấy đều không ra tay nổi.

Nhìn lại giữa phòng khách.

Wương Sâm tội nghiệp đứng ngay đơ. Trịnh Miêu Miêu lo lắng nhìn anh trai. Trình Tiểu Mãn đã mất hút.

Wương Sâm nghĩ lần này mình chắc chắn ăn cháo lươn rồi nhưng mà đến sư phụ cũng từng ném qua, mình bị cũng không mất mặt. Thế nhưng, Trịnh Miêu Miêu lại không chịu được. Nhìn cái thuốc cuối cùng rơi vào tay mình, thử vỗ vào lòng bàn tay một cái, sau đó trắng cả mặt, khóc ầm lên.

Nếu cái này đánh vào anh Sâm thì sẽ đau lắm! Trịnh Miêu Miêu tính toán trong lòng, trên mặt không ngừng tí tách làm mưa.

May mà mình chạy nhanh, nếu không cũng phải diễn bi tình rồi, mất mặt chết! Trình Tiểu Mãn bĩu môi, leo thoát lên cây, quả lê to nhất chín nhất kia, ta đến đây!

Tránh được một trận đòn, Vương Sâm quyết định, nhất định học giỏi môn toán, mục tiêu, 23 điểm!

Wương Sâm mười tám tuổi, thi đỗ trường cảnh sát, cầm giấy báo đi khoe với sư phụ, thuận tiện “nói chuyện” một chút. Mình không tin, bao nhiêu năm rèn luyện như vậy còn không thắng được một ông chú trung niên!

Trịnh Miêu Miêu thi vào trường y, Tiểu Mãn chỉ tham gia thi tốt nghiệp, không chọn trường nào mà bay thẳng sang Mỹ theo Tô lão đại học làm ăn.

Đập giấy thông báo lên bàn, Vương Sâm cười khoe hai cái răng thỏ, “Sư phụ, chỉ điểm đồ đệ mấy chiêu được chứ ạ?”

Tần Ly xoa đầu Vương Sâm, nhìn Trịnh Miêu Miêu đang mím môi nén cười bên cạnh, nhớ tới cục cưng Tiểu Mãn suốt ngày gọi điện về tố khổ do bị bác cả nhiệt tình hủy hoại, cũng cười, “Chờ một chút nha, sư phụ đi làm phẫu thuật đã, quả tim này hình như muốn bãi công rồi.”

Wương Sâm và Trịnh Miêu Miêu ngây người.

“Coi nhà cửa cẩn thận nhé, không thể đưa hai đứa đi học nữa rồi.” Tô Bạch kéo va li đi ra, vỗ vỗ vai chủ quán, “Đi thôi, tối nay bay đấy.”

Tần Ly mỉm cười, đứng dậy ôm cây đàn cổ đi theo.

“Phải rồi, nếu chúng ta không về, nhờ hai đứa giúp chăm sóc Tiểu Mãn nhé, thằng bé kia tính tình quá tùy ý, hai đứa làm anh cố gắng bao dung một chút.” Tô Bạch phân phó vài câu, kéo tay chủ quán, mười ngón đan xen, đi ra cửa.

Chờ hai anh em phục hồi tinh thần, phát hiện sư phụ sư mẫu đã đi rất lâu rồi. Đuổi tới sân bay, máy bay vừa cất cánh.

“Nghĩa là sao?” Vương Sâm không phát hiện giọng mình đã nhẹ hẳn đi.

“Hình như, tình hình sư phụ không ổn lắm.” Trịnh Miêu Miêu nói.

“Mà, sao nghe sư mẫu nói cảm giác như muốn tự tử theo vậy?” Vương Sâm bổ sung.

Hai cậu bé choáng váng, cùng nhau điên cuồng gọi vào máy Tiểu Mãn tiểu sư đệ.

“Ừ, em biết rồi.” Tiểu Mãn bình tĩnh nói.

“Em không lo sao? Hay là em biết từ trước rồi?” Hai vị sư huynh nóng nảy.

“Năm lên năm tuổi đã biết rồi.” Trình Tiểu Mẫn kẹp điện thoại vào vai, mở máy tính kiểm tra thông tin chuyến bay gần nhất.

“Vì sao?” Đầu kia, hai anh em cùng kêu lên.

“Bởi vì, ba yêu người đó.” Trình Tiểu Mẫn cúp điện thoại, hít sâu một hơi.

Bởi vì ba yêu người đó.

Bởi vì ba, chỉ yêu người đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-com-nho>